ULUSLARARASI BESTSELLER

KURTULAN KIZLAR

"2017'nin en büyük gerilim romanlarından biri." —STEPHEN KING

RILEY SAGER

YABANCI

GERİLİM ROMANI

İLK ÖNCE ÜÇ KIŞIYDİLER.

///

SONRA İKİ.

//

KURTULAN SADECE TEK BİR KIZ MI OLABİLİR?

/

"Eğer Kayıp Kız'ı beğendiyseniz, bunu beğeneceksiniz." —STEPHEN KING

"Kurtulan Kızlar'ın size ihtiyacı var. Bu kitabı alıp okumalısınız. Sayfaları gittikçe daha hızlı çevireceksiniz. Kurtulan Kızlar güçlü, bir felaketten sonra hayatta kalanların olmaları gerektiği gibiler. Fakat karşılarına çıkan yeni tehdit zekice, örgütlüce ve düşündüğünüzden daha yakın. Hayret içinde nefesinizi tutacaksınız. Kitabı elinizden düşürebilirsiniz bile. Arkanızda bir şey olup olmadığını kontrol etme ihtiyacı duyacaksınız. Fakat okumaya devam etmelisiniz. Bu, 2017'nin en iyi kitabı. Kurtulan Kızlar'ın size ihtiyacı var." —LISA GARDNER

"Sager, okuru son sayfaya kadar merakta bırakmada çok başarılı. Psikolojik gerilim alanında yeni ve ferahlatıcı bir kalem."

—Kirkus Reviews (starred review)

"Hikâye okudukça gelişiyor ve tevkalade bir sonla tamamlanıyor. Gillian Flynn'in Kayıp Kız'ını ve Paula Hawkins'in Trendeki Kız'ını sevenler, bu romana da bayılacak. Bu zekice kaleme alınmış korku/psikolojik gerilim kapış kapış gidecek."

—Library Journal (starred review)

"Sager, Çığlık'tan Genç Bekâr Kadın Aranıyor'a kadar birçok korku filminden ilham alıp özgün bir şey yaratarak bu türe saygısını gösteriyor."

—Booklist (starred review)

ÇAM EV

SAAT 01:00

Ormanın pençeleri ve dişleri vardı.

Kayalar, dikenler ve dallar ağaçların arasından çığlık atarak koşan Quincy'yi çizik içinde bırakıyordu ama Quincy durmadı. Kayalar çıplak ayak tabanlarına battığında bile. Kırbaç inceliğindeki dal yüzüne çarptığında ve yanağından sicim gibi kan akmaya başladığında da.

Durmak bir seçenek bile değildi. Durmak ölmekti. Böğürtlen çalısı ayak bileğine dolanıp etini ısırdığında koşmaya devam etti. Çalı titreyerek uzadıkça uzadı ve en sonunda Quincy'nin hızına yenik düştü. Canı acıdıysa da bunu anlayabilecek durumda değildi. Vücudu çoktan baş edebileceğinden çok daha fazla acıya maruz kalmıştı.

Onu koşmaya iten bir içgüdüydü. Ne olursa olsun devam etmesi gerektiğine dair bilinçsiz bir bilgiydi. Nedenini unutmuştu bile. Beş, on, on beş dakika öncesinin anıları uçup gitmişti. Hayatı onu ormandaki bu kaçışa iten şeyi hatırlamaya bağlı olsaydı hemen buracıkta, toprağın üzerinde öleceğinden emindi.

O yüzden koştu. Çığlık attı. Ölümü düşünmemeye çalıştı.

Uzakta, ağaçlarla örülü ufuk boyunca belli belirsiz yayılan beyaz bir parıltı gördü.

Farlar.

Bir yolun yakınlarında mıydı yoksa? Quincy böyle olmasını umdu. Anıları gibi yön duygusu da kaybolmuştu.

Daha hızlı koştu, çığlıklarını çoğalttı, ışığa doğru seğirtti.

Yüzüne bir başka dal çarptı. İlkinden daha kalındı, oklava gibiydi ve etkisi onu hem şaşkına çevirdi hem de kör etti. Buğulanan görüşünde mavi kıvılcımlar çakarken başı acı içinde zonkluyordu. Kıvılcımlar söndüğünde farların parıltısında dikilen bir siluet gördü.

Bir adam.

O.

Hayır, o değil.

Başka biri.

Güvenlik.

Quincy adımlarını sıklaştırdı. Kanı çekilen kollarını, karşısında duran bu yabancıyı kendine doğru çekebilecekmiş gibi uzattı. Bu hareket omzundaki sancıyı artırmıştı. Bu sancı beraberinde bir anıyı getirmese de bir şeyi idrak etmesini sağlamıştı. Bu o kadar korkunç bir şeydi ki tamamen gerçekti.

Geriye bir tek Quincy kalmıştı.

Diğer herkes ölmüştü.

Hayatta kalan son kişi oydu.

1

Jeff aradığında ellerim şekerli karışımla kaplıydı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, yağlı krema parmak eklemlerime ve arasındaki kısımlara yayılmış, macun gibi yapışıp kalmıştı. Temiz kalan tek serçe parmağımla hoparlörün tuşuna bastım.

"Özel dedektifler Carpenter ve Richards," dedim, bir kara filmdeki sekreterin hırıltılı sesini taklit ederek. "Kimi aramıştınız?"

Jeff, Robert Mitchum ile Dana Andrews arasında gidip gelen sert adam sesiyle karşılık verdi. "Bana Bayan Carpenter'ı bağlayın. Derhal onunla konuşmam gerek."

"Bayan Carpenter önemli bir davayla meşgul. Mesaj bırakmak ister misiniz?"

"Evet. Ona Chicago'dan olan uçuşumda rötar olduğunu söyleyin."

Yüzüm düştü. "Of, Jeff. Gerçekten mi?"

"Özür dilerim tatlım. Rüzgârlı Kent'teki uçuşların tehlikesi bu işte."

"Rötar ne kadar?"

"İki saatle haftaya evde olurum arası bir şey. En azından Fırın Sezonu'nun başlangıcını kaçıracak kadar uzun bir rötar olmasını umuyorum."

"Hiç şansın yok, dostum."

"Nasıl gidiyor bu arada?"

Ellerime baktım. "Darmadağın."

Fırın Sezonu, Jeff'in çarçabuk gelen tatlıyla bezenmiş tatillerin denk düştüğü kasım başlarıyla aralık sonlarını kapsayan o yorucu döneme verdiği isimdi. Bunu, ellerini kaldırıp parmaklarını örümcek bacağı gibi kıpırdatarak uğursuzca söylemeye bayılırdı.

İşin komik tarafı, ellerimi yağlı kremaya bulayan da bir örümcekti. Çifte bitter çikolatalı kremadan yapılmıştı. Karnı bir çörekten kafanın altına iliştirilmişti ve siyah bacakları karnının etrafında uzanıyordu. İşim bittiğinde çörekler poz verecek, fotoğraflanacak ve internet sitemin Cadılar Bayramı için tatlı önerileri listesinde gösterilecekti. Bu yılın teması Lezzetin İntikamı'ydı.

"Havaalanı nasıl?" diye sordum.

"Kalabalık ama bence terminaldeki bara giderek hayatta kalabilirim."

"Rötar artarsa bana haber ver. Ben pudra şekerine bulanmış halde burada olacağım."

"Çabuk pişir."

Konuşmamız bitince kremadan örümceğe ve örümceğin kısmen kapladığı çikolatalı-vişneli çöreğe geri döndüm. Doğru yaptıysam kırmızı renkteki orta kısım ilk ısırıkta akacaktı. Bunu daha sonra deneyecektim. Şu anda asıl endişem dış kısmıydı.

Çörekleri süslemek göründüğünden daha zordu. Özellikle sonuçlar binlerce insanın göreceği şekilde internet sitesine konacağı zaman. Lekelere ve pürüzlere izin yoktu. Yüksek çözünürlüklü bir dünyada kusurlar çok göze batıyordu.

Ayrıntılar önemlidir.

İnternet sitemdeki, *Ölçü Kapları Dostunuzdur* ve *Başarısızlıktan Korkmayın* kurallarının arasına sıkıştırılmış On Emir'den biri de buydu.

İlk çöreği bitirip ikinciye giriştiğim sırada telefonum yeniden çaldı. Bu kez serçe parmağım bile temiz değildi ve çağrıyı duy-

mazdan gelmek zorunda kaldım. Telefon tezgâhta titreyerek çalmaya devam etti. Sonra sustu ve boşboğaz bir bip sesi duyuldu.

Mesaj gelmişti.

Merak edip krema torbasını bir kenara bıraktığım gibi telefonu kontrol ettim. Mesaj, Coop'tan gelmişti.

Konuşmamız gerek. Yüz yüze.

Parmaklarım ekranda kalakaldı. Coop'un Manhattan'a gelmesi üç saat sürse de bu yolculuğu daha önce isteyerek defalarca yapmıştı. Önemli bir şey söz konusuysa.

Mesajına cevap yazdım. Ne zaman?

Cevabı saniyeler içinde geldi. Hemen. Her zamanki yerde.

Omurgamın endişe içinde kasıldığını hissettim. Coop çoktan gelmişti. Bunun tek bir anlamı vardı. Bir şeyler yolunda gitmiyordu.

Evden çıkmadan önce Coop'la buluşmak için alışıldık hazırlıklarımı yaptım. Dişlerimi fırçaladım. Dudaklarıma parlatıcı sürdüm. Küçük bir Xanax'ı kutusundan çıkardım. Bu ufak, mavi hapı üzümlü sodayı şişeden içerek yuttum.

Asansördeyken üstümü değiştirmem gerektiği aklıma geldi. Hâlâ mutfak giysilerimleydim: siyah kot pantolon, Jeff'in eski bir gömleği ve kırmızı düz ayakkabılar. Hepsinin üstünde un ve solmuş gıda boyası lekesi vardı. Elimin üstünde kurumuş bir parça şekerli karışım olduğunu fark ettim. Mavi-siyah kaplamanın altından tenim morarmış gibi görünüyordu. Yaladım.

Seksen İkinci Sokak'a çıkıp çoktan yaya dolmuş olan Columbus'a doğru sağa döndüm. Bu kadar çok yabancı karşısında bütün vücudum kasıldı. Durdum ve her zaman çantamda bulundurduğum biber gazı spreyimi aradım. Kalabalıklar güvenlidir, evet ama belirsizdir de. Spreyi bulduktan sonra yüzüme "sakın bana bulaşma" ifadesini takınarak yeniden yürümeye başladım.

Güneş çıkmış olsa da hissedilen soğuk insanı ısırıyordu. Havanın sıcakla soğuk arasında yön değiştirip durması, New York'ta ekim ayının başları için oldukça alışıldık bir durumdu ama sonbahar kesinlikle sert bir şekilde yaklaşıyordu. Theodore

Roosevelt Parkı görüntüye girdiğinde yaprakların yeşille altın sarısı arasında bir renge dönüştüğünü gördüm.

Yaprak örtüsünün arasında, bugün okul çocuklarıyla dolup taşan Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nin arka kısmı gözüme çarptı. Çocukların sesi, ağaçların içinde uçuşan kuşlar gibiydi. İçlerinden biri bağırdığında diğerleri susuyordu. Sadece bir saniyeliğine. Kaldırımda donakaldım. Cesaretimi kıran çığlıklar değil, ardından gelen sessizlikti ama o sırada çocuk sesleri yeniden yükseldi ve sakinleştim. Müzenin iki sokak güneyindeki kafeye doğru yeniden yürümeye başladım.

Her zamanki yerimiz orasıydı.

Coop, beni pencere kenarındaki masada beklerken her zamanki gibiydi. Keskin ve sert yüzü sakin zamanlarında olduğu gibi şimdi de düşünceli görünüyordu. Bedeni uzun ve iriydi. Kocaman ellerinden birinde alyans yerine yakut bir yüzük vardı. Tek değişiklik, neredeyse kafa derisi görünecek kadar kısa kestirdiği saçlarıydı. Her görüşmemizde saçları daha da beyazlamış oluyordu.

Kafedeki varlığı, mekânı dolduran dadılar ve kafeinli hipsterlar tarafından fark edilmişti. Hiç kimse insanları üniformalı bir polis kadar huzursuz edemezdi. Üniforması olmadan da Coop oldukça göz korkutucu görünüyordu. Yuvarlak hatlı kas tepelerinden oluşan iriyarı bir adamdı. Kolalanmış mavi gömleği ve ütü izli siyah pantolonu cüssesini iyice vurguluyordu. İçeri girdiğimde başını kaldırınca gözlerindeki yorgunluğu fark ettim. Gece nöbetinden çıkıp doğrudan buraya gelmiş olmalıydı.

Masaya çoktan iki fincan konmuştu bile. Bana sütlü Earl Grey ve şeker, Coop'a da sütsüz, şekersiz kahve.

"Quincy," dedi başını sallayarak.

Başını hep bu şekilde sallardı. Bu, Coop'un tokalaşma şekliydi. Asla sarılmazdık. Tanıştığımız gece ona çaresizce sarıldığımdan beri bir daha hiç sarılmamıştık. Onu kaç kere görmüş olursam olayım, bu anı her zaman zihnimde belirir ve ben onu bir kenara itene kadar kendini tekrar ederdi.

Coop'a sıkıca yapışırken, *Öldüler*, demiştim nefes nefese. Kelimeler, boğazımın derinliklerinden yoğun bir şekilde çağıldamıştı. *Hepsi öldü ve o hâlâ burada.*

On saniye sonra hayatımı kurtarmıştı.

"Bu tamamen sürpriz oldu," dedim sandalyeye otururken. Sesimin titremesini bastırmaya çalışıyordum. Coop'un beni neden aradığını bilmiyordum ama kötü bir haber verecekse dinlerken sakin olmak istiyordum.

Coop, beni artık alıştığım şekilde tepeden tırnağa hızlı ve endişeli bakışlarla süzerken, "İyi görünüyorsun," dedi. "Ama biraz kilo vermişsin."

Onun da sesi endişeliydi. Çam Ev'den altı ay sonrasını, iştahımın tamamen kesilmesi sonucunda hastanelik olmamı ve tüple beslendiğim zamanları düşünüyordu. Uyandığımda Coop'un yatağımın yanında dikilmiş, burun deliğime sokulmuş plastik boruya baktığını hatırladım.

Beni hayal kırıklığına uğratma Quincy, demişti. *O gece bu şekilde ölmek için hayatta kalmadın sen.*

"Bir sıkıntım yok," dedim. "Pişirdiğim her şeyi yemek zorunda olmadığımı öğrendim sadece."

"Nasıl gidiyor peki? Yani şu pastacılık işleri?"

"Aslında harika. Son üç ayda beş bin takipçi kazandım ve bir kurumsal reklam anlaşması yaptım."

"Bu harika. Her şeyin yolunda olmasına sevindim. Bir ara benim için de bir şeyler pişirmelisin."

Başını sallaması gibi bu da Coop'un vazgeçilmezlerindendi. Bunu her zaman söyler ama gerçekten istemezdi.

"Jefferson nasıl?" diye sordu.

"İyi. Resmi Savunma Dairesi, onu büyük ve ilginç bir davanın başına getirdi."

Davanın, baskın sırasında narkotik polisini öldüren bir adamla ilgili olduğundan söz etmedim. Coop, zaten Jeff'in işini küçük görüyordu. Bu yangına körükle gitmenin bir anlamı yoktu.

"Aferin ona," dedi.

"İki gündür yoktu. Aile üyelerinin ifadelerine başvurmak için Chicago'ya uçmuştu. Bunun jürinin daha anlayışlı olmasını sağlayabileceğini söyledi."

"Hımm." Dinliyor gibi görünmüyordu pek. "Herhalde henüz evlenme teklif etmemiştir."

Başımı iki yana salladım. Coop'a, Jeff'in Outer Banks'teki ağustos tatilimizde bana evlenme teklif edeceğini söylemiştim ama henüz yüzük falan yoktu. Kilo vermemin asıl nedeni de buydu. Farazi gelinliğinin içine sığmak için yürüyüş yapan kızlara dönüşmüştüm.

"Hâlâ bekliyorum," dedim.

"Olacak."

"Senden ne haber?" diye sordum biraz alaylı bir dille. "En sonunda kız arkadaş bulabildin mi?"

"Hayır."

Kaşımı kaldırdım. "Peki erkek arkadaş?"

"Ziyaretimin sebebi sensin, Quincy," dedi Coop hiç gülümsemeden.

"Elbette. Sen sor, ben cevaplayayım."

Yılda bir, iki, belki de üç kez buluştuğumuzda işler hep bu şekilde yürüyordu.

Çoğu kez bu buluşmalar terapi seanslarından farksız geçiyor, ben asla Coop'a kendi sorularımı sorma şansını yakalayamıyordum. Onun hayatına dair temel bilgilerden haberdardım yalnızca. Kırk bir yaşındaydı, polis olmadan önce donanmada vakit geçirmişti ve beni ağaçların arasında çığlık çığlığa bulmadan önce acemiliği yeni bitmişti. Tüm bu korkunç olayların meydana geldiği şehirde hâlâ devriye gezdiğini bildiğim halde mutlu olup olmadığına dair en ufak bir fikrim yoktu. Ya da memnun olup olmadığına dair. Ya da yalnız olup olmadığına. Tatillerde ondan hiç haber almıyordum. Hiçbir zaman Noel kartı da yollamadı. Dokuz sene önce babamın cenazesinde arka sıraya oturdu ve ben ona geldiği için teşekkür etme vakti bulamadan kiliseden çıkıp gitti. Şefkat göstermeye en çok yaklaştığı an, doğum günümde

yolladığı aynı mesajdı: Neredeyse hiç yaşlanmadığın bir yıl daha. Tadını çıkar.

"Jeff sana teklifle gelecek," dedi Coop, sohbeti yeniden kendi isteğine göre yönlendirerek. "İddia ediyorum, bunu Noel'de yapacak. Erkekler Noel'de teklif etmeyi sever."

Kahvesinden bir yudum aldı. Ben de çayımı yudumlayıp karanlığın Xanax'ın etkisini hissetmeme izin vermesini umarak gözlerimi sıkı sıkı kapatıp sonra da kırpıştırdım. Ne var ki kendimi içeri girdiğimden daha gergin hissediyordum.

Gözlerimi açtığımda, yanındaki iyi giydirilmiş tombul bir bebekle kafeye giren iyi giyimli kadını gördüm. Muhtemelen bebek bakıcısıydı. Tıpkı bu mahalledeki, otuzunun altında olan çoğu kadın gibi. Sıcak ve güneşli günlerde kaldırımlara doluşuyorlardı. Üniversiteyi parlak derecelerle ve öğrenim kredisiyle yeni bitirmiş, birbirinin kopyası kızlar geçidi gibiydi. Bu kızın dikkatimi çekmesinin nedeni birbirimize benzememizdi. Zinde ve temiz görünüyordu. Sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Ne çok ince ne de çok tombuldu. Ortabatı çiftliğinin sağlıklı, sütle beslenmiş bir mahsulüydü.

Bu kız, başka bir hayattaki ben olabilirdi. Çam Evsiz, kansız ve korkunç bir rüyadaki gibi rengi değişen bir elbisesi olmayan ben.

Bu, Coop'la her görüştüğüme düşündüğüm başka bir şeydi. Elbisemin kırmızı olduğunu sanmıştı. Destek çağırmak için telsizle ulaştığı polise böyle fısıldamıştı. Hem polisin defalarca okuduğum raporunda hem de yalnızca bir kez dinlemeyi başardığım telsiz kayıtlarında bu vardı.

Ağaçların arasında koşan biri var. Beyaz bir kadın. Genç. Üstünde kırmızı bir elbise var ve çığlık atıyor.

Ağaçların arasında koşuyordum. Hatta dörtnala ilerliyordum. Yaprakları tekmelerken bütün vücudumu saran acıya karşı hissizleşmiştim. Tek duyabildiğim kulaklarımda çınlayan kalp atışlarım olduğu halde aslında çığlık atıyordum. Coop'un yanıldığı tek nokta elbisemin rengiydi.

Elbisem bir saat öncesine kadar beyazdı.

Kanın bir kısmı benimken geri kalanı diğerlerine aitti. En çok da yaralanmadan kısa süre önce sarıldığım Janelle'e.

Coop'un, hatasını fark ettiğinde yüzünde oluşan ifadeyi hiçbir zaman unutamayacaktım. Gözlerinin hafifçe büyüyüşünü. Beş karış açılmaması için kapalı tutmaya çalıştığı ağzının o dikdörtgen şeklini. Çıkardığı korku dolu homurtuyu. Üçte ikisi şoktan, üçte biriyse bana acıdığı içindi.

Bu, hatırlayabildiğim az şeyden biriydi.

Çam Ev'deki deneyimim iki belirgin bölüme ayrılıyordu. Korku ve kafa karışıklığı dolu ilk bölümde Janelle ağaçların arasından çıkmaktaydı. Daha ölmemişti ama buna az kalmıştı. Sonra Coop'un beni kırmızıya dönen ama kırmızı olmayan elbisemle bulduğu ikinci bölüm vardı.

Bu iki nokta arasındaki her şey hafızamda koca bir boşluktu. Yaklaşık bir saat sonra her şey tamamen silinmişti.

Resmi tanı çözülmeli amneziydi. Daha çok bastırılmış anı sendromu olarak biliniyordu. Temelde, tanık olduklarımın kırılgan aklımda tutamayacağım kadar korkunç olmasından kaynaklanıyordu. Bu nedenle o kısmı zihnen kafamdan silmiştim. Kendi kendime uyguladığım bir lobotomiydi.

Bu, insanların bana olanları hatırlamam için yalvarmalarını engellemedi. İyi niyetli ailemin. Yanılmış arkadaşlarımın. Kafalarının içinde örnek olayların dans ettiği psikiyatrların. *Düşün*, dedi bana hepsi. *Olanları gerçekten düşün.* Sanki bir şey fark edecekmiş gibi. Sanki kan lekeli her ayrıntıyı hatırlarsam diğer arkadaşlarım yeniden hayata dönecekmiş gibi.

Yine de denedim. Terapiyi. Hipnozu. Hatta kıvırcık saçlı bir uzmanın gözlerimi bağladıktan sonra kokulu kâğıtları yüzüme tutup her birinin bana ne hissettirdiğini sorduğu gülünç bir his hafızası oyununu bile. O anılar zihnimde tamamen silinmiş bir kara tahtadan farksızdı. Geriye tozdan başka bir şey kalmamıştı.

Daha fazla bilgiye, ayrıntılara ulaşmak istemelerini anlıyordum ama bunlara sahip değildim. Çam Ev'de ne olduğunu biliyordum. Tam olarak *nasıl* olduğunu hatırlamama gerek yoktu.

Çünkü ayrıntılar dikkat de dağıtabiliyordu. Çok fazla ayrıntı eklendiğinde olan biten hakkındaki acımasız gerçek gölgeleniyordu. Ayrıntılar, insanın boğazındaki yara izini saklayan gösterişli bir kolyeye dönüşüyordu.

Ben yara izlerimi saklamaya hiç çalışmadım. Yoklarmış gibi davrandım.

Bu rol yapışım kafede de devam etti. Coop kucağıma bir kötü haber bombası bırakmamış gibi davranırsam böyle bir haber de duymayacakmışım gibi.

"Şehre iş için mi geldin?" diye sordum. "Uzun kalacaksan Jeff'le akşam yemeğine çıkarmak isteriz seni. Üçümüz de geçen sene gittiğimiz o İtalyan restoranını beğenmiştik."

Coop, masanın karşısından yüzüme baktı. Gözleri, şu âna kadar gördüğüm en açık maviydi. Şu anda çözünüp merkezi sinir sistemime karışan haptan bile daha açık renkti ama insanı yatıştıran bir mavi değildi bu. Ardında saklanan düşünceler berraklaşacakmışçasına daha da derine bakmak istememe rağmen gözlerindeki yoğunluk bakışlarımı kaçırmama neden oluyordu her zaman. Vahşi bir maviydi bu. Sizi koruyacak kişide istediğiniz türden gözlerdi.

"Bence neden burada olduğumu biliyorsun," dedi.

"Gerçekten bilmiyorum."

"Kötü haberlerim var. Henüz basına yansımadı ama yansıyacak. Çok yakında."

O.

Aklıma gelen ilk şey bu olmuştu. Bunun onunla bir ilgisi olmalıydı. Onun öldüğünü görmüş olmama rağmen beynim Coop'un kurşunlarından kaçıp yıllardır saklandığı ve şimdi de beni bulup başladığı işi bitirmek için çıktığı o kaçınılmaz, o anlaşılmaz dünyaya koşuyordu.

O hayatta.

Mideme ağır ve hantal bir endişe yumrusu oturdu. Sanki basketbol topu büyüklüğünde bir tümör oluşmuştu. Aniden işemek istedim.

"O değil," dedi Coop, aklımdan geçenleri kolayca tahmin ederek. "O öldü, Quincy. İkimiz de bunu biliyoruz."

Bunu duymak güzel olsa da içime su serpmiyordu. Ellerimi yumruk yapıp eklemlerimi masanın üzerine bastırdım.

"Lütfen bana neler olduğunu söyle."

"Lisa Milner," dedi Coop.

"Ne olmuş ona?"

"Öldü, Quincy."

Bu haber göğsümdeki bütün havayı emmişti. Galiba nefesimi tutmuştum. Bundan emin olamıyordum çünkü kızın sesinin hafızamdaki ıslak yankısı dikkatimi dağıtmıştı.

Sana yardım etmek istiyorum, Quincy. Kurtulan Kız nasıl olunur, sana öğretmek istiyorum.

Bunu yapmasına izin vermiştim. En azından kısa bir süreliğine. Onun daha iyi bildiğini düşünmüştüm.

Artık ölmüştü.

Artık yalnızca iki kişi kalmıştık.

2

Lisa Milner'ın Çam Ev versiyonu, Indiana'daki bir kız birliğinin eviydi. Çok önceki bir şubat gecesi, Stephen Leibman adlı bir adam ön kapıyı çalmıştı. Leibman üniversiteden ayrılmış, babasıyla yaşayan biriydi. İri yarıydı. Tavuk yağı gibi sallanan sarı bir yüzü vardı.

Kapıyı açan kız, onu ön basamaklarda elinde av bıçağıyla bulduktan hemen sonra can vermişti. Leibman, cesedi içeri sürükleyip bütün kapıları kilitlemiş, ışıkları ve telefon hattını kesmişti. Bunun ardından yaşanan yaklaşık bir saatlik katliam, dokuz genç kadının hayatına mal olmuştu.

Lisa Milner, bu sayıyı ona çıkaracaktı neredeyse.

Kıyım sırasında birlikten bir kız kardeşinin yatak odasına sığınmış, tek başına bir dolaba girmiş, kendisine ait olmayan giysilere sarılmış ve bu çılgın adamın onu bulamaması için dualar etmişti.

Adam, eninde sonunda onu bulmuştu.

Lisa, dolabın kapısını kırarak açan Stephen Libman'a baktığında önce bıçağı, sonra yüzünü görmüştü. İkisinden de kan damlıyordu. Omzuna aldığı bıçak darbesinden sonra adamın kasıklarına diziyle vurup odadan kaçmayı başarmıştı. Giriş katına inip ön kapıya doğru ilerlediği sırada Leibman onu yakalamış, bıçağını saplamıştı.

Bıçak Lisa'nın göğsüne ve karnına dört kez saplanmış, beşinciyse kendini korumak için kaldırdığı koluna isabet etmişti. Bıçak vücuduna bir kez daha saplansaydı işi biterdi ama acı içinde bağıran ve kan kaybından başı dönen Lisa bir şekilde Leibman'ın ayak bileğini yakalamayı başarmıştı. Leibman yere düşmüş, bıçağı zeminde kaymıştı. Lisa bıçağı alıp kabzaya kadar olan kısmı adamın karnına saplamıştı. Stephen Leibman, Lisa'nın yanında, yerde kanlar içinde yatıyordu.

Ayrıntılar, size ait olmadığında özgürce akardı.

Tüm bunlar olduğu sırada yedi yaşındaydım. Haberlerdeki bir şeyi ilk kez fark etmiştim. Elimde değildi. Annem televizyonun yanında dikilip bir elini ağzına götürerek, *Tanrım, Tanrım,* diye tekrar ederken fark etmemek imkânsızdı.

Televizyonda gördüklerim beni korkutmuş, üzmüş ve kafamı karıştırmıştı. İnsanlar olayı gözyaşları içinde izliyordu. Sarı şeridin altından kayan muşamba kaplı sedyeler kapıya doğru çaprazlama ilerliyordu. Etrafa sıçrayan kan, Indiana karının üstünde parlıyordu. O anda kötü şeylerin olabileceğini, uğursuzluğun bu dünyada var olduğunu anlamıştım.

Ağlamaya başladığımda babam beni kucağına alıp mutfağa götürmüştü. Gözyaşlarım kuruyup geriye sadece tuzu kaldığında kâseleri tezgâha dizdi ve içlerini un, şeker, yağ ve yumurtayla doldurdu. Bana bir kaşık verip hepsini karıştırttı. İlk pişirme dersim buydu.

Fazla şeker diye bir şey vardır, Quincy, demişti. *İyi tatlı yapan herkes bunu bilir. Bir karşıtlık olmalı. Keskin bir tat. Ya da acı. Ya da ekşi. Şekersiz çikolata. Kakule ve tarçın. Limon ve misket limon. Bunlar şekeri keser, ecvilleştirir. Öyle ki bunların arasında tatlılığı fark ettiğinde daha çok hoşuna gider.*

Şimdi ağzımdaki tek tat kuru bir ekşilikti. Çayıma biraz daha şeker atıp fincanı kafama diktim. İşe yaramadı. Şeker yüklemesi en sonunda sihrini yapmaya başlayan Xanax'ın etkisini yok etmişti yalnızca. İkisi bünyemin derinliklerinde çarpışıp beni huzursuzlaştırdı.

İlk şokum yerini içten içe kaynayan bir şüpheciliğe bırakırken, "Bu ne zaman oldu?" diye sordum Coop'a. "Bu *nasıl* oldu?"

"Dün gece. Muncie polisi gece yarısına doğru cesedini bulmuş. Kendini öldürmüş."

"Tanrı aşkına."

Bir masa uzağımızda oturan ve bana benzeyen dadının dikkatini çekmek için yüksek sesle söylemiştim bunu. Başını iPhone'undan kaldırıp bir cocker spaniel gibi yana eğdi.

"İntihar mı?" Kelime dilimde acı bir tat bırakmıştı. "Mutlu olduğunu sanıyordum. Yani, mutlu *görünüyordu*."

Lisa'nın sesi hâlâ kulaklarımdaydı.

Olanları değiştiremezsin. Kontrol edebileceğin tek şey, bununla nasıl başa çıkacağın.

"Bir şey mi içmiş yoksa uyuşturucu mu kullanmış anlamak için toksikoloji raporlarını bekliyorlar," dedi Coop.

"Yani kazara da olmuş olabilir, öyle mi?"

"Kazara olmamış. Bilekleri kesikti."

Bir an kalbim durdu. Nabzın atması gereken o boşluğun farkındaydım. Hüzün sessizliğin içine döküldü ve beni öylesine hızlı doldurdu ki başımın dönmeye başladığını hissettim.

"Ayrıntıları istiyorum," dedim.

"Bunu istemezsin. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Daha fazla bilgi istiyorum. Hiç yoktan iyidir."

Coop, parlak gözlerini çamurlu yansımanın içinde ararmış gibi kahvesinin içine baktı. En sonunda, "Bildiklerim şunlar: Lisa, gece yarısına on beş dakika kala 911'i aramış ve muhtemelen bunu bir süre düşündükten sonra yapmış," dedi.

"Ne demiş peki?"

"Hiçbir şey. Hemen kapatmış. Çağrının izi sürülmüş ve evine iki polis aracı yönlendirilmiş. Kapı kilitli olmadığı için içeri kolayca girmişler. Lisa'yı küvette bulmuşlar. Telefonu da suyun içindeymiş. Muhtemelen elinden kaymış."

Coop, pencereden dışarı baktı. Yorgun olduğunu anlayabiliyordum. Günün birinde benim de benzer bir şeyi deneyebile-

ceğimden endişelendiğine hiç şüphem yoktu ama bu düşünce benim aklıma hiç gelmemişti. Hatta hastanede tüpten beslendiğim zamanlarda bile. Ellerini tutmak için karşıya uzandım ama yakalamama fırsat kalmadan geri çekti.

"Bunu ne zaman duydun?" diye sordum.

"Birkaç saat önce. Indiana eyalet polisinden bir tanıdık aradı. Onunla hep temas halindeyizdir."

Coop'a Indiana'daki bir eyalet polisini nereden tanıdığını sormama gerek yoktu. Destek sistemine tek ihtiyaç duyanlar, katliamdan sağ kurtulanlar değildi.

"Seni uyarmamın iyi olacağını düşünmüş. Haber yayılmadan öğrenmeliydin."

Basın. Tabii ki. Onları zihnimde gagalarından bağırsaklar sarkan yırtıcı akbabalar olarak canlandırmayı seviyordum.

"Onlarla konuşmayacağım."

Bu yeniden bakıcının dikkatini çekmiş olacak ki başını kaldırıp gözlerini kısarak baktı. iPhone'unu masaya bırakıp bebekle ilgileniyormuş gibi yapana kadar yüzüne baktım.

"Konuşman gerekmiyor," dedi Coop. "Ama en azından baş sağlığı mesajı yayımlaman gerek. O tabloidler köpek gibi peşine düşecektir. Seni bir punduna getirmelerine fırsat vermeden önlerine bir kemik fırlat."

"Neden bir şeyler söylemem gerek?"

"Nedenini biliyorsun."

"Neden Samantha yapmıyor?"

"Çünkü o hâlâ ortalıklarda yok. Yıllarca saklandıktan sonra bir anda ortaya çıkacağını sanmıyorum."

"Şanslı kız."

"Bu yüzden geriye sen kalıyorsun. Gelip sana haberleri bizzat vermek istememin nedeni bu. Şimdi, sana istemediğin bir şeyi yaptıramayacağımı biliyorum ama basına karşı nazik olmaya başlaman hiç fena fikir değil. Lisa öldüğü ve Samantha ortalıklarda olmadığı için ellerinde bir tek sen varsın."

Elimi çantama sokup cep telefonumu çıkardım. Hiç çalma-

mıştı. Cevapsız arama yoktu. Mesaj yoktu. Bu sabah okuyacak zaman bulamadığım onlarca iş e-postası dışında hiçbir şey yoktu. Telefonu kapadım. Geçici bir çözümdü bu. Basın nasıl olsa kokumu alacaktı. Coop, bu konuda haklıydı. Ulaşabilecekleri tek Kurtulan Kız'dan birkaç şey duyabilmek için çabalamaktan asla vazgeçmezlerdi.

Sonuçta bizi onlar yaratmıştı.

Kurtulan Kız, korku filmlerinin sonunda hayatta kalan son kadına sinema müptelalarının verdiği isimdi. En azından bana öyle söylenmişti. Çam Ev'den önce de sahte kan, kauçuk bıçaklar ve ölmeyi hak ettiklerini düşünerek kendimi suçlu hissetmeme neden olacak kadar aptalca kararlar alan karakterler yüzünden korku filmi izlemeyi hiçbir zaman sevmemiştim.

Fakat bizim başımıza gelenler film değildi. Gerçek hayattı. *Bizim* hayatlarımızdı. Kan sahte değildi. Bıçaklar çelikten di ve kâbus kadar keskindi. Ölenler de kesinlikle bunu hak etmemişti.

Ancak bir şekilde daha yüksek sesle çığlık atmış, daha hızlı koşmuş, daha sıkı savaşmıştık. *Hayatta* kalmıştık.

Lisa Milner'ı tarif eden bu lakabın ilk olarak nerede kullanıldığını bilmiyordum. Muhtemelen bir Ortabatı gazetesinde geçmişti. O bölgeye yakın bir yerde yaşıyordu. Bir muhabir, birlik evi katliamı konusunda yaratıcı olmaya çalışmıştı ve lakap da bunun bir sonucuydu. İnternete düşecek kadar ölümcül olduğu için de hemen dilden dile yayılmıştı. Dikkat çekmek için ölüp biten yeni haber siteleri hemen üstüne atlamıştı. Hiçbir trendi kaçırmak istemeyen yazılı basın da hemen bu lakabı kullanmaya başlamıştı. Önce tabloidler, sonra gazeteler, son olarak da dergiler.

Günler içinde dönüşüm tamamlanmıştı. Lisa Milner artık katliamdan sağ kalmış biri değildi. Korku filminden fırlamış bir Kurtulan Kız'dı.

Dört sene sonra Samantha Boyd'a, bundan sekiz sene sonra da bana aynısı oldu. Bu yıllar boyunca birçok cinayet işlenmiş olsa da hiçbiri halkın dikkatini bizimki kadar çekmemişti. Ne nedenle olursa olsun, diğer herkes ölürken hayatta kalan şans-

hlar. Güzelim kızlar kana bulanmıştı. Bizse nadir ve egzotik bir türmüşüz gibi muamele görmüştük. Parlak kanatlarını on yılda bir açan güzel bir kuşmuşuz gibi. Ya da açmaya karar verdiğinde çürük et gibi kokan bir çiçek.

Bütün dikkatler, Çam Ev olayı nazik olmaktan çıkıp tuhaflaşmaya başladıktan aylar sonra benim üstüme çevrilmişti. Bazen teklifler hem nazik hem tuhaf olabiliyordu. Tıpkı üniversite harcımı ödemeyi teklif eden çocuksuz bir çiftten aldığım mektup gibi. Onlara cömert tekliflerini reddeden bir cevap yazmıştım.

Bazı mektuplaşmalarsa daha rahatsız ediciydi. Yalnız ve gotik erkeklerin ya da hapishane mahkûmlarının benimle flört etmek, evlenmek, beni dövmeli kollarıyla sarmalamak istediklerini kaç kez duyduğumu hatırlamıyordum bile. Bir keresinde Nevada'daki bir oto tamircisi daha fazla zarar görmemem için beni evinin bodrumuna zincirlemeyi teklif etmişti. Dürüstlüğü beni tedirgin etmişti. Beni tutsak etmenin yapılabilecek en iyi şey olduğuna gerçekten inanmış gibiydi.

Bir de işimin bitirilmesi gerektiğini, katledilmenin benim kaderim olduğunu iddia eden bir mektup almıştım. İmzalı değildi. Gönderenin adresi de yoktu. Ne olur ne olmaz diyerek mektubu Coop'a vermiştim.

Gerilmeye başlamıştım. Şeker ve Xanax, kulüplerdeki son moda uyuşturucular gibi bütün vücudumu aniden sarsmaya başlamıştı. Coop, ruh halimin değiştiğini hissetti ve "Bunun ağır olduğunu biliyorum," dedi.

Başımla onayladım.

"Buradan çıkmak ister misin?"

Yeniden başımla onayladım.

"O halde gidelim."

Ayağa kalktığım sırada bakıcı yine bebekle ilgileniyor gibi yapıp bana bakmadı. Belki de beni tanımıştı ve bu onun huzurunu kaçırmıştı. Böyle bir şey ilk kez olmuyordu.

Coop'un arkasına takılıp bakıcının yanından geçerken hiç fark ettirmeden iPhone'unu kaptım.

Daha kapıdan dışarı çıkmadan telefonu cebimin derinliklerine indirmiştim bile.

Coop, bir gizli servis ajanı gibi vücudunu benden biraz öne konumlandırarak beni eve götürdü. İkimiz de kaldırımda basın mensubu var mı diye gözlerimizi dört açmıştık. Yok gibiydi.

Benim apartmana ulaştığımızda Coop ön kapıyı gölgeleyen kestane renkli tenteye gelmeden hemen önce durdu. Apartman savaş öncesinde inşa edilmişti; zarif ve genişti. Komşularım mavi saçlı sosyetik hanımefendilerden ve belli bir yaşa gelmiş, modaya uygun eşcinsel beyefendilerden oluşuyordu. Bunu her gördüğünde Coop'un, bir pasta bloggeri ve bir kamu avukatının Upper West Side'daki bir evin kirasını nasıl karşıladığını merak ettiğinden emindim.

Açıkçası karşılayamıyorduk. Gülünç derecede az olan Jeff'in maaşıyla da, kesinlikle benim internet sitemden kazandığım parayla da.

Daire benim üstümeydi. Sahibi bendim. Para, Çam Ev'den sonra açılan bir dizi davadan gelmişti. Janelle'in üvey babası önderliğinde diğer kurbanların anne babaları mümkün olan herkesi dava etmişti. Onun kaçmasına izin veren akıl hastanesini. Doktorlarını. Antidepresanlardan ve beyninde çarpışan antipsikotiklerden sorumlu ilaç şirketlerini. Hatta kilidi hatalı olduğu için kaçmayı başardığı hastane kapısının üreticilerini bile.

Hepsi mahkeme kararına gerek kalmadan uzlaşmaya yanaştı. Kederli ailelerle zıtlaşmanın getireceği kötü reklamdan kaçınmanın birkaç milyona değeceğini biliyorlardı. Uzlaşma bile bazılarını kurtarmaya yetmedi. Antipsikotiklerden biri piyasadan en sonunda çekilirken Blackthorn Akıl Hastanesi hatalı kapılarını bir sene sonra kapatmak zorunda kaldı.

Tedavisine büyük paralar döken anne babası herhangi bir meblağ ödeyememişti yalnızca. Benim için sorun değildi. Serseme

dönmüş, gözü yaşlı bir çifti onun günahları yüzünden cezalandıracak değildim. Üstelik diğer uzlaşmalardan aldığım pay oldukça yeterliydi. Babamın muhasebeci bir arkadaşı hisse senetleri hâlâ ucuzken paramın çoğuyla yatırım yapmama yardım etmişti. Üniversiteden sonra, emlak piyasası muazzam çöküşünü atlattığı sırada bu evi almıştım. İki yatak odası, iki banyosu, oturma odası, yemek odası, daha sonra geçici bir çalışma odasına dönüştürdüğüm kahvaltı köşesini de içinde bulunduran bir de mutfağı vardı. Çok ucuza kapatmıştım.

"Yukarı gelmek ister misin?" diye sordum Coop'a. "Evimi hiç görmedin."

"Belki başka zaman."

Her zaman söylediği ama asla gerçekten istemediği başka bir şey de buydu.

"Herhalde gitmen gerekiyordur," dedim.

"Yolum uzun. Kendini toparlayacaksın, değil mi?"

"Evet. Şoku atlattıktan sonra."

"Bir şeye ihtiyacın olursa ara ya da mesaj at."

Bunuysa öylesine söylememişti. Coop, Çam Ev'den sonraki sabahtan, *Polisi görmek istiyorum! Lütfen onunla görüşmeme izin verin!* diye acı ve kederin pençesinde inlediğim o sabahtan beri beni görmek için her şeyi bırakıp geliyordu. O sabah da yarım saat içinde gelmişti.

On sene sonra yine burada, başını öne doğru sallayarak bana veda ediyordu. Bu hareketine aynı şekilde karşılık verince bebek mavisi gözlerine Ray-Ban gözlüklerini siper etti ve uzaklaşarak öteki yayaların arasında en sonunda gözden kayboldu.

Eve girince doğrudan mutfağa yönelip ikinci Xanax'ı aldım. Yutmak için içtiğim üzümlü sodanın şekeri çayın şekeriyle birleşince dişlerim sızladı. Yine de çalıntı iPhone'u cebimden çıkarırken arka arkaya nazik yudumlar alarak sodayı içmeye devam ettim. Telefona kısa bir göz attıktan sonra eski sahibinin adının Kim olduğunu ve güvenlik özelliklerinden hiçbirini kullanmadığını anladım. Her çağrıyı, internet aramasını, kısa süre önce

Zach adındaki kare çeneli birinden gelen de dahil olmak üzere bütün mesajlarını görebiliyordum.

Bu gece biraz eğlenmeye hazır mısın?

Biraz heyecan olsun diye cevap yazdım: Elbette.

Telefon elimdeyken bipledi. Zach'ten bir mesaj daha gelmişti. Penisinin fotoğrafını yollamıştı.

Hoş değil.

Telefonu kapadım. Önlem olarak. Kim ve ben birbirimize benziyor olabilirdik ama telefon melodilerimiz tamamen farklıydı. Sonra telefonun arkasını çevirip parmak izlerimle dolan gümüş renkli kapağına baktım. İzleri, lunapark aynalarındaki gibi yamuk yumuk görünen kendi yansımamı görene kadar sildim.

Bu kadarı yeterliydi.

Her zaman boynumda duran altın zincire dokundum. Ucunda sallanan küçük anahtar, her zaman kilitli duran tek mutfak çekmecesini açıyordu. Jeff, o çekmecede internet sitemin önemli belgelerinin durduğunu düşünüyordu. Onu bozmamıştım.

Çekmecenin içinde birbirine çarpınca ses çıkaran parlak metalden bir yığın ıvır zıvır vardı. Işıldayan kabıyla bir ruj ve kalın bir altın bilezik. Birçok kaşık. Çam Ev'den sonra hastaneden ayrılırken hemşirelerin durduğu danışmadan aşırdığım gümüş, yuvarlak bir ayna. Uzun eve dönüş yolunda hâlâ yaşadığımdan emin olmak için bu aynaya bakıyordum. Şimdiyse bana bakan yamuk yansımamı görünce aynı şekilde sakinleşmiştim.

Evet, hâlâ yaşıyordum.

iPhone'u diğer ıvır zıvırın arasına koyup çekmeceyi kilitledim ve sonra anahtarı yeniden boynuma taktım.

Göğüs kemiğime değen bu şey sıcacık sırrımdı.

3

Öğleden sonramı yarım kalan çörekleri görmezden gelerek geçirdim. Sanki mutfak tezgâhından bana bakıyor, birkaç metre uzaklarında bütün tamamlanmışlıklarıyla şık bir şekilde duran diğer ikisiyle aynı muameleyi bekliyorlardı. En azından iyileştirici etkileri için onları bitirmem gerektiğini biliyordum. Sonuçta internet sitemdeki ilk buyrukta, *Pişirmek Terapiden İyidir*, diyordum.

Çoğunlukla buna inanıyordum. Pişirmek çok anlamlıydı. Lisa Milner'ın yaptığıysa hiç öyle değildi.

Ama o anda içinde bulunduğum ruh hali o kadar karamsardı ki bir şey pişirmek bile işe yaramazdı. Ben de bunun yerine oturma odasına gidip *The New Yorker*'ın okumadığım sayılarına ve o sabahın *Times*'ına göz attım. Tam olarak ne yapacağımı bilmiyormuş gibi rol yapmaya çalıştım fakat beklenen oldu: Pencerenin yanındaki kütüphaneye gidip bir sandalye yardımıyla en üst rafa uzandım ve oradaki kitabı aldım.

Lisa'nın kitabını.

Bunu, Stephen Leibman'la karşılaşmasından bir sene sonra yazmış, geçmişe hüzünlü bir atıfta bulunarak kitaba *Yaşamak Arzusu: Kişisel Acı ve İyileşme Yolculuğum* adını vermişti. Ufak çapta popüler olmuştu hatta. *Lifetime*, bunu bir televizyon filmi haline getirmişti.

Çam Ev olayından sonra Lisa bana hemen bir kopyasını yollamıştı. İçine, *Benim gibi hayatta kalan muhteşem kız kardeşim Quincy'ye. Konuşmak istersen ben buradayım*, yazmış, hemen altına da düzgün ve kalıp gibi rakamlarla telefon numarasını not düşmüştü.

Onu aramak istemedim hiç. Kendi kendime onun yardımına ihtiyacım olmadığını söyleyip durdum. Bir şey hatırlayamadığımı göz önünde bulundurunca onun yardımına neden ihtiyaç duyacaktım ki zaten?

Fakat ülkedeki bütün gazetelerin ve kablolu televizyon kanallarının Çam Ev Cinayetleri'nden etraflıca söz etmesine hazır değildim. Evet, bu olaya Çam Ev Cinayetleri adını vermişlerdi ve bunun bir evden ziyade kulübe olmasının onlar için bir önemi yoktu. Manşette güzel duruyordu. Üstelik Çam Ev oranın resmi adıydı ve kapının üzerine çakılmış sedir ağacından tabelada bu yazıyordu.

Cenazeler dışında ortalıkta görünmedim. Evden yalnızca doktor randevuları ya da terapi seansları için çıkıyordum. Mülteci kampındakileri andıran muhabirler bütün çimleri kapladığı için annem beni evin arka kapısından çıkarıp komşunun bahçesinden geçirerek yan mahallede bekleyen arabaya bindiriyordu. Bu, lise yıllığındaki fotoğrafımın *People*'ın kapağına basılıp akneli çeneme de "hayatta kalan tek kişi" yazılmasına engel olamadı.

Herkes onlara özel röportaj vermemi istiyordu. Muhabirler telefon ediyor, e-posta gönderiyor, mesaj atıyordu. Bir keresinde tanınmış bir haber spikeri (tiksindiğim için adını kullanmıyorum) ben sırtımı kapının gıcırdayan ahşabına dayamışken ön kapıyı sertçe çalmıştı. Gitmeden önce de yüz bin dolar karşılığında onunla röportaj yapmamı teklif eden bir not yazıp kapının altından ittirmişti. Kâğıt *Chanel No. 5* kokuyordu. Onu çöpe atmıştım.

Kırık bir kalp ve dikişleri hâlâ üstünde duran bıçak yaralarıyla bile her şeyin farkındaydım. Basın beni bir Kurtulan Kız'a dönüştürmek istiyordu.

Belki ev yaşantım birazcık daha oturmuş olsa bu durumla daha iyi başa çıkabilirdim ama öyle değildi.

Ustada babamın kanseri ziyadesiyle geri dönmüş ve onu zayıf düşürmüştü. Kemoterapi yüzünden, harap olmuş duygularını onarmama yardım edemeyecek kadar midesi bulanıyordu. Yine de denedi. Beni kaybetmenin eşiğinden döndüğü için iyi olmam onun bir önceliğiydi artık. Yemek yediğimden, uyuduğumdan, ıstırap içinde debelenmediğimden emin olmaya çalışıyordu. Kendi de iyi değilken benim iyi olmamı istiyordu. Senenin sonlarına doğru, babamın Tanrı'ya benim hayatıma karşılık kendi hayatını teklif ettiği için Çam Ev'de ölmediğimi düşünmeye başladım.

Galiba annem de böyle hissediyordu ama bunu soramayacak kadar korku ve vicdan azabıyla dolmuştum. O dönemde annem umutsuz bir ev kadınına dönüşmüştü ve ne pahasına olursa olsun kuyruğu dik tutmaya karar vermişti. Yeni bir yer döşemesi, kanser ve Çam Ev gibi üst üste gelen iki talihsizliği unutturabilecekmiş gibi mutfağın elden geçirilmesi gerektiğine inandırmıştı kendisini. Babamı ve beni çeşitli randevulara somurtarak götürmek gibi bir işi olmadığı zamanlarda tezgâhları kıyaslıyor, boya numuneleri seçiyordu. Spinning dersleri ve kitap kulüpleri gibi katı, banliyö tarzı rejimine devam ettiğini söylememe gerek bile yoktu. Annem için tek bir sosyal zorunluluktan çekilmek bile yenilgiyi kabul etmek anlamına geliyordu.

Silhat kokulu terapistim istikrarlı bir destek sisteminin benim için iyi olacağını söylediğinden yüzümü Coop'a döndüm. Tanrı şahit, o da elinden geleni yaptı. Gecenin köründeki çaresiz aramalarıma cevap verdi. Ne var ki ihtiyacım olan şey, Çam Ev'e benzer bir işkence yaşamış biriyle konuşmaktı. Lisa, bu iş için en doğru kişi gibi görünmüştü.

Travmasını yaşadığı yerden kaçmaktansa Indiana'da kalmıştı. Altı aylık bir iyileşme sürecinden sonra aynı üniversiteye geri dönmüş ve çocuk psikolojisini bitirmişti. Diplomasını alırken mezuniyet törenindeki kalabalık onu ayakta alkışlamıştı. Salonun arkasındaki basın duvarı o anı patlayan flaşlarla ölümsüzleştirmişti.

Kitabını okudum. Numarasını buldum. Onu aradım.

Sana yardım etmek istiyorum, Quincy, dedi bana. *Sana nasıl Kurtulan Kız olunur, öğretmek istiyorum.*

Ya ben Kurtulan Kız olmak istemiyorsam?

Bu senin seçimine kalmış bir şey değil. Senin için çoktan karar verildi. Olanları değiştiremezsin. Kontrol edebileceğin tek şey, bununla nasıl başa çıkacağın.

Lisa için bu, sorunla yüzleşmek anlamına geliyordu. Basına kendi tercihlerime göre birkaç röportaj vermemi önerdi. Herkesin öğrenmesinin olanlarla başa çıkmamda faydası olacağını söyledi.

Tavsiyesine uydum ve üç röportaj verdim. Biri *New York Times*'a, biri *Newsweek*'e, biri de istemediğim halde yüz bin doları ödeyen Bayan *Chanel No. 5*'e. Ev almamda çok işe yaradı. Eğer kendimi suçlu hissetmediğimi düşünüyorsanız bir daha düşünün.

Röportajlar korkunçtu. Artık kendi adlarına konuşamayacak olan ölen arkadaşlarım hakkında herkesin öğreneceği şekilde konuşmak bana yanlış gelmişti. Özellikle de başlarına tam olarak ne geldiğini hatırlayamadığımdan. İnsanlar röportajlarımı şekermiş gibi büyük bir iştahla tüketmeye çalışırken hepsine seyirci kalmıştım.

Her biri içimi öyle oyup boşaltmıştı ki hiçbir yemek miktarı kendimi bir daha tok hissettirmeye yetmeyecekti. Ben de denemekten vazgeçtim ve altı ay sonra kendimi yeniden hastanede buldum. O sırada babam kansere karşı verdiği savaşı kaybetmiş, onu nakavt edecek son vuruşu bekliyordu. Yine de her gün yanımdaydı. Tekerlekli sandalyesinde titrek bir halde oturup içmeye zorlandığım acı antidepresanları yutmam için ağzıma dondurma tıkıyordu.

*Bir kaşık dolusu şeker**, *Quinn,* diyordu. *Şarkı yalan söylemez.*

İştahım yeniden açılmış, hastaneden taburcu edilmiştim ki Oprah çıkageldi. Prodüktörlerinden biri bir anda telefon edip

* 1964 yapımı olan *Mary Poppins* filminde çocuklara odalarını toplamalarını öğütleyen *A Spoonful of Sugar* şarkısına atıf. *-çn*

Oprah'nın beni programına çıkarmak istediğini söyledi. Lisa'yı, beni ve Samantha Boyd'u. Üç Kurtulan Kız en sonunda birleşecekti. Lisa elbette kabul etti. Samantha da öyle ki nasıl ortadan kaybolduğuna bakacak olursam bu epey şaşırtıcıydı. Lisa'dan farklı olarak o Çam Ev'den sonra benimle iletişime geçmeye çalışmamıştı. O da anılarım kadar güvenilmezdi.

Anlayışlı bir şekilde alkış tutan ev hanımlarının önünde oturacağımı düşündükçe anoreksiyanın tavşan deliğine geri dönmek istesem de teklife ben de evet dedim; Kurtulan Kızlar'la yüz yüze görüşmek istiyordum. Özellikle de Samantha'yla. O noktada, Lisa'nın yorucu açıklığına karşı bir alternatif görmeye hazırdım.

Bu şansı hiç yakalayamadım.

Annemle birlikte Chicago'ya uçacağımız sabah uyandığım sırada kendimi yeni elden geçirilen mutfakta dikilirken buldum. Mutfağın altı üstüne gelmişti. Zemin kırık tabaklardan görünmez olmuştu, açık buzdolabından portakal suyu damlıyordu, tezgâh boş yumurta kabukları, un topakları ve vanilya özütü tabakasıyla dolmuştu. Annem yere, tüm bu dağınıklığın ortasına oturmuş, hâlâ yanında olsa da geri dönmeyecek şekilde kaybolmuş olan kızına ağlıyordu.

Neden, Quincy? diye inledi. *Bunu neden yaptın ki?*

Elbette umursamaz bir hırsız gibi mutfağın altını üstüne getiren kişi bendim. Dağınıklığı görür görmez bunu anlamıştım. Yıkımın bir mantığı vardı. Tam benlikti ama böyle bir şeyi yaptığımı hiç hatırlamıyordum. Mutfağı yerle bir ederek geçirdiğim o meçhul dakikalar, Çam Ev'de geçen o saat kadar bomboştu.

Bilerek yapmadım, dedim. *Neler olduğunu bilmiyorum, yemin ederim.*

Annem bana inanmış gibi davrandı. Ayağa kalktı, yanaklarını sildi, dikkatlice saçlarını düzeltti ama gözlerindeki karanlık gerginlik gerçek duygularını ele veriyordu. Benden korkuyordu, anlamıştım.

Ben mutfağı temizlerken annem Oprah'nın çalışanlarını ara-

yıp iptal etti. Ya hepimiz ya hiçbirimiz olduğu için bu karar bütün programı batırmıştı. Kurtulan Kızlar için televizyonda herhangi bir buluşma olmayacaktı.

Günün ilerleyen saatlerinde annem beni doktora götürdü ve temel olarak doktor bana hayat boyu kullanmam gereken bir Xanax reçetesi yazdı. Annem benim ilaç kullanmam konusunda o kadar hevesliydi ki bir tanesini arabadaki tek sıvıyla, ılık üzüm sodasıyla hemen oracıkta, eczanenin otoparkında bana zorla yutturdu.

İşimiz bitti, diye duyurdu. *Artık hafıza kaybı yok. Artık öfke nöbeti yok. Artık kurban olmak yok. Bu hapları iç ve normal ol, Quincy. Olması gereken bu.*

Onunla aynı fikirdeydim. Mezuniyetimde bir tabur muhabir olmasını istemiyordum. Kitap yazmak, röportaj vermek ya da her gök gürlediğinde yara izlerimin karıncalandığını kabul etmek istemiyordum. Hayatımın su götürmez şekilde en kötü ânıyla ilişkilendirilerek sonsuza dek trajediye mahkûm edilen o kızlardan olmak istemiyordum.

İlk Xanax dozuyla sersemlemiş halde Lisa'yı aradım ve artık röportaj vermeyeceğimi söyledim. Sürekli kurban olmaktan artık bıkmıştım.

Ben Kurtulan Kız değilim, dedim ona.

Lisa'nın sesinin bariz şekilde sabırsız olması beni zıvanadan çıkardı. *O halde nesin, Quincy?*

Normalim.

Senin gibi, benim gibi, Samantha gibi kızlar için normal diye bir şey yoktur ama neden diğer türlüsünü denemeye çalıştığını anlıyorum.

Lisa bana şans diledi. Ona ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda olacağını söyledi. Bir daha hiç konuşmadık.

Kitabın kapağındaki, dik dik bakan yüzünü inceledim. Lisa'nın güzel bir fotoğrafıydı bu. Fotoğrafla kesinlikle oynanmıştı ama iyi iş çıkarmışlardı. Dostça bakan gözler. Küçük bir burun. Belki biraz fazla geniş bir çene ve çıkık bir alın. Klasik bir güzellik değil ama gayet hoş.

Fotoğrafta gülümsemiyordu. Bu, tebessüm vaat eden türde bir kitap değildi. Dudakları birbirine tam da doğru şekilde kenetlenmişti. Fazla neşeli değildi. Fazla katı değildi. Yer çekiminin ve kendinden memnuniyetin kusursuz dengesi söz konusuydu. Lisa'yı bu ifadeyi aynada çalışırken hayal ettim. Bunu düşünmek beni üzdü.

Sonra onu elinde bıçakla küvetine kıvrılmış halde düşündüm. Bu daha da kötüydü.

Bıçak.

Bunu anlamak intiharın kendisini anlamaktan bile zordu. Böyle şeyler olurdu. Hayat berbattı. Bazen insanlar başa çıkamaz ve vazgeçmeye karar verirdi. Hüzünlü olsa da her zaman yaşanan şeylerdi. Lisa gibi insanların başına bile geliyordu.

Fakat Lisa bıçak kullanmıştı. Votkayla birlikte bir kutu ilaç içmemişti. (İntihar edecek olursam ilk tercihim buydu.) Karbonmonoksidin yumuşak ve ölümcül kucaklayışını da istememişti. (İki numaralı tercihim.) Lisa hayatını, onu onlarca yıl önceden kesip alan bir şeyle sonlandırmayı seçmişti. O, Stephen Leibman'ın başladığı işi bitirmek için bıçağı derinlere saplamaya da özen göstererek bileklerini bilinçli bir şekilde kesmişti.

Lisa'yla temas halinde olsaydık neler olurdu, bunu düşünmekten kendimi alamıyordum. Belki en sonunda yüz yüze tanışırdık. Belki arkadaş olurduk.

Belki onu kurtarabilirdim.

Yeniden mutfağa gittim, genelde blog işleri için kullandığım laptopı açtım. Lisa Milner'ı şöyle bir Google'ladıktan sonra ölüm haberinin henüz internete düşmediğini anladım. Kısa süre içinde düşecekti, bu kaçınılmazdı. En büyük soru işareti, bu haberin etkisinin ne kadarının benim hayatıma yansıyacağıydı.

Birkaç şeye daha tıkladıktan sonra sevimsiz bir beğeni, link ve berbat bir dilbilgisi bataklığı olan Facebook'a girdim. Şahsen sosyal medyayı pek kullanmıyordum. Twitter'ım yoktu. Instagram'ım yoktu. Yıllar önce kişisel bir Facebook hesabı açmıştım ama Kurtulan Kızlar fetişinden sonra tanımadığım insanlardan

acması takipler ve arkadaşlık istekleri gelince kapattım fakat hâlâ internet sitem için bir hesabım vardı. Gerekli bir iblisti bu. Bu hesaptan Lisa'nın kendi Facebook sayfasına kolayca girebiliyordum. Sonuçta o, *Quincy'nin Tatilleri*'nin bir takipçisiydi.

Lisa'nın sayfası sanal bir anma duvarına dönmüş, hiçbir zaman okuyamayacağı baş sağlığı mesajlarıyla dolmuştu. Onlarcasını geçtim. Bunların büyük bir çoğunluğu genel ama içtendi.

Seni özleyeceğiz, Lisa Pisa! Öpücükler.

O güzel gülümsemesi ve harika ruhunu asla unutmayacağım.

Huzur içinde yat, Lisa.

En etkileyicisi Jade adında ceylan gözlü, kahverengi saçlı bir kızın yazdıklarıydı.

Senin hayatının en kötü ânıyla başa çıkmış olman, bana kendi hayatımın en kötü ânıyla başa çıkmam için ilham verdi. Sen bana her zaman ilham verdin, Lisa. Şimdi cennetteki meleklerin arasındasın, hâlâ yeryüzünde olan bizleri koru.

Lisa'nın yıllar içinde duvarında yayımladığı sayısız fotoğrafın içinde Jade'in bir fotoğrafını buldum. Üç ay önce yüklenmişti ve ikisi lunaparka benzer bir yerde yanak yanağa poz vermişti. Arkada hız treninin çaprazlama ilerleyen ahşap destek kirişleri vardı. Lisa'nın kollarını kocaman bir oyuncak ayı doldurmuştu.

Gülümseyişlerinin gerçek olduğuna hiç şüphe yoktu. Bu türden bir neşenin rolü yapılamazdı. Tanrı biliyor ya, ben de denemiştim. Gerçi ikisinin etrafında bir kayıp aurası vardı. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Aynı bilinçdışı keder her zaman benim fotoğraflarıma da sızıyordu. Geçen Noel'de, Jeff'le birlikte annemi ziyaret etmek için Pennsylvania'ya gittiğimizde, hepimiz ağacın önünde gerçek ve sağlıklı bir aileymişiz gibi poz vermiştik. Daha sonra, bilgisayarımdan fotoğraflara bakarken annem donuk sırıtışımı görüp yüzümü ekşittiğimi sanmış ve *Gülümsesen ölür müydün, Quincy?* demişti.

Yarım saat boyunca Lisa'nın fotoğraflarına bakıp kendimden çok farklı bir varlığa göz attım. Hiçbir zaman evlenmemiş, yuva kurmamış, çocuk yapmamış olmasına rağmen hayatı tatmin edici

görünüyordu. Lisa etrafını insanlarla, ailesiyle, dostlarıyla ve yalnızca nazik bir varlığa ihtiyaç duyan Jade gibi kızlarla doldurmuştu. İzin verseydim ben de onlardan biri olabilirdim.

Ancak ben tam tersini yaptım. İnsanları güvenli bir mesafede tuttum. Gerektiğinde onları ittim. Yakınlık, bir kez daha kaybetmeyi göze alamayacağım bir lükstü.

Lisa'nın fotoğraflarını incelerken zihnimden her birine kendimi yerleştirdim. İşte orada, Büyük Kanyon'un kenarında onunla poz veriyordum. Niagara Şelaleleri'nin önünde yüzümüzdeki nemi siliyorduk. İki renkli bovling ayakkabılarını labutlara doğru kaldırmış olan kadın grubunun içinde de ben vardım. *Bovling Arkadaşları!!* yazıyordu başlıkta.

Lisa'nın üç hafta önce yayımladığı bir fotoğrafın üstünde durdum. Bu bir selfie'ydi ve hafifçe başının üstünden geniş bir açıyla çekmişti. Lisa ahşap lambri yemek odasına benzeyen bir yerde elindeki şarap şişesini havaya kaldırmıştı. Başlık olarak *Şarap Zamanı! Haha!* yazmıştı.

Arkasındaki kızın büyük bir kısmı yamuk çerçeveden kesilmişti. Kız, ara sıra berbat paranormal programlarda gördüğüm Koca Ayak'ın sözde fotoğraflarını hatırlatmıştı bana. Kameradan uzaklaşan, belli belirsiz siyah bir saç yumağı gibiydi.

Yüzünü göremesem de bu isimsiz kıza bir yakınlık hissettim. Ben de geri plana çekilerek Lisa'dan uzaklaşmıştım.

Bütün ayrıntılarımdan boşanmış, silik bir karaltıydım.

ÇAM EV

SAAT 15:37

Kulübe fikri başta Quincy'ye peri masalı gibi gelmişti. Bunun en büyük nedeni de adının acayipliğiydi.

Çam Ev.

Bunu duyanın aklında cüceler, prensesler ve ev işlerine yardım etmek için can atan orman yaratıkları canlanıyordu ama Craig'in arazi aracı çakıllı yoldan sarsılarak ilerlediğinde kulübe nihayet göründü ve o anda Quincy, hayal gücünün onu hayal kırıklığına uğrattığını anladı. Gerçekler düşsel olmaktan çok uzaktı.

Dışarıdan bakıldığında Çam Ev alçak, sağlam ve epey kullanışlı görünüyordu. Lego'yla inşa edilmiş bir kulübeden biraz daha detaylıydı sadece. Kayrak taşından çatının üstünde yükselen uzun çam ağaçlarının tam ortasındaydı ve onlar yüzünden kulübe olduğundan daha küçük görünüyordu. İç içe geçmiş dallarıyla birbirine sokulmuş ağaçlar, kulübenin etrafında kalın bir duvar örmüştü. Bu duvarın arkasındaki çok sayıda ağaç sessiz karanlığın içine doğru yayılıyordu.

Karanlık bir ormandı burası. Quincy'nin aradığı türden bir peri masalı gibiydi ama Disney'den değil, Grimm Kardeşler'dendi. Arazi aracından inip girift ağaçlığa bakınca bunu ürpererek fark etti.

"Demek hiçliğin ortasında olmak böyle bir şey," dedi. "Tüyleri diken diken ediyor."

"Korkak," dedi Janelle ve elindeki iki bavulu da çekiştirerek Quincy'nin arkasına geçti.

"Fazla bavul almışsın," diye karşılık verdi Quincy.

Janelle dilini çıkardı ve Quincy fotoğraf makinesini alarak bu ânın fotoğrafını gelecek nesiller için çekmesi gerektiğini anlayana kadar poz vermeye devam etti. Görev duygusuyla yeni Nikon'unu çantasından çıkardı ve birkaç poz çekti. Janelle pozu bozup çelimsiz kollarıyla iki bavulunu da kaldırmaya çalışana kadar çekmeye devam etti.

"Quincy," dedi, kızın çok iyi bildiği o cansız ritimli sesiyle. "Şunları taşımama yardım eder misin? Lütfen?"

Quincy, fotoğraf makinesini boynuna astı. "Hayır. Bütün o eşyaları getiren sensin. Yarısını bile kullanacağından şüpheliyim."

"Ama her şeye hazırlıklı geldim. İzciler de öyle demez mi?"

"Hazırlıklı ol," dedi Craig, ikisinin yanından güçlü omuzlarındaki soğutucuyla geçerken. "Umarım yanınıza kulübenin anahtarını da almışsınızdır."

Janelle, bavullarını görmezden gelme bahanesinin üstüne atlayarak kot pantolonunun ceplerini anahtarı bulana kadar yokladı. Daha sonra ön kapıya yöneldi ve kulübenin adını taşıyan sedir ağacından tabelaya vurdu.

"Grup fotoğrafına ne dersiniz?" diye önerdi.

Quincy, fotoğraf makinesinin zamanlayıcısını ayarladıktan sonra Craig'in aracının kaportasına yerleştirdi. Sonra koşarak kulübenin önündekilerin arasına katıldı. Altısı da gülümseyerek deklanşörün ispiyoncu klik sesini bekledi. Janelle, birinci sınıfların oryantasyonu sırasında onlara Doğu Binası Tayfası adını vermişti. İkinci yıllarına iki ay kala bile hâlâ çok samimilerdi.

Fotoğraf zamanı bitince Janelle törensel bir şekilde ön kapının kilidini açtı.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu kapı açılır açılmaz. Arkadaşlarının henüz etrafı görecek zamanı bile olmamıştı. "Çok samimi bir yer, değil mi?"

Quincy onunla aynı fikirde olsa da onun samimilikten an-

ladığı duvardaki ayı postları ve yerdeki eprimiş halı değildi. O olsa mutfak lavabosunu çevreleyen ve banyonun borularından damlayan suya rengini veren *pas* kısmını vurgulayarak buraya "pasaklı" derdi.

Fakat diğer kulübelere göre büyük sayılırdı. Dört yatak odası vardı. Arkada, üstüne basıldığında hafifçe esneyen tahtaları olan bir veranda bulunmaktaydı. Doğal taştan bir şöminenin bulunduğu salon, Janelle ile Quincy'nin paylaştığı yurt odasının boyutlarındaydı ve şöminenin hemen yanına odunlar düzgünce dizilmişti.

Kulübe ve aslında tüm o hafta sonu, Janelle'e annesi ve üvey babası tarafından verilmiş bir doğum günü hediyesiydi. Havalı anne babalar olmayı amaçlamışlardı. Hani şu çocuklarını arkadaş gibi gören anne babalardan. Üniversite çağındaki kızlarının zaten içki içtiğini ve kafasının güzel olduğunu bilen anne babalardan. Bu yüzden tüm bunları göreceli olarak daha güvenli bir ortamda yapması için ona Poconos'ta kulübe kiralamışlardı. Yurt danışmanı, yurt yemeği ve her kapıda, her asansörde okutulması şart olan kimlik kartları olmadan geçirilecek kırk sekiz saat.

Ama henüz hiçbir şey başlamadan, Janelle herkesin cep telefonlarını küçük ve ahşap bir kutunun içine bırakmasını emretti.

"Aramak yok, mesaj atmak yok ve kesinlikle fotoğraf ya da video çekmek yok," dedi, kutuyu aracın torpido gözüne koymadan önce.

"Ya benim fotoğraf makinem?" diye sordu Quincy.

"Ona izin vereceğim ama benim pohpohlayıcı fotoğraflarımı çekebilirsin yalnızca."

"Elbette," dedi Quincy.

"Ciddiyim," diye uyardı Janelle. "Eğer bu hafta sonu Faceboook'a herhangi bir şey koyduğunuzu görürsem sizi arkadaşlıktan çıkarırım. Hem internette hem gerçek hayatta."

Bu uyarıdan sonra altısı da yatak odalarına koşup en iyisini kapmaya çalıştı. Amy ve Rodney, su yataklı odayı aldılar. Yatağa kendilerini bıraktıklarında büyük bir sıçrama sesi çıktı. Yanında

getirebileceği bir erkek arkadaşı olmayan Betz, görev duygusuyla ranzalı olan odayı alıp sözlük kalınlığındaki *Harry Potter ve Ölüm Yadigârları* kitabıyla alt ranzaya kuruldu. Quincy, Janelle'i, yurtta olduğu gibi karşılıklı iki duvar arasına konmuş, çift kişilik yatağı olan odaya götürdü.

"Evim, güzel evim," dedi Quincy. "Ya da en azından eve epeyce benziyor."

"Güzel," dedi Janelle. Bu sözcük Quincy'nin kulaklarında boşluk gibi çınlamıştı. "Gerçi ben emin olamadım."

"Başka bir oda seçebiliriz. Bugün senin doğum günün. Seçim hakkı sende."

"Haklısın. Ve seçimim..." Janelle, Quincy'yi omuzlarından yakalayıp yumrulu yataktan kaldırdı. "Yalnız uyumak."

Quincy'yi koridorun sonundaki odaya götürdü. Bu oda, kulübenin en büyük odasıydı ve cumbalı penceresinden nefes kesici bir orman manzarası görünüyordu. El dokuması, karışık desenli kumaşlar duvarları süslemişti. İki kişilik yatağın kenarındaysa Craig oturuyor, boğazlı Converse'lerinin arasına, yere bakıyordu. Ellerini kucağına koymuş, parmaklarını birbirine geçirmişti ve başparmaklarını birbirinin üstünde yuvarlıyordu. Quincy içeri girdiğinde başını kaldırıp ona baktı. Quincy, Craig'in utangaç gülümsemesindeki umut dolu kıvrımı fark etmişti.

"Bence böyle çok daha rahat olacak," dedi Janelle. Sanki sesiyle göz kırpıyordu. "İkinize iyi eğlenceler."

Bir kalça darbesiyle Quincy'yi odanın içine soktu iyice. Sonra kapıyı arkasından kapayıp kıkırdayarak koridorda yürümeye başladı.

"Bu onun fikriydi," dedi Craig.

"Tahmin ettim."

"Zorunda değiliz..."

Durdu ve Quincy'yi oluşan boşluğu doldurmaya zorladı. Odayı paylaşmak zorunda mı değillerdi? Janelle'in patavatsızca onlar için planladığı şekilde birlikte uyumak zorunda mı değillerdi?

"Sorun değil."

"Quinn, ciddiyim. Hazır değilsen."

Quincy, Craig'in yanına oturup elini titreyen dizine koydu. Craig Anderson, gelecek vaat eden basketbol yıldızı. Kahverengi saçlı, yeşil gözlü, seksi, uzun bacaklı Craig. Kampüsteki bütün kızların arasından Quincy'yi seçmişti.

Bekâretinin sonunu düşünen on dokuz yaşındaki bir kız ne kadar ciddiyse o kadar ciddi bir şekilde, "Sorun değil," dedi yeniden. "Ben memnunum."

4

Jeff, beni kucağımda Lisa'nın kitabıyla buldu. Bütün öğleden sonrayı ağlayarak geçirdiğim için gözlerim kızarmıştı. Bavulunu bırakıp beni kollarına aldığında başımı göğsüne dayayarak biraz daha ağladım. İki sene birlikte yaşadıktan ve iki sene de flört ettikten sonra sorunun ne olduğunu bana hemen sormaması gerektiğini öğrenmişti. Ağlamama izin verdi.

Gömleğinin yakasını gözyaşlarımla sırılsıklam yaptıktan sonra, "Lisa Milner kendini öldürmüş," dedim.

Jeff bana daha sıkı sarıldı. "*O* Lisa Milner mı?"

"Ta kendisi."

Ona söylemem gereken tek şey buydu. Gerisini o anlardı.

"Ah, Quinn. Tatlım, çok üzüldüm. Ne zaman? Ne olmuş?"

Koltuğa oturunca Jeff'e bütün ayrıntıları anlattım. Beni can kulağıyla dinledi. Bu, derinlemesine incelemeden önce bütün bilgileri özümsemesini gerektiren işinin bir parçasıydı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu konuşmam bitince.

"İyi. Sadece şoke oldum. Ve yastayım. Galiba bu çok aptalca."

"Değil. Üzülmek hakkın."

"Öyle mi dersin? Lisa'yla tanışmamıştık."

"Bunun bir önemi yok. İkiniz çok konuşmuştunuz. Sana yardım etmişti. Aranızda bir dostluk vardı."

"Kurbandık biz. Tek ortak noktamız buydu."

"Önemsizleştirmene gerek yok, Quinn. Bana yapma bari."

Artık konuşan kamu avukatı Jefferson Richards'tı. Ne zaman benimle ters düşse ki bu pek sık olmazdı, hemen avukat gibi konuşmaya başlardı. Genelde yalnızca Jeff'ti işte, sürekli sarılan bir erkek arkadaş. Benden çok daha iyi yemek yapardı ve mahkemeye giderken giydiği takımın içinde poposu muhteşem görünürdü.

"Bir anda o gece neler yaşadığını anlamaya başlayamam," dedi. "Kimse başlayamaz. Lisa ve diğer kız haricinde kimse bunu yapamaz."

"Samantha."

Jeff, bu ismi çok iyi biliyormuş gibi dalgın gözlerle tekrar etti. "Samantha. Onun da senin gibi hissettiğinden eminim."

"Bunun hiçbir anlamı yok. Lisa'nın tüm o yaşadıklarından sonra neden kendini öldürdüğünü anlayamıyorum. Çok yazık oldu. Lisa'nın daha iyi olduğunu sanmıştım."

Sesi bir kez daha zihnimde yankılandı.

Hayatta kalmanın bir asaleti var, dedi yeniden. *Nezaketi de. Acı çektiğimiz ve bundan hayatta kaldığımız için diğer acı çekenlere ilham verme gücüne sahibiz.*

Bu saçmalıktan başka bir şey değildi. Her şey saçmalıktı.

"Bu karmaşa için özür dilerim," dedim Jeff'e. "Lisa'nın intiharı için. Verdiğim tepki için. Her şey anormal geliyor."

"Elbette anormal. Senin başına gelenler anormaldi ama sende sevdiğim şeylerden biri, bunun seni tanımlamasına izin vermemiş olman. Sen yoluna devam ettin."

Jeff, bunu bana daha önce de söylemişti. Hatta birkaç kez. Birçok tekrardan sonra artık buna inanmaya da başlamıştım.

"Biliyorum," dedim. "Devam ettim."

"Bu, yapabileceğin en sağlıklı şeydi. Hepsi geçmişte kaldı ve biz artık şu andayız. Ben de şu ânın seni mutlu ettiğini düşünmek istiyorum."

Derken gülümsedi. Film yıldızları gibi gülümserdi. Sinemaskop genişliğinde ve teknikolor parlaklığında. Çok sönük geçtiği

için çakırkeyif olup flört etmek istediğim bir iş toplantısında tanıştığımızda beni ona çeken de bu özelliği olmuştu.

Dur, tahmin edeyim, demiştim. *Diş macunu modeli olmalısın. Suçlu bulunmuştur.*

Hangi marka? Belki ben de onu kullanmaya başlarım.

Aquafresh *ama zirveyi hedefliyorum,* Crest'*i.*

Hiç komik olmamasına rağmen gülmüştüm. Hoşa gitme hevesinde çekici bir taraf vardı. Bana yumuşacık, sadık ve güvenli golden retriever'ları hatırlatmıştı. Henüz adını bilmediğim halde elini tuttum. O zamandan beri de hiç bırakmadım.

Çam Ev ve Jeff arasında sosyal hayatım hiç yoktu. Kendimi okula dönebilecek gibi hissettiğimde Janelle'le diğerlerinin hatıralarının aklımdan hiç çıkmayacağını bildiğim eski üniversiteme gitmek yerine eve biraz daha yakın olan bir okula geçiş yaptım ve üç yılımı iki kişi için tasarlanmış bir yurt odasında geçirdim.

Elbette ünüm peşimi bırakmamıştı. İnsanlar kim olduğumu ve neler yaşadığımı biliyordu ama ben hep dikkatleri üstüme çekmekten kaçındım, sessiz kaldım. Günlük Xanax dozumu ve üzümlü sodamı içtim. Arkadaş canlısı ama arkadaşsızdım. Yaklaşılabilirdim ama kasten uzak durdum. Herhangi biriyle yakınlaşmamın bir gereği yoktu bence.

Haftada bir kez, karman çorman birçok kederin konuşulduğu bir grup terapisi seansına katılıyordum. Bu seansa katılanlar bir nevi arkadaş olmuştu. Tam olarak yakın olduğumuz söylenemezdi ama aramızdan biri tek başına sinemaya gidemeyecek kadar büyük endişeler yaşadığında birbirimizi arayacak kadar güveniyorduk.

O zamanlarda bile tecavüze uğramış, fiziksel şiddet görmüş, bedensel hasara neden olan araba kazası geçirmiş bu hassas kızlarla ilgili zor zamanlar geçirdim. Travmaları benimkinden çok farklıydı. Hiçbiri en yakın arkadaşlarından bir anda kopmanın ne demek olduğunu bilmiyordu. Hayatınızın en kötü gecesini hatırlamamanın ne kadar korkunç olduğunu anlayamıyorlardı. Hafıza kaybımı kıskandıklarını düşünmeye başlamıştım. On-

ların da tek istediği unutmaktı. Sanki unutmak hatırlamaktan daha kolay gibiydi.

Okuldayken, herkesi kendinden uzak tutan utangaç ve sessiz kızın sırlarının kilidini açmak isteyen, birbirinin kopyası zayıf ve hassas çocuklarla tanıştım. Bir noktaya kadar onlara yüz verdim. Ders çalışmak için garip buluşmalar, Çam Ev olayını kaç kere gündeme getirmekten kaçındıklarını sayarak kendi kendimi eğlendirdiğim kafe sohbetleri, bazen de kendimi çok yalnız hissettiğimde muzip bir iyi geceler öpücüğü.

Yalnızca okul eğlencelerinde ve gürültülü bira partilerinde ortaya çıkan, kalın kafalı, atletik tipleri tercih ediyordum gizliden gizliye. Herkesin bildiği tiplerdi işte; kolları kalın, göğsü kaslı ve hafif bira göbeği olan. Yara izlerinizi umursamayan. Nazik olamayan. Piston gibi hiç yorulmadan sevişecek kadar mutlu ve numaranızı vermeden yataktan çıkmanıza asla üzülmeyen.

Bu tanışmalardan sonra kendimi yaralı, incinmiş ve tuhaf şekilde canlanmış hissediyordum. İstediğiniz şey utanç verici de olsa onu elde edince kendinizi zinde hissediyordunuz.

Ama Jeff farklıydı. Tamamen normal biriydi. *Polo by Ralph Lauren* kadar normal. Bir ay boyunca flört ettikten sonra Çam Ev'den söz etme cesaretini kendimde bulmuştum. Benim pasta bloğu açmak için pazarlama yöntemlerini araştıran Quincy Carpenter olduğumu düşünüyordu. Aslında katliamdan hayatta kalmış olan Quincy Carpenter olduğuma dair en ufak bir fikri bile yoktu.

Takdire şayan bir şekilde bunu beklediğimden daha iyi karşıladı. Birçok doğru sözden sonra şöyle dedi: *Ben kesinlikle insanların geçmişlerinde yaşadıkları kötü olaylarla anılmamasının mümkün olduğuna inanıyorum. İnsanlar iyileşebilir. Yollarına devam edebilir. Sen kesinlikle böyle yapmışsın.*

Onun koruyup kollayan bir erkek olduğunu o zaman anlamıştım.

"Chicago nasıldı?" diye sordum.

Jeff'in yarım yamalak bir şekilde omuzlarını silkmesinden pek de iyi geçmediğini anladım.

"Umduğum bilgiyi alamadım," dedi. "Aslında bu konuda konuşmak bile istemiyorum."

"Ben de Lisa hakkında konuşmak istemiyorum."

Jeff'in aklına bir fikir gelmişti. "O halde dışarı çıkalım. Giyinelim, şık bir yere gidelim. Kederlerimizi aşırı yemeğe ve içkiye boğalım. Var mısın?"

Başımı iki yana salladım ve koltuğun üstünde kedi gibi gerindim. "Bu akşam hiç içimden gelmiyor ama ne isterim, biliyor musun?"

"Şarap," dedi Jeff.

"Başka?"

"Dışarıdan pad thai söyleyelim."

Gülümsedim. "Beni çok iyi tanıyorsun."

Daha sonra seviştik. Elindeki dosyayı alıp üstüne atlayarak sevişmeyi başlatan ben olmuştum. Jeff itiraz etmişti. Biraz. Daha çok sahte bir itiraz gibiydi. Hemen sonrasında oldukça nazik ve dikkatli bir şekilde içime girdi. Jeff çok konuşkandı. Onunla seks yapmak, yüzlerce soruya cevap vermek demekti aynı zamanda. *Hoşuna gitti mi? Çok mu sert? Böyle mi?*

Çoğu zaman bu düşünceli tavırlarını, ihtiyaçlarımı karşılama isteğini sesli olarak dile getirmesini seviyordum ama bu gece farklıydı. Lisa'nın ölümü beni allak bullak etmişti. Zevkin gelgitine rağmen memnuniyetsizlik bütün vücuduma karışmıştı. Beni baştan çıkaramadıkları halde bunun tam aksini düşünen o isimsiz atletik tiplerin duygusuz sarsıntılarını istiyordum. Bu, içsel bir kurdeşen gibi rahatsız edip kaşındırıyordu ve Jeff'in içten sevişmesi bu duygunun kıyısından bile geçmiyordu ama geçiyormuş gibi yaptım. Tıpkı bir porno yıldızı gibi yalandan inleyip çığlık attım. Jeff benden ilerleme raporu isteyince de dudaklarına yapışarak onu susturdum.

Daha sonra birbirimize sarılıp *Turner Classic Movies* kanalını izledik. Bu, seksten sonraki alışkanlığımızdı. Sonraları seksin

en sevdiğim bölümü haline gelmişti. Sonuç bölümü. Sıkı ve kıllı vücudunu vücudumda hissetmek beni sakinleştirip uykumu getiriyordu.

Ama bu gece uykum kolayca gelmedi. Bunun bir nedeni filmdi. Şangaylı Kadın. Sona gelmiştik. Rita Hayworth ve Orson Welles aynalarla örülü salondaydı ve yansımaları kurşun yağmuruyla paramparça olmuştu. Diğer bir nedeniyse yanımda, örtülerin altında huzursuzluk içinde kıpırdanıp duran Jeff'ti.

En sonunda, "Lisa Milner'a olanlar hakkında konuşmak istemediğinden emin misin?" diye sordu.

Uykunun beni boynumdan yakalayıp sürüklemesini umut ederek gözlerimi kapadım. "Konuşacak pek bir şey yok," dedim. "Senin şey hakkında konuşmak ister misin?"

"Bu bir şey değil," dedi Jeff öfkelenerek. "Bu benim mesleğim."

"Özür dilerim." Durdum, yüzüne hiç bakmadan bana ne kadar sinirlendiğini ölçmeye çalıştım. "Mesleğin hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır," dedi fikrini değiştirmeden hemen önce. "Biraz olabilir aslında."

Doğrulup sol dirseğime yaslandım. "Sanırım savunma pek iyi gitmiyor."

"Pek sayılmaz. Yasal olarak söyleyebileceğim tek şey bu."

Jeff, bana davaları hakkında pek bir şey anlatma hakkına sahip değildi. Müvekkil gizliliğiyle ilgili kurallar eşleri de kapsıyordu ya da benim durumumda, muhtemel eşleri. Jeff'le uyuşmamızın nedenlerinden biri de buydu. İş hakkında konuşamıyordu. Ben de geçmişim hakkında konuşmak istemiyordum. Çiftlerin genelde içine düştükleri o sohbet tuzağına düşmüyorduk ama aylardır ilk kez bu tuzağa bizim de yaklaştığımızı ve içine düşmemek için debelendiğimizi hissettim.

"Uyuyalım," dedim. "Yarın erkenden mahkemeye gitmeyecek misin?"

"Gideceğim," dedi Jeff bana bakmak yerine tavana bakarak. "Uyuyamamamın nedeninin bu olduğu hiç aklına geldi mi?"

"Gelmedi." Yeniden sırtüstü yattım. "Özür dilerim."

"Bu davanın ne kadar büyük olduğunu anladığını sanmıyorum."

"Haberlere çıktı, Jeff. Dava hakkında epey fikrim var."

Şimdi dirseğine yaslanıp doğrularak bana bakma sırası Jeff'teydi. "Dava iyi giderse benim için çok iyi olur. Bizim için de. Sonsuza dek kamu avukatı olmak istediğimi mi sanıyorsun?"

"Bilmiyorum. İstiyor musun?"

"Elbette istemiyorum. Bu davayı kazanırsam büyük bir sıçrayış gerçekleştirmiş olurum. Belki de gerçekten para kazanabileceğim büyük şirketlere kapak atabilir, kız arkadaşımın kurban sermayesiyle ödediği bir evde yaşamaktan kurtulurum."

Buna cevap veremeyecek kadar incinmiş olsam da Jeff'in söylediklerinden hemen pişman olduğu belliydi. Gözleri bir anda donup kaldı ve dudakları endişe içinde seğirdi.

"Quinn, öyle demek istemedim."

"Biliyorum." Yataktan çıktım. Hâlâ çıplak olmam beni korunmasız ve kırılgan hissettiriyordu. Elimin değdiği ilk giysiyi alıp (Jeff'in eski püskü bornozuydu bu) giydim. "Sorun değil."

"Gayet de sorun. Ben pisliğin tekiyim."

"Biraz uyu," dedim. "Yarın önemli bir gün."

Oturma odasına gittim. Aniden ve geri dönülmez şekilde uykum kaçmıştı. Telefonum sehpada duruyordu ve hâlâ kapalıydı. Açtığımda buz mavisi ekranı karanlığın içinde ışıldadı. Yirmi üç cevapsız aramam, on sekiz mesajım ve otuzdan fazla e-postam vardı. Hemen hemen hepsi muhabirlerden gelmişti.

Lisa'nın ölüm haberi duyulmuştu. Basın resmi olarak ava çıkmıştı.

Önceki akşamdan beri ihmal ettiğim e-postaların arasında gezindim. İnternet sitemin fanlarının ve aletlerini denememi isteyen pasta malzemeleri üreticilerinin daha sevecen mesajları, muhabirlerin soru duvarının altına gömülmüştü. Bir e-posta,

isim ve numara selinin arasından denizden fırlamış gümüş pullu bir balık gibi sıyrıldı.

Lmilner75.

Parmağım ekrandan geri sekti. Bu istemdışı bir tepkiydi. Zihnime kazınana kadar baktım buna. Gözlerimi kapadığımda bile hâlâ oradaydı.

Bu e-posta adresine sahip tek kişi tanıyordum ve o da bir günden fazla bir süredir ölüydü. Bunu fark edince boğazımda gergin bir gıdıklanma hissettim. E-postayı açmadan önce zar zor yutkundum.

Quincy, seninle konuşmam gerek. Çok önemli. Lütfen, lütfen bunu görmezden gelme.

Altında Lisa'nın adı ve kitabına yazdığı telefon numarası vardı.

E-postayı defalarca okudum ve boğazımdaki gıdıklanma yerini ancak çırpınma olarak tanımlayabileceğim bir duyguya bıraktı. Sanki bir sinekkuşunu yutmuştum ve kanatları yemek boruma çarpıyordu.

E-postanın gönderim zamanını kontrol ettim. Gece on birdi. Polisin 911'e yapılan çağrının izini bulup eve intikal etmesinin dakikalar sürdüğünü hesaba katarsam Lisa bu e-postayı kendini öldürmeden en fazla yarım saat önce atmış olmalıydı.

İletişime geçmeye çalıştığı son kişi ben olabilirdim.

5

Sabah bütün griliği ve sersemliğiyle geldi. Uyandığımda Jeff'in çoktan polis katili zanlısıyla buluşmaya gittiğini gördüm.

Mutfakta beni bekleyen bir sürpriz vardı: Çiçek yerine pişirme aletleriyle dolu bir vazo. Ahşap kaşıklar, spatulalar ve tutma yeri bileğimle aynı kalınlıkta olan dayanıklı bir çırpıcı. Vazonun boynuna kırmızı bir kurdele bağlanmış, kurdeleye de bir kart iliştirilmişti.

Ben bir geri zekâlıyım. Özür dilerim. Sen her zaman benim en sevdiğim tatlım olacaksın. Seni seviyorum, Jeff.

Yarım kalan çörekler vazonun hemen yanından bana bakmaya devam ediyordu. Sabahki Xanax dozumu iki yudum üzümlü sodayla içerken onları görmezden geldim. Sonra kahveye geçip uyanmak üzere kahvaltı köşesine oturdum.

Uykum kâbuslarla bölünüp durmuştu. Oysa bu evreyi çoktan atlattığımı sanıyordum. Çam Ev'den sonraki ilk senelerde kâbussuz tek gecem olmamıştı. Bunlar terapi seanslarında çözümlemeye çalıştığımız şeylerdi. Ormanın içinde koşuyordum. Janelle ağaçlara takılıp tökezliyordu. Onu görüyordum ama son zamanlarda tek bir kâbus bile görmeden haftalar, hatta aylar geçirmiştim.

Dün gece rüyalarım pencereyi tırmalayan ve camda kanlı

pençe izleri bırakan muhabirlerle doluydu. Soluk tenli ve zayıflardı. İnleyerek ismimi söylüyor, onları içeri davet etmem için vampir gibi bekliyorlardı. Sivri dişler yerine buz kıracağı kadar keskinleştirilmiş, kalemden dişleri vardı. Her birinin ucundan parıldayan sinir parçaları sarkıyordu.

Kâbuslarımdan birine Lisa girdi. Kitabındaki fotoğrafına tıpatıp benziyordu. Dudaklarının iyi çalışılmış şekli asla kıpırdamıyordu. Muhabirlerden birinin kalemini kendine doğru çekip bileğine bastırdığında bile.

Elbette uyandığımda aklıma gelen ilk şey e-postası oldu. Bütün gece yaylı bir kapan gibi zihnimde oturup tuzağına düşecek küçücük bir bilinç parçasını beklemişti. Kahve üstüne kahve içerken beynimi mengenesine sıkıştırmıştı.

Kesilen 911 çağrısı dışında aklımı en çok kurcalayan sabit fikir, Lisa'nın ulaşmaya çalıştığı son kişi olma ihtimalimdi. Eğer bu ihtimal gerçekse nedeni neydi? Onu sürüklendiği zihinsel uçurumun kıyısından konuşarak vazgeçirmeye çalışmamı mı istemişti? E-postalarımı kontrol etmemiş olmam beni onun ölümünden bir şekilde sorumlu mu kılıyordu?

İlk içgüdüm Coop'u arayıp buna ondan bahsetmek oldu. Bunun benim hatam olmadığını söylemek için, üst üste ikinci günü bile olsa her şeyi bırakıp Manhattan'a geleceğinden hiç şüphem yoktu ama ben Coop'u üst üste görmek istediğimden emin değildim. Çam Ev ve ertesi gününden sonra bu ikinci kez olacaktı ve bu tekrarlamak istediğim bir deneyim değildi.

Bu yüzden sakin görünmeye çalışarak ona mesaj attım.

Fırsatını bulduğunda beni ara. Acelesi yok. Önemli bir şey değil.

Ama içimden bir ses bunun önemli olduğunu söylüyordu. Ya da en azından önemli olma potansiyeli vardı. Önemli olmasaydı neden bunu düşünerek uyanmıştım? Neden aklıma gelen ikinci şey mahkemede olduğunu, cep telefonunu kapatıp çantasının derinliklerine attığını bildiğim halde Jeff'i aramak olmuştu?

Bunu düşünmemeye çalışsam da imkânsızdı. Telefonuma göre bir düzine daha cevapsız çağrım vardı. Sesli mesaj kutum

mesaj bataklığına dönmüştü. İçlerinden yalnızca birini dinledim. Annem, uykuda olduğumu bildiği bir saatte sürpriz bir mesaj yollamıştı. Bu, güncel sohbetlerden kaçınmak için gittikçe artan girişimlerinin sonuncusuydu.

"Quincy, ben annen," diye başlıyordu mesaj, sanki genizden gelen tekdüze ses tonunu tanımayacakmışım gibi. "Az önce bir muhabir beni arkadaşın Lisa Milner'ın başına gelenler hakkında bir şey bilip bilmediğimi sormak için uyandırdı. Seninle konuşması gerektiğini söyledim. Bilmek istersin diye düşündüm."

Onu geri aramak için ortada hiçbir neden göremiyordum. Annemin isteyeceği son şey bu olurdu. Çam Ev'den sonra üniversiteye döndüğümden beri durum bundan ibaretti. Yeni dul kalmış olan annem, onunla yaşamamı istiyordu. Yaşamayınca da onu terk ettiğimi söyledi.

Sonuçta terk edilen ben oldum. En sonunda mezun olduğumda, önceki evliliğinden üç yetişkin çocuğuyla çıkagelen Fred adında bir diş hekimiyle yeniden evlendi. Adamın üç çocuğu da mutlu, uysal ve dişlekti. Bu çetede bir Kurtulan Kız'a yer yoktu. Annemin ailesi onlar olmuştu. Bense geçmişin zor tahammül edilen tortusundan başka bir şey değildim. Annemin yeni hayatındaki tek lekeydim.

Annemin mesajını bir kez daha dinleyip sesinde ufacık da olsa bir merak ya da endişe belirtisi aradım. Bulamayınca sesli mesajı sildim ve o sabahki *Times*'ı okumaya koyuldum.

Hiç beklemediğim bir şekilde Lisa'nın ölüm haberinin ön sayfanın alt kısmında yer aldığını gördüm. Tiksinti dolu tek bir solukta okudum.

MUNCIE, Indiana. Ülke genelindeki kampüsleri şoke eden kardeşlik evi katliamından tek başına sağ çıkan çocuk psikoloğu Lisa Milner'ın, evinde ölü bulunduğu yetkililerce doğrulandı. Milner, kırk iki yaşındaydı.

Haberin büyük bir kısmı, Lisa'nın o çok uzun zaman önce yaşanan gecede tanık oldukları üstüne kuruluydu. Sanki hayatının geri kalanın hiçbir önemi yokmuş gibi. Haberi okumak bana kendi ölüm ilanımı düşünmeye itti. Midem allak bullak olmuştu.

Ama gördüğüm bir cümle beni bir anda durdurdu. En alt satırlara doğruydu ve son anda akla gelmiş bir fikri anımsatıyordu.

Polis, soruşturmaya devam ediyor.

Neyin soruşturmasıydı bu? Lisa bileklerini kesmişti ve bu bana oldukça açık görünüyordu. Sonra Coop'un toksikoloji testleri hakkında söyledikleri geldi. Lisa'nın o sırada bir şey kullanıp kullanmadığına bakacaklardı.

Gazeteyi bir kenara atarak bilgisayarıma uzandım. Haber sitelerini es geçip gerçek suçların incelendiği bloglara girdim; doğrudan ve birçoğunun yalnızca Kurtulan Kızlar'a adandığını gördüm. Sitelerin yöneticileri (çoğu erkekti bu arada, kadınların yapacak daha iyi işleri vardı) hâlâ ara sıra internet sitem vasıtasıyla benimle konuşmaya, röportaj vermem için beni ikna etmeye çalışıyordu. Onlara hiçbir zaman cevap vermiyordum. Karşılıklı yazışmaya en çok yaklaştığımız an, o tehditler savuran mektup elime geçtiğinde Coop'un onlara mesaj atıp bu mektubu onlardan birinin yazıp yazmadığını sormasıydı. Hepsi hayır demişti.

Normalde, hakkımda yazılanları görmekten korktuğum için bu sitelerden kaçınırdım. Oysa bugün istisnai bir durum vardı ve kendimi bu internet siteleri arasında gezinirken bulmuştum. Neredeyse hepsi Lisa'nın intiharından söz etmişti. *Times*'taki haber gibi bu sitelerde de yeni bir bilgi yoktu. Birçoğu, katliamdan kurtuluşuyla dünyaca ünlenen birinin kendi ölümünden sorumlu olmasındaki ironiye vurgu yapıyordu. Hatta bir tanesi, Kurtulan Kızlar'ın Lisa'nın peşinden gitmesini önerecek kadar ileriye götürmüştü işi.

Tiksinti içinde arama penceresini kapatıp laptopun kapağını çarptım. Vücudumda dolanan öfkeli adrenalinin bir kısmından olsun kurtulmak için ayağa kalktım. Xanax, kafein ve internetin yanlış sitelerinde gezinmiş olmak beni kışkırtmış, sabrımı taşır-

mıştı. Spor giysilerimi üstüme geçirip koşu ayakkabılarımın bağcıklarını bağladım. Böyle hissettiğim zamanlarda ki bu sık sık olurdu, tek tedavi yöntemi iç sıkıntım geçene kadar koşmaktı.

Asansördeyken aklıma dışarıda muhabirler olabileceği geldi. Telefon numaramı ve e-posta adresimi biliyorlarsa nerede yaşadığımı da bildiklerini düşünmek için bütün nedenlere sahibim demekti. Her zamanki gibi Central Park'a gitmek yerine sokağa çıkar çıkmaz koşmaya başlamaya karar verdim. Buna henüz apartmanın içindeyken asansörden hafif tempolu bir koşuyla çıkarak başladım.

Dışarı çıktığımda buna hiç gerek olmadığını anladım. Apartmanın önünde yalnızca bir muhabir vardı. Gençti, hevesliydi ve demode bir yakışıklılığı vardı. Buddy Holly gözlüğü takmıştı. Saçları harikaydı. Jimmy Olsen'dan çok Clark Kent'i andırıyordu. Apartmandan çıkar çıkmaz, elinde sayfaları uçuşan not defteriyle hızla yanıma geldi.

"Bayan Carpenter."

Adını söyledi: Jonah Thompson. Onu hatırlamıştım. Arayan, e-posta yazan *ve* mesaj atan muhabirlerden biriydi. Baş belası üçleme. Sonra hangi gazetede çalıştığını söyledi. En büyük günlük gazetelerden biriydi bu. Yaşına bakacak olursam ya işinde çok iyiydi ya da inanılmaz derecede ahlaksızdı. Aynı anda iki özelliğe de sahip olduğundan şüphelendim.

"Yorum yok," dedim hızla koşmaya başlayarak.

Beni yakalamaya çalıştığında düz tabanlı ayakkabılarının kaldırıma çarpışını duydum. "Lisa Milner hakkında yalnızca birkaç soru soracağım."

"Yorum yok," diye yineledim. "Eğer döndüğümde hâlâ burada olursan polisi ararım."

Ben ilerlemeye devam ettikçe Jonah Thompson geride kaldı. Kaçışımı seyrederken bakışları ensemi güneş gibi yaktı. Adımlarımı sıklaştırıp Central Park'a giden girift mahalleleri hızla geçtim. Parka girmeden önce beni bir şekilde takip etmiş olması ihtimaline karşı dönüp arkama baktım.

3

Pek ihtimal yok gibiydi.
O ayakkabılarla imkânsızdı.

Parktayken kuzeye, gölete doğru yürüdüm. En sevdiğim koşu noktam orasıydı. Parkın öteki bölgelerinden daha düzdü ve görüş hatları da daha iyiydi. Sonunda sizi kimin beklediğini bilmediğiniz kıvrımlı patikalar yoktu. Gölgelerle dolu ağaç toplulukları da. Çenemi sıkıp sırtımı düzleştirerek *koşabileceğim* çakılla bezeli uzun yollar vardı sadece.

Ama sabahın bu soğuğunda koşmaya odaklanmak çok zordu. Kafam bambaşka bir yerdeydi. Az önce karşılaştığım Jonah Thompson'ı ve can sıkıcı ısrarcılığını düşündüm. Lisa'nın ölüm haberini ve yaşadıklarının hayatını mahvetmesi nedeniyle her iki bileğine de bıçağı saplamış olmasını nasıl görmezden geldiklerini düşündüm. En çok da Lisa'yı ve bana o e-postayı gönderdiğinde aklından tam olarak geçenleri enikonu düşündüm. Üzgün müydü? Çaresiz miydi? Titreyen ellerinin arasına bıçağı çoktan almış mıydı?

Tüm bunlar bir anda çok geldi ve adrenalin bacaklarıma nasıl akın ettiyse o kadar da hızlıca geri çekildi. Diğer koşucular devamlı olarak yanımdan geçip giderken adımlarının çakıllı çatırtısı yaklaştıklarının habercisiydi. Sonunda pes edip yavaşladım, patikanın kenarına çekildim ve eve dönüş yolunun geri kalanını yürüdüm.

Apartmana vardığımda Jonah Thompson'ın orada olmadığını görmek beni rahatlattı. Ne var ki onun yerinde başka bir muhabir vardı ve kadın sokağın öteki tarafında aylak aylak dolanıyordu. Bir kez daha baktığımda onun geleneksel bir muhabir olmadığına karar verdim. Ana akım medya için fazla heyecanlı görünüyordu ve hipsterlardan önce Williamsburg'da dolanan, yaşlı *Riot Grrrl*'lere* benziyordu. Yarı yaşındaki kızlar gibi giyinmiş

* Doksanların başında kadın müzisyenler tarafından başlatılan punk-feminist hareket. –*çn*

olması umurunda değildi. Kalçalarını saran siyah elbisesinin üstüne deri ceket giymişti. Eskimiş asker postallarının içinde file çorap vardı. Kuzguni siyah saçları, eyeliner çektiği gözlerini kısmen gösteren aralıklı bir perde gibiydi. Kan kadar parlak bir kırmızı ruj sürmüştü. Tahminime göre bu kadın bir blogger olmalıydı. Okuyucu kitlesi benimkinden tamamen farklı bir blogger.

Fakat onda tanıdık bir şeyler vardı. Onu daha önce görmüştüm. Belki. Birini hatırlamam gerektiğinde hatırlayamamanın duygusuyla mideme sancılar girdi.

Ancak o beni hatırladı. Rakun gözleri, beni saçlarının koyu renkli örtüsünün arasından tanımıştı. Beni izleyişini izledim. Gözlerini bile kırpmadı. Sokağın karşısındaki apartmana yaslanmıştı ve etrafındakilerin arasına karışmaya bile çalışmamıştı. Kırmızı dudaklarının arasından bir sigara uzanıyor, dumanı kıvrılarak yükseliyordu. Tam içeri girecekken bana seslendi.

"Quincy." Bu bir ifadeydi, soru değil. "Hey, Quincy Carpenter!"

Durdum, hafifçe arkama döndüm ve kaşlarımı çatarak kadına doğru baktım. "Yorum yok."

Yüzünü astı. Yüzünün manzarası bir fırtına bulutunun gölgesi altında kalmıştı. "Yorum istediğim yok."

Bakışlarını kaçırması için gözlerinin içine bakarak, "O halde ne istiyorsun?" dedim.

"Sadece konuşmak istiyorum."

"Lisa Milner hakkında mı?"

"Evet. Ve başka şeyler hakkında da."

"O halde muhabirsin ve benim yapacak bir yorumum yok."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı ve sigarasını sokağa attı. Ayaklarının dibinde duran kocaman sırt çantasına uzandı. Ağır ve tıklım tıklım çantanın içinde her ne vardıysa, çantayı kaldırdığı sırada aşınan dikişleri iyice gerildi. Hemen sokağı geçip yanıma geldi ve çantayı öyle dibime koydu ki neredeyse sağ ayağıma çarpacaktı.

"Bu kadar pislik olmana gerek yok," dedi.

"Pardon?"

"Bak, ben yalnızca konuşmak istiyorum." Yakından sesi boğuk ve çekici geliyordu. Nefesi sigara ve viski kokuyordu. "Lisa'ya olanlardan sonra bunun iyi bir fikir olabileceğini düşündüm."

Bir anda onun kim olduğunu anladım. Beklediğimden daha farklı görünüyordu. Çok uzun zaman önceki bir yaz, her yere basılan yıllık fotoğrafıyla arasında dağlar vardı. Upuzun saçlarından, kırmızı yanaklarından ve gıdısından eser kalmamıştı. O zamandan bu yana zayıflamış, gençliğin tombul ışıltısını kaybetmişti. Zaman onu gergin ve bitkin bir hale dönüştürmüştü.

"Samantha Boyd," dedim.

Başıyla onayladı. "Sam demeni tercih ederim."

6

Samantha Boyd.

Kurtulan Kızlar'ın ikincisi.

Üçümüzün arasında en kötü şeyleri yaşayan oydu muhtemelen.

Olanlar sırasında liseden mezun olalı iki hafta olmuştu ve üniversiteye gitmek için binbir güçlükle para toplamaya çalışan sıradan bir kızdı. Tampa'nın dışında, Nightlight Inn adındaki bir otoban motelinde odaları temizliyordu. Yeni olduğu için gece vardiyasında çalışmak, yorgun kamyoncular için havlu getirmek, geceleri yalnızca birkaç saat kullanılan odaların terli ve spermli çarşaflarını değiştirmek zorundaydı.

Dördüncü vardiyasının henüz ikinci saatindeyken başında patates çuvalı olan bir adam motele geldi ve kıyamet ondan sonra koptu.

Adam, bulduğu her işte çalışan ve İncil'in çok az kişinin konuştuğu bölümlerine ilgi duyan bir tipti. Babil'in Fahişeleri. Günahkârları dövmek. Göze göz, dişe diş. Adı Calvin Whitmer'dı ama o yazdan sonra sonsuza dek Çuval Adam olarak anılacaktı.

Ona bu ismin verilmesinin nedeni, çuval çuval bir şeyler taşımasıydı. Hayvan postu dolu çuvallar. Kum, tuz ve çakıl taşı dolu çuvallar. Bir de Nightlight Inn'e taşıdığı, içi testere, keski ve duvar çivisiyle dolu alet çuvalları vardı.

Samantha, bunlardan ikisiyle tanışmıştı. Biri, sırtına iki kez saplanan bilenmiş bir matkap ucuydu. Diğeriyse üst bacağına isabet edip atardamarı kesen bir demir testeresiydi. Matkap darbesini, Çuval Adam onu dikenli telle motelin arkasındaki bir ağaca bağladıktan sonra almıştı. Testereyse bir şekilde kaçmayı başardıktan sonra devreye girmişti.

O gece altı kişi ölmüştü: dört motel müşterisi, gece vardiyasında resepsiyonda görevli Troy ve Calvin Whitmer. Sonuncu ölüm Sam'in işiydi ve kaçmayı başardıktan sonra kendi sırtına saplanan matkap ucunu kullanmıştı. Çuval Adam'ın üstüne atlayıp matkap ucunu defalarca göğsüne saplamıştı. Polisler onu bu şekilde bulmuştu. Arkasında dikenli telle, ölü bir adamın üstünde matkap ucunu saplayıp dururken.

Bütün bunları, annemle babamın hiç okumadığımı sandığı *Time* dergisine çıktığı için biliyordum ama o sayıyı örtülerin altına girip ter içindeki avucumda cep fenerini sıkarak okumuştum. Bir hafta boyunca kâbus görmüştüm.

Bu arada, Sam'in hikâyesi Lisa'nınki ve en sonunda benimki gibi kulaktan kulağa yayılmıştı. Akşam haberlerine çıkmış, baş sayfadan yayımlanmış, dergilere kapak olmuştu. Ah, muhabirler koşa koşa gelmişti. Daha sonra annemle babamın ön bahçesine kamp kuran muhabirler de aynılarıydı. Sam birçok röportaj verdi. Muhtemelen bana da teklif edilen paranın karşılığında Chanel kokulu kâğıdı veren o televizyon sürtüğüyle de özel bir röportajı kabul etmişti.

Tek şartı, yüzünün kamerada gösterilmemesi ve fotoğraflarının da çekilmemesiydi. Herkes yıllıktaki o tek fotoğrafı gördü yalnızca. İnsanın her yerde karşısına çıkan o yüzü işkence gibiydi. Lisa ve benimle birlikte Oprah'ya katılmayı, kameraların önüne çıkmayı ve bütün dünyanın onu görecek olmasını kabul etmesi işte bu yüzden çok tuhaftı. Ben programdan çekilince sorun daha da büyüdü. Benim yüzümden kimse Samantha Boyd'un başka bir halini görememiş oldu.

Bu olaydan bir sene sonra ortadan kayboldu.

Kayboluşu ani olmamıştı. Hatta güneşte çözünen sabah çiği gibi yavaşça gerçekleşmişti. Nightlight Inn Cinayetleri'nin onuncu yıl dönümü hakkında yazan muhabirler Samantha'nın peşine düşünce kendilerini aniden açmazda bulmuşlardı. Annesi en sonunda ortaya çıkmış, kızının izini kaybettiğini söylemişti. Vahşi suç kurbanlarını takip eden federal otoriteler de onu bulamamıştı.

Samantha gitmişti. Coop'un da söylediği gibi sırra kadem basmıştı.

Kimse tam olarak ne olduğunu bilmiyordu ama bu, teorilerin çoğalarak küf sporları gibi yayılmasının önünü kesmemişti. Okuduğum bir haber, Samantha'nın adını değiştirip Güney Amerika'ya taşındığını iddia ediyordu. Başka bir öneri de batıda bir yerde münzevi bir hayat sürdüğüydü. Cinayet pornografisi siteleri, olaya doğal olarak daha karanlık bir pencereden bakarak intihar, kaçırılma, devletin örtbas etmesi gibi komplo teorileri öne sürüyordu.

Fakat artık burada, gözlerimin önündeydi. Bu çıkagelişi o kadar beklenmedik bir olaydı ki tek kelime edememiştim. Söylemeyi başardığım tek şey, "Burada ne işin var?" oldu.

Sam gözlerini devirdi. "Şu selamlaşma işinde gerçekten berbatsın."

"Özür dilerim. Merhaba."

"Aferin."

"Teşekkürler ama bu neden burada olduğunu açıklamıyor hâlâ."

"Yeterince açık değil mi? Seni görmeye geldim." Sam'in sesi aklıma el altından içki satan yerleri getirdi. Dumanlı ve içki kokulu. Yasak bir şeylerin karanlık şarkısını içeriyor gibiydi. "Artık tanışmamız gerektiğini düşündüm."

Bir süre birbirimize baktık. İkimiz de gördüğümüz zararı ölçüp biçmeye çalışıyorduk. Sam'in daha önce hakkımda araştırma yaptığı hissine kapıldım çünkü önce karnıma, sonra omzuma baktı. Ben de bu arada bacağına bakarak sokağın bu tarafına geçerken

fark edilir şekilde topallayıp topallamadığını hatırlamaya çalıştım.

Aklımda Lisa'nın düşünceleri canlandı. *Biz nadir bir türüz,* demişti bir keresinde bana. *Birbirimize kenetlenmeliyiz.*

Artık Lisa ölmüştü ve başka kimse neler yaşadığımızı anlayamazdı. Bir tek Sam ile ben kalmıştık. Ben saklandığı yerden sadece beni görmek için neden çıktığını hâlâ anlamasam da başımı gönülsüzce evet anlamında salladığımı fark ettim.

"İşte tanıştık," dedim, sesim şaşkınlıktan buz gibiydi hâlâ. "İçeri gelmek ister misin?"

Oturma odasına geçtik ve önümüze koyduğum kahveye dokunmadık bile. Üstümdeki koşu giysilerini çıkarıp mavi kot pantolon, kırmızı düz ayakkabı ve turkuaz bir bluz giydim. Sam'in siyahlığıyla savaşmak için renk cümbüşü yaratmıştım.

Mor kadifeyle kaplanmış sandalyenin üstüne tünedim. Sert ve yorucuydu, oturmaktan çok görünüş içindi. Sam de antika koltuğa kurulmuş, en az benim kadar rahatsız görünüyordu. Dizlerini birleştirmişti, kolları sıkı sıkı iki yanında duruyordu ve benimle muhabbet etmeye çalışıyordu ama belli ki bu konuda pek iyi değildi. Kelimeler ağzından kısa ve yoğun hamlelerle çıkıyordu. Her biri hızla fırlatılan küçük bombalar gibiydi.

"Güzel ev."

"Teşekkürler."

"Büyük görünüyor."

"Fena değildir. Yalnızca iki yatak odası var."

Bunu söylerken irkildim. *Yalnızca.* Sanki bir şeylerden mahrummuşum gibi konuşmuştum. Sam'in yanında getirdiği şişkin sırt çantasına bakacak olursam, onun *bir* odası olduğundan bile şüpheliydim.

"Güzel."

Sam, koltuğun üstünde kıpırdandı. Çizmelerini çıkarıp koltuğa uzanmamak için kendini zor tutuyormuş gibi geldi. Benim hissettiğim kadar rahatsızdı.

"Ev küçük değil." Şımarık olmadığımı ona anlatmak için çaresizce debelenirken kelimeler bir anda dudaklarımdan dökülüvermişti. "Ne kadar şanslı olduğumu biliyorum. İkinci bir odanın olması da Jeff'in ailesi ziyaretimize geldiğinde iyi oluyor. Jeff benim erkek arkadaşım. Annesiyle babası Delaware'da yaşıyor. Erkek kardeşi, onun eşi ve iki yeğeni de Maryland'de. Bizi ziyaret etmeyi çok severler. Bazen etrafta çocuk olması eğlenceli oluyor."

Jeff'in ailesini seviyordum. Onlar da Jeff gibi katalog mükemmelliğindeydi. Hepsi Çam Ev'i biliyordu. Jeff, aramızdaki ilişki ciddiye gitmeye başladığı anda bunu onlara anlatmıştı. O katı, orta sınıf Protestanlar duydukları karşısında hiç tepki vermemişlerdi. Annesi bana günümü aydınlatmasını umduğunu söyleyen el yazısı bir kartla birlikte bir meyve sepeti bile yollamıştı.

"Ya senin ailen?" diye sordu Sam.

"Ne olmuş onlara?"

"Onlar da sık sık gelir mi?"

Annemin evime bir kez gelmiş olduğunu düşündüm. Fred'le zor bir dönemden geçtikleri bahanesiyle bir hafta sonunu ondan uzakta geçirmek istediğini söyleyerek kendi kendini davet ettirmişti. Jeff, bunun iyi bir işaret olduğunu düşünmüştü. Ben de saf saf buna inanmıştım. Annemin yarattığım yeni hayattan etkileneceğini sanmıştım ama o, bütün hafta sonunu giydiğim kıyafetlerden akşam yemeğinde içtiğim şarap miktarına kadar her şeyi eleştirerek geçirmişti. Evden gittiğinde artık konuşmuyorduk bile.

"Hayır," dedim Sam'e. "Gelmezler. Ya seninkiler?"

"Aynı."

Bayan Boyd'u, bütün dünya Sam'in kayıp olduğunu anladıktan kısa süre sonra *20/20*'deki bir röportajda görmüştüm. Çelimsiz bir şeydi, teninde kırmızı lekeler vardı ve rengini açtığı saçlarının beş santimlik köklerinin dip boyası gelmişti. Röportaj boyunca kızı konusunda hiç de duygusal görünmüyordu. Çenesini sertçe sıktığı için sesi yapmacık ve kaba çıkıyordu. Yorgun ve bitik bir hali vardı. Sam de öyle görünmesine rağmen neden

böyle bir kadından kaçmak istediğini anlayabiliyordum. Bayan Boyd, birçok fırtınayla yerle bir olmuş bir evi andırıyordu.

Annemse tam tersiydi. Sheila Carpenter, kimsenin yorgunluğunu ve bitkinliğini görmesine izin vermezdi. Çam Ev'den sonra hastanede yattığım günlerde her sabah hastaneye eksiksiz bir makyajla geliyordu ve yerinden çıkmış tek bir saç teli bile olmuyordu. Elbette, tek çocuğu bütün arkadaşlarını katletmiş bir manyaktan kıl payı kurtulmuştu ama bu onun bakımsız görünmesi için bahane değildi. Sam'in annesi harabeyse benimki içi çürümüş bir banliyö malikânesiydi.

"En son ortadan kaybolduğunu duymuştum," dedim.

"Öyle de denebilir."

"Tüm bu yıllar boyunca neredeydin?"

"Orada burada. Geri planda durdum işte."

Kollarımı göğsümde birleştirip ellerimi koltuk altlarıma gömdüğümü fark ettim. Ellerimi dışarı çıkarıp kucağımda resmi bir şekilde birleştirdim. Ne var ki kollarım saniyeler içinde baştaki duruşlarına geri döndüler. Bütün vücudum Xanax'a susamıştı.

Sam bunu fark etmedi. Evime bir kez daha eleştirel sayılabilecek bir göz atmak için saçlarını kulaklarının arkasına tıkmakla meşguldü. Evimi dekore ederken antikaya önem vermiştim. Mavi duvarlardan bitpazarından alınma lambalara ve komiklik olsun diye satın alıp sonradan sevdiğim beyaz tüylü halıya kadar her şey birbiriyle uyumsuzdu. Burasının aslında ne kadar parası olduğunu saklamaya çalışan birinin evi olduğunu fark ettim ve Sam'in bu evi beğenip beğenmediğini anlayamadım.

"Çalışıyor musun?" diye sordu.

"Evet. Ben, eee..."

Birine havai ve havalı mesleğimi söylemeden önce her zaman yaptığım gibi yine lafı geveliyordum. Özellikle de hayat boyu yoksulluk aurası taşıyan Sam gibi birine söyleyeceksem. Durumunun böyle olduğu file çoraplarındaki kaçıklardan, yamanmış çizmelerinden ve yorgun gözlerinden belliydi. Umutsuzluğu, radyo dalgaları gibi titrek ve yoğun bir şekilde vızıldıyordu.

"Bana anlatmana gerek yok," dedi. "Yani, beni tanımıyorsun bile."

"Bloggerım?" Ağzımdan soru sorar gibi çıkmıştı. Ne yaptığıma dair en ufak bir ipucum bile yokmuş gibi. "Bir internet sitem var. İsmi *Quincy'nin Tatlıları.*"

Sam, yarım yamalak ama nazikçe gülümsedi. "Güzel isimmiş. Yavru kedilerle ilgili falan mı?"

"Bir şeyler pişiriyorum. Pastalar, kurabiyeler, muffinler. Fotoğraflarını koyup süsleme için ipuçları veriyorum. Tarifler. Tonlarca tarifim var. *Food Network*'te yayınlandı."

Tanrım. *Food Network* hakkında böbürlenmek mi? Benim bile kendimi tokatlayasım gelmişti ama Sam, o gevşek hareketiyle başını sallayarak beni tebrik etti.

"Güzelmiş."

En sonunda sesimi sakinleştirmeyi başararak, "Eğlenceli olabiliyor," dedim.

"Neden pasta? Neden dünyadaki açlık, siyaset ya da..."

"Yavru kediler falan değil, öyle mi?"

Bu kez Sam'in gülümsemesi yarım değildi ve gerçekti. "Evet. Ya da o."

"Tatlı yapmayı hep sevmişimdir. Becerebildiğim yegâne şeylerden biridir. Beni rahatlatıyor. Mutlu ediyor. Başıma..." Yeniden tereddüt ettim ama bu kez nedeni farklıydı. "Başıma gelenlerden sonra..."

"Çam Ev Cinayetleri'ni kastediyorsun, değil mi?"

İlk başta, adını biliyor olması beni şaşırttı. Sonra bilmesinin gayet doğal olduğunu fark ettim. Ben de Nightlight Inn'i biliyordum.

"Evet. Ondan sonra, evde yaşamaya başladığımda arkadaşlarım ve komşularım için bir şeyler pişirerek çok zaman geçirdim. Teşekkür hediyeleri gibi. İnsanlar çok cömertti. Haftalar boyunca her gece eve yemek getirdiler."

"Vay canına." Sam, parmaklarını dişlerine götürüp kenarlarını kopardı. Deri ceketinin kolu kayınca bileğindeki koyu renkli

mürekkep göründü. Gözlerden saklanan bir dövmeydi bu. "Güzel bir mahalle olmalı."

"Öyleydi."

Sam, şeytan tırnağını dişiyle koparıp tükürdü. "Benimki hiç öyle değildi."

Sorular aklımda parıldarken eve bir sessizlik hâkim oldu. Bunlar, Sam'in cevaplamak istemeyebileceği türden kişisel sorulardı. *Dikenli telle ağaca ne kadar bağlı kaldın? Telden kurtulmayı nasıl başardın? Matkap ucunu Calvin Whitmer'ın kalbine saplamak nasıl bir duyguydu?*

Tüm bunların yerine, "Lisa'nın başına gelenleri konuşalım mı?" diye sordum.

"Sanki başka seçeneğimiz varmış gibi konuşuyorsun."

"Konuşmak zorunda değiliz."

"Kendini öldürdü. Elbette konuşmak zorundayız."

"Sence bunu neden yaptı?"

"Belki de daha fazla dayanamamıştır."

Ne demek istediğini biliyordum. Suçluluk duygusunu, kâbusları, geçmek bilmeyen kederi kastediyordu. En çok da hayatta kalmış olmamam gerektiğini söyleyip durarak içimi kemiren, silkinip kurtulamadığım o duyguyu. Kaderin ezmeyi unuttuğu, çaresizce debelenen bir böcekten başka bir şey olmadığımı.

"Onca zamandır saklandığın yerden çıkmanın nedeni Lisa'nın intiharı mı?"

Sam yüzüme baktı. "Bunu mu merak ettin?"

"Evet. Çünkü bu olay beni sarstığı kadar seni de sarstı."

Sam bir şey söylemedi.

"Haklıyım, değil mi?"

"Olabilir," dedi.

"Sen de en sonunda benimle yüz yüze görüşmeye karar verdin. Çünkü nasıl biri olduğumu merak ettin."

"Ah, ben zaten senin hakkında her şeyi biliyorum."

Yeniden koltuğa yaslandı ve en sonunda kendini biraz daha rahat ettirdi. Sol çizmesini sakince sağ dizine dayadı. Kollarını

kaldırıp kırlentlerin üstüne kanat gibi gerdi. Ben de benzer bir çözülme yaşadım. Kollarım göğsümden kaydı ve sandalyemde öne doğru eğildim.

"Şaşıracaksın."

Sam, tek kaşını kaldırdı. İki kaşını da siyah bir eyelinerla çizmişti. Bu hareketiyle karaltının aşağısındaki birkaç tane ince tüy göründü.

"Bayan Quincy Carpenter'dan beklenmedik bir meydan okuma."

"Meydan falan okumuyorum," dedim. "Bu gerçek. Sırlarım var."

"Hepimizin sırları vardır ama bloğunda taklit ettiğin genç Martha Stewart'tan fazlası var mı sende? Asıl soru bu."

"Taklit ettiğimi nereden biliyorsun?"

"Çünkü sen bir Kurtulan Kız'sın. Bizim için durum farklı."

"Ben Kurtulan Kız değilim. Hiçbir zaman olmadım. Ben sadece benim. Şimdi, yalan söyleyip neler olduğuna hiç kafa yormadığımı iddia etmeyeceğim. Kafa yordum ama çok değil. Bunları geçtim artık."

Sam, bana inanmıyormuş gibi bakıyordu. İki sahte kaşı da artık kalkmıştı. "Yani bana pasta pişirmenin terapötik gücüyle iyileştiğini mi söylüyorsun?"

"İşe yarıyor."

"O halde kanıtla."

"Kanıtlamak mı?"

"Evet. Bir şeyler pişir."

"Şimdi mi?"

"Tabii ki." Sam ayağa kalktı, gerindi ve beni sandalyemden kaldırdı. "Bana gerçek seni göster."

7

Pişirmek, kimya ya da fizik kadar titiz bir bilimdir. Takip edilmesi gereken kurallar vardır. Bir şeyden çok fazla koyarken diğerinden yeterince koymazsanız her şey mahvolabilir. Ben bunu rahatlatıcı buluyordum. Dışarıdaki dünya, insanların bilenmiş bıçaklarla sinsice dolaştığı başa çıkılmaz bir yerdi. Bir şey pişirirkense düzen vardı.

Quincy'nin Tatlıları'nın var oluş nedeni de buydu. Üniversitenin pazarlama bölümünden mezun olup New York'a taşındığımda, kendimi hâlâ kurban olarak görüyordum. İnsanlar da beni öyle görüyordu. Pişirmek, bunu değiştirmenin tek yolu gibiydi. Sulu, çalkalanmış varlığımı insan şekilli bir kalıba dökmek, fırını ısıtmak, dışarıya yumuşak, esnek ve yenilenmiş olarak çıkmak istiyordum.

Şimdilik işe yaramıştı.

Mutfakta, boyutlarını içlerine koyacağım malzemeye göre seçtiğim kâseleri tezgâha çift sıra halinde dizdim. En büyüğünde temel malzeme vardı: tozlu un tepeleri ve kar fırtınasını andıran şeker tümsekleri. Orta boyutlu kâseler yapışkan içindi. Su. Yumurtalar. Yağ. En küçük kâselerdeyse aromalar vardı. Miktarları çok az olsa da en büyük tadı bunlar verecekti. Balkabağı püresi, portakal rendesi, tarçın ve kızılcık.

Sam, kararsız gözlerle malzeme sergisine baktı. "Ne pişireceksin?"

"Biz portakallı balkabaklı kek pişireceğiz."

Sam'in bir şeyler pişirmenin ardındaki formüle ilk elden tanık olmasını ve bunun verdiği güvenlik hissini deneyimlemesini istiyordum; Çam Ev'den kaçarken ormanın içinde çığlıklar atan bir kızdan daha fazlası olmama nasıl yardım ettiğini görmesini istiyordum.

Eğer buna inanırsa belki o zaman gerçek olurdu.

Sam sessizliğini koruyarak önce bana, sonra etrafımızdakilere baktı. Ben mutfağın rahat olduğunu düşünüyordum; rahatlatıcı yeşil ve mavi tonlarındaydı. Pencere pervazında içinde papatya olan bir vazo vardı ve duvarlardan fırın eldivenleri sarkıyordu. Cihazlar son teknolojiydi ama retro bir tasarımları vardı. Sam, zar zor gizlediği dehşet dolu bakışlarıyla etrafı seyretti. Aniden medeniyetin kucağına atılmış vahşi bir çocuk gibiydi.

"Sen bir şeyler pişirmeyi bilir misin?" diye sordum.

"Hayır. Mikro dalga fırında yaparım."

Sonra güldü. Gırtlaktan gelen kaba kahkahası bütün mutfağı doldurdu. Ses, hoşuma gitmişti. Mutfakta tek başıma olduğumda çok sessiz oluyordu.

"Çok kolaydır," dedim ona. "Bana güven."

Sam kâse dizilerinden birinin önüne dikildi. Diğerinin önünde de ben durdum. Ona adım adım yağı ve şekeri nasıl birbiriyle karıştıracağını; unu, suyu ve yumurtaları nasıl ekleyeceğini; aromaları tek seferde nasıl katacağını gösterdim. Sam bulamacı da konuştuğu şekilde yaptı, kısa ve plansız hamlelerle. Kâsesinden un ve balkabağı topakları sıçradı.

"Eee, doğru mu yapıyorum?"

"Sayılır," dedim. "Biraz daha nazik olmalısın."

Sam, tavsiyemi dinlemeye başlayıp malzemeleri biraz daha sakince karıştırırken, "Eski erkek arkadaşlarım da öyle derdi," diye espri yaptı. Sonucu hemen gördü. "Hey, oluyor!"

"Yavaş ve kararlı olan yarışı kazanır. Bloğumdaki onuncu buyruk da bu."

"Bence bir yemek kitabı yazmalısın: *Aptallar İçin Pişirmenin İpuçları.*"

"Ben de düşündüm ama daha alışıldık bir yemek kitabı olarak planlamıştım."

"Çam Ev hakkında bir kitaba ne dersin?"

Bu iki kelimeyi bir arada duyunca gerildim. Kişisel olarak üstümde herhangi bir güçleri yoktu. Çam. Ev. Zararsız kelimelerden fazlası değillerdi ama birlikte kullanıldıklarında onun omzuma ve karnıma sapladığı bıçağın keskinliğine erişiyorlardı. Gözlerimi kırpıştırırsam Janelle'in teknik olarak hayatta ama çoktan ölmüş şekilde ağaçların arasından fırlayacağını biliyordum. Ben de gözlerimi kapatmadım ve önümdeki kâsede yoğunlaşan bulamaca baktım.

"Korkunç derecede kısa bir kitap olurdu," dedim.

"Ah, evet." Sam'in sesinde, hafıza kaybımı şu anda idrak ediyormuş gibi sahte bir ton vardı. "Doğru."

Kâseye değil, bana bakıyordu. Bakışlarını yanağımda, mutfak penceresinden sızan öğleden sonra güneşi kadar sıcak bir biçimde hissettim. İçim, beni test ettiğine dair huzursuz bir hisle doldu. Eğer bakışlarına karşılık verirsem testi geçemeyecekmişim gibi. Kâsenin dibinde parlayan yoğun kek bulamacına bakmaya devam ettim.

"Lisa'nın kitabını okudun mu?" diye sordum.

"Hayır. Sen?"

"Hayır."

Neden yalan söylediğimi bilmiyordum. Ve bu bile yalandı. Nedenini biliyordum. Sam'in dengesini hafifçe kaydırmak içindi. Lisa'nın kitabını hatmettiğimi tahmin ettiğinden emindim çünkü hatmetmiştim. Kestirilebilir olmak kadar sıkıcı bir şey daha yoktu.

"Siz tanışmadınız mı?" dedim.

"Lisa hiçbir zaman buna tenezzül etmedi. Ya siz?"

"Biz telefonda konuştuk. Travmayla nasıl başa çıkacağımız konusunda. İnsanların bizden ne beklediği konusunda. Yüz yüze tanışmak gibi değildi tabii."

"Birlikte kek pişirmek gibi de olmadığından eminim."

Sam, kalçamı kalçasıyla ittirip bir kahkaha daha patlattı. Bana ne tür bir test uyguluyordu bilmiyordum ama sanırım bu testi geçmiştim.

"Artık fırına verme zamanı," dedim.

Bulamacımı spatula yardımıyla kek kalıbına geçirdim. Sam'se kâsesini doğrudan kalıba döktü ama hedefi şaşırdığı için bulamaç tezgâha aktı.

"Lanet olsun," dedi. "Şu düz şeyler nerede duruyor?"

"Spatulayı mı diyorsun? Şurada."

Arkasındaki çekmecelerden birini işaret ettim ama onu değil, bir altındakinin kulpunu tuttu. Kilitli çekmeceninkini. *Benim* çekmeceminkini. İçindekiler tıngırdadı.

"Burada ne var?"

"Ona dokunma!"

İstediğimden daha telaşlı davranmıştım ve sesim hafifçe öfkeye bulanmıştı. Elim, anahtar mucizevi bir şekilde çekmecenin kilidine girebilirmiş gibi enseme gitti. Elbette hâlâ orada, göğsümdeydi.

"Tarifler," dedim sakinleşerek. "Gizli zulam."

"Özür dilerim," dedi Sam çekmecenin kulpunu bırakırken.

"Onları kimse göremez," diye ekledim.

"Elbette. Anlıyorum."

Sam, iki elini de kaldırdığında ceketinin kolu bileğinden kaydı ve dövmesi tamamen açığa çıktı. Siyah bir şekilde şunlar yazıyordu:

SAĞ KALAN.

Büyük harfle ve kalın bir fontla yazılmıştı. Bu hem bir ilan hem de bir meydan okumaydı. *Devam et,* diyordu. *Bana bulaşmayı dene bakalım.*

* * *

Bir saat sonra dünden kalan bütün çörekler süslenmiş, iki portakallı balkabaklı kek de fırının üstünde soğumaya bırakılmıştı. Sam, bitkin bir gururla sonuçları gözlemlerken yanağındaki un lekesi savaş boyasını andırıyordu.

"Şimdi ne olacak?" dedi.

Çörekleri alçak sunum kaplarına alırken siyah şekerleri tabakların soluk grisinde ön plana çıktı.

"Şimdi de her iki tatlı için bir masa düzeni tasarlayıp internet sitesi için fotoğraflarını çekeceğiz."

"Ben bizi kastetmiştim," dedi Sam. "Tanıştık. Konuştuk. Tatlı yaptık. Harikaydı. Şimdi ne olacak?"

"Bu, buraya neden geldiğine bağlı. Gerçekten Lisa'ya olanlar nedeniyle mi geldin?"

"Bu yeterli değil mi?"

"Arayabilirdin ya da e-posta atabilirdin."

"Seninle yüz yüze görüşmek istedim. Lisa'nın yaptığı şeyi öğrendikten sonra senin nasıl olduğunu görmek istedim."

"Nasılmışım peki?"

"Bilemiyorum. Biraz ipucu verir misin?"

Sam arkamda dikilirken kendimi çöreklerle meşgul edip farklı sunumlar denedim.

"Quincy?"

Yüzüne bakmak için arkama dönerken, "Mutsuzum, tamam mı?" dedim. "Lisa'nın intiharı beni mutsuz etti."

"Ben mutsuz değilim." Sam bunu söylerken ellerini inceliyor, tırnak diplerindeki bulamacı kazıyordu. "Öfkeliyim. Bir katliamdan kurtulduktan sonra böyle mi ölecekti? Bu beni çıldırtıyor."

Bu, dün gece Jeff'e söylediklerimin aynısı olsa da sinirlenmiştim. Yeniden sunuma doğru döndüm. "Lisa'ya kızma."

"Kızmıyorum. Kendime kızıyorum. Ona hiçbir zaman ulaşmadığım için. Ya da sana. Belki ulaşsaydım..."

"Bunu engelleyebilecek miydin? Aramıza hoş geldin."

Sırtım hâlâ Sam'e dönük olsa da bana baktığını biliyordum. Bu kez soğuk bir nokta bakışlarının sıcaklığını düşürüyordu.

Vurgulanmamış bir meraktı bu. Lisa'nın ölmeden önce bana yolladığı e-postadan bahsetmeyi çok istiyordum. Bu konuda konuşmak, muhtemelen yanlış konumlandırılmış vicdan azabımın yükünün bir kısmını Sam'in omuzlarına bırakmak beni rahatlatacaktı ama onu kapıma getiren nedenlerden biri de vicdan azabıydı. Bunu ikiye katlamak istemezdim, özellikle de bu ziyaret bir tür konuşulmamış gönül alma töreniyse.

"Lisa'ya olanlar berbat," dedi. "Ona yardım edebileceğimi, daha doğrusu ona yardım edebileceğimizi bilmek beni bok gibi hissettiriyor. Aynısının senin başına da gelmesini istemiyorum."

"Ben intihara meyilli değilim."

"Ama olsaydın bile ben bunu bilemezdim. Yardıma falan ihtiyacın olursa bana söyle. Ben de sana söyleyeceğim gerekirse. Birbirimizi kollamamız gerek. Olanlar hakkında benimle konuşabilirsin. Eğer istersen."

"Endişelenme," dedim. "Ben mutluyum."

"Güzel." Bu sözü bana hiç inanmamış gibi bomboş çınlamıştı. "Bunu duymak güzel."

"Gerçekten mutluyum. İnternet sitesi iyi gidiyor. Jeff harika biri."

"Şu Jeff'le tanışmama izin var mı?"

Bu, dile getirilmemiş olanları içinde saklayan matruşka bebeği gibi bir soruydu. Bu soruyu açarsam içinden *"Beni sevdin mi?"* sorusu çıkacak ve ondan sonra da *"Arkadaş olacak mıyız?"* sorusu gelecekti. En önemli soruysa en içeride kompakt halde bulunuyordu. Meselenin özü gibiydi: *Aynı mıyız?*

"Elbette," dedim, hepsine tek seferde cevap vererek. "Akşam yemeğine kalsana."

Masayı kurduktan sonra çörekleri, üstlerindeki şekerden örümcekler çerçeveyi dolduracak şekilde yerleştirdim. Fon içinse ellilerin cüretkâr desenlerini taşıyan bir masa örtüsü ve bitpazarından aldığım vintage, seramik balkabaklarını seçmiştim.

"Çok tatlı," dedi Sam. Burnunun kırışması, bunun bir iltifat olmadığına işaretti.

"Pasta bloglarında tatlı şeyler iyidir."

Yan yana durmuş, sunumu inceliyorduk. Tüm o ayarlamalara rağmen hâlâ daha tam olmamış gibiydi. Eksik bir şey vardı. İçine katmayı ihmal ettiğim soyut bir kıvılcım.

"Fazla mükemmel," dedi Sam.

"Değil," dedim öyle olduğu halde. Bütün sunum çok düz ve cansızdı. Her şey o kadar bozulmamış görünüyordu ki çörekler sahte bile olabilirdi. Kesinlikle öyle görünüyorlardı. Köpükten bir temelin üstüne kurulmuş plastik şekerleme gibiydi. "Sen olsan neyi farklı yapardın?"

Sam, işaretparmağını çenesine dayayarak sunuma yaklaştı. Düşüncelere dalmıştı. Sonra Tokyo'nun altını üstüne getiren Godzilla gibi işe koyuldu. Tabakların bazılarındaki çörekleri kaldırıp tabakları alelacele üst üste koydu. Seramik balkabaklarından birini devirdi ve peçeteyi kırıştırarak sahnenin ortasına doğru gelişigüzel fırlattı. Üç çöreğin dışındaki kâğıdı yırtıp karışımın içine bıraktı.

Önceden el değmemiş görünen sunum artık karman çorman olmuştu. Vahşice eğlenilmiş bir akşam yemeği partisinden sonraki dağınık, tatmin edici ve gerçek sofralara benziyordu.

Mükemmeldi.

Fotoğraf makinemi alıp darmaduman çöreklere zumlayarak fotoğraf çekmeye başladım. Arkalarındaki sunum kapları düzensizce duruyordu ve bazılarının yeşil boyasına siyah şeker hamuru bulaşmıştı.

Sam, eline bir çörek alıp kocaman ısırınca her yer kırıntı oldu ve vişne dolgu yanlardan aktı. "Fotoğrafımı çek."

Onun bir türlü anlayamadığı nedenler yüzünden bir an kararsız kaldım.

"Ben bloğuma insanların fotoğraflarını koymuyorum," dedim. "Yalnızca yemek koyuyorum."

İnsanların fotoğraflarını çekmiyordum da, internet sitem için olmasa bile. Lisavari selfieler istemiyordum Çam Ev'den beri.

"Yalnızca bir kereliğine," dedi Sam surat asar gibi yaparak. "Benim için?"

Tereddüt ederek fotoğraf makinesinin vizöründen bakıp derin bir nefes aldım. Kristal bir kürenin içine bakıp geleceğimi değil, geçmişimi görmek gibi bir şeydi bu. Çam Ev'in önünde durmuş, bavullarıyla saçma sapan pozlar veren Janelle'i gördüm. Bu benzerliği daha önce fark etmemiştim ama şimdi apaçıktı. Sam ve Janelle fiziksel olarak birbirine benzemiyordu ama aynı ruhu paylaşıyorlardı. Canlı, pişmanlık duymayan ve şaşırtıcı derecede hayat dolu tiplerdi.

"Bir sorun mu var?" dedi Sam.

"Hayır." Deklanşöre basıp tek bir poz çektim. "Sorun falan yok."

Sam hızla yanıma gelip ona fotoğrafını gösterene kadar beni dürttü.

"Beğendim," dedi. "Kesinlikle bloğuna koymalısın."

Ona koyacağımı söyleyince hoşuna gitti ama aslında elime fırsat geçer geçmez fotoğrafı silmeyi planlıyordum.

Şimdi de ortalığı toplayıp balkabaklı kekin fotoğrafını çekme zamanıydı. Sam'in keklerden birini kitaptan sayfa yırtar gibi yamuk yamuk dilimlemesine izin verdim. Seramik balkabakları yeniden, geçen hafta West Village'da bulduğum vintage çay fincanlarıyla süslendi. Fincanların her birinin içine farklı miktarda kahve koydum. Kahve masaya sıçrayınca ellemedim ve fincanın tabanında oluşan kahve gölünü silmedim. Sam, fincanı kaldırıp uzun ve şapırtılı bir yudum aldı. Kenarında rujunun izi kalmıştı. Kırmızı, esrarengiz ve çekici bir öpücüktü bu. Fotoğrafını çekmem için geri çekildi. Kendimi karmaşaya kaptırıp deklanşöre bastım ve gereğinden fazla fotoğraf çektim.

8

Akşam yemeği zamanı, telaşlı bir hazırlık koşuşturmacası ve son dakika ayrıntılarıyla geldi. Linguini makarnayı Jeff'in annesinin öğrettiği ev yapımı puttanesca sosla karıştırdım. Salatayı, yeni pişmiş galetaları ve evdeki mevcut şarapları geçen yaz Red Hook'tan aldığımız kaba yontulmuş yemek masasına kusursuz bir şekilde yerleştirdim.

Jeff eve geldiğinde oturma odasından Rosemary Clooney şarkıları duydu ve beni giymeye zorlandığım, ellili yılların ortalarına has parti elbisesiyle buldu. Yüzüm pembeydi ve parlıyordu. Tanrı bilir aklından neler geçti. Allak bullak olduğundan emindim. Belki de biraz aşırıya kaçtığımı düşünmüştü ve haklıydı da ama neler başardığımla gurur da duymuş olmasını umuyordum. Ayrıca ailesiyle geçirdiğim birçok kalabalık ve gayri resmi yemekten sonra en sonunda bir misafirim olmasıyla da.

Sonra Sam, undan arındırdığı yüzü ve tazelediği rujuyla yemek odasından çıktı. Jeff'in ne düşündüğünü kesinlikle biliyordum. Endişesi, şaşkınlıkla birleşmiş şüphesine karışmıştı.

"Jeff, bu Sam," dedim.

"Samantha Boyd mu?" dedi Jeff. Benimle değil de doğrudan Sam'le konuşuyor gibiydi.

Sam gülümsedi ve elini uzattı. "Sam'i tercih ederim."

"Elbette. Merhaba Sam." Bu durum Jeff'i öylesine şaşkına çevirmişti ki neredeyse Sam'in elini sıkmayı unutacaktı. Sıktığında da elini çok zayıf bir şekilde tutmuştu. Sıkmak yerine dokunmuş gibiydi. "Quincy, biraz konuşabilir miyiz?"

Mutfağa gidince ona öğleden sonra olanları kısaca anlatıp, "Umarım akşam yemeğine kalmasını söylememde bir sakınca yoktur," diye ekledim.

"Bu gerçekten sürpriz oldu."

"Evet, bir anda oldu."

"Beni araman gerekirdi."

"Beni vazgeçirmeye çalışacaktın."

Jeff'in bu söylediğime itiraz etmemesinin büyük bir nedeni, doğru olduğunu bilmesiydi.

"Ben bu şekilde aniden ortaya çıkmasının çok tuhaf olduğunu düşünüyorum. Bu hiç normal değil, Quinn."

"Biraz fazla şüphecisin, Bay Avukat."

"Buraya geliş nedeni hakkında daha çok şey öğrenirsem kendimi daha iyi hissedeceğim."

"Ben de hâlâ bunu öğrenmeye çalışıyorum."

"O halde onu neden yemeğe davet ettin?"

Ona bu öğleden sonrayı, bir anlığına Sam'in Janelle'e ne kadar çok benzeyip nefesimi kestiğini anlatmak istedim ama anlamayacaktı. Kimse anlayamazdı.

"Ona biraz üzüldüm," dedim. "Tüm o yaşadıklarından sonra bence bir arkadaşa ihtiyacı var."

"Peki. Bütün bunlar senin için sorun değilse benim için de değil."

Fakat kaşlarını çatarak gölgelediği yüzü bana bunu gayet de sorun ettiğini söylüyordu. Sam'in nazik bir şekilde, hakkında konuşmuyormuşuz gibi davrandığı yemek odasına döndük. "Her şey yolunda mı?" dedi.

O kadar kocaman gülümsedim ki yanaklarım acıdı. "Mükemmel. Haydi, yiyelim!"

Yemek sırasında garson rolünü üstlenerek yemek servisini

yaptım, şarap koydum, Jeff'in Sam'le müvekkillerinden biriymiş gibi konuşmasını yok saymaya çalıştım. Arkadaş canlısıydı ama fazla sorguluyordu. Jeff, bir sohbet dişçisi gibiydi. Çekilmesi gerekeni çekip alıyordu.

"Quinn bana birkaç sene ortadan kaybolduğunu söyledi," dedi.

"Bunu daha çok geri planda durmak olarak görüyorum ben."

"Nasıldı peki?"

"Huzurlu. Kimse kim olduğumu bilmiyordu. Kimse başıma gelen kötü şeyleri bilmiyordu."

"Kulağa daha çok kaçak bir hayat yaşamışsın gibi geliyor."

"Galiba ama ben yanlış bir şey yapmadım, unutma."

"O halde neden saklandın?"

"Neden saklanmayayım?"

Jeff'in aklına güzel bir cevap gelmeyince ortaya çıkan sessizlik ara sıra tabaklara sürten çatal bıçağın sesiyle bölündü. Gerilmiştim ve gerildiğimi fark etmeden şarap kadehim boşalmıştı bile. Önce kendime koyduktan sonra diğerlerine de sordum.

"Sam? Koyayım mı?"

Gergin olduğumu sezmiş olacak ki gülümseyerek beni rahatlatmaya çalıştı. "Elbette," dedi ve daha fazla koyabilmem için kadehinde kalan şarabı kafasına dikti.

Jeff'e döndüm. "Şarap ister misin?"

"Ben iyiyim," dedikten sonra Sam'e döndü. "Peki o günlerde nerede yaşadın?"

"Orada burada."

Bana da aynı cevabı vermişti. Jeff'i hiç tatmin etmeyen aynı cevabı. Çatalını indirip Sam'e sorguya çeken gözlerle baktı.

"Tam olarak nerede?"

"Hiçbirini duymamışsındır."

"Elli eyaleti de duydum." Jeff, dostane bir gülümseme takındı. "Hatta çoğunun başkentini bile sayabilirim."

"Bence Sam bunu sır olarak saklamak istiyor," dedim. "Belki oraya geri dönüp isimsiz bir hayat sürmeye devam edecektir."

Sam, masanın karşısından bana bakarak minnettar bir şekilde başını salladı. Ona sahip çıkıyordum. Böyle yapmamız gerektiğini söylemişti. Şimdi olduğu gibi cevabı en az Jeff kadar merak ettiğim durumlarda bile.

"Eninde sonunda bize söyleyeceğinden eminim," diye ekledim. "Öyle değil mi, Sam?"

"Olabilir." Sam'in sesindeki sertlik böyle bir şeyin hiçbir zaman olmayacağının işaretiydi ama bir espri yaparak tonunu yumuşatmaya çalıştı. "Tatlının ne kadar güzel olduğuna bağlı."

"Zaten bir önemi yok," dedi Jeff. "Önemli olan, ikinizin en sonunda tanışma şansını yakalamış olması. Bunun Quinn için çok önemli olduğunu biliyorum. Lisa'ya olanlar onu gerçekten allak bullak etti."

"Beni de," dedi Sam. "Haberi duyar duymaz buraya gelip en sonunda onunla konuşmaya karar verdim."

Jeff, başını eğdi. Taranmamış saçları ve büyük, kahverengi gözleriyle kemik görmüş bir cocker'a benziyordu. Aç ve tetikte. "O halde Quinn'in New York'ta olduğunu biliyordun, öyle mi?"

"Yıllar boyunca gözümü ondan da Lisa'dan da ayırmadım."

"İlginç. Neden peki?"

"Meraktan galiba. İyi olduklarını bilmek hoşuma gidiyordu. Ya da en azından öyle olduklarını düşünmek."

Jeff başını onaylarcasına sallayarak tabağına baktı ve linguiniyi çatalıyla bir taraftan öteki tarafa itti. En sonunda, "İlk kez mi Manhattan'a geliyorsun?" diye sordu.

"Hayır. Birkaç kez daha gelmiştim."

"Son ziyaretin ne zamandı?"

"Onlarca yıl önce. Çocukken."

"Yani oteldeki tüm o şeylerden önce mi?"

"Evet." Sam, masanın karşısından kıstığı gözleriyle öfke saçarak baktı Jeff'e. "Tüm o şeylerden önce."

Jeff, Sam'in kinayeli vurgusunu fark etmemiş gibi davrandı. "O halde epey olmuş galiba."

"Oldu."

"Quincy'nin iyi olması seni buraya getiren tek neden mi?"

Uzanıp Jeff'in elini okşadım. Yasak bölgeye girdiğinin, haddini aştığının sessiz bir işaretiydi bu. Ziyarete gittiğimizde bazı konulardaki, daha doğrusu her konudaki fikirleri nedeniyle annemle çok tartışırsam Jeff de bana aynısını yapıyordu.

"Başka ne gibi bir neden olabilir ki?" dedi Sam.

"Bence birçok neden olabilir," diye cevapladı Jeff. Elim hâlâ elinin üstündeydi. "Belki de Lisa'nin ölümünün ardından reklam yapmak istiyorsundur. Belki paraya ihtiyacın vardır."

"Buraya gelmemin nedeni bu değil."

"Umarım değildir. Umarım yalnızca Quinn'i kontrol etmeye gelmişsindir."

"Sanırım Lisa," dedi Sam, "üçümüzün tanışmasını ve birbirimize yardım etmemizi hep istemişti."

Masanın huzuru geri dönülmez şekilde kaçmıştı. Şüphenin nemi ve ekşiliği her yanı kaplamıştı. Birdenbire kadehimi kaldırdım. Neredeyse yine boşalmıştı ve dibinde incecik bir kırmızılık dönüp duruyordu.

"Bence kadeh kaldırmalıyız," dedim. "Lisa'ya. Üçümüz hiçbir zaman tanışma şansını yakalayamamış olsak da bence ruhu burada. Üstelik en sonunda ikimizin bir araya geldiğini görseydi bundan çok mutlu olurdu bence."

"Lisa'ya," dedi Sam bana katılarak.

Kadehime biraz daha şarap koydum. Daha sonra yarısı dolu olsa da Sam'inkine de biraz ekledim. Kadehlerimiz büyük bir gürültüyle sert bir şekilde masanın üstünde tokuştuğunda kristalin çatlamasına ramak kalmıştı. Bir *Pinot Noir* dalgası kadehimin kenarına kadar yükselip salataya ve galetalara döküldü. Şarap keke de damlayarak ardında kırmızı lekeler bıraktı.

Gergin bir şekilde güldüm. Sam de o makineli tüfek kahkahalarından birini patlatıverdi.

Durumdan hiç de memnun olmayan Jeff, bana *Sarhoş musun?* bakışı attı. Değildim. Yani henüz değildim ama neden sarhoş olduğumu düşündüğünü anlayabiliyordum.

"Peki ne iş yapıyorsun, Sam?" diye sordu.

Sam, omuzlarını silkti. "Biraz ondan biraz bundan."

"Anladım."

"Şu an işsizim."

"Anladım," dedi Jeff yeniden.

Şaraptan bir yudum daha aldım.

"Ve sen de avukat mısın?" Sam bunu suçlar bir tavırla sormuştu.

"Evet," dedi. "Kamu avukatıyım."

"İlginç. Karşına her türden insan çıkıyordur."

"Kesinlikle çıkıyor."

Sam sandalyesinin arkasına yaslanıp kolunu karnına koydu. Diğer koluyla şarap kadehini kavrayıp dudaklarına yaklaştırdı. Kadehin kenarından gülümseyerek, "Peki bütün müvekkillerin suç işlemiş kişiler mi?" dedi.

Jeff, Sam'in duruşunun aynısını yaptı. Sandalyesine yaslandı ve şarap kadehini sıkıca kavradı. İkisinin çarpışmasını, yarısını yediğim yemek mideme oturmuş vaziyette izliyordum.

"Müvekkillerim, aksi ispat edilene kadar masumdur," dedi Jeff.

"Ama çoğu suçlu, değil mi? Suçu ispat ediliyor yani?"

"Galiba öyle diyebiliriz."

"Bu sana kendini nasıl hissettiriyor? Mahkemede yanında oturan kişinin, suçlandığı bütün şeyleri yaptığını bilmek nasıl bir duygu?"

"Bu konuda vicdan azabı çekip çekmediğimi mi soruyorsun?"

"Çekiyor musun?"

"Hayır. Ödünç takım elbisesinin içindeki o kişiye iyi niyetle yaklaşan birkaç kişiden biri olduğumu bilmek kendimi asil hissettiriyor."

"Ama ya gerçekten kötü bir şey yaptıysa?" diye sordu Sam.

"Nasıl bir kötülükten söz ediyoruz? Cinayet mi?"

"Daha da kötüsü."

Sam'in ne demeye çalıştığını biliyordum ve midem daha da kasıldı. Elimi karnıma götürüp hafifçe okşadım.

"Cinayetten daha kötüsü olmuyor," dedi Jeff. O da Sam'in ne demeye çalıştığını biliyordu ama umursamadı. Sam'in onu sürüklemeye çalıştığı tartışmaya seve seve katılırdı. Bunu daha önce de yaşamıştım.

"Bir katilin avukatlığını yaptın mı hiç?"

"Yaptım. Aslında şu anda da bunu yapıyorum."

"Peki bunu seviyor musun?"

"Sevip sevmemem önemli değil. Bunun yapılması gerekiyor."

"Ya birçok kişiyi öldürdüyse?"

"Yine de savunulmaya ihtiyacı var."

"Peki ya o herif Nightlight Inn'de birçok kişiyi öldürmüş olan adamsa? Ya da Çam Ev'deki tüm o cinayetleri işleyen adamsa?" Sam'in öfkesi artık ayyuka çıkmıştı. Masada büyük bir gerilim vardı. Sesi hızlandı ve birbiri ardına ettiği sözler sertleşip kabalaştı. "Tüm bunları bilerek yine de o orospu çocuğunun yanında mutlu mutlu oturup onun hapse girmemesi için elinden geleni yapar mısın?"

Jeff hareketsiz kaldı, yalnızca çenesi hafifçe kıpırdıyordu. Gözlerini Sam'den asla ayırmıyordu. Hatta kırpmıyordu bile.

"Hayatında yanlış giden her şey için bir şeyi suçlamak," dedi Jeff, "işine geliyor olmalı."

"Jeff." Boğazım kurumuştu. Sesim yumuşak ve duymazdan gelinmeye müsaitti. "Kes artık."

"Quinn de bunu yapabilirdi. Tanrı biliyor ya, buna kesinlikle hakkı var ama yapmadı. Çünkü olanları arkasında bırakmayı başardı. O çok güçlü bir kadın. Üstünden on sene..."

"Jeff, *lütfen*."

"...geçmiş bir olayı geride bırakmak yerine ailesinden ve arkadaşlarından kaçmış çaresiz bir kurban değil."

"Yeter!"

Sandalyemden fırlayıp kadehi bırakırken şarap bütün masaya sıçradı. Peçetemle silince beyaz kumaş kırmızıya döndü.

"Jeff. Yatak odasına. Hemen."

Kapalı kapının önünde, yüzümüz birbirine dönük şekilde durduk. İkimizin vücudu birbiriyle tamamen zıttı. Jeff sakin ve rahattı, kolları serbestti. Benim kollarımsa yorgunlukla inip kalkan göğsümde deli gömleği gibi birleşmişti.

"Bu kadar sert olmana gerek yoktu."

"Bana söylediklerinden sonra mı? Bence sert olmama gerek vardı, Quinn."

"Kabul et, bunu sen başlattın sayılır."

"Merak ederek mi?"

"Şüphe ederek. Kadını resmen sorguya çektin. Burası mahkeme değil, o da senin müvekkillerinden biri değil, Jeff!"

Yüksek çıkan sesim duvarlarda yankılandı. İkimiz de kapıya baktık ve Sam'in bizi duyup duymadığını öğrenmek için sustuk. Duyduğundan emindim. Gittikçe tizleşen sesimi duymamış bile olsa onun hakkında konuştuğumuz çok belliydi.

Benim yüksek sesimi telafi etmek amacıyla kendi sesini alçaltarak, "Ona gayet mantıklı sorular sordum," dedi. "Sence de kaçamak cevaplar vermiyor mu?"

"Bu konuda konuşmak istemiyor. Onu suçlayamam."

"Yine de bu ona benimle bu şekilde konuşma hakkı vermez. Sanki ona saldıran benmişim gibi."

"Çok hassas."

"Saçmalık bu. Beni o kışkırttı."

"Kendini koruyordu. O düşman değil, Jeff. O bir dost. Ya da en azından dost olabilir."

"Sen onunla dost olmak istiyor musun ki? Düne kadar Kurtulan Kızlar zırvasıyla hiçbir ilgin olmadığı için çok mutluydun. Şimdi ne değişti?"

"Lisa Milner'ın intiharı dışında mı?"

Jeff içini çekti. "Bunun seni ne kadar üzdüğünü anlayabiliyorum. Olanlar için mutsuz olduğunu, hayal kırıklığına uğradığını biliyorum ama neden Sam'le arkadaş olmaya aniden ilgi duymaya başladın? Onu tanımıyorsun bile, Quinn."

"Tanıyorum. O da benimle aynı şeyleri yaşadı, Jeff. Tam olarak kim olduğunu biliyorum."

"İkiniz bir araya gelirseniz yaşadıklarının üzerinde çok düşünmeye başlayacağından endişe ediyorum. Sen tüm bunları arkanda bırakmıştın."

Jeff iyi niyetliydi, bunu biliyordum. Benimle yaşamak her zaman kolay değildi, bunu da biliyordum ama bu, söylediklerinin beni daha da sinirlendirmesine bir engel değildi.

"Benim arkadaşlarım *katledildi*, Jeff. Bu, arkamda bırakabileceğim bir şey değil."

"Öyle söylemek istemediğimi biliyorsun."

Öfke içinde meydan okuyarak başımı kaldırdım. "O halde ne söylemek istedin?"

"Sen bir kurbandan daha fazlası oldun. Hayatın, hayatımız o gecenin temelleri üzerine inşa edilmedi. Bunun değişmesini istemiyorum."

"Sam'e karşı nazik olmam herhangi bir şeyi değiştirmeyecek. Üstelik kapımı çalan bir ordu arkadaşım da yok."

Bu, kabul etmeyi planladığım bir şey değildi. Yalnızlığım, genelde Jeff'ten sakındığım bir şeydi. İşten eve geldiğinde neşeyle gülümserdim, o da bana günümün nasıl geçtiğini sorardı. Aslında günlerim genelde yalnız ve bulanık geçse de güzel derdim her zaman. Uzun öğleden sonralarını tek başıma bir şeyler pişirerek geçirir, bazen kendi sesimi duymak için fırınla konuşurdum.

Arkadaş yerine tanıdıklarım vardı. Eski sınıf ve iş arkadaşlarım. Kocası ve çocukları olan, ofiste çalıştığı için düzenli olarak görüşemediğim kişilerdi bunlar. Kasti olarak arama mesafe koyduğum için artık yalnızca ara sıra mesajlaşmaktan ya da e-posta göndermekten öteye gitmediğim kişilerdi.

"Buna gerçekten ihtiyacım var, Jeff," dedim.

Jeff, omuzlarımı tutup masaj yaptı. Gözlerimin içine bakıp yersiz, dile getirilmemiş bir şey aradı.

"Neden bana anlatmıyorsun?"

"Bir e-posta aldım," dedim.

"Sam'den mi?"

"Lisa'dan. Bir saat önce göndermiş..."

Kendini öldürmeden bir saat önce demek istedim. Stephen Leibman'ın beceremediği işi bitirmeden bir saat önce. "Hayatını kaybetmeden bir saat önce."

"Ne demiş?"

E-postayı kelimesi kelimesine okudum, hafızama kazınmıştı.

"Bunu neden yapmış ki?" dedi cevabını biliyormuşum gibi.

"Bilmiyorum. Hiçbir zaman da bilemeyeceğim ama nedense ölmeden hemen önce beni düşünmüş. E-postayı zamanında görseydim muhtemelen onu kurtarabileceğim düşüncesi aklımdan hiç çıkmıyor."

Göz kenarlarıma dolan gözyaşlarım sıcacıktı. Gözlerimi kırpıştırmamaya çalıştıysam da işe yaramadı. Jeff beni kendine doğru çekip başımı göğsüne dayadı ve bana sıkıca sarıldı.

"Tanrım, Quinn. Çok üzgünüm. Bilmiyordum."

"Bilemezdin."

"Ama Lisa'nın ölümünden kendini sorumlu tutamazsın."

"Tutmuyorum ama ona yardım etme şansımı kaçırdığımı düşünüyorum. Sam'e de aynısını yapmak istemiyorum. Keskin köşeleri olduğunu biliyorum ama bence bana ihtiyacı var."

Jeff yenilerek uzun bir iç çekti.

"Nazik olacağım," dedi. "Söz veriyorum."

Öpüşüp barıştık. Tuzlu gözyaşlarım dudaklarıma inmişti. Jeff sarılmayı bırakıp gerilimden kurtulmak için kollarını sallarken gözyaşlarımı sildim. Tişörtümü çekiştirdim ve onun tişörtünde bıraktığım gözyaşı lekesini sildim. Sonra yatak odasından çıkıp el ele koridorda yürüdük. Artık birleşmiş bir cepheydik.

Yemek odasına girdiğimizde masa boştu. Sam'in sandalyesi masadan geriye itilmişti ve mutfakta da yoktu. Ya da oturma odasında. Antrede, sırt çantasının durduğu, kapının yanındaki nokta artık boş bir zeminden ibaretti.

Samantha Boyd bir kez daha ortadan kaybolmuştu.

9

Telefonum sabahın üçünde çalarak beni ormanda koşup durduğum bir kâbustan uyandırdı. Ondan kaçıyordum. Tökezleyip çığlık atıyordum, ağaç dalları uzanıp el bileklerime dolanıyordu. Uyandıktan sonra bile koşuyordum, bacaklarım örtünün altında debeleniyordu. Telefon çalmaya devam etti ve acil bir bip sesi odanın sessizliğini böldü. Pavlov misali yalnızca kendi alarm sesine uyanan, dünyanın en ağır uyuyan insanı Jeff kıpırdamadı bile. Kıpırdamamaya devam etmesi için telefonu elime aldığımda ekranı gizleyip ışığını engelledim. Arayanın kimliğini görmek için parmaklarımın arasından baktım.

Bilinmeyen numara.

Yataktan çıkıp hızla kapıya yöneldiğim sırada, "Alo?" diye fısıldadım.

"Quincy?"

Arayan Sam'di ve sesi etrafını saran patırtının arasından zor duyuluyordu. Konuşmalar, bağırışlar ve klavyeye dokunan parmakların rahatsız çıtırtılarını işittim.

"Sam?" Koridora çıkmıştım. Karanlıkta uykulu gözlerle duruyordum ve beynim bir sersemlik çorbasının içinde yüzüyordu. "Sen nereye kayboldun? Neden beni böyle geç bir saatte arıyorsun?"

"Özür dilerim. Gerçekten özür dilerim ama bir şey oldu."

Onun hakkında bir şey söyleyeceğini sandım. Bunun asıl nedeni, kurumakta olan ter gibi tenimde yapış yapış gezinen kâbustu. Onun, her zaman beklediğim şekilde yeniden ortaya çıktığını söylemesi ihtimaline karşı kendimi hazırladım. Ölmüş olmasının bir önemi yoktu. Ölüşünü büyük bir memnuniyetle izlemiş olmamın önemi yoktu.

Ama Sam, "Yardımına ihtiyacım var," dedi.

"Sorun ne? Ne oldu?"

"Tutuklandım diyebilirim."

"*Ne*?"

Sesim koridorda yankılanıp Jeff'i uyandırdı. Ayağa kalkıp bana seslendiği sırada yatağın gıcırtısını duydum.

Sam telefonda, "Lütfen gelip beni al. Central Park Polis Merkezi. Jeff'i de getir," dedi.

Telefon numaramı nereden bildiğini sormamı beklemeden telefonu kapadı.

Jeff'le taksiye bindik ve göletin kuzeyinde bulunan polis merkezinin yolunu tuttuk. Oradan onlarca kez geçmiştim ve her geçişimde eskiyle yeninin karışımı biraz zihnimi bulandırmıştı. Park baştan beri alçak tuğla binalardan oluşuyordu ve bu binalar iç kısımda parlayan modern bir avluyla ikiye bölünüyordu. Bunu her gördüğümde aklıma kar küreleri geliyordu. Cama hapsolmuş Dickens tarzında bir kasaba gibiydi.

İçeri girince Samantha Boyd'u sordum. Nöbetçi polis kırmızı yüzlü bir İrlandalıydı ve bel yağları üniformasının altında sallanıyordu. Bilgisayarını kontrol edip, "Hanımefendi, buraya bu isimde kimse getirilmemiş," dedi.

"Ama bana burada olduğunu söyledi."

"Ne zaman?"

Yarısını içime soktuğum bluzumu düzelterek, "Yirmi dakika önce," dedim. Jeff'le alelacele giyinmiştik ve ben üstüme o

öğleden sonra giydiğim kıyafetleri geçirivermiştim. Jeff kot pantolon ve uzun kollu bir tişört giymişti. Saçları kafasından vahşi sazlar gibi fışkırıyordu.

Bay Beli Yağlı, kaşlarını çatarak bilgisayara baktı. "Hiçbir şey bulamadım."

"Belki de çoktan salıverilmiştir," dedi Jeff böyle olmasını umut ederek. "Böyle bir olasılık söz konusu mu?"

"Yine de sistemde adının yer alması gerekirdi. Belki de size yanlış merkezi söylemiştir ya da belki siz yanlış duymuşsunuzdur."

"Burayı söyledi," dedim. "Eminim."

Merkezin geniş alanını inceledim. Yüksek tavanlı ve aydınlık haliyle polis merkezinden çok modern bir gara benziyordu. Şık bir merdiven, son teknoloji aydınlatma ve cilalı zeminde kesik kesik çınlayan ayak sesleri.

"Kısa bir süre önce buraya hiç kadın getirildi mi?" diye sordu Jeff.

"Bir kadın getirildi," dedi polis bilgisayarını incelemeye devam ederken. "Otuz beş dakika önce."

"Adı ne?"

"Korkarım bu gizli bir bilgi."

Umut dolu gözlerle Jeff'e baktım. "Bu o olabilir." Daha sonra nöbetçi polise yalvaran gözlerle baktım. "Onu görebilir miyiz?"

"Buna izniniz yok."

Jeff, cüzdanını çıkarıp iş kimliğini gösterdi. Kusursuzca sergilediği kibar tavrıyla kamu avukatı olduğunu, buraya sorun çıkarmaya gelmediğimizi, bir arkadaşımızın burada gözaltında olduğunu söylediğini anlattı.

"Lütfen?" dedim nöbetçi polise. "Onun için endişeleniyorum."

Sonunda merhamet edip bizi daha iri kıyım, daha güçlü ve bel yağları olmayan başka bir polise yönlendirdi. Merkezin kalbine götürüldük. Burası gergin, kafeinli bir ortama açılıyordu. Kurumsal aydınlatma, teknik olarak hâlâ gecenin körü olan o

anları aydınlatıyordu. Sam oradaydı ve suç kayıt masasına kelepçelenmişti.

"Bu o," dedim yanımızdaki polise. Öne doğru atılınca beni kolumdan tutup durdurdu. "Sam!" diye seslendim.

Suç kayıt masasındaki polis ayağa kalkıp ona bir soru sordu. Dudaklarını okuyabiliyordum. *Bu kadını tanıyor musunuz?* Sam, başını evet anlamında sallayınca kolumu tutan polis beni nazikçe ona götürdü. Eli, kolumda bir mengene gibiydi.

"Sam?" dedim. "Neler oldu?"

Sam'in yanındaki polis alnını kırıştırarak Sam'e bir kez daha baktı. "Bu kadını tanıdığınızdan emin misiniz?"

"Evet," dedim onun yerine cevap vererek. "Adı Samantha Boyd ve olanların yalnızca bir yanlış anlaşmadan ibaret olduğuna eminim."

"Tutuklamayı yapan polise verdiği isim bu değil."

"Ne demek bu?"

Polis, belgelerin arasında gezinirken öksürdü. "Adının Tina Stone olduğunu söylemiş."

Sam'e baktım. Gecenin geç saati yüzünden yanakları şişip kızarmış, eyelineri bozulmuştu. Siyah çizgiler göz altlarındaki morluklara doğru akmıştı.

"Bu doğru mu?"

"Evet," dedi omuzlarını silkerek. "Bir süre önce fikrimi değiştirdim."

"Yani adın gerçekten Tina Stone mu?"

"Şu anda öyle. Yasal olarak. Nedenini biliyorsun işte."

Biliyordum. Çam Ev'den bir sene sonra ben de Sam'in vurgulamasına gerek olmayan nedenler yüzünden aynı şeyi yapmayı aklımdan geçirmiştim. Çünkü tanıştırıldığım yabancıların ismimi belli belirsiz hatırlamalarından bıkmıştım. Çünkü hafızalarında bir şeyler canlandığında yüz hatlarının bir saniyeliğine bile olsa donmasından nefret ediyordum. Çünkü benim ve onun adının sonsuza dek birlikte anılacak olması beni deli ediyordu.

Coop, beni bundan vazgeçirmişti en sonunda. İsmime, inatçı bir gurur noktası gibi tutunmam gerektiğini söylemişti. Değiştirmek, Quincy Carpenter'ı Çam Ev dehşetinden koparmayacaktı ama yoluma devam edip bir şeyler başarırsam, birçoğu ölürken kurtulmuş olan şanslı kızdan daha fazlası olursam ismimi korumuş olmak beni bu dehşetten koparırdı.

"Artık isim konusunu açıklığa kavuşturduğumuza göre," dedi Jeff, "biri bana neyle suçlandığını söyleyebilir mi?"

"Avukatı mısınız?" diye sordu polis.

Jeff içini çekti. "Galiba."

"Bayan Stone," dedi polis, "bir polis memuruna üçüncü dereceden saldırıyla ve tutuklanmaya direnmekle suçlanıyor."

Ayrıntılar, hem Sam'den hem de suç kayıt polisinden parça parça geldi. Soruları sakinleşmiş ve kendini toplamış olan Jeff soruyordu. Üçü arasında gidip gelerek konuşulanları takip etmeye çalışırken beynim uykusuzluktan vızıldıyordu. Anlayabildiğim kadarıyla, artık Tina Stone olarak da bilinen Sam, benim evden çıktıktan sonra Upper West Side'daki bir bara gitmiş. Birkaç kadehten sonra sigara içmek için dışarı çıktığı sırada bir tartışmanın ortasındaki karı kocayı görmüş. Sam'e göre tartışma oldukça hararetliymiş ve fiziksel bir hal almış. Adam kadını itip kakınca Sam de araya girmiş.

"Kavgayı ayırmaya çalışıyordum," dedi bize.

"Ona saldırmışsınız," diyerek itiraz etti polis.

İkisi de bir konuda hemfikirdi. Sam, en sonunda adama yumruk atmıştı. Sam kadına iyi olup olmadığını, böyle kavgaların aralarında devamlı olarak yaşanıp yaşanmadığını, adamın daha önce ona vurup vurmadığını sorduğu sırada adam da polisi aramıştı. Olay yerine iki polis gelmiş, bu sırada Sam de Central Park West'e doğru tabanları yağlayıp parkın içinde kaybolmuştu.

Polisler arkasından gidip ona yetişmiş ve kelepçe takmıştı. İşte Sam'in direndiği an da o andı.

"Beni sebepsiz yere tutukluyorlardı," dedi.

"Bir adama vurmuşsunuz," dedi polis.

Sam burnunu çekti. "Yardım etmeye çalışıyordum. Kadını öldüresiye dövecek gibi duruyordu. Ben araya girmeseydim bunu yapacaktı muhtemelen."

Tüm bu adaletsizlik karşısında deliye dönünce (bunlar Sam'in sözleriydi, benim değil) polislerden birine yumruk atmaya çalışırken şapkasını düşürmüş ve bu da tutuklanmasına sebep olmuş.

"Tanrı aşkına, yalnızca bir şapkaydı," diye mırıldandı en sonunda. "Adama zarar falan vermedim."

"Ama yumruğu ona atmışsınız," dedi suç kayıt polisi. "Zarar vermek istediğiniz apaçık."

"Bunu bir konuşalım," dedi Jeff. "Yalnızca parkta olanlarla suçlanıyor, değil mi?"

Polis, evet anlamında başını salladı. "Vurduğu adam şikâyetçi olmadı."

"O halde bunu kesinlikle halledebiliriz."

Jeff, polisi kenara çekti ve kısık ama yine de benim duyabileceğim kadar yüksek sesle duvar dibinde konuşmaya başladılar. Ben elimi omzuna koyarak Sam'in yanında dururken parmaklarımı ceketinin yumuşak derisine batırdım. Dinlemeye bile çalışmıyordu. Yalnızca önüne bakıyor, dişlerini gıcırdatıyordu.

"Tüm bunlar bana büyük bir yanlış anlaşılma gibi geliyor," dedi Jeff polise.

"Bana hiç de öyle gelmiyor," diye cevapladı polis.

"Bunu yapmaması gerekirdi, orası kesin ama o kadına yardım etmek istemiş ve heyecana kapılınca biraz kabalaşmış."

"Yani suçlamalardan vazgeçilmesi gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

Suç kayıt polisi bize baktı. Bir şekilde onu ikna etmesini umarak, Sam'in yanındaki neşeli ve zararsız halimi görmesi durumu Sam'in lehine çevirecekmiş gibi gülümsedim.

"Ben zaten hiç suçlanmaması gerektiğini düşünüyorum," dedi Jeff. "Neler yaşadığını bilseydiniz neden öyle davrandığını anlardınız."

Polis, boş gözlerle baktı. "O halde bana neler yaşadığını söyleyin."

Jeff'in fısıldadıklarını tam olarak duyamadım. Yalnızca rastgele birkaç kelime yakalayabildim. Bir tanesi *Nightlight*'tı. Diğeri *cinayetler*. Suç kayıt polisi dönüp bir kez daha Sam'e baktı. Bu kez gözlerinde güçlü bir merak ve merhamet karışımı vardı. Bu bakışı daha önce binlerce kez görmüştüm. Karşısında bir Kurtulan Kız olduğunu anlayan birinin bakışlarıydı.

"Eşyalarını topla," dedi Sam'e. "Gidebilirsin."

Dışarı çıkınca polis merkezinin camdan ön duvarının önünde aylakça gezindik. İrlandalı nöbetçi polis, masasının ardından bizi izliyordu. Parkın içinde esen soğuk rüzgâr kulaklarımı ve burnumu ısırıyordu. Evden çok telaşla çıktığımız için yanıma kazak almayı unutmuştum ve şimdi ısınmak için kendi kendime sarılıyordum.

Sam, deri ceketinin fermuarını çenesine kadar çekip yakasını kaldırdı. Sırtındaki çantanın ağırlığından yan yan yürürken, "Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim. Bu akşamki saçmalıklarımdan sonra beni nezarethanede çürümeye terk etseydin seni suçlayamazdım," dedi.

"Önemli değil," dedi Jeff. "Artık o kadar da kötü bir herif değilim, değil mi?"

Kendinden memnun bir gülümseme takındı. Başka yöne baktım. Minnettar olmam gerektiğini bildiğim halde tenim sıkıntı içinde kaşındı ama Sam minnettardı. Elini uzattığında SAĞ KALAN dövmesi göründü. Jeff, uzatılan eli sıkarken bana bakıyordu. Bir sorun olduğunu hissetmişti. Onunla göz göze gelmekten kaçındım.

Sam, elimi sıkmak yerine hızlıca sarıldı. "Quincy, en sonunda seninle tanışmak güzeldi."

"Dur... Gidiyor musun?"

"Sanırım başınıza yeterince bela oldum. Ben sadece nasıl olduğunu görmek istedim. Artık cevaplarımı aldım. Çok iyisin. Senin adına sevindim, fıstık."

"Ama nereye gideceksin?"

"Oraya buraya," dedi Sam. "Kendine dikkat et, tamam mı?"

Yürümeye başladı. Ya da onu durduracağımı bilerek yürüyormuş gibi yapıyordu. Sırt çantası yüzünden yavaşça ve düzensiz bir şekilde yürüdüğü için emin olmak imkânsızdı. Yine de tekrar kaçıp gitmesine izin veremezdim. Bu şekilde olmazdı.

"Sam, dur," dedim. "Kalacak yerin olmadığını biliyorum."

Arkasına döndüğünde rüzgâr saçlarını yüzüne savurdu. "Kafana takma. İyi olacağım."

"İyi olacaksın," dedim, "çünkü bizimle birlikte eve geliyorsun."

10

Eve vardığımız zaman hemen Jeff'le yatak odasına girip kapıyı kapattık ve Sam'in bizi oturma odasından duyamayacağı şekilde yorgun ve yarım fısıltılar halinde konuşmaya başladık.

"Bir gece kalabilir," dedi Jeff.

"Gece zaten bitti sayılır." Açıkça söyleyemediğim nedenler yüzünden ona hâlâ kızgındım. "İki gece. En azından."

"Bu bir müzakere değil."

"Neden buna bu kadar karşısın?"

"Sen neden buna bu kadar heveslisin? O bir yabancı, Quinn. Sana gerçek adını söylemeye tenezzül bile etmedi."

"Onun adını *biliyorum*. Samantha Boyd. Ve o bir yabancı falan değil. Benimle aynı olayları yaşayan, şimdi de kalacak yere ihtiyacı olan biri."

"Manhattan'dayız. Gidebileceği binlerce yer var. Oteller var."

"Otelde kalacak parası olmadığına eminim."

Jeff içini çekip yatağa oturduktan sonra ayakkabılarını çıkardı. "Bu bile seni durdurmaya yetmeli. Kim parası ya da bir planı olmadan kalkıp New York'a gelir ki?"

"Lisa Milner'a olanlara çok üzülen ve artık bu konuda bir şeyler yapmak isteyen biri."

"Ondan sorumlu değiliz, Quinn."

"Buraya beni görmeye geldi. Bu da bizi sorumlu kılar. En azından *beni.*"

"Ben onu suçlamalardan kurtardım. Bence bu tanımadığımız biri için yeterli bir iyilik."

Jeff gömleğinden kurtulup pantolonunu da çıkardıktan sonra bütün geceyi ardında bırakmaya hazır şekilde yatağa girdi. Ben kapının yanında kollarımı birleştirmiş halde durmaya devam edip dile getirmediğim öfke dalgaları yaydım.

"Evet. Müthiş bir iş başardın."

Jeff gözlerini kırpıştırarak bana bakıp yatağın içinde doğruldu. "Dur. Sen bana bu yüzden sinirli misin?"

"Kurban kartını oynamakta bu kadar acele ettiğin için sinirliyim. Her şey Nightlight Inn'den söz etmene baktı."

"Sam'in umurunda bile olmadı."

"Çünkü seni duymadı. Duysaydı her şeyin farklı olacağından eminim."

"Onu nezarethaneden kurtardığım için özür dileyecek değilim."

"Dileme de zaten ama bunu yapmanın daha iyi bir yolu olabilirdi, en azından bunu bil. Polisin Sam'e nasıl baktığını görmeliydin. Yaralı bir köpek falanmış gibi baktı. Adını bu yüzden değiştirmişti, Jeff. İnsanların ona acımaktan vazgeçmesi için."

Ama ben ona Sam dışındaki nedenlerden ötürü sinirliydim. O, polisle fısıldaşırken gözümün önüne işinin başındaki Jefferson Richards geldi. Avukat. Bu, müvekkilini acınası bir insana çevirecek olsa bile ona yardım etmek için her şeyi söyleyebilecek bir adam. Gördüklerim hiç hoşuma gitmemişti.

"Bak," dedi Jeff bana doğru uzanırken. "Bunu yaptığım için özür dilerim ama o sırada bu, sorunu çözmenin en hızlı yolu gibi göründü."

Kollarımı göğsümde daha da sıkı sardım. "Roller tersine dönseydi ve tutuklanan ben olsaydım aynısını yapar mıydın?"

"Elbette yapmazdım."

Sesindeki sahtelik tınısını yakalamıştım. Sözlerindeki cılızlık

karşısında tenim yeniden karıncalanmaya başladı. Ensemi kaşıyıp bu histen kurtulmaya çalıştım.

"Ama ben buyum, değil mi?" dedim. "Kurbanım? Tıpkı Sam gibi?"

Jeff usanmış bir tavırla içini çekti. "Bundan daha fazlası olduğunu biliyorsun."

"Sam de öyle. Bizimle kaldığı sürece ona öyle davran."

Jeff bir kez daha özür dilemeye yeltendi ama arkamı dönüp yatak odasının kapısını açık bırakarak sözünü kestim. Odadan çıktıktan sonra kapıyı öyle sertçe vurdum ki duvarlar sallandı.

Misafir odası küçük, düzenli ve bunaltıcıydı. Komodin lambasının kırmızı gölgesi duvarlara pembemsi bir ışık yansıtıyordu. Saat yüzünden her şey titrek ve rüya gibiydi. Uyumaya çalışmam gerektiğini biliyordum ama istemiyordum. Sam hâlâ tamamen uyanıkken, ateşle, enerjiyle ve hayatla doluyken olmazdı. Bu yüzden çift kişilik yatağın üstüne kurulduk, ayakkabılarımızı yere attık ve ayaklarımızı ısıtmak için örtünün altına soktuk.

Sam, köşede bıraktığı sırt çantasına doğru yürüyüp bir şişe *Wild Turkey* çıkardı.

"Canlandırıcı ufak bir içki," dedi yeniden yatağa kurulurken. "Bence buna ihtiyacımız var."

Wild Turkey elden ele dolaşırken ikimiz de şişeden içiyorduk. Aldığım her yudum boğazımdan yakıcı bir yumru gibi iniyor, hafızamdaki belli belirsiz anıların fitilini yakıyordu. Janelle'le yurttaki ilk gecemizdi. İkimiz de yan yana durmuştuk. O, koridorun öteki ucundaki alt sınıflardan birinden aldığı meyveli şarabı içerken ben de diyet kolamı yudumluyordum. Daha o geceden birbirimizin en yakın arkadaşı olmuştuk. O hâlâ benim en yakın arkadaşımdı. On senedir mezarda olmasının ve o hayatta kalmış olsaydı bile arkadaşlığımızın hayatta kalamayacağını bilmemin bir önemi yoktu.

"Bu sadece bu gecelik, biliyorsun," dedi Sam. "Sabah gideceğim."

"Ne kadar ihtiyacın varsa o kadar kalabilirsin."

"Bir geceye ihtiyacım var."

"Bana zor zamanlar geçirdiğini söylemeliydin. Yardım etmekten mutluluk duyarım. Sana borç para verebilirim. Ya da ne istiyorsan."

"Erkek arkadaşın bunu kesinlikle hoş karşılamaz."

Wild Turkey'den bir yudum alıp öksürdüm. "Jeff'i dert etme."

"Benden hoşlanmıyor."

"Seni henüz tanımıyor, Sam." Durdum. "Yoksa sana Tina mı demeliyim?"

"Sam. Tina sadece formalite."

"İsmini ne zaman değiştirdin?"

Sam, aldığı yudumu yutmaya çalışırken bir yandan da konuştu. "Yıllar oldu."

"Ortadan kaybolduğunda mı?"

"Evet. Kurtulan Kız Samantha Boyd olmaktan bıkmıştım. Başka biri olmak istiyordum. En azından kâğıt üstünde."

"Ailen bunu biliyor mu?"

Sam başını iki yana salladı ve şişeyi bana verdikten sonra yataktan çıktı. İlk hedefi olan sırt çantasından bir paket sigara çıkardı. Sonraki hedefi olan pencereye vardıktan sonra, "Sigara içebilir miyim?" diye sordu.

Omzumu silkerek izin verince pencereyi açtı. Dışarıdaki ince bulutlar siyaha çalan mor gökyüzünde süzülüyordu. Karanlık, belli belirsiz bir enerjiyle vızıldıyordu. Şafak yaklaşmaktaydı.

"Bırakmam gerek," dedi sigarasını yakarken. "Sigara fazla pahalandı."

"Ölümcül olması da cabası."

Pencerenin sinekliğinden dumanı üfledi. "O kısmı beni endişelendirmiyor. Daha önce ölüme bir kez çelme takmıştım, değil mi?"

"Yani Nightlight Inn'den sonra mı başladın?"

"Kendimi sakinleştirmek için bir şeye ihtiyacım vardı, anlıyor musun?"

Ah, evet. Anlıyordum. Xanax dışındaki, imdadıma yetişen rahatlama yöntemim şaraptı. Kırmızı, beyaz ya da ikisinin arası, fark etmiyordu. Janelle'in bunu ironik bulacağından emindim.

"Lisa'nın da senin de sigara içmemenize şaşırdım," dedi Sam. "Bana o kadar doğal geliyor ki."

"Bir kez denemiştim. Hoşuma gitmedi." Aklımda bir soru çınladı. "Lisa'nın sigara içmediğini nereden biliyorsun?"

"Tahmin ettim. Kitabında falan hiç bahsetmemiş."

Sigarasının ilk santimi bir kül silindirine dönüşmüştü ve yere düşmek üzereydi. Sigarasını sineklikten hiç uzaklaştırmadan sırt çantasına uzanıp boştaki eliyle içinden seyyar kül tablasını çıkardı. Deriydi ve bir keseyi andırıyordu. Ucunda kopçası olan bozuk para cüzdanlarından farksızdı. Sam, eski bir tiryaki olmanın verdiği maharetle kül tablasını açtı ve kenarına vurarak sigarasının ucunda oluşan külü silkti.

"Yani onun kitabını *okudun*, öyle mi?" dedim.

Sam nefes aldı, başını evet anlamında salladı ve nefesini verdi. "Fena bir kitap değildi ancak yaşadıklarım konusunda bana en ufak bir yardımının olmadığı kesin."

"Başına gelenleri çok düşünür müsün?"

Wild Turkey'den bir yudum daha aldığımda artık boğazımdaki sıcaklığına alışıyordum. Sam kolunu uzatıp şişeyi aradı. Şişeyi ona verdiğimde iki büyük yudum aldı. Bu iki yudumu sigarasından çektiği tek bir nefes ayırmıştı.

"Sürekli olarak."

Şişeyi bana geri verdi. Dudaklarıma doğru götürdüğümde bir fısıltı şeklinde çıkan kelimelerim camdan yansıdı. "Bu konuda konuşmak ister misin?"

Sam sigarasını tek ve büyük bir nefesle bitirdi. Daha sonra kül tablasına atıp kapağını kapadı. Pencereyi de kapadıktan sonra duman odanın havasını yakmaya, kötü bir anı gibi salınmaya devam etti.

"Böyle şeylerin sadece filmlerde olduğunu, gerçek hayatta olmayacağını sanırsın. En azından bu şekilde değil. İnsan kendi başına geleceğine ihtimal vermiyor ama oluyormuş işte. Önce Indiana'daki bir kardeşlik evinde. Sonra da Florida'daki bir motelde."

Ceketini çıkarınca altındaki siyah elbisesi göründü. Kolları ve omuzları çıplak, eti sıkı ve ay kadar solgundu. Sırtındaki Azrail dövmesi sağ omzunun tam altındaydı ve iskelet yüzü elbisenin askısıyla ikiye bölünmüştü.

"Calvin Whitmer," dedi yeniden yatağa çıkarak. "Çuval Adam."

Bu isim karşısında vücudum derinden ve içten bir ürpertiyle sarsıldı. Sanki bir kalıp buz organlarımın içinde dolanıyordu.

"İsmini söyledin."

"Söylememeli miydim?"

"Ben onun ismini hiç söylemedim." Açıklamama gerek yoktu. Kimden bahsettiğimi biliyordu. "Bir kez bile."

"Beni rahatsız etmiyor," dedi şişeyi elimden çekerken. "Sürekli onu düşünüyorum. Onu hâlâ görebiliyorum, biliyor musun? Gözlerimi kapadığımda. Çuvalda gözleri için iki delik açmıştı. Hava almak için de burun kısmına ufak bir kesik atmıştı. Nefes alıp verdiğinde çuvalın nasıl şiştiğini hiçbir zaman unutmayacağım. Çuvalın yerinde kalması için boynuna ip bağlamıştı."

Karnımda bir kalıp buzun daha şekillendiğini hissettim. Henüz onunla işi bitmemiş olmasına rağmen *Wild Turkey*'yi Sam'den aldım. İki yudum içip içimdeki soğukluğu eritmesini umdum.

"Fazla mı ayrıntı verdim?" dedi Sam.

Başımı iki yana salladım. "Ayrıntılar önemlidir."

"Peki ya sen? Herhangi bir ayrıntı hatırlıyor musun?"

"Birkaç tane."

"Ama çok değil."

"Evet."

"Gerçek olmadığını duydum," dedi. "O bastırılmış anı olaylarının filan işte."

Bir yudum daha alıp Sam'in belli belirsiz iğnelemelerini duymazdan gelmeye çalıştım. Tüm ortak noktalarımıza rağmen beynime girip Çam Ev'in anılarının işgal etmesi gereken yerdeki o kara deliği göremiyordu. Bir şeyin en başını ve en sonunu hatırlamanın rahatlatıcı olduğu kadar sinir bozucu da olduğunu hiçbir zaman bilemeyecekti. Film başladıktan beş dakika sonra sinema salonundan çıkıp jenerik akmaya başladığında dönmek gibi bir şeydi.

"Bana güven," dedim. "Gerçek."

"Hatırlamamak seni rahatsız etmiyor mu?"

"Galiba hatırlamamak daha iyi."

"Ama gerçekte neler olduğunu bilmek istemez misin?"

"Sonucu biliyorum. Tüm bilmem gereken de bu."

"Duyduğum kadarıyla hâlâ duruyormuş. Çam Ev yani. Şu boktan gerçek-suç-sitelerinden birinde okudum."

Aynı şeyi ben de yıllar önce okumuştum. Muhtemelen aynı internet sitesinde. Soruşturma bittikten sonra Çam Ev'in sahibi arsasını satmaya çalışmıştı. Elbette kimse satın almak istememişti. Arsa fiyatlarını topraktaki kandan daha fazla düşürecek başka bir şey olamazdı. Adam iflas edince arsası da alacaklılara geçti. Onlar da satamadılar ve Çam Ev, Pennsylvania ormanlarında, kulübe boyutlarında bir mezar taşı olarak kaldı.

"Oraya gidip bakmak istedin mi hiç?" diye sordu. "Belki hatırlamanda bir yardımı olur."

Bu fikir bile midemi bulandırmaya yetti. "Asla."

"Hiç onu düşünüyor musun?"

Belli ki bana onun adını söyletmeye çalışıyordu. Beklenti, teninden vücut sıcaklığı gibi yükseliyordu.

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Böyle söyleyeceğini tahmin etmiştim."

"Gerçeği söylüyorum."

Wild Turkey'den bir yudum daha alıp şişeye baktım. Ne kadar içtiğimizi görünce şaşırmıştım. Daha doğrusu, ne kadar içtiğimi görünce. Galiba Sam şişeye dokunamamıştı bile. Hafifçe sallana-

rak gözlerimi kapattım. Sarhoş olmama ramak kaldığının farkındaydım. Bir yudum işi çözecekti.

Şişeyi yeniden kafama diktim, iki yudum aldım ve yanmanın tadına vardım.

Sam yanı başımda olmasına rağmen sesi uzaklaşmış, tizleşmişti. "Olanları tamamen ardında bırakmış gibi konuşuyorsun ama işin aslı öyle değil."

"Yanılıyorsun," dedim.

"O halde kanıtla. Bana ismini söyle."

Pencereye ve gittikçe aydınlanan gökyüzüne bakarak, "Uyumaya çalışsak iyi olacak," dedim. "Geç oldu. Ya da erken."

"Korkacak bir şey yok."

"Korkmuyorum ki."

"Onu canlandıracak halim yok."

"Biliyorum."

"O halde neden bu kadar ödleksin?"

Janelle gibi konuşmuştu. Dürtüyordu. Kışkırtıyordu. Beni istemediğim bir şeye zorluyordu. İçimde öfkeyle karışık bir sıkıntının yükseldiğini hissettim. Bu hissi daha çok *Wild Turkey*'yle bastırmak isteyince Sam'in şişeyi elimden aldığını fark ettim.

"Öyle olduğunu biliyorsun," dedi. "Ödleksin."

"Bu kadarı yeter, Sam."

"Olanları ardında bırakmış olsaydın basit bir isim bu kadar sorun yaratmazdı."

"Ben yatağa gidiyorum."

Gitmeye çalıştığım sırada Sam beni kolumdan yakaladı. Kaçmaya çalışınca yataktan kayıp yere düştüm. Kötü çarpmıştım. Acı bütün kalçama yayıldı.

Hem *Wild Turkey*'den hem de uykusuzluktan sarhoş olduğum için ayağa kalkmak için biraz çaba sarf etmem gerekiyordu. Viski midemde çalkalandı ekşi ekşi. Görüşüm dalgalanmıştı. Sam, "Keşke söyleseydin," diyerek her şeyi daha da berbat etmişti.

"Hayır."

"Sadece bir kez. Benim için."

Dengemi kaybetmiş bir şekilde ona doğru döndüm. "Neden bunu bu kadar büyütüyorsun?"

"Neden buna bu kadar karşısın?"

"Çünkü o isminin telaffuz edilmesini hak etmiyor!" Bağırdığımda sesim şafak öncesi sessizliğinde yankılandı. "Yaptıklarından sonra kimse onun lanet ismini telaffuz etmemeli!"

Sam'in gözleri kocaman açıldı. Üstüme fazla geldiğini biliyordu.

"Bu kadar abartmana gerek yok."

"Görünüşe göre var. Seni evime alarak sana bir iyilik yaptım."

"Evet, bunun farkında olmadığımı düşünme."

"Eğer arkadaş olacaksak, Çam Ev hakkında konuşmadığımı da bilmen gerek. Ben o defteri kapadım."

Sam başını öne eğdi. İki eli de şişenin üstünde, şişe de göğüslerinin arasındaydı. "Özür dilerim," dedim. "Sürtük gibi davranmak istememiştim."

Kapı aralığında dururken bir an ayıldım, elim zonklayan kalçamdaydı ve olduğum kadar sarhoş görünmemeye çalışıyordum. "Belki de haklısındır. Belki de sabah gitsen iyi olacak."

Tutarlı bir şekilde konuşunca sarhoşluk yeniden beni esir aldı. Sallanarak odadan çıktım ve sayısız girişimden sonra kapıyı arkamdan kapatmayı başardım. Daha sonra kendi odama doğru yürüdüm ve orada yine kapıyla boğuştum.

Ben yatağa girdiğim sırada Jeff uykuyla uyanıklık arasında mırıldandı. "Bir bağırış duydum."

"Bir şey yok."

"Emin misin?"

"Evet." Daha fazlasını söyleyemeyecek kadar yorgundum.

Tamamen uykuya dalmadan önce bir düşünce saçlarımı diken diken etti. Hiç istemediğim bir anıydı bu. Onunla yeni tanıştığımız ilk anlar. Katliam henüz başlamamıştı. O, henüz o olmamıştı.

Aklıma ikinci bir düşünce geldi ve bu ilkinden daha can sıkıcıydı.

Sam hatırlamamı istemişti.

Anlam veremediğim şeyse bunu neden istediğiydi.

ÇAM EV

SAAT 17:03

Grubun, doğum günü kızının bütün isteklerini yerine getireceğini çok iyi bilen Janelle ormanı keşfetmek istediğine karar verdi. Hep birlikte, kulübenin arka verandasını neredeyse dürten ağaçların arasında dolaşmaya gittiler.

Eski bir izci olan Craig, aptal görünen bir kararlılıkla gruba liderlik ediyordu. Yanında buraya uygun ayakkabılar (yürüyüş botları giymiş, dayanıklı çoraplarını gergin baldırlarını kenelere karşı korumak için yukarı doğru çekmişti) getiren tek kişi oydu. Elindeki anlamsız derecede uzun yürüyüş değnekleri toprağa her değdiğinde ritmik bir patırtı çıkarıyordu.

Onun kadar ciddi görünmeyen Quincy ve Janelle, hemen peşi sıra ilerliyorlardı. Üstlerinde kot pantolon, çizgili kazak ve zemine hiç uygun olmayan Keds ayakkabılar vardı. Toprağı kaplayan yaprakları tekmeleyerek yürüyorlardı. Yapraklar dallardan dönerek, yuvarlanarak ve kıvrılarak düşmeye devam ederken akşamüstü güneşi ince, kırılgan yaprakların arasından süzüldü. Kayan yıldızlar kırmızı, turuncu ve sarı renklerde ışıldıyordu.

Janelle düşmek üzere olan bir yaprağı yakalayıp kulağının arkasına sıkıştırdığında ateşli turuncusu kestane renkli saçlarında parıldadı.

"Fotoğraf istiyorum," dedi.

Quincy denileni yapıp iki poz çektikten sonra arkasına döndü

ve bütün gün yaptığı gibi yine ayaklarını sürüyerek yürüyen Betz'in bir fotoğrafını çekti. Onun için bu yolculuk bir hediyeden çok yüktü. Dayanılması gereken bir hafta sonuydu.

"Gülümse," diye emretti Quincy.

Betz kaşlarını çattı. "Bu yürüyüş bitince gülümseyeceğim."

Quincy yine de Betz'in fotoğrafını çektikten sonra kalçaları dışında tek vücut olmuş olan Amy ile Rodney'ye döndü. Epeydir birlikte oldukları için herkes onlara Ramdy diyordu.

Amy, Rodney'nin oduncu gömleğini giymişti ve uzun kalan kolları parmak uçlarından sarkıyordu. Amy'nin hemen yanındaki Rodney, esrarkeş bakımsızlığı ve V yakasından görünen kıllı göğsüyle tam bir boz ayıya benziyordu. Quincy'yi görünce sıkı sıkı sarılıp birbirlerine sırnaştılar.

"İşte böyle," dedi Quincy. "Fotoğraf makinesiyle sevişin."

"Çocuklar, orada mı kalacaksınız?" diye seslendi Craig, hafif eğimli bir bayırı çıkmaya başladıklarında. Düşen yapraklar yüzünden toprak kaygandı. Janelle ve Quincy el ele tutuşup birbirlerini tepeye doğru çekiyorlardı dönüşümlü olarak.

"Cidden, geride kalmak istemezsiniz," dedi Janelle, bir tur rehberi otoritesiyle. "Bu orman perili."

"Saçmalık bu," diye cevapladı Rodney.

"Bu doğru. Yüzyıllar önce burada bir Yerli kabilesi yaşıyormuş. Sonra beyaz adam gelip onları yok etmiş. Kanları hâlâ elimizde, çocuklar."

Rodney alaycı bir tavırla ellerini inceleyerek, "Ben bir şey görmüyorum," dedi.

"Nazik ol," diye söylendi Amy.

"Her neyse," dedi Janelle, "o Yerli halkın ruhlarının ormana dadandığı, gördükleri her beyaz adamı öldürmeye hazır olduklarını söylerler. O yüzden kendini kolla, Rodney."

"Neden ben?"

"Çünkü Craig bir hayalet, bir Yerli halk ya da başka bir şey tarafından alt edilmek için fazla güçlü," dedi Quincy.

"Peki ya sen?"

"Onları beyaz *adamın* öldürdüğünü söyledim," dedi Janelle. "Biz kadınız. Bizimle bir alıp veremedikleri yok."

"Burada gerçekten ölen insanlar oldu."

Bunu söyleyen Betz'di. Sessiz, itaatkâr Betz. Arkadaşlarına fazla büyük, biraz korkutucu gözlerle baktı.

"Dünya edebiyatı sınıfındaki bir çocuk söylemişti," dedi. "Geçen sene iki kampçı burada öldürülmüş. Sevgililermiş. Polis, onları çadırlarında bıçaklanarak öldürülmüş halde bulmuş."

"Yapanlar yakalanmış mı?" diye sordu Amy, Rodney'ye daha da sokularak.

Betz, başını iki yana salladı. "Bildiğim kadarıyla hayır."

Tepenin geri kalanını tırmanırlarken kimse konuşmadı. Yaprakla kaplı topraktaki ayaklarının çatırtısı bile sessizleşerek ormanda birinin olup olmadığını anlamaları için etrafa kulak kabartmalarına olanak sağlamıştı bilinçdışı olarak. Bu yumuşak ve yeni sessizliğin içinde Quincy yalnız olmadıkları hissine kapıldı. Saçmaladığının farkındaydı. Bu yalnızca Betz'in anlattıklarının bir yan etkisiydi. Buna rağmen ormanda, onlarla birlikte birinin daha olduğu hissini içinden atamadı. Hiç de uzakta değildi. Onları izliyordu.

Hemen yakınlarında bir dal çıtırdadı. Aralarında on metre bile yoktu. Bunu duyan Quincy kesik bir çığlık attı. Bu hemen hemen aynı anda Janelle'den, Betz'den ve Amy'den de yükselen bir dizi tepki çığlığına neden oldu.

Rodney'yse gülüyordu. "Tanrım," dedi. "Biraz gerginsiniz galiba?"

Gürültünün kaynağını işaret etti. Bu bir sincaptı ve kuyruğu çalılığın üstünde beyaz bir bayrak gibi sallanıyordu. Diğerleri de gülmeye başladı. Hatta Quincy bile az önce hissettiği gerginliği unutmuş gibiydi.

Tepenin zirvesine ulaştıklarında battal boy yatak genişliğinde kocaman, düz tepeli bir kaya buldular. Yüzeyine onlarca isim kazınmıştı. Aynı yürüyüşü yapan çocuklardan geriye kalanlardı bunlar. Rodney, keskin bir taş alıp kendi adını listeye eklemeye koyuldu. Bira kutuları ve sigara izmaritleri kayanın çevresine saçılmıştı.

Yakındaki fidanın ince dalından düşen kullanılmış bir kondom, Janelle ile Quincy'nin tiksinti içinde çığlık atmasına neden oldu.

"Belki Craig'le burada sevişebilirsiniz," diye fısıldadı Janelle. "En azından korunma yöntemi tedarik edilmiş."

"*Eğer* sevişecek olursak," dedi Quincy, "bu, cinsel yolla bulaşan hastalıkların yuvası gibi görünen bir kayanın üstünde olmayacak kesinlikle."

"Dur... Sen daha karar vermedin mi?"

Aslında çoktan kararını vermiş olsa da, "Karar vermemeye karar verdim," dedi. Craig'le aynı yatakta yatmayı kabul etmiş olması, bu özel anlaşmayı mühürlemişti. "Olduğunda olur."

"Bir an önce olmasında fayda var. Craig leziz bir parça, Quinn. Birçok kızın onun tadına bakmak için yanıp tutuştuğundan eminim."

"İlginç bir benzetme," diye karşılık verdi Quincy soğuk bir tavırla.

"Çok fazla beklersen sana olan ilgisini kaybedecektir demeye çalışıyorum."

Quincy, kayanın üstüne çıkıp ufku seyreden Craig'e baktı. Seksten daha fazlasıyla ilgileniyordu o. Quincy bundan emindi. Önce arkadaş olmuşlardı. Üniversitenin resmi olarak başladığı gün tanışmış, ilk senelerini yavaş ve tomurcuklanan bir flört halinde geçirmişlerdi. İlk buluşma, ağustosun sonlarına doğru, ikisi de yaz boyunca birbirlerini ne kadar çok özlediklerini fark edip kampüse döndüklerinde yaşanmıştı. Quincy, Craig'in seks yapmak için sabırsızlandığını hissetmeye başlasaydı bunun tutkudan kaynaklandığını düşünürdü, Janelle'in ima ettiği bastırılmış hayal kırıklığından değil.

Kayanın üstüne tüneyip oturan Craig, Quincy'nin ona baktığını fark etti. Quincy, fotoğraf makinesini kaldırıp, "Gülümse," dedi.

Craig, gülümsemekten fazlasını yaptı. Yumruklarını kalçalarına koyup göğsünü Superman gibi şişirdi. Quincy güldü. Fotoğraf makinesinin deklanşöründen çıt diye ses geldi.

"Manzara nasıl?" diye sordu Quincy.

"Epey güzel."

Craig aşağı uzanıp Quincy'nin kayaya, hemen yanına tırmanmasına yardım etti. Quincy'nin beklediğinden daha yüksektelerdi ve yaklaşık iki kilometre daha keskin bir şekilde aşağı doğru uzandıktan sonra ormanın gölgeli bir vadide sona erdiğini görebiliyorlardı. Diğerleri de yanlarına geldi ve Janelle bir fotoğraf daha çekilmesi emrini verdi.

"Grup fotoğrafı," dedi. "Herkes olsun. Sen bile, Quincy."

Altısı da birbirlerine sokuldular, Quincy kolunu uzatıp herkesi kadraja sığdırmaya çalıştı. Fotoğraf çekildikten sonra Quincy bu coşkun kompozisyonu incelemeye koyuldu. Tam o sırada arkalarında, uzakta bir şey olduğunu fark etti. Vadinin tam ortasında devasa bir yapı vardı ve gri duvarları ağaçların arasından zor seçiliyordu.

"Şu ne?" diye sordu Quincy eliyle işaret ederek.

Janelle omuzlarını silkti. "Bilmem."

Bilge Betz'se cevabı biliyordu. Elbette.

"Orası akıl hastanesi," dedi.

"Tanrım," diye cevapladı Amy. "Sen bizi bilerek korkutmaya falan mı çalışıyorsun?"

"Ben sadece cevabı söylüyorum. Orası deliler için bir hastane."

Quincy, akıl hastanesine baktı. Vadinin derinliklerinde esen rüzgâr ağaçları hışırdatıyor, ormana hareketli ve tedirgin bir hava katıyordu. Bina canlı gibiydi. Hastaneye keskin bir hüzün hâkimdi. Quincy, bu hüznün vadiden yükselip üstünde durdukları kayaya kadar çıktığını hissetti. Bir fırtına bulutunun devamlı olarak bütün ormanı kapladığını, görünmese de şiddetli bir şekilde hissedildiğini düşündü.

Tam fotoğrafını çekeceği sırada kendini durdurdu. Fotoğraf makinesinde böyle bir fotoğrafın olması fikri onu rahatsız etmişti.

Quincy'nin yanında duran Craig'se gökyüzünü seyrediyordu. Güneş ağaçların arkasından batıyordu ve ormanı ısıtan ateşli bir ışıltıya dönüşmüştü. Ağaçlar parlaklığı bölüyor, uzun gölgeleri ormanın zeminine kafes gibi düşüyordu.

"Geri dönmemiz gerek," dedi Craig. "Hava karardığında burada olmak istemeyiz."

"Çünkü biliyorsun işte, yerli halkın hayaletleri," diye ekledi Janelle.

Quincy de konuşmaya katıldı. "Ve deliler."

Yola çıkmaları, kayaya kazıdığı ismini tamamlamakta ısrarcı olan Rodney yüzünden gecikti. Altına da Amy'nin ismini ekleyip ikisini birbirine artı işaretiyle bağladıktan sonra etrafına aceleyle kalp çizdi. Bunun ardından, geldikleri yoldan geri dönmek üzere harekete geçtiler. Kulübeye giden düzlüğe çıkmaları pek zamanlarını almadı. Bayır yüzünden yolculukları olduğundan daha uzun gelmişti. Düz kayayla Çam Ev arasındaki toplam mesafe bir kilometreden daha azdı.

Yine de ormandan çıktıklarında güneş tamamen batmış, kulübeyi pembemsi bir sonbahar ışıltısıyla kaplamıştı. Ağaç tepelerinden gölgeler süzülüyor, kulübenin taşlı temelini süpürüyordu. Hâlâ en önde olan Craig aniden durdu. Quincy ona çarpınca Craig onu geriye doğru itti.

"Neler..."

Arka verandada oluşan yarı gölgeye gözlerini kısarak bakarken, "Şşş," diye fısıldadı.

En sonunda Quincy, Craig'in gördüğünü gördü. Diğerleri de öyle. Verandada biri vardı. Bir yabancı, ellerini arka kapının penceresine siper etmiş, içeri bakıyordu.

"Hey!" diye seslendi Craig, yürüyüş değneklerini silah gibi kullanıp öne doğru ilerleyerek.

Kapıdaki yabancı (bu bir erkekti, Quincy şimdi görebilmişti) korku içinde arkasına döndü.

Onların yaşında gösteriyordu. Belki birkaç yaş daha büyük olabilirdi. Solan ışığı yansıtan ve gözlerini gizleyen gözlüğü yüzünden bunu ayırt etmek zordu. İnceydi, uzun bacaklı sayılırdı. Uzun kolları, saç örgülü bej kazağının her iki yanında kaskatı duruyordu. Omzundaki on sent genişliğindeki delikten içindeki beyaz tişörtü görünüyordu. Pantolonu fitilli yeşil kadifedendi,

dizleri yırtık pırtıktı ve beli o kadar boldu ki düşmemesi için işaretparmağını kemer halkasından geçirmek zorunda kalmıştı.

"Sizi korkuttuysam özür dilerim." Her kelimesi tereddütle örülüydü, konuşmayı bilmiyor gibi bir hali vardı. Yabancıymış gibi duraksayarak resmi bir İngilizce konuşuyordu. Quincy, adamın konuşmasında bir aksan aradı ama bulamadı. "İçeride biri var mı diye bakıyordum."

"Biz vardık," dedi Craig öne doğru bir adım daha atarak. Cesareti Quincy'yi etkilemişti ve muhtemelen delikanlının planı da buydu.

"Merhaba," dedi yabancı beline geçirmediği elini sallayarak.

"Kayıp mı oldun?" dedi Janelle korkudan çok merakla.

"Sayılır. Arabam birkaç kilometre ötede bozuldu. Bütün öğleden sonrayı yürüyerek geçirdim. En sonunda bu kulübeye gelen yolu gördüm ve birinin bana yardım edebileceğini umdum."

Janelle, ormandan çıkan gruptan ayrılıp verandaya doğru üç kararlı adım attı. Yabancı geri çekildi. Quincy, bir an adamın korkmuş bir geyik gibi sıçrayarak ormana doğru kaçacağını sandı ama Janelle koyu renk saçlarını, hafif eğri burnunu ve dudaklarının belli belirsiz seksilikteki kıvrımını incelerken adam hareketsiz kaldı.

"Bütün öğleden sonra, ha?" dedi Janelle.

"Hemen hemen."

"Yorulmuş olmalısın."

"Biraz."

"Gelip partimize katıl." Janelle, adamın bir işaretparmağı kemer halkasındayken boşta duran elini sıktı. "İsmim Janelle. Bunlar benim arkadaşlarım. Bugün benim doğum günüm."

"Mutlu yıllar."

"Senin ismin ne?"

"Ben, Joe." Yabancı, başını hafifçe eğerek selam verdikten sonra temkinli bir gülümseme takındı. "Joe Hannen."

11

Uyandığımda onu geçiyordu. Yatağın Jeff'in uyuduğu tarafı çoktandır boştu, avucumu attığımda çarşafın serin olduğunu hissettim. Koridora çıktığımda misafir odasının önünde durdum. Kapı açık olduğu halde Sam'in hâlâ buralarda olduğunu biliyordum. Sırt çantası köşedeydi ve *Wild Turkey* hâlâ komodindeydi. Kehribar sıvıdan geriye yalnızca bir santim kadar kalmıştı.

Mutfaktan gürültüler geliyordu. Çekmeceler kapandı, pişirme kapları çarpıldı. Sam'i *Sex Pistols* tişörtünün ve siyah kot pantolonunun üstüne geçirdiği beyaz önlük içinde buldum orada.

Başım, *Wild Turkey*'nin kendisinden çok, onu içerkenki gerçeküstü şartlar nedeniyle ağrıyordu. Dün gece olanlar zihnimde bulanık olsa da Sam'in bana sürekli onun adını söyletme çabalarını çok net hatırlıyordum. Hem o hem de hatırladıklarım canımı sıkmıştı.

Sam bunu biliyordu. Beni gördüğünde özür diler gibi gülümsemesinden bunu anlayabiliyordum. Ve ellerime tutuşturduğu kahve dolu fincandan. Ve fırından yayılan dağ mersini kokulu sıcaklıktan da.

"Bir şey mi pişiriyorsun?"

Sam başını evet anlamında salladı. "Limonlu, dağ mersinli muffin. Tarifi senin bloğundan buldum."

"Bundan etkilenmeli miyim?"

"Muhtemelen hayır. Gerçi etkilenmeni umuyordum."

Gizli gizli etkilenmiştim. Babam öldüğünden beri kimse bana bir şeyler pişirmemişti. Jeff bile. Şimdiyse Sam'in bir gözü fırındaki sıfıra yaklaşan zamanlayıcıdaydı. İstemesem de hislenmiştim.

Muffinleri fırından çıkardı. Pişirme kabını ters çevirmeden önce soğuması için yeterince zaman tanımadı. Muffinler kırıntı yağmuru ve dağ mersini topakları halinde tezgâha düştü.

Sam umut dolu gözlerle yüzüme bakarak, "Nasıl olmuş, şef?" diye sordu.

Eleştirel bir ısırık aldım. Biraz kuruydular, bu da yağını az koyduğunu gösteriyordu. Ciddi bir şeker eksikliği vardı ve bu da meyveyi bastırıyordu. Muffinde limon ya da dağ mersini yerine hamur tadı vardı. Kahveden bir yudum aldım. Çok sertti. Dilimdeki acı tat sözlerime yansıdı.

"Dün gece hakkında konuşmamız gerek..."

"Tam bir sürtüktüm," dedi Sam. "Sen çok kibardın ve ben..."

"Ben Çam Ev hakkında konuşmam, Sam. Bu benim yasak bölgemdir, tamam mı? Ben geleceğe odaklandım. Sen de öyle yapmalısın."

"Anladım. Bunu bir şekilde telafi etmek istiyorum. Tabii daha uzun süre kalmama izin verirsen."

Derin bir nefes alıp cevabımı bekledi. Rol yapıyor olabilirdi. Bir parçam, ona kalabileceğini söyleyeceğimden emin olduğunu düşünüyordu. Tıpkı dün gece sırt çantasıyla öylece gitmesine izin vermeyeceğimden emin olduğu gibi ama ben hiçbir konuda emin değildim.

"Sadece bir-iki gün daha," dedi benim bir şey söylemediğimi görünce.

Kahveden bir yudum daha aldım ve dilime yine tattan çok kafein geldi. "Gerçekten burada olmanın nedeni ne?"

"Seninle tanışmak istemem yeterli gelmedi mi?"

"Yeterli olmalıydı ama tek nedenin bu değil. Tüm o sorular. Tüm o kışkırtmalar."

Sam, bir topak muffin alıp düz çevirdi ve tırnaklarıyla kırıntıları topladı. "Bunu gerçekten öğrenmek istiyor musun?"

"Burada kalmaya devam edeceksen bilmem gerek."

"Tamam. Gerçekleri söyleme zamanı geldi. Saçmalık yok." Sam derin bir nefes alırken suyun altına girmek üzere olan bir çocuk gibi havayı içine çekti. "Geldim, çünkü benim kadar kızgın olup olmadığını görmek istedim."

"Lisa'nın yaptığına kızgın olup olmadığımı mı?"

"Hayır," dedi Sam. "Kurtulan Kız olmaya kızgın olup olmadığını."

"Değilim."

"Kızgın mı değilsin yoksa Kurtulan Kız mı değilsin?"

"İkisi de değilim."

"Belki de olmalısın."

"Ben bunları ardımda bıraktım."

"Dün gece Jeff'e öyle söylemedin ama."

Demek ki yatak odasındaki tartışmamızı duymuştu. Belki yalnızca bir kısmını, muhtemelen de hepsini. Gecenin karanlığına karışması için yeteri kadarını duymuştu işte.

"Ardında bırakmadığını biliyorum," dedi. "Tıpkı benim bırakmadığım gibi. Lisa Milner'ın yaptığını yapmadan hiçbir zaman bırakamayacağız. Başımıza gelenler büyük bir haksızlık. Hayat bizi bütün olarak yutup sıçtı ve diğer herkes yaşadıklarımızı ardımızda bırakıp hiçbir şey olmamış gibi davranmamızı bekliyor."

"En azından hayatta kaldık."

Sam, bileğini kaldırınca dövmesi göründü. "Tabii. Senin hayatın da zaten o günden beri mükemmel, değil mi?"

"İyiyim ben," dedim sinerek çünkü annem gibi konuşuyordum. O, sözleri hançer gibi kullanarak bütün duyguları kapının dışında bırakırdı. İyiyim ben, demişti babamın cenazesindeki herkese. *Quincy de ben de iyiyiz.* Sanki hayatımız yalnızca bir senede paramparça olmamış gibi.

"Çok belli," dedi Sam.

"Bu da ne demek?"

Pantolonunun ön cebinden bir iPhone çıkarıp pat diye önümdeki tezgâha koydu. Bu hareket karşısında ekran açıldı ve ortaya şüphe götürmez bir penis çıktı.

"Riske girip bunun Jeff'in penisi olmadığını varsayıyorum," dedi Sam. "Bunun senin telefonun olmadığını."

Mutfağın öteki tarafına baktım, midemdeki kahve ve muffin aniden ekşimişti. Kilitli çekmece, *benim* çekmecem açıktı. Anahtar deliğinin etrafındaki siyah çizgiler yıldız yağmuru deseni oluşturmuştu.

"Kilidi mi açtın?"

Sam kendinden memnun bir tavırla başını yukarı kaldırdı. "Birkaç yeteneğimden biridir."

Hızla açık çekmecenin yanına gidip gizli zulamın orada olup olmadığını kontrol ettim. Gümüş aynayı alıp yansımama baktım. Yorgun görüntüm beni şaşırmıştı.

"Sana bu çekmeceyi karıştırmamanı söylemiştim," dedim öfkeden çok utançla.

"Sakin ol. Kimseye söylemeyeceğim. Dürüst olmak gerekirse mutlu ev hanımı saçmalığının altında karanlık bir şey bulmak insanı rahatlatıyor."

Utançtan yanaklarım yanıyordu. Arkama dönüp tezgâha yaslandım, avuçlarım muffin kırıntılarının arasında kaydı. "Düşündüğün gibi değil."

"Seni yargılamıyorum. Ben bir şey çalmadım mı sanıyorsun? Aklından geçen herhangi bir şeyi muhtemelen çalmışımdır. Yemek. Giysi. Sigara. Benim kadar fakir olduğunda vicdan azabını çok çabuk yeniyorsun." Sam, elini çekmeceye daldırıp çalıntı bir lipstick çıkardı. Kapağını açtı, dudaklarını kusursuz bir yuvarlak haline getirdi, vişne kırmızısı ucunu dudaklarına sürdü. "Ne düşünüyorsun? Rengi bana yakıştı mı?"

"Bunun Çam Ev'de olanlarla bir ilgisi yok," dedim.

"Tamam," dedi dudaklarını birbirine sürterek. "Sen tamamen normalsin."

"Canın cehenneme."

Gülümsedi. Vişne dudaklı gülümsemesi neon ışığı gibi parladı.

"Ben de onu diyorum işte! Biraz duygularını göster, Quinn. İsmini sana *o yüzden* söyletmeye çalıştım. Gizli ıvır zıvır çekmecenin kilidini *o yüzden* açıp baktım. Sinirlendiğini görmek istedim. Bu öfkeyi hak ettin sen. Bunu pastalarının, muffinlerinin, keklerinin ve internet sitenin arkasına saklamaya çalışma. Berbat haldesin. Ben de öyle. Bunu kabul etmekte bir sorun yok. Biz hasarlı mallarız, fıstık."

Yeniden çekmeceme döndüm, her zımbırtıya ilk kez görüyormuşum gibi baktım ve Sam'in haklı olduğunu anladım. Yalnızca ciddi hasar görmüş bir kadın kaşık, iPhone ve gümüş kaplama ayna çalabilirdi. Aşağılanmışlık duygusu vücudumu ele geçirip sımsıkı sıktı. Sam'i itip Xanax'ımın durduğu dolaba cansız bir şekilde ilerledim. Avucuma bir tane döktüm.

"Bütün sınıfla paylaşacak kadar var mı?"

Konuşmadan yüzüne baktım, aklım bambaşka bir yerdeydi ve nöronlarım yalnızca o açık mavi hapı vücuduma sokmaya odaklanmıştı.

"Xanax'ı diyorum," dedi Sam. "Bana da bir tane ver."

Elimdeki hapı aldı ve yutmak yerine dişlerinin arasında ezdi. Ben kendi hapımı alışıldık yöntemlerle aldım. Yani üzümlü sodayla içtim.

"İlginç bir yöntem," dedi Sam, dilini dişlerinin üstünde gezdirip kalan granülleri yakalarken.

Sodamdan bir yudum daha aldım. "Bir kaşık dolusu şeker. Şarkı yalan söylemez."

"Önemli olan iş görmesi bence." Sam elini uzattı. "Bir tane daha ver."

İkinci hapı da avucuna bıraktım. Tuhaf gözlerle bana bakarken avucundaki hap, ufacık bir nar bülbülü yumurtası gibi sallandı.

"Bir şeyden şüphelenmiyorsun ya?"

Bu, bir soru değildi.

Bu, bir meydan okumaydı.

Aniden dün öğleden sonra yaşananları yeni baştan yaşıyormuşuz gibi hissettim. Mutfaktaydık, Sam beni izliyordu ve açıklanamaz şekilde onu etkilememi istiyordu.

"Elbette hayır," dedim.

Bir Xanax daha alıp ardından üzümlü soda içtim. Sam, kendi hapını çiğnemek yerine soda şişesini işaret etti. İki büyük yudum aldıktan sonra hızla geğirdi.

"Haklısın. Böyle daha kolay yutuluyor." Yeniden elini uzattı. "Herkesin üç hakkı vardır."

Bu kez hapları aynı anda alıp sodayı hızlıca birbirimize verdik. O kadar Xanax dilimde acı bir nokta bırakmıştı ve bu, dişlerime yayılan üzümlü sodanın yapış yapış dokusunu daha da belirginleştiriyordu. Durumun gülünçlüğü karşısında bir kahkaha attım. Katliamlardan kurtulmuştuk ve şimdi Xanax'ları mideye indirmekle meşguldük. Lisa bunu onaylamazdı.

"Barıştık mı?" dedi Sam.

Yumuşacık sabah ışığı mutfak penceresinden eğik bir açıyla süzülüp yüzüne vurdu. Yüzündeki makyaja rağmen güneş ışığı gözlerinin etrafından başlayıp dudaklarının köşesine kadar uzanan küçük kırışıklık ağını belli etmişti. Bu, bir Van Gogh tablosu kadar ilgimi çekmişti; onun tablolarında da boya yığınlarının arasına gizlenmiş tuvali görmeye çalışırdım. Şimdiyse gerçek Sam'i arıyordum. Sert kadın maskesi ardındaki kadını.

Gözlerimin önündeki manzara karanlık bir cezbe sahipti. Hayatına olanları hâlâ anlamaya çalışan birini görüyordum. Yalnız, mutsuz ve her şeyden şüphe duyan birini.

Kendimi görüyordum ve bunu fark edince, benim gibi birinin daha olduğunu fark edince yaşadığım rahatlama hissiyle bütün vücudum harekete geçti.

"Evet," dedim. "Barıştık."

* * *

Xanax on beş dakika sonra, ben duştayken etkisini göstermeye başladı. Vücudum gittikçe yumuşuyordu. Sanki duşun buharı gözeneklerimden içeri sızıyor, içimde fırıl fırıl dönüp benliğimi dolduruyordu. Giyinirken bulutların üstünde gibiydim. Tüy gibi süzülerek koridora çıktığımda Sam'in kapının yanında beklediğini gördüm. O da süzülüyor gibiydi ve gözlerinin içi gülüyordu.

"Gidelim." Sesi kısık ve yumuşaktı, uzaktan gelen bir çağrı gibiydi.

"Nereye?" diye sordum, sesim yabancıydı. Daha mutlu, daha umursamaz birinin sesiydi. Çam Ev adını hiç duymamış birinin.

"Gidelim," dedi Sam bir kez daha.

Çantamı alıp peşine takıldım. Koridora çıkıp asansöre bindik, lobiye inip sokağa çıktık. Güneş ışığı üstümüzde ışıldıyordu. Altın sarısı, sıcak ve göz kamaştırıcıydı. Sam de saçlarındaki güneş turuncusu ışıkla ve tüm pembeliğiyle parlayan yüzüyle göz kamaştırıcıydı. Önünden geçtiğimiz her kapıda durup kendimin de göz alıcı olup olmadığımı görmek için camdaki yansımama bakmaya çalışıyordum ama Sam beni çekiştirdi ve çağırdığını bile fark etmediğim bir taksiye bindirdi.

Süzüldük. Önce şehrin ateşli kalabalığına, sonra Central Park'a. Taksinin bir-iki santim açık olan penceresinden içeri sonbahar rüzgârı girdi. Gözlerimi kapadım ve taksi durana kadar havanın okşayışını hissettim. Sam yeniden beni çekiştirip dışarı çıkardığında bunu fark etmedim bile.

"İşte buradayız," dedi.

Burası dediği yer Beşinci Cadde'ydi. Burası, *Saks*'ın beton kalesiydi. *Burası*, kaldırımdan süzülüp kapıların arasından içeri sızdıktan sonra parfüm tezgâhlarının ışıltılı dokusuna karışan bizdik. Kokular o kadar güçlüydü ki pembe ve lavanta tonlarını görür gibi olmuştum. Gökkuşağıyla bezenmiş mağazanın içinde Sam'in peşine takılmıştım. Asansörle yukarı çıkmaya başladık. Belki de hiç kıpırdamıyorduk bile. Belki bir yerlere giden sadece bendim. Kadınlar bölümüne doğru süzülüyordum. Orada karşıma gerçek pamuk, ipek ve satenden yapılmış başka bir gökkuşağı çıktı.

Boş boş dolanan başka kadınlar da vardı. Sıkılmış satış elemanları, kibirli müdireler ve okula gitmek yerine buraya gelip cep telefonlarına gömülmüş uyuşuk ergenler.

Kıskançlık.

Özel olduğumuzu biliyorlardı.

Kıkırdayarak, "Merhaba," dedim içlerinden birine.

"Eteğine bayıldım," dedi Sam bir diğerine.

Beni bluzların durduğu reyona götürdü. Beyaz olanların üstünde renk cümbüşü vardı. Bir tanesini alıp havaya kaldırdı ve "Ne dersin?" diye sordu.

"Senin üstünde *harika* durur," dedim.

"Gerçekten mi?"

"Evet, denemelisin."

Sam bluzu aldı. "Bana çantanı ver."

Çantam. Bunu yanımda getirdiğimi bile unutmuştum. Sonra bulanıklığın içinde bir berraklık ânı yakaladım ve ortaya çıkan görüntü başımı döndürdü.

"Bunu çalmayacaksın," dedim.

Sam'in yüzünde boş bir ifade vardı. Tenindeki altın ışıltı griye döndü. "Hak ettiysen buna çalmak denmez. Yaşadıklarımızdan sonra da bu rütbeyi hak etmiş olduk, fıstık. Çantan lütfen."

Hissedemeyeceğim kadar uyuşan kollarımdaki çantayı Sam'e verdim. Koltuk altına sıkıştırıp soyunma kabinlerine doğru ortadan kayboldu.

Yokluğu sırasında gözüme altın renkli ışıltılar takıldı ve beni satış katının karşı tarafına doğru sürükledi. Bu, küçük bir aksesuar vitriniydi. İnce kemerler, kalın bilezikler ve boncuklu kolyeler ama asıl dikkatimi çeken bir çift küpe olmuştu. Sallanan bu iki oval, parlayana kadar ışığı çeken ikiz aynaları hatırlatmıştı bana.

Göz kamaştırıcı.

Benim gibi.

Sam gibi.

Bir tanesini elime aldığımda parıldadı. Yansımam küpeye çarptığında yüzümün dikdörtgen ve solgun olduğunu gördüm.

"Onları mı istiyorsun?" Konuşan Sam'di. Soyunma kabininden çıkmış, bir anda arkamda belirmişti ve kulağıma fısıldıyordu. "Durma. Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Çantayı yeniden kollarımın arasına itti. Bakmadım ama bluzun içinde olduğunu biliyordum. Yaydığı ısı bütün çantayı titretmişti. Fermuarını azıcık araladığımda beyaz ipek ve renk cümbüşü ortaya çıktı.

"Kimsenin canını acıtmayacak," dedi Sam. "Yaralanan sensin, Quinn. Sen, ben ve Lisa."

Yakınındaki kazak reyonuna doğru ilerledi. Kucak dolusu kazağı alıp yere düşürünce plastik askılar çatırdadı. Çıkan gürültü satış elemanı bir kızın dikkatini çekti ve kız soluğu hemen Sam'in yanında aldı.

"Çok sakarım," dedi Sam.

Bu, bana verdiği bir işaretti. Sam ve satış elemanı kız düşen kazakları toplarken küpeyi vitrinden alıp çantama attım. Sonra hızla suç mahallini terk ettim. Kadınlar bölümünden çıkıp yolu yarıladığım sırada Sam bana yetişti. Bileğimi tutup beni yavaşlatarak, "Sakin ol, fıstık. Şüphe çekmeye gerek yok," diye fısıldadı.

Fakat şüphe çekiyorduk. Üstelik canı sıkılan bütün satış elemanı kızların, kibirli müdirelerin ve okula gitmek yerine buraya gelen uyuşuk ergenlerin ne yaptığımızı bildiğinden de emindim. Yanlarından geçerken bize bakacaklarını sanmıştım ama kimse bakmadı. O kadar göz kamaştırıcıydık ki görünmez olmuştuk.

Yalnızca bir adam bizi fark etmişti. Üstünde yıpranmış kot pantolonla *Brooks Brothers* marka polo tişört olan ve yanları kırmızı çizgili, parlak, siyah spor ayakkabılar giymiş, yirmili yaşlarında biriydi bu. Parfüm reyonlarının birinden bizi gizlice gözetledi, parfümü sıkacağı sırada durup kapıya doğru süzülüşümüzü izledi. Ben de onu süzdüm ve gözlerinin arkasındaki bir şeyin çıt ettiğini duydum. Bu beni endişelendirmişti.

"Yakalandık," dedim Sam'e. "Güvenlik."

Kalbim göğsümde havai fişek patlatmaya başlamıştı, gittikçe daha da hızlı atıyordu. Korkmuş, heyecanlanmış, nefessiz

kalmış ve yorulmuştum. Koşmak istiyordum ama Sam sürekli kolumu tutuyordu. Adam parfümü bırakıp tezgâhtaki gazeteyi alarak bizi takip etmeye başladığında bile.

Bize seslendi. "Affedersiniz."

Sam fısıldayarak lanetler savurdu. Kalbim daha da hızlı çarpıyordu.

"Affedersiniz," dedi adam yeniden, sesine telaş katarak. Bu, diğerlerinin de ilgisini çekmişti. Herkes başını kaldırmış ona ve bize bakıyordu. Yeniden görünür olmuştuk.

Sam adımlarını sıklaştırıp beni de buna zorladı. Soluğu kapıda alıp ittiğimiz sırada adam daha hızlı hareket etti ve bize yetişerek omzuma dokunmaya çalıştı.

Sokağa çıktığımızda Sam koşmaya hazırdı. Yanı başımdaki vücudu gerilmişti, depar atmaya hazırlanıyordu. Ben de gerilmiştim ve bunun asıl nedeni hemen arkamdaki adamdı. Elini omzuma koydu, beni kendine doğru çevirince çantayı sunar gibi ona uzattım.

Adam çantaya değil, yüzünde aptal bir sırıtışla ikimize baktı. "Sizin olduğunuzu *biliyordum*."

"Biz seni tanımıyoruz, adamım," dedi Sam.

"Ben sizi tanıyorum. Quincy Carpenter ve Samantha Boyd, değil mi? Kurtulan Kızlar."

Adam, pantolonunun cebine elini sokup anahtar halkasına geçirilmiş kalemini çekti. Kalemi halkadan çıkarıp bana verdi.

"Sizden imza alabilirsem müthiş olur."

Sonra gazeteyi uzattı. Bu, bir tabloiddi ve baş sayfası bize dönüktü. Gazeteye baktığımda kendi yüzümün bana baktığını gördüm.

"Gördünüz mü?" dedi adam kendinden gurur duyarak.

Geriye doğru sendeledim, ayaklarım yerden kesildi ve kaldırım aniden sertleşip sarsıldı. Gazeteye bir kez daha baktığımda az önce gördüklerimde yanılmadığımı anladım.

Bir şekilde Sam'le manşete çıkmıştık.

12

Fotoğrafımız ön sayfanın büyük bir kısmını kaplamış, künyeye kadar her yeri doldurmuştu. Sam'le ilk görüşmemizde çekilmişti. Oturduğum apartmanın önündeydik ve birbirimizi ölçüp biçiyorduk. En kötü ânımı yakalamışlardı. Ağırlığım sağ bacağımda, kalçam çıkık, kollarımsa şüpheci bir tavırla göğsümde birleşmişti. Sam'in duruşu kameradan biraz uzaktı ve yalnızca profilinin bir kısmı görünüyordu. Sırt çantası ayaklarımın dibinde duruyordu ve konuşmaya başladığından ağzı açıktı. O ânı kesici bir kesinlikle hatırlıyordum. Sam, *Bu kadar pislik olmana gerek yok*, demeden hemen önceydi.

Manşet, fotoğrafın hemen altında büyük ve kırmızı harflerle atılmıştı: **RUHU KURTULANLAR.**

Hemen altında, Lisa Milner'ın kitabının kapağındakine çok benzer bir fotoğrafına yer vermişlerdi. Yanındaki başlık daha küçüktü ama daha az ilgi çekici değildi: **ÇOKLU CİNAYET KURBANI LISA MILNER'IN İNTİHARINDAN SONRA, KURTULAN KIZLAR BİR ARAYA GELDİ.**

Yeniden künyeye baktım. Dün evimin önünde aylak aylak gezinen muhabirin çalıştığı tabloiddi. Adı zihnimde yankılandı. Jonah Thompson. Üçkâğıtçı herif. Orada beklemişti demek ki. Park halindeki bir arabanın ön koltuğuna gizlenmiş, kamerayı kontrol paneline kurup bizi gözetlemişti herhalde.

Gazeteyi imza manyağından alıp uzaklaşmaya başladım.

"Hey!" dedi adam.

Yürümeye devam edip Beşinci Cadde'de koşar adımlarla ilerledim. Bacaklarım Xanax yüzünden titriyor, kaslarım bir Xanax daha istiyordu. Ve sonra bir tane daha. Birkaç günlüğüne bana her şeyi unutturacak kadar ki bu bile öfkemi dindirmeye yetmezdi.

Yürürken gazeteye göz gezdirdim. İçinde Lisa'nın daha büyük bir fotoğrafı ve Sam'le aramda geçen ilk konuşmayı ayrıntılarıyla ortaya döken, her biri aynı açıdan çekilmiş bir dizi fotoğraf daha vardı. O fotoğraflarda gitgide daha az öfkeli görünüyordum, duruşum ve ifadem yumuşamıştı. Haberiyse ilk iki paragrafın arasında zor seçtim.

"Ne diyor?" diye sordu Sam bana yetişmek için hızlanırken.

"İkimiz de şehirdeymişiz ve Lisa'nın ani intiharından sonra bir araya gelmişiz."

"Eh, pek de yalan sayılmaz."

"Bu bizden başka kimseyi ilgilendirmez. Jonah Thompson'a da aynen bunu söyleyeceğim."

Gazetenin adresini bulana kadar sayfaları karıştırdım. Kırk Yedinci Batı Sokağı'ndaydı. İki sokak güneye, bir sokak da batıya gitmeliydim. Öfkemin beni itmesiyle birlikte daha da hızlandım. İki adım attıktan sonra Sam'in kıpırdamadığını fark ettim. Köşede durmuş, tırnaklarının kenarındaki etleri yiyerek beni izliyordu.

"Haydi," dedim.

Sam başını iki yana salladı.

"Neden?"

"Çünkü bu iyi bir fikir değil."

"Dedi, az önce beni hırsızlığa teşvik eden kadın." Yanımızdan geçerken bu söylediğimi duyan birçok insan dönüp bize baktı. Umurumda bile değildi. "Ben yine de gideceğim."

"Zincirini kırıyorsun, fıstık."

"Sen gerçekten tüm bunlar karşısında sinirlenmedin mi?"

"Tabii ki sinirlendim."

"O halde bu konuda bir şeyler yapmamız gerek."

"Bir şey fark etmeyecek. Yine de ön sayfada olacağız."

Daha fazla kişi bize doğru döndü. Göz göze geldiklerime kaşlarımı çatarak baktım. Daha sonra da bu kez yeterince sinirlenmediği için hayal kırıklığı içinde Sam'e baktım yine kaşlarımı çatarak. Bir saat önceki, beni öfkemi kucaklamaya teşvik eden Sam'i istiyordum ama onun yerine, karşımda benim içimi kaşındırıp duran aynı Xanax yüzünden yumuşamış bir Sam vardı.

"Yine de gideceğim," dedim.

"Gitme."

Öfkem beni ittirince yeniden yürümeye başladım. Başımı çevirip Sam'le konuşurken sözlerim iğneleyici bir hal aldı. "Ben *gi-di-yo-rum*."

"Quinn, dur."

Ama artık bunun için çok geçti. Sokağın öteki ucuna ulaşmıştım ve ışıklardan karşıya geçiyordum. Galiba Sam'in hâlâ arkamdan seslendiğini duyuyordum, sesi şehrin karmaşasına karışmıştı. Elimde gazeteyle yürümeye devam ederken Jonah Thompson'la yüz yüze gelene kadar durmayı reddettim.

Güvenliği geçmenin hiçbir yolu yoktu. Lobinin orta yerindeydi ve sıra sıra asansörün hemen yanında sayılırdı. Sürekli açılıp kapanan kapılara doğru koşabilirdim ama güvenlik görevlisi benden otuz santim daha uzundu. O, lobiyi bir anda aşıp yoluma çıkabilirdi.

Ben de elimde yuvarladığım gazeteyle ona doğru yürüyüp, "Jonah Thompson'la görüşmeye geldim," dedim.

"İsminiz?"

"Quincy Carpenter."

"Sizi bekliyor muydu?"

"Hayır ama beni görmek isteyeceğini biliyorum."

Güvenlik görevlisi telefon rehberini kontrol edip bir yeri aradı

ve bana asansörlerin karşısındaki duvar resminin orada beklememi söyledi. Resim, devasa bir Art Deco örneğiydi. Manhattan'ın ufuk çizgisi yumuşak tonlarla resmedilmişti. Resme bakmaya devam ettiğim sırada arkamdan bir ses duydum.

"Quincy," dedi Jonah Thompson. "Konuşma konusunda fikrini mi değiştirdin?"

Arkama döndüğümde onu görmek vücut ısımı yükseltti. Üstünde pötikareli gömlek, son moda, şık ve ince bir kravat vardı. Koltuk altında kalın bir dosya duruyordu. Muhtemelen bir sonraki kurbanıyla ilgiliydi.

"Benden özür dilemen için geldim, orospu çocuğu."

"Gazeteyi görmüşsün."

"Artık bütün bu lanet şehir benim nerede yaşadığımı biliyor," dedim söz konusu gazeteyi yüzüne doğru sallayarak.

Kalın çerçeveli gözlüğünün ardından gözünü kırıştırdı, telaşlanmak yerine keyiflenmişti. "Ne haber ne de fotoğraf başlıkları nerede yaşadığından söz ediyor. Kontrol ettim. Caddenin adını bile geçirmedim."

"Adını geçirmedin ama gösterdin. Kimliğimizi açık ettin. Artık bütün dünya ismimizi Google'layıp Samantha Boyd'un ve benim nasıl tipler olduğumuzu görebilir. Bu da psikopatın tekinin ortaya çıkıp bizi takip edebileceği anlamına geliyor."

Bunu hiç düşünmemişti. Yüzünün hafifçe beyazlaşması bunu açıkça ortaya koyuyordu.

"Ben böyle bir şey..."

"Elbette istemezsin. Sen sadece ne kadar çok gazete satacağını düşündün. Ne kadar zam alacağını. *TMZ*'in sana edeceği kaçınılmaz teklifin ne kadar olacağını."

"Nedeni bu değildi..."

"Seni dava edebilirim," dedim sözünü bir kez daha keserek. "Sam de ben de. O yüzden başımıza bir şey gelmemesi için dua et."

Jonah zar zor yutkundu. "Yani buraya gazeteyi dava edeceğini söylemeye mi geldin?"

"Benim ya da Samantha Boyd'un hakkında bir haber daha görürsem bunun size çok pahalıya patlayacağını söylemeye geldim. Yaşadıklarımızın üstünden yıllar geçti. Bırakın artık peşimizi."

"O haber hakkında bilmen gereken bir şey var," dedi Jonah.

"O haberi götüne sokabilirsin."

Gitmek için hareket ettiğim sırada kolumdan tutup beni geri çekti.

"Bana dokunma!"

Jonah, göründüğünden daha güçlüydü ve kolumu telaşlandıracak kadar sıkı tutmuştu. Ondan kurtulmaya çalıştım, kolumu çevirdim ama dirseğim acıdı.

"Beni dinle," dedi. "Söyleyeceklerim Samantha Boyd hakkında. Sana yalan söylüyor."

"Bırak beni!"

Onu sert bir şekilde ittim. İstediğimden de sert. Güvenlik görevlisinin dikkatini çekip, "Hanımefendi, gitseniz iyi olacak," dedirtecek kadar sert.

Sanki bunu bilmiyormuşum gibi. Sanki Jonah'nın olduğu yerde ne kadar kalırsam o kadar sinirleneceğimin farkında değilmişim gibi. Öyle öfkelenmiştim ki Jonah bana doğru geldiğinde onu yeniden ittim. Bu kez daha da serttim.

Arkaya doğru sendeledi ve koltuk altındaki dosya düştü. Dosyanın kapağı açılınca içindeki, manşetlerinde aynı hikâyenin çeşitli yorumlarının çığırtkanlığını yapan onlarca gazete kupürü her yere saçıldı.

ÇAM EV. ***Katliam.*** **SAĞ KALAN.** ***Katil.***

Çoğu haberin yanında düşük kaliteli fotoğraflar servis edilmişti. Herhangi biri için hiçbir anlam ifade etmiyorlardı. Kopyaların kopyası, pikseller, karaltılar ve Rorschach lekeleri. Onların gerçekten ne olduğunu yalnızca ben görebiliyordum. Çam Ev'in dışarıdan, cinayetlerden önce ve sonra çekilmiş fotoğrafları. Janelle'in, Craig'in ve diğerlerinin yıllık fotoğrafları. Benim bir fotoğrafım. İstemediğim halde *People*'ın kapağına basılan fotoğraf.

O da vardı. Fotoğrafı benimkinin hemen yanında, ayrı bir çerçevenin içindeydi. On senedir bu yüzü görmemiştim. O geceden beri. Gözlerimi kapadım ama çok geçti. O tek bakış bile bıçağının girdiği yere yakın bir şeyleri koparmaya yetmişti içimde. Boğazımdan yayılan boğuk sesin ardından içimde kırılan siyah, safralı ve kalın parça yukarı doğru yükseldikçe mide bulantısıyla öğürdüm.

"Kusacağım," diyerek onu uyardım.

Kustum da. Bütün gazeteler tamamen kusmukla kaplanana kadar içimi döktüm.

ÇAM EV

SAAT 18:18

Quincy ve Janelle, salondan bel hizasındaki bir tezgâhla ayrılan mutfaktaydılar. Akşam yemeği için ikisinin bir şeyler hazırlamasını Janelle önermişti. Quincy, Janelle'in şu âna kadar yaptığı en mükellef yemeğin noodle olduğunu duyunca şaşırmıştı.

"Belki de yalnızca sosisli sandviç yapsak yeter," demişti Quincy hafta sonunu planlarlarken. "Sonuçta kampta olacağız."

"Sosisli sandviç mi?" diye cevaplamıştı Janelle itiraz ederek. "Doğum günümde olmaz."

Şimdiyse ana yemek olarak kızarmış tavuk, yanına da bir sürü meze yapma görevini üstlenmiş Amy ve Betz'le karşı karşıyalardı. Quincy pasta yapacaktı ve bunun için yanında birçok araç gereç getirmişti. Pasta kalıbı. Gerekli malzemeler. Çıkarılabilir ucu olan bir sıkma torbası. Evet, Janelle'in annesi ve üvey babası kulübenin kirasını ödemiş olabilirdi ama Quincy pasta yaparak bunun karşılığını vermekte kararlıydı.

Janelle'in işi kolaydı. Barmaid olacaktı. Betz ve Amy tavukla uğraşırken, Quincy de pastayı süslerken Janelle içki şişelerini dizdi. Plastik şişelerdeki büyük ve ucuz içkilerdendi bunlar ve Janelle'in bir sürü satın aldığı kırmızı plastik bardağa konacaklardı.

"Joe'nun ne kadar kalmasına izin vereceksin?" diye fısıldadı Quincy.

"İstediği kadar," diye karşılık verdi Janelle.

"Bütün gece mi yani? Ciddi misin sen?"

"Tabii. Saat geç oluyor ve kulübede bir sürü oda var. Eğlenceli olabilir."

Kendilerine has sessiz yöntemleriyle diğerlerinin de yaptığı gibi Quincy buna itiraz etti. Dalgalanan ses tonu ve gözlerini bulutlandıran pis gözlüğüyle Joe bile bu fikir karşısında pek hevesli görünmüyordu.

"Joe'nun evine gitmek isteyebileceğini düşündün mü hiç?" dedi Quincy. "Öyle değil mi, Joe?"

Beklenmedik misafir salondaki eski püskü koltukta oturmuş, devasa şöminenin önünde eğilip ateş yakmanın en iyi yönteminin ne olduğu konusunda tartışan Craig ile Rodney'yi izliyordu. Kendisine soru sorulduğunu fark edince korku içinde Quincy'ye baktı.

"Kimseyi rahatsız etmek istemem," dedi.

"Rahatsız etmiyorsun," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı Janelle. "Tabii gitmen gereken bir yer yoksa."

"Yok."

"Açsındır, değil mi?"

Joe omuzlarını silkti. "Galiba."

"Bir sürü yemeğimiz ve içkimiz var. Bir de koltuğumuz. İlave yataktan bahsetmiyorum bile."

"Arabamız da var," dedi Quincy. "Cep telefonuyla dolu. Craig bir çekici çağırabilir ya da nereye gitmek isterse onu oraya bırakabilir. Kendi arabasına mesela. Ya da evine."

"Bu saatler sürer. Üstelik belki de Joe partiye katılmak istiyordur." Janelle, Joe'ya doğru bakarken bu fikrini desteklemesini umdu. "Artık arkadaş olduk."

"Teknik olarak o hâlâ bir yabancı," dedi Quincy.

Janelle, Quincy'nin yapmacık davrandığını düşündüğünde gözlerinde beliren o yorgunlukla ona baktı. Quincy aynı ifadeyi birasından tek bir yudum, otundan sadece tek bir nefes aldığında da görmüştü. Her iki örnekte de Janelle, ona yapmak isteme-

diği bir şeyi yaptırmak için ikna gücünü kullanmıştı ama şimdi içinde bulundukları durum hayal kırıklığını ikiye katlamıştı. Hafta sonuna dair her şey (kulübe, doğum günü, herhangi bir şekilde gözetilmeme) onu biraz manikleştirmişti.

"Buraya eğlenmek için geldik, değil mi?" dedi Janelle. Bunu söylerken suçlayıcı bir tavrı vardı, sanki iyi zaman geçirmek isteyen tek kişinin kendi olduğundan şüpheleniyordu. "O halde eğlenelim."

Görünüşe göre karar verilmişti. Joe istediği kadar kalacaktı. Doğum günü kızının isteği yine yerine gelmişti.

Janelle eğreti barını tamamladıktan sonra, "Ne içmek istersin?" diye sordu Joe'ya.

Joe şişelere göz attı ve seçenek çokluğundan önce kafası karıştı, sonra şaşırdı. "Ben... Ben aslında pek içki içmem."

"Ciddi misin?" dedi Janelle. "Yani hiç mi içmezsin?"

"Hayır." Kaşlarını çattı. "Yani evet."

"Evet mi, hayır mı?"

"Belki de içmek istemiyordur," dedi Quincy. O, mantığın sesi ve Janelle'in omzuna tünemiş daimi bir melekti. "Belki Joe da zihninin üzerindeki kontrolü kaybetmek istemiyordur benim gibi."

"Senin içmeme nedenin korkak olman ve içtiğini öğrenirlerse annenle babanın kızacak olması," dedi Janelle. "Joe öyle değil. Değil mi?"

"Ben... Ben aslında hiç denemedim," dedi Joe.

"Arkadaşlarınla bile mi?"

Joe kekeledi, bir cevap bulmaya çalıştı ama çok geçti. Janelle araya daldı.

"Ne? Arkadaşın da mı yok?"

"Arkadaşlarım var," dedi Joe iğneleyici bir sesle.

"Kız arkadaşın var mı peki?" diye sordu Janelle alaycı bir edayla.

"Olabilir. Ben... aramızda tam olarak ne olduğundan emin değilim."

Betz, Quincy'nin arkasından fısıldıyordu. "Hayali bir kız arkadaş herhalde."

Janelle yeniden Joe'ya dönmeden önce Betz'e baktı ve "O halde onu bir daha gördüğünde anlatacak güzel bir hikâyen oldu," dedi.

Bardaklardan birine şişelerdeki içkileri karıştırarak koyup gerisini portakal suyuyla doldurdu. Bardağı Joe'ya uzatıp plastik bardağı parmaklarının arasına sıkıştırdı.

"Hepsini iç."

Joe bardağı kafasına dikeceği yerde kafasını bardağa gömüp burnunu da kuş gibi kenarına daldırdı. Bir anda bir öksürük duyuldu. İlk yudumunu almıştı. Hava almak için kafasını kaldırdığında gözleri kocaman olmuştu ve boş bakıyordu.

"Sorun yok," dedi.

"İyi misin? Çok beğendin herhalde," dedi Janelle.

Joe dudaklarını şapırdattı. "Çok tatlı."

"Bunu düzeltebilirim." Janelle, bardağı onun ellerinin arasına sıkıştırdığı hızla geri aldı. Sonra yeniden bara döndü, limon alıp çalışma alanına göz gezdirdi.

"Bıçağı olan var mı?"

Tezgâhın üstünde bir tane olduğunu gördü. Bu, Amy ile Betz'in hazırladıkları tavukta kullanacakları et bıçağıydı. Janelle, bıçağı kapıp limona sapladı, kabuğunu, içini ve en sonunda da parmağını kesti.

"Lanet olsun!"

İlk başta Quincy, Janelle'in Joe'nun dikkatini çekmek için abarttığını, kızın arkasından herkesin "Janelle Show" diye konuştuğu bir gösteri sunduğunu düşünmüştü. Ne var ki sonra, parmağının üstüne bastırdığı peçeteye sızan, oradan da tezgâha gül yaprağı büyüklüğünde damlayan kanı gördü.

"Ah," diye mızmızlandı Janelle gözleri dolu dolu. "Ah, of, ay."

Quincy hemen arkasına geçti. Sakince mırıldanarak oda arkadaşı olarak onu yatıştırma görevini yerine getirdi. "Geçer. Elini kaldır. Üstüne bastır."

Janelle, kanı gördükçe yüzünü buruşturarak kıpırdanıp dururken Quincy de mutfağın içinde ilk yardım çantası aramaya koyuldu. "Acele et," diye bağırdı Janelle.

Quincy, lavabonun altında bir kutu yara bandı buldu. Eski tip, üstünde artı işareti olan kapaklı kutulardandı. O kadar eskiydi ki evinde böyle bir kutuyu en son ne zaman gördüğünü hatırlayamadı. Bulabildiği en büyük yara bandını alıp Janelle'in parmağına yapıştırırken kıpırdayıp durmaması için yalvardı.

"İşte bu kadar," dedi Quincy ellerini kaldırıp geri çekilerek. "Yeni gibi oldu."

Bu dram karşısında Joe de koltuğundan kalkmıştı. Bandajlı parmağını inceleyen Janelle'e doğru yaklaştı. Bakışlarını tezgâhta duran bıçağa ve kan lekeli ucuna çevirdi.

"Çok keskin görünüyor," dedi bıçağı alıp işaretparmağıyla ucuna dokunarak. "Daha dikkatli davranmalısın."

Daha dikkatli davranacaklarından emin olmak istercesine Janelle'e ve Quincy'ye baktı. Altdudağında içki damlaları vardı. İçtiği ilk kokteylin kalıntılarıydı bunlar. Elinin tersiyle ağzını sildi ve bıçağı bırakmadan dudaklarını yaladı.

13

Jeff yarım saat sonra yanımdaydı. Ben ayakkabılarına kustuktan kısa bir süre sonra, bana acil durumda aranacak kişimin kim olduğunu sorduğunda uzattığım cep telefonumdan bulup aramıştı onu Jonah. Jeff geldiğinde lobideki kadınlar tuvaletinde, midem boş bir su şişesi kadar kurumuş olsa da klozete kapanmış, kusmaya çalışıyordum. Beni oradan almak Jonah'nın iş arkadaşlarından birine kalmıştı. Küçük bir kuşa benzeyen Emily adındaki muhabir, bulaşıcı bir hastalığım varmış gibi, korkulacak biriymişim gibi büyük bir gerginlikle kapının ardından seslenmişti.

Eve geldiğimizde kendimi iyi hissettiğimi söyleyerek karşı çıkmama rağmen Jeff beni yatağa yatırdı. Galiba pek de iyi değilmişim çünkü başımı yastığa koyar koymaz uyuyakaldım. Bütün öğleden sonra deliksiz uyudum ve Jeff'in ya da Sam'in beni kontrol etmek için yatak odasından içeri bakmalarını belli belirsiz fark ettim. Akşam olduğunda tamamen uyanık ve açtım. Jeff, bana bir tepsi yatalak yemeği hazırlamıştı. Tavuklu ve erişteli çorba, tost ve zencefilli gazoz.

"Grip olmadım, bunu biliyorsun," dedim ona.

"Bundan emin değilsin," dedi Jeff. "Epey hastalanmışsın gibi geldi bana."

Nedeni uykusuzluk, *Wild Turkey* ve bir sürü Xanax'tı. Ve o, tabii ki. Onun fotoğrafını görmek.

"Yediğim bir şey dokunmuş olmalı," dedim. "Şimdi çok daha iyiyim. Gerçekten. İyiyim."

"O halde annenin aradığını öğrenince sevineceğinden eminim."

Söylenmeye başladım.

"Komşuları neden gazetelerin ön sayfalarında olduğunu soruyormuş," diye devam etti Jeff.

"*Bir* gazeteye çıkmışım sadece."

"Onlara ne söyleyeceğini öğrenmek istiyor."

"Elbette ister."

Jeff, tepsiden bir parça üçgen tost alıp ısırdıktan sonra geri koydu. Çiğnerken, "Onu geri arasan eline yapışmaz," dedi.

"Ve mükemmel olmadığım için beni azarlamasını dinlemek de, değil mi? Galiba onu geri aramayacağım."

"Senin için endişelenmiş, tatlım. Son birkaç gün çok olaylı geçti. Lisa'nın intiharı. Gazetelere çıkman. Sam ve ben tüm bunlarla başa çıkıp çıkamadığın konusunda endişelendik."

"Bu, ikinizin konuştuğu anlamına mı geliyor?"

"Konuştuk."

"Medeni bir konuşma mıydı?"

"Oldukça."

"Çok şaşırdım. Ne konuda konuştunuz peki?"

Jeff'in yeniden tosta uzandığını görünce eline vurdum. Ayakkabılarını çıkarıp bacaklarını yatağın üstüne çekti. Yan yattı, yanıma sokuldu ve vücudunu boylu boyunca benim vücuduma yapıştırdı.

"Senden konuştuk ve Sam'in bir hafta burada kalmasının ne kadar iyi olabileceğinden."

"Vay canına. Sen kimsin ve gerçek Jefferson Richards'a ne yaptın?"

"Ciddiyim ben. Bütün gün, dün gece söylediklerini düşündüm. Haklısın. Sam'e yönelttiğim suçlamalar yanlıştı. Daha iyi bir savunmayı hak ediyordu. Özür dilerim."

Jeff'e biraz daha tost verdim. "Özrün kabul edildi."

"Üstelik," dedi ısırıkların arasında, "şu polis katili davası daha çok zamanımı almaya başlayacak ve günün büyük bir kısmını evde yalnız geçirmeni istemiyorum. Hem de fotoğrafın bütün şehre yayılmışken."

"Yani Sam'in bana bakıcılık etmesini öneriyorsun, öyle mi?"

"Eşlik etmesini öneriyorum. Üstelik bunu öneren de ben değilim, o. İkinizin dün birlikte bir şeyler pişirdiğinden söz etti. Fırın Sezonu sırasında biraz yardım alsan fena olmaz. Hep bir asistan istediğini söylerdin."

"Buna emin misin? Bu kadarını kaldıramayabilirsin."

Jeff başını eğerek bana baktı. "Asıl emin olmayan *senmişsin* gibi konuşuyorsun."

"Bence bu harika bir fikir. Seni etkilemesini istemem sadece. Ya da bizi."

"Bak, dürüst olacağım ve Sam'le muhtemelen hiçbir zaman arkadaş olmayacağımızı kabul edeceğim ama ikinizin bir bağlantısı var. Ya da olabilir. Yaşadıkların konusunda pek konuşmadığımızı biliyorum..."

"Çünkü gerek yok," diye ekledim aceleyle.

"Bence de. Olanları hiçbir zaman unutmayacağını söylüyorsun ama unuttun. Sen artık o kız değilsin. Sen Quincy Carpenter'sın, tatlıların tanrıçası."

"Her neyse," dedim bu tanım gizliden gizliye hoşuma gitmiş olsa da.

"Ama belki de bunlarla başa çıkman için bir çeşit destek sistemine ihtiyacın vardır. Coop dışında birine. Eğer Sam ihtiyacın olan kişiyse buna engel olmak istemem."

Jeff'e sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu bir kez daha anlamıştım. Sam'le aramdaki büyük farkı onun yarattığını düşünmeden edemiyordum. O olmasaydı ben de Sam gibi olurdum: sert, öfkeli ve yalnız. Geçtiği yerlerde tozu dumana katmadan kıyıya asla ulaşmayan bir fırtına.

"Harikasın," dedim ve tepsiyi kenara çekip üstüne çıktım.

Onu öptüm. O da beni kendine daha sıkıca çekerek öptü.

Günün stresi aniden eriyip tutkuya dönüştü ve kendimi hiç düşünmeden onu soyarken buldum. Hâlâ boynunda duran kravatı gevşettim. Spor gömleğinin düğmelerini açmaya başladım. Aşağılara inip sertleştiğini fark etmeden önce kılla çevrili pembe meme uçlarını öptüm.

Komodindeki telefonum vızıldamaya başladı. Arayanın bir muhabir ya da daha kötüsü annem olduğunu düşünerek duymazdan gelmeye çalıştım ama telefon gece lambama ısrarla çarpmaya devam edince kimin aradığına baktım.

"Coop," dedim.

Jeff içini çekti, hevesi kaçmıştı. "Bekleyemez mi?"

Bekleyemezdi. Coop, endişelenecek bir şey yokmuş gibi attığım mesaja karşılık beni dün akşam aramıştı. O sırada cevap veremeyecek kadar meşguldüm çünkü ben akşam yemeğini hazırlarken Sam de etrafımda fır dönüyordu. Telefona şimdi cevap vermezsem kesinlikle endişelenecekti.

"Fotoğrafım hâlâ ön sayfadayken bekleyemez, hayır," dedim.

Titreyen telefonu elime alıp yataktan atladım ve hızla ebeveyn banyosuna girip kapıyı arkamdan kapadım.

"Neden Samantha Boyd'un sana ulaştığını bana söylemedin?" dedi Coop bir merhabalaşma yöntemi olarak.

"Sen nereden öğrendin?"

"Google uyarı verdi," dedi. Bu cevap o kadar beklenmedikti ki, "Uzaylılardan öğrendim," deseydi bu kadar şaşırmazdım. "Ama ben senden duymuş olmayı tercih ederdim."

"Seni arayacaktım," dedim ki bu doğruydu. Jonah'yla yüzleşmem bittikten sonra onu aramayı planlamıştım. "Sam dün geldi. Lisa'nın ölümünden sonra tanışmamızın iyi bir fikir olacağını düşünmüş."

Elbette Coop'a bundan daha fazlasını anlatabilirdim. Sam'in yıllar önce adını nasıl değiştirdiğini. Beni iki Xanax fazladan içmeye nasıl teşvik ettiğini. Onun fotoğrafını gördüğüm anda üçünü birden nasıl kustuğumu.

"Hâlâ sende mi?" diye sordu Coop.

"Evet. Bizde kalacak."

"Ne kadar?"

"Bilmiyorum. Bazı şeyleri halledene kadar."

"Sen bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsun musun?"

"Neden? Benim için endişelendin mi?"

"Ben senin için hep endişeleniyorum, Quincy."

Nasıl cevap vereceğimi bilemeyince sustum. Coop daha önce hiç bu kadar açık sözlü olmamıştı. Bunun iyi bir değişim mi yoksa kötü bir değişim mi olduğunu çözemedim. Her iki durumda da beni umursadığını yüksek sesle kabul etmesi hoşuma gitmişti. Başını sallamasından çok daha sıcak bir tavırdı kesinlikle.

"Kabul et," dedim en sonunda. "Google uyarısını gördüğünde beni kontrol etmek için neredeyse buraya gelecektin."

"Evin önündeki yolun sonuna kadar gittikten sonra kendimi durdurdum," diye cevapladı Coop.

Ondan hiç şüphe etmiyordum. Bana olan bağlılığı yıllardır kendimi güvende hissettiriyordu.

"Peki fikrini ne değiştirdi?"

"Kendi başının çaresine bakabildiğini bilmek."

"Bana da öyle söylediler."

"Ama yine de Samantha Boyd'un saklandığı yerden çıkmış olması beni endişelendiriyor. Kabul et, bu biraz ürkütücü."

"Jeff gibi konuşmaya başladın."

"Samantha nasıl biri? Şey mi..."

Aklıma gelen ilk sözler, Sam'in bu sabah kullandıklarıydı. *Hasarlı mallar*. Bunun yerine, "Normal mi? Başına gelenleri düşününce herkes kadar normal olduğunu söyleyebilirim," dedim.

"Ama senin kadar normal değil."

Sesinde bir gülümseme fark ettim. Mavi gözlerini parlarken hayal ettim ki bu, gardını düşürdüğü nadir zamanlarda olurdu.

"Elbette değil," dedim. "Ben normallik kraliçesiyim."

"Pekâlâ Kraliçe Quincy, Samantha'yla buluşmak için şehre gelmeme ne dersin? Onu araştırmak istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü ona güvenmiyorum." Coop, fazla yoğun çıkmaya başladığını düşündüğü sesini hafifçe yumuşattı. "Kendi gözlerimle görene kadar güvenemem. Bir şeyin peşinde olmadığından emin olmalıyım."

"Hiçbir şeyin peşinde değil. Jeff onu çoktan sorguya çekti."

"Ama ben çekmedim."

"Seni zora sokmaktan nefret ediyorum."

"Sokmuyorsun. Bugün izinliyim ve hava da çok güzel. Pocono Dağları'ndaki yapraklar sararmaya başladı. Güzel bir yolculuk olacak."

"Pekâlâ o zaman. Öğlen diyelim mi?"

"Harika." Telefonda olsak bile Coop'un başını onaylarcasına salladığını biliyordum. Bunu hissedebiliyordum. "Her zamanki yerde."

"Anlaştık."

Coop, o anda yeniden ciddileşti, sesi boğuk ve kısık çıkmaya başladı. "Lütfen o zamana kadar dikkatli ol. Fazla endişelendiğimi düşündüğünü biliyorum ama öyle değil. O bir yabancı, Quincy. Çok kötü şeyler yaşamış bir yabancı. Yaşadıklarının onu allak bullak edip etmediğini bilmiyoruz. Neler yapabileceğini bilmiyoruz."

Küvetin kenarına oturdum, dizlerimi birleştirdim ve aniden üşüdüm. Jonah Thompson'ın sesi düşüncelerimin içinde çınlamıştı. *Samantha Boyd hakkında. Sana yalan söylüyor.* Ne karaktersiz bir herifti bu.

"Endişelenme," dedim Coop'a. "Bence onu seveceksin."

Vedalaştık, Coop her zamanki gibi bir şeye ihtiyacım olursa aramamı ya da mesaj atmamı söyledi.

Lavaboya gidip yüzüme su çarptım ve gargaradan kocaman bir doz alıp ağzımı çalkaladım. Aynadaki yansımama dudak büküp Jeff'le kaldığımız yere kendimi zihinsel olarak hazırlamak için seksi görünmeye çalıştım. Coop araya girmiş olsa da az önce hissettiğim tutkudan bir şey kaybetmemiştim. Hatta daha

da heyecanlanmıştım. Yeniden yatağa atlayıp Jeff'le başladığımız işi bitirmeye çok hazırdım.

Fakat banyodan çıktığımda beklemekten yorulan ve zaten yorgun olan Jeff'in hızla uyuyakalmış olduğunu gördüm.

Gece yarısı, beynim artık durmuştu ama vücudum tamamen uyanıktı. Öğleden sonra uyukladığım için enerji patlaması yaşıyordum. Örtünün altında kıpırdanıp döndüm. Örtünmeyince üşüyor, örtününce de terliyordum. Jeff'in böyle bir sorunu yoktu. Yanımda ufak ufak horluyordu ve dünyadan soyutlanmıştı. Yatakta kalmaktansa ayağa kalktım; kot pantolonumu, tişörtümü ve hırkamı giydim. Gecenin bu saatinde bir şeyler pişirmek iyi gelebilirdi. Eski tarz elmalı börek. *Quincy'nin Tatlıları*'nda yayınlamayı planladığım ama çoktan bir gün gecikmiş olan tatlıydı bu.

Misafir odasının önünden hemen geçip gitmedim. Burası artık Sam'in odasıydı galiba. Kapının altından ışık süzüldüğü için şansımı denedim ve kapıyı bir kez çaldım.

"Açık," dedi Sam.

İçeri girdiğimde onu köşede sırt çantasını karıştırırken buldum. *Saks*'tan çaldığı küpeyi çekip yatağa attı. Küpenin varlığı hafızamı canlandırmıştı. Oysa her şeyi unutmuştum bile.

"Eve geldiğinde hepsini çantandan çıkardım," dedi. "Jeff içine bakmaya karar verirse diye."

"Teşekkürler," dedim küpeye somurtarak bakarken. "Artık onu istediğimden emin değilim."

"O halde ben alırım." Sam küpeyi yataktan alıp yeniden sırt çantasına attı. "Geri verecek halimiz yok. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi ama şimdi de uyuyamıyorum."

"Uyumak konusunda ben de pek iyi değilim."

"Jeff bana bugün konuştuklarınızdan söz etti. Mutluyum. *Mutluyuz.* Burada olduğun için yani. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen. Kendini evinde gibi hisset."

Ki zaten öyle yapmıştı. Komodininin üstünde birkaç kitap vardı. Karton kapaklı, sayfaları kıvrılmış bilimkurgular ve sert kapaklı bir *Savaş Sanatı*. Pencere açık olması, havaya yapışan sigara dumanını silmeye yetmemişti. Sam'in deri cüzdanı/kül tablası pervazdaydı.

"Günün geri kalanında seni tek başına bıraktığım için özür dilerim," dedim. "Umarım çok sıkılmamışsındır."

"Sorun yok." Sam, yatağın kenarına oturup elini vurarak diğer kenara da benim oturmamı işaret etti. "Mahalleyi dolaştım. Jeff'le aramızda güzel bir konuşma geçti."

"Yarın bunu telafi edeceğim. Şimdi hatırladım, yarın biriyle buluşacağız. Adı Franklin Cooper."

"Hayatını kurtaran şu polis mi?"

Kim olduğunu bilmesine şaşırmıştım. Gerçekten de bir gözü hep üstümdeymiş.

"Doğru. Seninle tanışmak istiyor. Merhaba demek istiyor."

"Ve psikopat olup olmadığımı anlamak istiyor. Endişelenme. Anlıyorum. Güvenilir biri olup olmadığımı görmesi gerek."

Boğazımı temizledim. "Bu da Xanax olayından bahsetmemen gerektiği anlamına geliyor."

"Elbette."

"Ya da..."

"Arada bir faydalandığın el çabukluğu indiriminden, öyle mi?"

Yüksek sesle söylemek zorunda kalmadığım için minnettar olarak, "Evet," diye cevapladım. "Ondan da."

"Elimden geldiğince uslu olacağım. Küfür bile etmeyeceğim."

"Ondan sonra turist gibi takılırız. Empire State Binası'na gideriz. Rockefeller Center'a da. Nereye istersen."

"Central Park'a?"

Önceki gece olanlar konusunda espri mi yapmaya çalışıyordu, anlamamıştım. "İstersen oraya da."

"Neden bekliyoruz peki? Neden şimdi gitmiyoruz?"

İşte şimdi espri yaptığını anlamıştım.

"Bu hiç de iyi bir fikir değil," dedim.

"Peki o muhabirin üstüne kusmak iyi bir fikir miydi?"

"Bilerek yapmadım."

"Bir şey söyledi mi?"

Jonah Thompson'ın ısrarcı sesi bir kez daha kafatasımın içinde çınladı. Yine oralı olmadım. Sam'in yalan söylediği tek konu, ismini değiştirmiş olmasıydı ve artık bunu öğrenmiştim. Yalan söyleyen, Kurtulan Kız olarak adlandırılmaktan duyduğum rahatsızlığı dışarı yansıtmam için beni zorlayan Jonah'ydı. Ben de dışarı yansıttım fakat onun beklediği şekilde değil.

"Önemli bir şey söylemedi," dedim. "Ben oraya onu dinlemeye gitmedim, bağırmaya gittim."

"Aferin sana."

Aklıma yeniden bir soru takılınca sesim yumuşadı. "Sen neden benimle gelmedin? Gitmemi bile neden istemedin?"

"Çünkü tek bir savaşa odaklanmalısın. Basınla savaşmanın gereksiz olduğunu çok uzun zaman önce öğrendim. Her defasında onlar kazanıyor. Jonah Thompson gibi serseriler insanı yalnızca tahrik eder. Muhtemelen yarın yeniden gazeteye çıkarız."

Bunu düşününce korkudan kaskatı kesildim. "Böyle bir şey olursa şimdiden özür dilerim."

"Sorun değil. En sonunda bir şeye kızmana sevindim." Gözlerinde bir kıvılcım yandı. "Onunla yüzleşince nasıl hissettin?"

Puslu hafızamı ayrıştırıp Xanax'ın bana kendimi nasıl hissettirdiğini anlamaya çalışarak bir süre bunu düşündüm. Galiba hoşuma gitmişti. Hayır, *galiba* değil. Hoşuma gittiğini *biliyordum.* Kendimi haklı, enerjik ve güçlü hissetmiştim. Ta ki mide bulantısı galip gelene kadar.

"İyi hissettim," dedim.

"Sinirlenmek her zaman iyi gelir. Hâlâ sinirli misin?"

"Hayır."

Sam beni yatağın öteki kenarından dürttü. "Yalancı."

"Peki. Evet. Hâlâ sinirliyim."

"O halde soruyu şöyle sorayım: Bu konuda ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey. Daha biraz önce basınla kavga etmenin gereksiz olduğunu söyledin ya."

"Ben şu an basından bahsetmiyorum. Hayattan bahsediyorum. Dünyadan. Talihsizlik ve adaletsizlikle dolu. Erkeklerin zarar verdiği bizim gibi kadınlar bunu daha iyi biliyor ve çok az insan umursuyor. Daha da azımız sinirlenip harekete geçiyor."

"Ama sen onlardan birisin."

"Kesinlikle doğru. Bana katılmak ister misin?"

Yatağın öteki kenarındaki Sam'e ve gözlerinde çıtırdayan ateşli parıltıya baktım. Göğsümde bir şeyler kıpırdandı ve kalp atışlarım bir-iki tık hızlandı. Kanatları kozasının içine sürten bir kelebek gibi hafifçe olmuştu bu. Bunun güçlü bir özlem olduğunu fark ettim. O sabah Sam'le birlikteyken hissettiğim özlemin aynısı. Göz kamaştırıcı olmaya karşı duyduğum güçlü bir istek.

"Bilmiyorum," dedim. "Olabilir."

Sam ceketini alıp üstüne geçirdikten sonra zar zor kayan fermuarını kapadı. "O halde gidelim."

14

Bunu halledebilirim.

Kendime bunu söyleyip duruyordum.

Tanrı aşkına, alt tarafı Central Park'a gidiyorduk. Issızlığın ortasındaki bir ormana değil. Biber gazı spreyim yanımdaydı. Sam yanımdaydı. Güzel geçecekti.

Ama adımımızı dışarı atar atmaz şüphe beni ele geçirdi. Hava insanı sersemletecek kadar soğuktu. Sam, apartmanın tentesinin altında sigarasını yakarken ben de ısınmak için kollarımı ovuşturdum. Sonra ilerlemeye başladık. Columbus Bulvarı'nı geçerken kalbim deli gibi çarpıyordu. Sam önümden ilerliyor, dumanı arkasından geliyordu.

Central Park'ın Batı girişine vardığımızda endişem daha da arttı. Durumun yanlışlığı apaçık ortadaydı. Bunu, bilincim vücudumun içinde bir organmış gibi midemde hissediyordum. Kırmızı ve etliydi, açıklanamaz bir kederle yanıyordu. Burada olmamalıydık. Bu saate değil.

Kendimi yeniden göz kamaştırıcı hissetmek istemiştim ama bunun yerinde sönük, boş ve küçük hissediyordum.

"Bence yeterince uzaklaştık."

Sesim soğuk rüzgârın içinde kaybolup gitmişti. Sam'in dönüp beni duyacağı yoktu. Büyük bir kararlılıkla caddeyi geçti,

sağa döndü ve parkın bir sokak güneyde bulunan girişine doğru ilerledi. Sabah yürüyüşlerimin rotasını takip edip Sam'e yetişene kadar koştum.

"Burada ne yapacağız?" dedim.

"Göreceksin."

Sam, sigarasını atıp parka girdi. Ben tam eşikte durdum, Central Park Batı girişini çevreleyen sokak lambaları beni ışıltılarına hapsedip büktükleri gölgemi kaldırıma yansıttılar. Geri dönmek istiyordum ve neredeyse dönecektim de. Vücudum hızla eve koşup yatağa atlamak, Jeff'e yapışmak istiyordu ama Sam'i gözden kaybetmiştim. Sanki parkın karanlık ağzı onu yutuvermişti.

"Sam?" dedim. "Geri gel."

Cevap gelmedi.

Sırıtarak geri dönmesini, bunun da testlerinden biri olduğunu ama benim bu testi geçemediğimi söylemesi umuduyla bekledim ama geri dönmeyince gerginliğim biraz daha arttı. Sam parkta yalnızdı. Gecenin köründe. Kendi başının çaresine bakabileceğini bildiğim halde endişeleniyordum. Cebimdeki biber gazı spreyini sıkıca kavradım. Xanax almadığım için kendime lanet ettim. Sonra derin ve gergin bir nefes alıp parka girdim.

Sam, girişin biraz uzağındaydı. Kaybolmamıştı. Benim ona yetişmemi beklerken gölgelerle bir olmuştu yalnızca. Sabırsızlanıyor gibi bir hali vardı. Ya da sıkılmıştı. Tam anlayamamıştım.

"Haydi," dedi kolumdan tutup çekerek.

Parkın bu kısmını iyi biliyordum. Buraya binlerce kez gelmiştim. Diana Ross oyun alanı hemen solumuzdaydı, kapıları kapanıp kilitlenmişti. Sağ tarafımızda parkın doğusuyla batısını birleştiren Yetmiş Dokuzuncu Cadde'nin çıkışına giden viraj vardı ama gece, parkı yasak ve yabancı bir şeye dönüştürmüştü. Onu tanıyamıyordum. Etraf tüyler ürperten kalın bir sisle kaplanmıştı. Sis, tenime fısıldıyordu ve patika boyunca sıralanmış lambaların üstünde bir ışık huzmesi oluşturarak parlaklığını dağıtıyordu. Sessiz ışık halkaları çimleri süpürüyor, ağaçlara dolanıyor, parkın korusunu daha da gür, daha da vahşi gösteriyordu.

Çam Ev'i çevreleyen ormanı düşünmemeye çalışsam da aklımdan çıkmıyordu. O gür orman gizli tehlikelerle doluydu. Sanki yine oradaydım ve ölüm kalım savaşı vererek ağaçların arasından koşmaya hazırdım.

Sam, parkın daha da derinlerine girdi. Arkasından giderken düşüncelerimin içinde bir endişe şarkısı oluşmaya başlamıştı. *Bu çok tehlikeli. Yanlış.*

Sisin içinde Delacorte Tiyatrosu'nun puslu siluetini gördüm. Hemen arkasında, kayanın üstünde yükselmiş minyatür bir kaleyi andıran Belvedere Şatosu vardı. Sisle kaplı silueti aklıma peri masallarındaki ormanları getirdi.

İnsan böyle bir yerde kolayca kaybolabilir, diye geçirdim içimden. *İnsan bu patikadan ayrılıp bir daha bulunamayabilir.*

Janelle gibi.

Hepsi gibi.

Şimdilik Sam ve ben güneye doğru yürürken patikadan ayrılmıyor, parkın batı sınırından uzaklaşmıyorduk. Saate rağmen yalnız değildik. Başka insanlar da görmüştüm. Uzakta hareket eden gölgeler vardı. Bir çift, sert adımlarla parkın karşısına geçti ve başları sisin içinde gittikçe alçaldı. Arkamızda gece yürüyüşü yapanlar vardı. Ağır ağır nefes alıyorlardı ve kulaklarından belli belirsiz bir müzik yayılıyordu. Görünüşleri kalbimin küt küt atmasına sebep olmuştu.

Sonra sisin yüzlerini gölgelediği, parkın patikalarında dolaşarak yasadışı, anonim seksin erotik heyecanını arayan yalnız adamlar gördüm. Birçoğu sanki kıyafet şartı varmış gibi benzer giyinmişti. Eşofman altı, pahalı koşu ayakkabısı, içe giyilen dar tişörtü açığa çıkaran, fermuarı kapatılmamış kapüşonlu eşofman üstü. Sisin her tarafından fırlayıveriyorlardı. Dolanıp duruyor, etrafı süzüyorlardı. Sam'e ve bana bir kez daha dönüp bakmadılar. Onların tipi değildik.

"Geri dönmeliyiz," dedim.

"Sakin ol," dedi Sam.

Bu sinsi sinsi dolanan adamlarla aynı huzursuzluğu payla-

şıyordu. Onu yönlendiren bir şey var gibiydi. Bir açlık. Bir ihtiyaç. Bir banka kuruldu ve ufka bakarken sağ bacağını sallamaya başladı. Az önce gözlerinde gördüğüm o ateş, yerini büyük bir sertliğe bırakmıştı. Bakışları soğuk ve kömür karasıydı.

Yanına oturduğumda kalbim öyle hızlı atıyordu ki bankı sallamamasına şaşırdım. Sam, ceketinin cebinden bir sigara çıkarıp yaktı. Çakmağın sisin içindeki ateşi sinsi sinsi gezenlerden birinin dikkatini çekmişti. Deri giyimli bir güve aleve doğru çekiliyordu. Adam yaklaştıkça gerildim ve cebimdeki biber gazını sıkı sıkı tuttum.

Adam, bizim oturduğumuz banka ulaştığında yüz hatları da belirginleşti. Yakışıklı ve endamlıydı, çene çizgisi sert bir kirli sakalla kaplıydı. Karanlık bir seksilik saçıyordu.

Kısık ve özür dilercesine bir sesle, "Merhaba," dedi konuşmak yasakmış gibi. "Bir sigara alabilir miyim?"

Adama istediğini vermek zorunda kalan Sam cebinden bir sigara çıkarıp torbacı rahatlığıyla avucunun içinde uzattı. Çakmağını çakınca adam öne doğru uzanıp yaktı. Sigaranın ucu kararıp köze dönmeden önce kıpkırmızı parladı. Adam, Sam'e bakarak başını salladı ve üflediği duman sise karıştı.

"Teşekkürler."

"Bir şey değil," dedi Sam. "İyi şanslar."

Adam, sinsi ve seksi bir edayla gülümsedi. Deri giyimli bedeniyle kasılarak uzaklaşırken başını arkaya çevirip, "Şansın bununla bir ilgisi yok, tatlım," dedi. Sonra geldiği gibi sisin içine karışarak yok oldu.

Ben onu düşündüm. Farklı bir ormanda. Farklı bir zamanda. O da bu şekilde kaybolsaydı keşke, uzaklaşıp bizi yalnız bıraksaydı.

"Sam, ben eve gitmek istiyorum," dedim.

"Peki. Git."

"Sen gelmeyecek misin?"

"Hayır."

"Burada ne işimiz var?"

Aniden irkilen Sam beni susturdu. Ayağa kalktı. Gergin, özgüvenli ve saldırıya hazır vücuduyla az önce geldiğimiz yöne baktı. Bakışlarını takip edip ne gördüğünü görmeye çalıştım. Sisin içinden bir kadın belirmişti ve yaklaşık yüz metre uzağımızdaydı. Tek başınaydı ve göğsünde sıkı sıkı tuttuğu bez çantasıyla koşar adım yürüyordu. Genç ve muhtemelen açtı. Taksi masrafından kurtulmak için parkın bir yakasından öteki yakasına geçmek için bunun nefes kesecek derecede kötü bir fikir olduğunu düşünmemeye çalışıyormuş gibi bir hali vardı.

Hemen arkasındaki sisten bir adam çıktı ve kıza o kadar yakındı ki onun gölgesi gibi görünüyordu. Kapüşonlu, siyah bir svetşört giymişti ve kendisi de gölgeden farksızdı. Dengeli adımlarla kızdan daha hızlı yürüyerek ona yetişti. Kız bunu fark edince hızlanıp koşar adım yürümeye başladı.

"Sam?" dedim kalbim göğsümde boş boş çarpmaya başladığında. "Sence kıza saldıracak mı? Yoksa..."

Daha kötüsünü mü yapacak? Bunu söylemeye çalışıyordum. *Yoksa çok daha kötüsünü mü?*

Fakat konuşma şansı yakalayamadım çünkü yarı adam yarı gölge çoktan kızın üstüne çullanmıştı. Eliyle omzunu bastırırken ya çantasına ya da çantasının arkasına gizlenmiş göğüslerine ulaşmaya çalışıyordu.

Sam ayağa kalkıp hızla patikaya doğru koşarken çizmelerinin sesi sisin içinde boğuldu. Neler olup bittiğini tam olarak anlayamamış olsam da içgüdüsel olarak ben de onun arkasından koştum.

Kız, Sam'i fark edince sanki Sam ona saldıracakmış gibi geri çekildi, bacaklarını sallayarak adamın ağırlığının altında debelenirken bir yandan da çantasını kalkan gibi havaya kaldırmıştı. Sam geniş bir yay çizerek kadının etrafından döndü, hiç yavaşlamadan doğrudan adamı hedef alarak saldırdı.

Bu çarpışma, adamı kızdan ayırıp çimlere doğru savurmuştu. Sam geriye doğru sendeleyerek adamdan uzaklaştı. Kız aceleyle olay yerinden kaçmaya çalışırken arkasına bakmak istese de

buna cesareti yoktu. Kızın önüne çıkıp ellerimi havaya kaldırdım. İçimde köpüren adrenalini hissedebiliyordum.

"Korkma," dedim. "Zarar vermeyeceğiz."

Kızın arkasındaki saldırgan kaçmaya çalışırken çimlerin üstünde kaydı. Sam, adamın üstüne atlayıp onu yere yapıştırdı. Kurban olmasına ramak kalan kızı en yakındaki banka götürüp oturttuktan sonra orada kalmasını emrettim. Sonra soluğu Sam'in yanında aldım hızla.

Sam adama bir şekilde diz çöktürmüştü. Üstüne abandıkça adam iyice iki büklüm oldu, yüzü çimlere değene kadar öne eğildi.

Coop'un söyledikleri bir anda aklımda canlandı. *Neler yapabileceğini bilmiyoruz.*

"Sam, adama bir şey yapma!"

Sesim bütün parkta yankılanıp Sam'in dikkatini dağıttı. Başını kaldırıp bana baktı ama bu pek uzun sürmedi, yalnızca birkaç saniye. Yine de adamın ona tekme atması için yeterliydi. Ayağı Sam'in karnına geldi ve onu çimlerin üstüne devirdi.

Adam tek hamleyle ayaklandı, bacakları ayrık ve dizlerden büküktü. Başlangıç noktasındaki bir koşucu gibiydi. Hemen sonra harekete geçtiğinde ayakkabıları kaygan çimlerde biraz kaydı. Sam hâlâ sırtüstü yatıyor, yan dönmeye, karnındaki acıyı dindirmek için nefes almaya çalışıyordu. Nakavt olmamıştı ama buna ramak kalmıştı.

Beceriksizce koşmaya başladım, tek elimle de cebimdeki biber gazı spreyini yokluyordum.

Adam artık tamamen ayaklanmıştı ve o da koşuyordu ama ben ondan daha hızlıydım ve yürüdüğüm kilometrelerin mükâfatını alıyordum. Adamın svetşörtünü yakalayınca kapüşonu kafasından çıktı. Kapüşonun altında bir beyzbol şapkası vardı ve biraz yamulmuştu. Kuzguni siyah saçlarını ve kakao renkli ensesini gördüm. Kapüşonunu hızla çekmem onu yavaşlatmıştı. Spor ayakkabıları kaydı, kolları sağa sola sallandı.

Arkasına döndüğünde yüzünü göreceğimi sanmıştım ama bana doğru hamle yapan elini bulanık bir şekilde gördüm yal-

nızca. Sonra o tokat geldi. Elinin tersiyle yanağıma öyle sert vurmuştu ki başım sağa doğru döndü.

Görüşüm bulanıklaşıp kırmızı bir acıyla zonkladı ve diğer her şey silindi. Senelerdir böylesi bir acı hissetmemiştim. Hatta on senedir. Çam Ev'den kaçtığımdan beri. Ormanda çığlık attığımdan beri. O kalın dal bana çarpıp başımı döndürdüğünden beri.

Aniden yine oradaydım sanki ve dalın o derin, zonklayan acısını hissediyordum. Zaman daralmış, içine düşmek üzere olduğum karanlık bir tünele dönüşmüştü ve bütün o kötü olayların yaşandığı lanetli ormana dönene kadar da düşmeye devam edecektim.

Ama orada değildim. Yeniden şimdiki zamana döndüm ve şoktan bütün vücudumun uyuştuğunu hissettim. Elim irademdışında açılınca kapüşon avucumdan kurtuldu. Görüşümü bulutlandıran kırmızı sisin içinde adamı hâlâ görebiliyordum. Artık özgür kalmıştı ve güneye doğru koşuyordu. Gittikçe uzaklaşıp gözden kayboldu.

Onun varlığını farklı yönlerden çıkan iki kişi doldurdu. Biri Sam'di ve adımı söyleyerek hızla arkamdan bana doğru koşuyordu. Diğeri az önce kurtardığımız kızdı. Banktan kalkmış, elini çantasının derinliklerine kadar sokarak bana doğru geliyordu.

"Kanıyor," dedi.

Sıcak ve ıslak bir şeyin burun deliklerimden aktığını hissedince elimi burnuma bastırdım. Aşağı baktığımda parmaklarımdaki kanı gördüm.

Kız bana peçete verdi. Ben burnuma dokunurken Sam de sırtıma bastırarak bana sarıldı.

"Lanet olsun, fıstık," dedi. "Burnumuzun dibinde bir dövüşçü varmış."

Ağzımdan nefes alıp çim kokan soğuk havayı içime çektim. Bütün vücudum adrenalin, korku ve Sam'in haklı olabileceğine dair bir azametle dolmuştu. Ben göz kamaştıran bir savaşçıydım.

Kurtardığımız kız da (bize adını hiç söylemedi) şaşkına dön-

müştü. Sisin içinde ilerleyip parktan çıkarken korku dolu, kısık bir sesle konuşuyor, çete olup olmadığımızı soruyordu.

"Hayır," dedim.

"Evet," dedi Sam.

Central Park Batı girişine ulaştığımızda taksi çevirdim ve kızın bindiğinden emin oldum. Kapıyı kapatmadan önce avucuna yirmi dolar sıkıştırıp parmaklarını paranın üstüne kapattım ve "Taksi parası. Bir daha bu saatte parkta tek başına yürüme," dedim.

15

Uyandığımda yüzüm hâlâ acıyordu. Elmacık kemiğimden burnuma doğru uzanan bu donuk acı dünün tortusuydu. Duşa girdiğimde suyu dayanabildiğim kadar sıcağa getirdim ve beş dakika boyunca buharı burnuma çekip dışarı vererek burun deliklerimde kalan kan pıhtısını dışarı atmaya çalıştım. Sonra başımı duş başlığına doğru kaldırıp sıcak suyun tenimi ısırmasına izin verdim.

Dün geceyi düşündüğümde bacaklarım öyle sert sarsıldı ki destek almak için duşa yaslanmam gerekti. Bu kadar aptal olabildiğime, tehlikeye bu kadar çabuk atılabildiğime inanmak güçtü. Parktaki adam silahlı olabilirdi. Bıçaklanabilir, vurulabilir, öldürülebilirdim. Tüm bunlara rağmen yalnızca bir tokatla işin içinden sıyrılabildiğim için çok şanslıydım.

Duştan çıkınca elimle banyonun aynasını sildim ve puslu yüzeyde net bir çizgi oluşturdum. Bana bakan yansımanın yanağında belli belirsiz bir morluk vardı. Fark etmek zordu ama dokununca acıyordu. Parmak uçlarımla ufacık bir baskı uygulamak bile yüzümü buruşturmama yetiyordu.

Yanağımdaki yeni acı eski yaraları da uyandırmıştı. Çam Ev'de aldığım bıçak yaraları kalıcı bir hasara neden olmamış olsa bile iz bırakmıştı. Bugün zonkluyorlardı. Senelerdir onları ilk kez hissediyordum. Karnımdaki yara izi aynada görünene ka-

dar sırtımı hafifçe kamburlaştırdım. Buhardan kızaran tenimde süt beyazı bir çizgi vardı. Sonra öne doğru eğildim. Omzumun hemen altında, aralarında iki buçuk santim olan iki yara izine yakından baktım. Bir tanesi dikey uzanıyordu. Diğeriyse hafifçe çaprazlamasınaydı. Bıçak daha büyük olsaydı kesişeceklerdi.

Kurulanıp giyindiğim sırada hepsinin acısı hafiflemişti. Can sıkıcıydı, evet ama baş edemeyeceğim bir şey değildi.

Mutfağa gidip Coop öncesi Xanax'ımı üzümlü sodayla içtikten sonra Sam'in odasından çıkmasını beklemeye başladım. Birkaç dakika sonra odadan çıktığında tamamen başka bir insan gibi görünüyordu. Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdığı için makyajın nazikçe öptüğü yüzü ortaya çıkmıştı. Eyelinerını daha ince bir şekilde çekmişti ve kırmızı ruj yerine şeftali pembesi bir parlatıcı sürmüştü. Her zamanki siyah tutkusundan vazgeçip koyu renk kot pantolon, mavi düz ayakkabı ve dün *Saks*'tan aşırdığı bluzu giymişti. Çaldığım altın küpeler kulaklarındaydı.

"Vay canına," dedim.

"Benim yaşımdaki bir piliç için hiç fena değil, değil mi?"

"Bence de."

"İyi bir izlenim bırakmak istedim."

Kafeye doğru yürürken yoldan gelip geçen birkaç kişi dönüp bize baktı ama bunun nedeni Jonah Thompson'ın haberi miydi yoksa Sam'in yeni imajı mıydı, bunu kestirmek imkânsızdı. Muhtemelen ikincisiydi. Bana doğru bakan birkaç göz fark ettim ve beni Sam'le karşılaştırdıklarını hissettim.

Biz kafeye varıp pencere kenarında her zaman oturduğu yerin önünden geçerken Coop da aynısını yaptı. Camın ardından beni başını sallayarak selamladıktan sonra Sam'i süzmeye başladı. Öfkemin enseme battığını hissettim.

İçeri girdiğimizde Coop ayağa kalktı. Son buluşmamızdan farklı olarak giyimiyle kafenin üst sınıf kalabalığının içine karışmıştı. Bugün üstünde bej pantolon ve siyah polo gömlek vardı. Yakışmıştı. Kısa kollarından kalın bisepsleri görünüyordu ve damarları teninin altından fırlıyordu.

"Sen Samantha olmalısın," dedi.

Tokalaşma konusunda çok yavaş kalmıştı. Beceriksizdi. Kararsızdı. Hareketi tamamlamak Sam'e kalmıştı. Masanın bir ucundan uzanıp Coop'un açık avucunu tuttu.

"Sen de Memur Cooper olmalısın," dedi.

"Coop," dedi hızlıca. "Herkes bana Coop der."

"Bana da herkes Sam der."

Zoraki bir gülümsemeyle, "Harika," dedim yerlerimize otururken. "Hepimiz tanışmış olduk."

Coop'un önünde iki fincan vardı. Onun kahvesi ve benim çayım. Fincanlara bakarken, "Sam, senin için de sipariş vermek istedim ama ne tercih edeceğini bilmiyordum," dedi.

"Kahve," dedi Sam. "Ben alırım. Siz ikiniz sohbet edin."

Kafenin arka tarafındaki tezgâha, kimseyi rahatsız etmeden masaların etrafını dolaşarak gitti. Masalardan birinde beyzbol kasketini ters takmış, sakallı bir adam vardı. Önündeki laptopa bakılırsa yazar olmalıydı. Bunun dışında masada deri bir omuz çantası, iPhone ve sarı bir not defterinin üstünde duran parlak Montblanc kalem vardı. Sam'e hayranlık içinde baktı. Sam, cilveli bir tavırla parmaklarını kıvırıp el sallayarak gülümsedi.

"Demek Samantha Boyd o," dedi Coop.

"Ta kendisi." Oturduğum yerden Coop'un kafenin öteki tarafındaki Sam'i seyredişini izledim. "Bir sorun mu var?"

"Sadece çok şaşırdım," dedi. "Bu şekilde ortaya çıkacağını hiç düşünmemiştim. Hayalet görmek gibi bir şey bu."

"Ben de çok şaşırmıştım."

"Hiç beklediğim gibi değilmiş."

"Ne bekliyordun ki?"

"Galiba daha sert birini. Yıllık fotoğrafında farklı görünüyor, değil mi?"

Coop'a Sam'in çok farklı olduğunu, sırf onu etkilemek için benim hatırıma sert köşelerini yumuşattığını söyleyebilirdim. Söylemedim.

"Dün gece Nightlight Inn hakkında bir şeyler okudum," dedi Coop. "Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum."

"Zor bir hayatı olmuş."

"İkiniz nasıl anlaşıyorsunuz?"

"Harika. Jeff'le pek anlaşamıyorlar ama. "

Coop yarım ağızla gülümsedi. "Buna şaşırdığımı söyleyemeyeceğim."

"Tanıman gereken kişi Jeff. Sam'le kurulan bu düzen geçici. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, kalıcı olan Jeff."

Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Plansız bir şekilde bir anda ağzımdan çıkıvermişti. Coop'un yarım gülümsemesi de aynı bu şekilde kaybolup gitti.

"Ama geldiğin için teşekkür ederim," dedim suçluluk duygusuyla yumuşayan bir sesle. "Kendimi yük gibi hissetmeye başlamama rağmen bu teklifin çok nazikti."

"Sen yük değilsin, Quincy. Hiçbir zaman olmadın ve hiçbir zaman da olmayacaksın."

Coop her zamanki bakışlarıyla beni süzdü. Parmağımı yaralı yüzümde dolaştırıp elmacık kemiğimdeki belli belirsiz pembe çizgiyi fark edip etmediğini düşündüm. Bir parçam sormasını, açıklamak için uydurduğum yalanı kullanmama izin vermesini istiyordu. *Ah, o mu? Kapıya çarptım.* Arkamdan ellerinde buharı tüten bir fincanla gelen Sam'i seyrettiğini fark edince hayal kırıklığına uğradım. Sam, yazarın yanından geçerken yanlışlıkla masasına çarptı ve kahve fincanı tehlikeli bir şekilde sallandı.

"Özür dilerim!" diye mızmızlandı Sam.

Adam gülümseyerek başını kaldırdı. "Sorun değil."

"Güzel laptopmuş."

Sonra masaya, benim yanıma oturup Coop'u bir kez daha şöyle bir süzdükten sonra, "Senin daha farklı olmanı bekliyordum," dedi.

"İyi anlamda mı, kötü anlamda mı?" diye sordu Coop.

"Daha çirkin olmanı bekliyordum ama kesinlikle öyle değilmişsin."

"Yani daha önce kim olduğumu biliyor muydun?"

"Elbette. Senin de benim kim olduğumu bilmen gibi. İnternetin gücü. Bütün sırlar ortada."

"O yüzden mi saklandın?"

"En büyük nedeni bu," dedi Sam. "Ama artık hayata geri döndüm."

"Kesinlikle." Coop'un sesinden, Sam'in oynamaya çabaladığı iyi kız rolüne hiç inanmadığı ortadaydı. Arkasına yaslandı, başını yana eğdi ve Sam'in onu süzdüğü gibi o da Sam'i süzdü. "Neden geri dönmeye karar verdin?"

"Lisa'ya olanlardan sonra Quincy'ye yardım edebileceğimi düşündüm," dedi Sam, "*eğer* yardıma ihtiyacı varsa," diye ekleyerek.

Coop hemen karşısında oturmuyormuşum gibi, görünmezmişim gibi, "Quincy'nin yardıma ihtiyacı yok," dedi. "O çok güçlüdür."

"Ama ben bunu bilmiyordum. Gelmemin nedeni buydu."

"Uzun mu kalacaksın?"

Sam kaygısız bir tavırla omuzlarını silkti. "Olabilir. Henüz bunu söylemek için çok erken."

Çayımdan bir yudum aldım. Çok sıcaktı ve dilimi yaktı ama acının, ensemde bir kez daha ortaya çıkan rahatsızlık noktasını silmesini umarak içmeye devam ettim. Bu kez nokta parmak izi kadardı ve tenimin içine batıyordu.

"Sam ismini değiştirmiş," dedim. "Kimsenin onun izine rastlayamamasının nedeni bu."

"Gerçekten mi?" Coop'un yüz hatları şaşkınlıkla hareketlendi. İsmimi değiştirme fikrimi ona açtığımda çektiği nutkun ayrısını çekmesini bekliyordum ama onun yerine, "Sana nerede olduğunu ya da hangi isimle yaşadığını sormayacağım," dedi. "Umarım zamanla bana bunları kendi isteğinle anlatacak kadar güvenirsin. İstediğim tek şey ailenle iletişime geçip onları haberdar etmen."

"Ortadan kaybolmamın nedenlerinden biri ailem," dedi Sam sessizleşerek. "Nightlight Inn'den önce de pek iyi bir çevrede değildim. Sonrasında daha da kötüleşti. Hepsini seviyorum ama bazı aileler birbirlerinin etrafında olmamalı."

"Senin için onlarla iletişime geçebilirim," diye önerdi Coop. "Yalnızca iyi olduğunu söylemek için."

"Senden böyle bir şey isteyemem."

Coop omuzlarını silkti. "Sen istemiyorsun, ben teklif ediyorum."

"Gerçek bir kamu görevlisi gibi konuştun. Hep polis miydin?"

"Hep değil. Önceden ordudaydım. Donanmada."

"Hiç savaş gördün mü?"

"Evet." Coop, pencereden bakıp Sam'le göz göze gelmemek için bebek mavisi gözleriyle dışarıdaki dünyaya baktı. "Afganistan."

"Haydi ya. Kötü günler geçirmişsindir."

"Geçirdim ama bu konuda konuşmayı sevmiyorum."

"Sen ve Quincy bu konuda çok benziyorsunuz."

Coop, başını pencereden çevirip bana baktı. Yüz ifadesi yine anlaşılmazdı. Aniden korkunç bir şekilde mutsuz göründü.

"Herkesin travmayla başa çıkma yöntemi farklıdır," dedi.

"Peki sen kendi travmanla nasıl başa çıkıyorsun?" diye sordu Sam.

"Balığa çıkıyorum," dedi Coop. "Ve ava. Ve yürüyüşe. Bilirsin işte, tipik Pennsylvania'lı erkek hobileri."

"İşe yarıyor mu?"

"Çoğunlukla."

"Belki ben de denesem iyi olur," dedi Sam.

"İsterseniz seni ve Quincy'yi bir gün balığa götürebilirim."

"Quincy haklı. Sen gerçekten harikasın."

Sam uzanıp Coop'un elini sıktı. Coop, elini geri çekmeyince öfkem iyice kabardı. Gerginlik omuzlarımı ele geçirip Xanax'ın yumuşak yastığından kendine yol buldu. İkinci hapı da içmek

istiyordum. İkinci hapa *ihtiyaç* duyan kadın tipine dönüşüyor olduğumdan endişelendim.

"Benim tuvalete gitmem gerek," dedim masadan çantamı alarak. "Gelmek ister misin, Sam?"

"Tabii." Sam, Coop'a göz kırptı. "Kızlar işte. Yapacaklarımızı öngörmek çok basit, değil mi?"

Kafenin arka tarafına doğru giderken masadaki yazara yeniden el salladı. Yazar da aynı şekilde karşılık verdi. Sam'le sıkıştık tek kişilik banyonun içine. Tozla kaplı aynanın önünde durduğumuzda omuzlarımız birbirine değiyordu.

"Nasılım?" dedi Sam makyajını kontrol ederken.

"Soru şu: *Ne* yapıyorsun sen?"

"Dost canlısı olmaya çalışıyorum. İstediğin bu değil miydi?"

"Buydu..."

"O halde sorun ne?"

"Biraz dozunu düşür. Abartılı davranırsan Coop rol yaptığını anlar."

"Anlarsa bu sorun olur mu?"

"Garip olur işte."

"Gariplikle bir sorunum yok benim."

İçinde Xanax kalmış olması ihtimaline karşı çantamı karıştırmaya başladım. "Coop'un var ama."

"*Ah*," dedi iğneleyici bir tavırla. "Demek aranızdaki ilişki tuhaf bir hal aldı."

"O benim arkadaşım."

"Doğru. *Arkadaş*."

"Evet."

Çantamın dibinde birkaç şerit yumuşamış sakız ve havla kaplanmış tek bir Mentos buldum. Xanax yoktu. Çantamın fermuarını kapattım.

"Seninle tartışmıyorum," dedi Sam.

"Evet ama bir iddiada bulunuyorsun."

"Ben mi?" dedi sahte bir alınganlık göstererek. "Ben senin o seksi polisle yatmak istediğin iddiasında bulunmuyorum."

"Bence şimdi bulundun."

"Ben adamın seksi olduğunu söylüyorum sadece."

"Ben hiç fark etmedim."

Sam dudak parlatıcısını çıkarıp her iki dudağına da hızla sürdü. "Ben buna saçmalık derim, fıstık. Bunu fark etmemek çok zor."

"Ciddiyim, hiç fark etmedim. O benim hayatımı kurtardı. Hayatını kurtaran kişiye o gözle bakmıyorsun."

"Erkekler bakar. Bakmıyor gibi yaparlar ama kesinlikle bakarlar."

Sam bilge ve görmüş geçirmiş bir tavır takındı. Seks tavsiyeleri veren bir ablaya dönüşmüştü. Ne tür erkeklerle çıktığını merak ettim. Muhtemelen yaşlılardan hoşlanıyordu. İri yapılı, göbekli ve sakalları kırçıllaşmış motosikletçilerden. Ya da genç seviyor olabilirdi. Deneyimsiz olduğu için en ilgisiz saksoya bile minnettar kalan zayıf, soluk tenli adamları.

"Baktıysa bile," dedim, "Coop bunu büyütmeyecek kadar centilmen bir adamdır."

"Centilmen mi? O bir polis. Deneyimlerime dayanarak söylüyorum, polisler beton matkabı gibi sevişir."

Karşı çıkmamı beklediğini, bu kadar ahlakçı olduğum için beni paylamak istediğini bildiğim için tek kelime etmedim. Janelle de böyle davranırdı bana.

"Şaka yapıyorum," dedi. "Rahatla."

Bu da Janelle'in bir diğer özelliğiydi. Çok ileri gittiğini fark edince geri adım atıp şaka yaptığını söyleyerek işin içinden sıyrılmaya çalışırdı. Bugün Sam onu bile aşmıştı.

"Özür dilerim, Quinn. Üslubumu yumuşatacağım. Gerçekten." Elini cebine daldırdı. "Bu arada bunu sevebileceğini düşündüm. Ivır zıvır çekmecen için."

Şık ve gümüş bir kurşun kadar parlak bir Montblanc kalem çıkarıp elime tutuşturdu. Bu, kafedeki yazara aitti. Şimdiyse ikimizin olmuştu. Paylaştığımız sırlardan biriydi artık.

ÇAM EV

SAAT 18:58

Herkes akşam yemeği için üstünü değiştirmek zorundaydı. Bu, Janelle'in kurallarından biriydi. Janelle, evden çıkmadan önce her birinin yemeğe uygun giyinip giyinmediğini kontrol etti ve "Paspallar evlerine gönderilecek," diye uyardı.

Quincy, yanında iki elbise getirmişti. Üniversiteye gelirken getirdiği iki elbiseydi bu. İkisini de Quincy'nin kendisi gibi birlik partilerine gidip kardeşlik yemini etmesinin hayallerini kuran annesi seçmişti.

Quincy siyah olan elbisenin o akşama uygun olduğunu düşünmüştü ama elbise kulübenin cılız ışığında Çılgınlar Kraliçesi'ndeki Audrey Hepburn'ün yerine cenazeye gitmiş bir dulu andırıyordu. Bu yüzden geriye, onu biraz pasaklı gösterecek olan mavi elbise kalıyordu.

"Çok tıknaz görünüyorum," dedi Quincy.

Haklı olduğunu biliyordu, çünkü Janelle yarım saat önce parmağını kestiğinde bile bu kadar dehşete kapılmış görünmüyordu. Buruşmuş, yara bantlı parmağıyla Quincy'yi işaret etti.

"Daha kötüsü," dedi. "Bakire gibi görünüyorsun."

"Bu kötü bir şey değil, biliyorsun."

"Birini yatağa atmak istiyorsan kötü bir şey."

"Craig ilk kez yapacağımı biliyor."

Janelle, "Elbise de bunu ön plana çıkarıyor iyice," dedi Quincy'yi baştan ayağa süzerek. "Bir fikrim var."

İki bavulundan birini açıp Quincy'ye bir şey fırlattı. Bu bir elbiseydi. Beyaz ipekten. Bir havuz kadar soğuk ve ışıltılıydı.

"Beyaz, bekârete vurgu yapan bir renk değil mi?" diye sordu Quincy.

"Elbisenin rengi öyle olabilir ama kesimi çok seksi. İkisi bir arada. Craig buna bayılacak."

Quincy gözlerini devirdi. Psikolojiye giriş dersinde öğrendiklerinden beri Bakire Meryem-fahişe kompleksine takılıp kalan Janelle'in tipik bir hareketiydi bu.

"Sen ne giyeceksin?"

Janelle bavuluna geri döndü. "Fazladan bir şeyler getirdim tabii ki."

"Tabii ki."

Quincy elbiseyi üstüne tutup kendini kare şeklindeki kirli aynada inceledi. Dekolte korse kısmı ve asimetrik eteğiyle bu kesim ona göre biraz fazla seksiydi. Sırtı dönükken bile Janelle onun kararsızlığını sezmişti. "Üstünde bir dene, Quincy."

Quincy, mavi elbisesini çıkarınca Janelle sutyenine ve külotuna kınayan gözlerle baktı. Birbiriyle uyumsuz ve eskimişlerdi, seksiliğin antitezi gibiydiler.

"Tanrım Quincy, sen ciddi misin? Sen bu hafta sonunun herhangi bir evresini planlamadın mı hiç?"

"Planlamadım," dedi Quincy az önce çıkardığı mavi elbiseyi göğsünde tutup arkasına saklanmaya çalışarak. "Çünkü planlamak bazı şeyleri baskı altına alıyor. Ben baskı istemiyorum. Craig'le bu hafta sonu ne yaparsak yapalım, doğal akışında olmasını istiyorum."

Janelle içten bir gülümseme takınıp Quincy'nin yüzüne düşen sarı saçları geriye attı. "Gergin olman çok normal."

"Gergin değilim." Quincy sesindeki endişe dolu titreyişe kaşlık yüzünü ekşitti. "Ben sadece... deneyimsizim. Ya eğer..."

"Sekste çok kötüysen mi?"

"Şey, öyle de denebilir."

"Deneyene kadar bunu bilemezsin."

"Ya Craig'in hoşuna gitmezse?"

Quincy, Janelle'in daha önce Craig'in kendisi dışında da birçok seçeneği olduğunu söylediğini hatırladı. Maçlardan sonra peşinde dolanan amigo kızları ve bahçede ismini bağıran hayranlarını çok iyi biliyordu. Craig, Quincy'yle bir hayal kırıklığı yaşarsa yeri hemen doldurulacaktı.

"Hoşuna gidecek," dedi Janelle. "Sonuçta o bir erkek."

"Ya benim hoşuma gitmezse?"

"Gidecek. Alışmak biraz zaman alıyor sadece."

Quincy midesinde bir şeylerin çırpındığını hissetti. Kelebekten fazlasıydı. Sanki bir kuş kanatlarını çırpıyordu. "Ne kadar zaman?"

"Sakin ol," diye rahatlatmaya çalıştı onu Janelle. "Şimdi bakalım elbise üstünde nasıl duracak?"

Quincy elbiseyi giyerken beyaz ipek çıplak bacaklarını gıdıkladı. Onu yukarı doğru çekiştirip omzunun üstüne çıkarırken Janelle, "Joe hakkında ne düşünüyorsun? Seksi sayılır, değil mi?" diye sordu.

"Bence daha çok tüyler ürpertici," dedi Quincy.

"Esrarengiz."

"Bu da pratikte tüyler ürpertici olmakla aynı şey."

"*Ben* onun esrarengiz olduğunu düşünüyorum. Ve seksi."

"Ve sahipli," diye ekledi Quincy. "Kız arkadaşını unutuyorsun."

Şimdi gözlerini devirme sırası Janelle'deydi. "Her neyse."

"Kayıtlara geçsin, kimse onu burada istemiyor. Sadece doğum günün olduğu için kalmasına izin verdik."

"Dikkate alınmıştır," dedi Janelle. "Endişelenme. Onu eğlendirmeyi planlıyorum."

Quincy, elbiseyi çekiştirmesi bitince fermuarını kapaması için Janelle'e doğru geri geri gitti. İkisi de Quincy'nin aynadaki

yansımasını izledi. Elbise, Quincy'nin normalde sevdiğinden daha sıkı da olsa Janelle haklıydı. Seksi görünüyordu.

"Vay canına," dedi.

Janelle ıslık çaldı. "O kadar iyi görünüyorsun ki seni becermeye kalkabilirim."

"Teşekkürler. Galiba."

Janelle elbiseye biraz çekidüzen verdi. Eteğin ucundan tutup aşağı çekti ve Quincy'nin omuzlarında biriken kumaşı düzeltti.

"Mükemmel."

"Öyle mi dersin?" diye sordu Quincy, gerçekten de mükemmel olduğunu bile bile.

Yine de canını sıkan bir şey vardı.

"Sorun ne?" diye sordu Janelle.

"Acıyacak, değil mi?"

"Evet," dedi Janelle iç çekerek. "Acıyacak ama çok da iyi hissettirecek."

"Hangisini daha çok hissedeceğim? Kötüyü mü, iyiyi mi?"

"Tuhaf olan kısmı da burası. Bu tek bir duygu ve ikisi birbirinin aynısı."

Quincy aynaya baktı. Yansımasının gözlerine dikkat kesildi ve orada gördüğü korkuyla huzuru kaçtı. "Emin misin?"

"Bana güven." Janelle kollarını Quincy'ye sarıp onu arkadan kucakladı. "Ben seni yanlış yönlendirir miyim hiç?"

16

Dün akşam da, gayet iyi anladığımız gibi Sam'le ikimiz kendi başımızın çaresine bakabilecek olmamıza rağmen Coop bize eve kadar eşlik etme konusunda ısrar etti. Sam, Coop'un yanında yürüyor, adımlarını onunkilere uygun bir şekilde dikkatlice atıyordu.

Ben geriden geliyordum ve yüzümü güneşe doğru kaldırmıştım. Parlak ve sıcak bir öğleden sonraydı. Kış yavaş yavaş baskın gelmeden önceki pastırma yazının son öpücüğüydü. Yüzümdeki morluk güneş ışığıyla ısınınca biraz zonklamaya başladı. Tenimin boylu boyunca kızardığını hayal edebiliyordum. Coop'un arkasına dönmesini, en sonunda morluğumu hissetmesini ve endişe içinde gözlerini kocaman açmasını istiyordum ama Sam'le birlikte iki adım öndeydi ve Seksen İkinci Cadde'ye girmek üzere köşeyi dönerken adımları hâlâ birbiriyle uyumluydu.

İkisi de bir anda durdu.

Ben de öyle.

Apartmanımın önünde bir şeyler oluyordu. Bir sürü muhabir üşüşmüştü ve o kadar çok, o kadar zapt edilemez görünüyorlardı ki iki sokak öteden onları fark etmiştik.

"Coop." Cılız sesim normal halinin bir yansımasıydı. "Bir sorun var."

"Olamaz," dedi Sam.

"Sakin olun," dedi Coop. "Neden burada olduklarını kesin olarak bilmiyoruz."

Ama ben biliyordum. Bizim için buradaydılar.

Çantamdan, Sam'le evden çıkarken kapattığım cep telefonumu çıkardım. Telefon, bir yığın uyarı sesiyle birlikte açıldı. Cevapsız çağrılar. Cevapsız e-postalar. Cevapsız mesajlar. Ekranda yukarı aşağı hareket eden parmaklarım endişeden uyuştu. Tanımadığım sayısız numara vardı ve muhabirlere ait oldukları apaçıktı. Yalnızca Jonah Thompson'ınkini tanıyordum. Üç kez aramıştı.

Bizi fark etmelerine en fazla bir dakika kaldığını bilerek, "Yürüyüp gidelim," dedim. "Ya da taksiye binelim."

"Peki nereye gideceğiz?" diye sordu Sam.

"Bilmiyorum. Jeff'in ofisine. Central Park'a. Burası dışında herhangi bir yere."

"Kötü bir fikir değil," dedi Coop. "Neler olup bittiğini öğrenmek için zaman kazanmış oluruz."

"Hem sonsuza dek burada kalamazlar." Gözlerimi kısıp son otuz saniyede bile artmış olan kalabalığa baktım. "Kalabilirler mi?"

"O kadar uzun bekleyemem," diye homurdandı Sam.

Harekete geçip muhabirlere doğru yürümeye başladı. Bluzunu arkadan yakalayıp onu geri çekmeye çalıştım ama işe yaramadı. İpek, parmaklarımın arasından kayıp gitti.

"Bir şeyler yap," dedim Coop'a.

Coop, mavi gözlerini kısarak Sam'i izledi. Endişelenmiş miydi yoksa etkilenmiş miydi, anlayamıyordum. İkisinden de biraz olabilirdi. Hissedebildiğim tek duygu endişeydi ve Sam'in arkasından koşup tam sokağıma girdiği sırada onu yakaladım.

Muhabirler elbette bizi gördü ve neredeyse aynı anda bize doğru döndü. Yolda ezilmiş bir hayvan ölüsü gören akbabalar gibiydiler. Televizyoncular kameramanlarıyla birlikte gelmişlerdi ve en iyi pozisyonu almak için birbirlerini ittiriyorlardı.

Onların hemen önünde çömelmiş duran sessiz fotoğrafçıların deklanşörlerinden çat sesi geliyordu.

Jonah Thompson da aralarındaydı. Buna şaşırmamıştım. Diğer muhabirler gibi o da biz yaklaşırken isimlerimizi bağırdı. Sanki bizi tanıyormuş gibi. Sanki umurundaymış gibi.

"Quincy! Samantha!"

Dört bir yandan kamera ve mikrofon istilasına uğrayınca birkaç adım geri gittik. Omzumda ağır ve güçlü bir el hissettim. Coop'un nihayet yanımıza geldiğini anlamak için arkama dönüp bakmama bile gerek yoktu.

"Haydi çocuklar, kenara çekilin," dedi muhabirlere. "Bırakın da geçsinler."

Sam, kollarını öne doğru sallayarak yolu açarken kime çarptığını umursamıyordu.

Küfür nedeniyle çekimin yayında kullanılmayacağını bilerek, "Şu sikik yolumuzdan siktir olup gidin," dedi. "Size söyleyecek hiçbir bokumuz yok."

"Yorum yok mu yani?" diye sordu muhabirlerden biri. Bu, bir televizyoncuydu ve arkasındaki kamera Sam'e doğru öfkeli bir tepegöz gibi döndü.

"Hiçbir bok yok."

Başını çevirip bana baktı. Tüm o flaşlar yüzüne aydınlık bir ışıltı katmıştı. Işık yüz hatlarını düzleştirdi, ifadesini dolunay kadar soluk ve boş kıldı.

Jonah'nın insanları itip kakarak bana doğru geldiğini gördüm göz ucuyla.

"Lisa Milner hakkında gerçekten hiçbir şey söylemeyecek misiniz?" dedi.

Merak içimi kemirip duruyor, beni öne doğru ittiriyordu. Lisa'nın intiharının üstünden günler geçmişti. Yirmi dört saatlik haber döngüsünde bu sonsuzluk demekti. Şu anki başka bir şeydi. Yeni bir şey.

"Ne olmuş Lisa'ya?" dedim Jonah'ya doğru yaklaşarak. Kameralar az önce boşalttığım noktaya doluşup etrafımı sardı.

"İntihar etmemiş," dedi Jonah. "Ölümünün cinayet olduğu ortaya çıktı. Lisa Milner öldürüldü."

Ayrıntılar şu şekildeydi:

Öldüğü gece, Lisa Milner iki kadeh Merlot içmişti. Tek başına değildi. Yanında biri vardı ve o da şarap içiyordu. Aynı kişi Lisa'nın kadehini, çok miktarda anitrofilinle doldurmuştu. Bu, ağır travmalar geçirenlerin ara sıra uyku ilacı olarak kullandığı güçlü bir antidepresandı. Lisa'nın vücudunda yetişkin bir erkek gorili komaya sokacak kadar anitrofiline rastlanmıştı.

Lisa'nın ölümünden sonra yapılan toksikoloji testlerinde şarap ve anitrofilin bulunmuştu. Onlar olmasaydı herkes Lisa'nın kendini öldürdüğünü düşünmeye devam edecekti. Hatta onlara rağmen böyle düşünülebilirdi. İhbarı değerlendiren polisler, mutfak tezgâhında daha fazla anitrofiline rastlamışlardı. Şişe ya da Lisa'nın doktorunun yazdığı reçeteyi görememişlerdi ancak bunun, Kanada'dan gönderilen hapları mevcut değerinden üç katı fazlasına satan online eczaneler çağında hiçbir anlamı yoktu. İlaçsız kalmış kalbinizin arzuladığı her ilaca sınırın öteki tarafından ulaşabilirdiniz.

Toksikoloji raporu olayı bir Vegas kumarhanesi gibi aydınlatınca olay yeri inceleme ekibi yeniden Lisa'nın evine gönderilmişti ve her şeyi daha yakından incelemişlerdi. Aslında bunu günler önce yapmış olmaları gerekirdi ama herkes Lisa'nın kendisini öldürdüğünü düşündüğü için uğraşmamışlardı. Lisa'nın şarap kadehinin dibinde anitrofilin granülleri bulmuşlardı. Yemek odasındaki masanın üstünde, iki şarap kadehinin yarattığı kurumuş iki halka vardı. Bir şarap halkasında anitrofiline rastlanırken diğerinde bu yoktu. İkinci kadehiyse bulamamışlardı. Ya da herhangi bir boğuşma izi. Ya da eve zorla girildiğine dair bir iz.

Lisa, onu öldüren kişiye güvenmişti.

Adli tabip, Lisa'nın bileklerindeki kesiklerde bir tuhaflık fark etmişti. Maktulün kendi kendine açabileceği bir yaradan daha

derindi. Özellikle de söz konusu kişi bu kesiği bilinçsizken yapıyorsa. Her bir kesiğin yönüne dair de söyleyecekleri vardı. Lisa'nın sol bileğindeki kesik sağdan sola, sağ bileğindeki kesik ise soldan sağaydı. Çoğu vakada tam tersine rastlanırdı. Lisa kendini böyle alışılmadık bir tarzda kesebilmiş olsaydı bile yaraların açısı bunun tam tersini kanıtlıyordu. O kesikleri açabilmesinin hiçbir yolu yoktu. Bunu ona biri yapmıştı. Şarabına hapları karıştırdıktan sonra kadehi de yanında götüren kişi.

En büyük soru işaretiyse (bunu kimin neden yaptığı dışında tabii) Lisa'nın 911'i cep telefonundan ne zaman aradığıydı. Muncie'deki yetkililer, çağrının haplardan sonra ama kesikten önce geldiğinden şüpheleniyordu. Onların teorisine göre Lisa şarabına uyuşturucu katıldığını fark ederek 911'i aramayı başarmıştı. Saldırgan, Lisa konuşma fırsatını bile bulamadan telefonu elinden alıp kapatmıştı. Polisin her halükârda geleceğini bildiği için bu kişi eline bir bıçak alıp sersemlemiş olan Lisa'yı küvete götürerek bileklerini kesmişti. Anitrofilin onu zaten öldürecekti. Bir de bileklerinin kesilmiş olması bu teoriyi destekliyordu.

Polis, Lisa'nın bana tüm bunlar olduktan yaklaşık bir saat önce e-posta gönderdiğini bilmiyordu. Ta ki bilgisayarının hard diskinde e-postayı bulana kadar. Coop'un, hepimiz ayrıntıları duyabilelim diye hoparlörünü açtığı cep telefonunun etrafında toplandığımız sırada yazdıkları aklıma geldi.

Quincy, seninle konuşmam gerek. Çok önemli. Lütfen, lütfen bunu görmezden gelme.

Yemek odasındaydık ve ben masanın başında dikiliyordum. Öfke ve kederden öyle huzursuzdum ki oturamıyordum. Lisa hâlâ ölüydü. Yeni ortaya çıkanlar bunu değiştirmiyor, yalnızca beni yeni ve biraz çiğ bir şekilde kedere gark ediyordu.

Sonuç aynı olsa da cinayet, intihardan daha tuhaf bir yaratıktı. Kelimeler bile birbirinden farklıydı. "İntihar" yılan gibi tıslıyordu. Zihnin ve ruhun hastalığıydı. "Cinayet" ise aklıma karanlık, yoğun ve acıyla dolu bir çamur parçasını getiriyordu. İntihar

olduğunu sandığım zamanlarda Lisa'nın ölümüyle başa çıkmak daha kolaydı. Bu, hayatına son vermesinin kendi kararı olduğu anlamına geliyordu. Doğru ya da yanlış, bu onun seçimiydi.

Cinayetteyse seçim yoktu.

Coop ve Sam, eşit derecede afallamış görünüyordu. Masaya karşılıklı bir şekilde oturup sessiz ve hareketsizce beklediler. Coop daha önce evime hiç gelmediği için onun varlığı içinde bulunduğumuz gerçeküstü duruma fazladan bir tuhaflık katmanı ekliyordu. Onu sivil giysilerle, yemek odasının zarif sandalyesinde rahatsız bir şekilde otururken görmek beni sarsmıştı. Sanki gerçek Coop değil, ait olmadığı bir yerde gizli saklı bulunan bir sahtekârdı. Bu sırada, neşesi sahte olan Sam kafede kalmıştı. Şimdiki gerçekti ve ekranı dolduran, yüz hatları belirsiz siluet yerine konuşan kişiyi görebiliyormuş gibi Coop'un telefonuna bakıyor, bir yandan da hızlıca tırnaklarını yiyordu.

Duyduğumuz ses, Coop'un Indiana polis merkezindeki bir tanıdığına aitti. Adı Nancy'ydi ve Stephen Leibman kanlı eğlencesini tamamladıktan sonra birlik evine intikal eden ilk polisti. Ayrıca Coop'un Lisa versiyonuydu.

Yorgunluktan ve üzüntüden kısık çıkan sesiyle, "Size yalan söyleyecek değilim," dedi. "Pek fazla ipucu bulamadık."

E-posta aklımda sürekli Lisa'nın sesiyle dönüp durduğu için Nancy'yi can kulağıyla dinleyemiyordum.

Quincy, seninle konuşmam gerek.

"O geri zekâlılar cesedi bulur bulmaz, evi onlara söylediğim gibi düzgün bir şekilde aramış olsalardı, her şey farklı olacaktı ama öyle yapmadılar ve kim bilir adam akıllı bir arama yapılana kadar kaç kişi buraya girip çıktı. Olay mahallinin gizliliği ihlal edilmiş, Frank. Her yer parmak izi dolu."

Çok önemli.

"Yani kimin yaptığını hiçbir zaman öğrenemeyecekler mi?" diye sordu Coop.

"Ben asla asla demem," dedi Nancy, "ama şu anda durum pek iç açıcı görünmüyor."

Sonrasında oluşan sessizlikte, hepimiz şu anda bildiğimizden daha fazla cevaba asla ulaşamayacak olma olasılığını düşündük. Katil adalete teslim edilmeyecekti. Gerekçe öğrenilemeyecekti. Lisa'nın kaderinden o ilk ve bilinmez yudumu almasının üstünden çok geçmeden bana e-posta göndermiş olmasının kesin nedeni ortaya çıkmayacaktı.

Lütfen, lütfen bunu görmezden gelme.

Aklıma dolambaçlı ve ürkütücü başka bir fikir geldi.

"Sam'le benim endişelenmemiz gerekiyor mu?"

Coop, bu fikir aklına gelmiş olmasına rağmen gelmemiş gibi yaparak kaşını kaldırdı.

"Evet?" dedim.

"Ben endişelenmeniz için bir neden olduğunu sanmıyorum," dedi Coop. "Sence Nancy?"

Telefondan Nancy'nin bitik sesi yükseldi. "Bunun size olanlarla bir ilgisi olduğunu söylemek yersiz."

"Ama ya ilgisi varsa?" dedim.

"Quincy?" Coop bana daha önce hiç görmediğim bir şekilde baktı. Bakışlarında, ondan bir şey saklıyor olabileceğimin yarattığı hayal kırıklığıyla karışık bir sertlik vardı. "Bana söylemediğin nedir?"

Ona günler önce söylemiş olmam gereken bir şeydi. Söylememiştim çünkü Lisa'nın o e-postayı onu intihardan vazgeçirmem için çaresizce gönderdiğini düşünmüştüm. Şimdi farklı şeyler biliyordum. Şimdi, Lisa'nın beni uyarmaya çalıştığından şüpheleniyordum ama ne hakkında olduğunu hiç bilmiyordum.

"Lisa bana e-posta gönderdi," diye açıkladım.

Sam, en sonunda başını telefondan kaldırdı, eli hâlâ ağzındaydı ve işaretparmağının tırnağı dişlerinin arasında kalmıştı. "*Ne?*"

"Ne zaman?" dedi. Gözlerinde yanan endişe pasparlaktı.

"Öldüğü gece. Tam olarak söylemek gerekirse ölmeden yaklaşık bir saat önce."

"Ne yazdığını söyle bana. Kelimesi kelimesine."

Onlara her şeyi anlattım; e-postanın içeriğini, ne zaman gön-

derildiğini, ne zaman okuduğumu. Bundan Jeff dışında herhangi birine bahsetmek için neden bu kadar çok beklediğimi bile anlatmaya çalıştım. Gerçi bu Coop'un umurunda değildi. Onun odaklandığı tek konu, bu ayrıntıyı daha önce öğrenmemiş olduğu gerçeğiydi.

"Quincy, bana bundan e-postayı aldığın saniye bahsetmeliydin."

"Biliyorum," dedim.

"Bu birçok şeyi değiştirebilirdi."

"*Biliyorum*, Coop."

Bu, Lisa'nın evinin daha iyi aranması için polise bir gerekçe verebilirdi ve bu da Lisa'nın öldürüldüğü sonucuna daha çabuk varılmasını sağlardı. Hatta onu kimin öldürdüğüne ilişkin önemli bir ipucu da bulunabilirdi. Tüm bunları biliyordum ve bunun doğurduğu suçluluk duygusu beni sinirlendiriyordu. Kendime sinirleniyordum. Ve Lisa'nın katiline. Hatta Lisa'ya, beni böyle bir duruma soktuğu için. İçimde köpüren öfke üzüntüme ve şaşkınlığıma galip geliyordu.

"Yine de bu senin ya da Samantha'nın tehlikede olduğu anlamına gelmiyor," dedi Nancy.

"Hiçbir anlama gelmiyor bile olabilir," diye ekledi Coop.

"Ya da birinin bizi hedef aldığını düşündüğü anlamına geliyor olabilir," dedim.

"Bunu kim yapar ki?" diye sordu Coop.

"Birçok kişi," dedim. "Manyaklar. O suç sitelerine baktın. Bize kafayı takan ne kadar çok ucube olduğunu gördün."

"Çünkü size bayılıyorlar," dedi Coop. "Yaşadıklarınıza hayranlar. Hayatta kalmayı başardığınız için. Bunu çok az insan yapabilirdi, Quincy. Siz yaptınız."

"Bu, mektubu açıklıyor."

Daha açık olmaya gerek yoktu. Coop, hangi mektuptan bahsettiğimi biliyordu. Tehdit dolu olandan bahsediyordum. Korkutucu olandan. Mektup benim olduğu kadar Coop'un da sinirlerini bozmuştu.

HAYATTA OLMAMALIYDIN.
O KULÜBEDE ÖLMELİYDİN.
KURBAN EDİLMEK SENİN KADERİNDİ.

Mektubu yazan kişi daktilo kullanmıştı. Harflere öyle sert basılmıştı ki deriye dağlanan yanık işaretlere benziyorlardı. Bütün "o" harfleri aslında sıfırdı ve bu da o harfin muhtemelen kırıldığı anlamına geliyordu. Coop, bu ipucu sayesinde mektubu yazan kişinin yetkililerce bulunabileceğini söylemişti. Mektup iki sene önce gönderilmişti ve o zamandan bu yana yazarın kimliğini deşifre etmek için kullanılan bütün yöntemler sonuçsuz kalmıştı. Bu nedenle hiç umutlanmıyordum. Kâğıtta ya da tükürük yerine süngerle suyla mühürlenmiş zarfta parmak izi yoktu. Pul için de aynısı söz konusuydu. Damgaya göre mektup, Illinois'deki Quincy şehrinin posta kutusundan atılmıştı.

Bu, tesadüf değildi.

Mektup elime geçtiğinde Jeff'le birlikte yaşamaya başlayalı bir ay olmuştu. Bu, Jeff'in benimle birlikte hayatın, gerçekte nasıl bir şey olacağını ilk tadışıydı. Ben de elbette hemen o evden taşınmamız konusunda oldukça ısrar ettim. Tercihen denizaşırı bir yere. Jeff, mektubun manyakça ama sonuçta zararsız bir eşek şakası olduğunu söyleyerek beni bu fikirden vazgeçirdi.

Coop'sa mektubu daha çok ciddiye almıştı çünkü sonuçta o Coop'tu ve onun tarzı buydu. O noktaya kadar birkaç ayda bir bir-iki kez mesajlaşırdık. Birbirimizi bir seneden fazladır görmemiştik.

Mektup tüm bunları değiştirmişti. Ona mektuptan söz ettiğimde beni rahatlatmak için şehre geldi. Her zamanki yerimizde kahve ve çay içtiğimiz sırada bana kötü bir şey olmasına asla izin vermeyeceğine söz verip en azından altı ayda bir yüz yüze görüşmemiz konusunda ısrar etti. Gerisi malum.

"O mektubu meczubun teki yolladı," dedi Coop. "Hasta bir herifti ama bu çok uzun zaman önceydi, Quincy. Ondan bir şey çıkmadı."

"Kesinlikle," dedim. "O mektubu yollayan manyağa hiçbir şey olmadı. Hâlâ elini kolunu sallayarak geziyor, Coop. Belki Lisa'ya ya da Sam'e de mektup yazmıştır. Belki de en sonunda harekete geçmeye karar vermiştir."

O sırada özüne dönen Sam'e baktım. Saçları kulaklarının arasından çıkmış, yüzünün büyük bir kısmını koruyucu bir peçe gibi örtmüştü.

"Herhangi bir ölüm tehdidi aldın mı?"

Sam, başını hafifçe iki yana salladı. "Uzun zamandır kimse bana posta göndermedi. Yaşadığın yeri kimsenin bilmemesinin güzelliklerinden biri de bu."

"Ama artık biliyorlar," dedim. "Ön sayfaya çıktı."

Aklıma Jonah Thompson ve yaptıkları gelince içimi yeni bir öfke dalgası kapladı. Bilinçsizce sıktığım yumruklarımı açıp kapatırken çenesine indireceğim darbenin hayaliyle yanıp tutuşuyordum.

Coop, Nancy'ye, "Lisa tehdit almış mıydı?" diye sordu telefona doğru eğilerek.

"Birkaç kez," diye cevapladı Nancy. "Bazıları çok endişe vericiydi. Hepsini ciddiye aldık ve bu tehditleri savuran bazı adamların izini bulmayı bile başardık. Tek başına yaşayan saplantılı tiplerdi. Dahası değil. Kesinlikle katil değillerdi."

"Yani Sam'in ve benim hedefte olabileceğimizi düşünmüyor musun?" diye sordum.

"Tatlım, size ne diyeceğimi bilmiyorum," dedi Nancy. "Bu vaka bir şeyin göstergesi değil ama yine de temkinli olmakta fayda var."

Duymak istediğim bu değildi ve öfkem gittikçe tırmanıyordu. Benim istediğim, iyi ya da kötü bir cevaptı. İlerlerken rehber olarak kullanabileceğim kesin ve somut bir şey. Böyle bir şey olmadan her şey, dün gece Central Park'ı örten sis gibi bulanıktı.

"Bu olanlara üzülen kimse yok mu?" dedim.

"Elbette üzüldük," dedi Coop. "Cevapları bilseydik sana söylerdik."

Mavi gözlerinde içtenlikle beni yatıştırmaya çalıştığını değil, kararsızlığını görünce arkama döndüm. Bugüne kadar Coop, bütün dünyam kayıp gitmeye başladığında bile güvenebileceğim kadar güçlü ve dayanıklı olmuştu her zaman. Şimdiyse içinde bulunduğum durumu algılayamıyordu bile.

"Çok sinirlisin," dedi.

"Evet."

"Bunu anlayabiliyorum ama Lisa'nın başına gelenlerin senin de başına geleceği konusunda endişelenmene gerek yok."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü öyle bir olasılık olsaydı Nancy bize söylerdi. Hem ben birinin sana zarar vermeye çalışacağını gerçekten düşünseydim şehri terk etmek üzere çoktan yola çıkmış olurduk. Seni buradan o kadar uzaklara götürürdüm ki Jeff bile bulamazdı."

Jeff de beni götürürdü. Bundan hiç şüphem yoktu. Aradığım cevabı en sonunda almıştım ve bir anlığına göğsümde yanan öfkeyi dindirmeye yetmişti ama sonra Coop mavi gözlerini karşısında oturan Sam'e çevirdi.

"Seni de Sam," dedi. "Bunu bilmeni istiyorum."

Sam başıyla onayladıktan sonra ağlamaya başladı. Ya da belki zaten bir süredir ağlıyordu ama Coop ve ben fark etmemiştik. Şimdi epey belli etmişti. Yüzüne düşen saçları geriye attığında yanaklarından süzülen yaşları görmemek imkânsızdı.

"Özür dilerim," dedi. "Bu, bütün bu durum gerçekten canımı sıkıyor."

Olduğum yerde kalıp Sam'in gözyaşlarının gerçek olup olmadığını ayırt etmeye çalıştım. Sahte olabileceklerini düşündüğüm için bile kendimi korkunç hissediyordum. Coop ayağa kalkıp Sam'in yanına gitti.

"Üzülmen çok normal," dedi. "Bu berbat bir durum."

Sam başını evet anlamında sallayıp gözlerini sildi. Ayağa kalktı. Kollarını uzatıp adama sarılarak teselli aradı.

Coop da mecburen ona sarıldı. İri kollarını Sam'e dolamasını,

onu göğsüne doğru çekmesini, son on senedir mahrum kaldığım kucaklamayı ona yaşatmasını izledim.

Bakışlarımı kaçırdım. Mutfağa doğru yürüdüm. Bir Xanax daha alıp bir şeyler pişirmeye koyuldum.

17

Coop en sonunda mutfağa girdiğinde elmalı böreklerin hamurunu hazırlamakla meşguldüm. Önümdeki tezgâhta içi malzeme dolu sıra sıra kâse diziliydi. Un ve tuz, kabartma tozu ve katı yağ, hepsini karıştırmak için bir miktar süt. Coop, kapının pervazına yaslanıp kuru malzemeleri karıştırmamı, sonra katı yağı ve en sonunda sütü ekleyişimi sessizce izledi. Tezgâhta artık kocaman bir hamur vardı, yumuşak ve parlaktı. Yumruğumu sıkıp hamura birçok kez sertçe vurarak eğri büğrü bir yığın haline getirdim.

"Hava kalmasın diye yapıyorum," dedim.

"Anladım," dedi Coop.

Vurmaya devam ederken hamur elimdeki eklemlerin altından fışkırıyordu. Tezgâhı da yumruklarımda hissedince durup ellerimi sildim.

"Sam nerede?"

"Uzanmaya gitti galiba," dedi Coop. "Sen iyi misin?"

Fırlamak üzere olan bir lastik bant kadar gergin bir şekilde gülümsedim. "İyiyim."

"İyi görünmüyorsun."

"Gerçekten iyiyim."

"Lisa'yı kimin öldürdüğü konusunda daha fazla bilgimiz olmadığı için üzgünüm. Bununla baş etmesinin zor olduğunu biliyorum."

"Evet, zor ama iyi olacağım."

Coop'un omuzları düştü ve onun da havasını almak için yumruklamışım gibi söndü. Bir avuç dolusu un alıp tezgâhın üstüne serpiştirdim. Sonra hamuru bunun tam ortasına atınca beyaz un kümeleri uçuştu. Elime oklavayı alıp hamuru uzun ve sert darbelerle açtım. Kol kaslarım her hareketimde geriliyordu.

"Şunu bırakıp benimle konuşur musun, Quincy?"

"Konuşacak bir şey yok. Umarım Lisa'ya bunu yapanı yakalayacaklar ve her şey normale dönecek. O zamana kadar güvende olmam için elinden geleni yapacağından eminim."

"Planım da bu."

Coop babamın yaptığı gibi çenemi okşadı. Birlikte tatlı yaparken ben sürekli bir şeyleri mahvedince hep öyle yapardı. Ya unu kâsenin kenarına dökerdim ya da yumurtayı o kadar kötü kırardım ki kabuğu sarısına karışırdı. Yüzümü asınca çenemi başparmağı ve işaretparmağıyla sıkar, kaldırır ve beni teselli ederdi. Şimdi beni teselli eden kişi Coop da olsa etkisi aynıydı.

"Teşekkürler," dedim. "Gerçekten. Bazen huysuz olabiliyorum. Özellikle de böyle günlerde."

Coop bir şey söyleyecek gibi oldu. Ağzını açtığı sırada şekillenmeye başlayan kelimenin etkisiyle dilinin dişlerinde şakladığını duydum ama o anda ön kapı açıldı ve Jeff'in sesi bütün eve doldu.

"Quinn? Burada mısın?"

"Mutfaktayım."

Jeff, Coop'un evde olmasına şaşırsa da bunu başarıyla sakladı. Durumu biraz geç idrak ettiğini fark ettim sadece. Bu yalnızca bir saniye sürmüştü. Hemen arkasından, Coop'un burada olmasının nedeninin, kendisinin de öğleden sonra olmasına rağmen elinde bir şişe şarap ve en sevdiğim Tayland restoranından iki torba yemekle gelmesiyle aynı olduğunu anladı.

"Haberleri duyar duymaz işten çıktım," dedi elindekileri buzdolabına yerleştirirken. "Aramaya çalıştım ama telefonun hemen sesli mesaja düşüyor."

Çünkü eve geldiğimde telefonumu kapatmıştım. Muhtemelen şimdiye kadar biriken mesajları, e-postaları ve cevapsız çağrıları ayıklamayı hiçbir zaman başaramayacaktım.

Elleri artık boşalan Jeff beni kendine doğru çekip sarıldı. "Nasılsın?"

"İyi," dedi Coop kuru kuru.

Jeff ona bakarak başını onaylarcasına salladı. Coop'un da odada olduğunu belli eden ilk hareketiydi bu. Sonra bana doğru döndü. "İyi misin?"

"Elbette değilim," dedim. "Şoktayım, üzgünüm ve sinirliyim."

"Zavallı Lisa. Kimin yaptığını biliyorlar, değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Kimin yaptığını da neden yaptığını da bilmiyorlar. Bildikleri tek şey nasıl yaptığı."

Beni kollarının arasından bırakmayan Jeff yeniden Coop'a döndü. Hâlâ göğsünde olan başım da onunla birlikte döndü. "Burada, onlarla birlikte olmana çok sevindim, Franklin. Bunun Quinn'i ve Sam'i çok rahatlattığından eminim."

"Keşke daha fazlasını yapabilseydim," dedi Coop.

"Zaten çok şey yaptın. Quinn, hayatında olduğun için çok şanslı."

"Sen hayatımda olduğun için de çok şanslıyım," dedim Jeff'e.

Başımı göğsüne daha da bastırdığımda kravatı yanağıma değdi. Bunu mutsuzluktan yaptığımı sandı ki galiba o yüzden yapmıştım, bu yüzden bana daha da sıkı sarıldı. Kendimi ona teslim edip iyice sokuldum. Jeff'in vücudu görüş alanımı kaplıyor, mutfağın öteki köşesinden bana bakan Coop'u örtüyordu.

Daha sonra, Jeff'le yatağa girip bir kara film izledik. Gene Tierney'nin takıntılı ve tehlikeli bir gelini oynadığı *Leave Her to Heaven*'ı. Çok güzel, çok yaralı bir gelindi. Film bittiğinde on bir haberlerini izlemeye başladık ve o sırada Jeff'in davasının haberini yayımlamaya başladılar. Polis birliği, ölen polisin eşiyle birlikte

basın toplantısı düzenlemişti ve polise karşı işlenen suçlara daha sert cezalar gelmesini talep ediyorlardı. Jeff kumandayı alıp televizyonu kapayana kadar polis eşinin yüzünü bir salise de olsa görebildim. Solgundu, epey buruşmuştu ve keder yüklüydü.

"Ben izlemek istiyordum," dedim.

"Kötü haberlerden artık bıktığını sanıyordum."

"Ben iyiyim."

"Sam'in iyi olduğu gibi. Ve Coop'un da."

Coop, Jeff geldikten birkaç dakika sonra Pennsylvania'ya kadar uzun bir yolu olduğu bahanesiyle evden ayrılmıştı. Çok durgunlaşan Sam, akşam yemeğinin büyük bir bölümünü konuşmaktan kaçınarak geçirmişti. Bense yemek boyunca Xanax'a, elmalı börek pişirmiş olmama ve muhtemelen yarısını bitirdiğim bir şişe şaraba rağmen hâlâ sinirliydim. Aradan saatler geçmişti ve yine sinirliydim. Bu mantık dışı, herkesi kapsayan bir öfkeydi. Her şeye ve hiçbir şeye sinirliydim. Hayata sinirliydim.

"Çok üzüldüğünü biliyorum."

"Tahmin bile edemezsin," dedim.

Konuşan yalnızca öfkem değildi. Buz gibi bir gerçekti. Jeff, kendisine benzeyen yalnızca iki insan varken birinin bu dünyadan koparılmasının ne demek olduğunu bilmiyordu. Bunun insanı nasıl üzdüğünü, korkuttuğunu ve insanın kafasını karıştırdığını bilmiyordu.

"Üzgünüm," dedi. "Haklısın. Bilmiyorum. Hiçbir zaman da bilemeyeceğim ama öfkeli olmanı anlıyorum."

"Öfkeli değilim," diye yalan söyledim.

"Öylesin." Durdu. Duymak istemeyeceğim bir şey söylemek üzere olduğunu anlayınca gerildim. "Madem zaten öfkelisin, o halde yeniden Chicago'ya gitmek zorunda olduğumu söyleyeyim."

"Ne zaman?"

"Cumartesi."

"Ama daha yeni oradaydın."

"Zamanlama çok boktan, biliyorum ama yeni bir kişilik tanığı ortaya çıktı."

Televizyonun boş ekranına baktığımda gözümün önüne polisin eşi geldi yine.

"Ah."

Her ne kadar müvekkilinin kişiliği hakkında bir şey duymak istemesem de, "Adamın kuzeni," diye devam etti. "Adam papaz. İkisi birlikte büyümüşler. Birlikte vaftiz edilmişler. Savunmasında çok işe yarayabilir."

Yana, duvara doğru döndüm. "Adam bir polisi öldürdü."

"İddialara göre."

Coop'u düşündüm. Ya bu adam onu vursaydı? Ya da Lisa'yı öldürseydi? Vaiz kuzeninin anlattığı incelikler adamın cezasını azaltsaydı yine de mutlu taklidi yapmak zorunda mı kalacaktım? Hayır, kalmayacaktım ama Jeff kesinlikle benden bunu beklerdi.

"Adamın büyük ihtimalle suçlu olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedim. "Herkesin dediği gibi dedektifi vurduğunu?"

"Buna karar vermek bana düşmez."

"Öyle mi?"

"Elbette öyle," dedi benim gibi aksileşerek. "Neyle suçlandığının bir önemi yok. Herkes gibi o da iyi bir savunmayı hak ediyor."

"Ama sen polisi onun öldürdüğünü düşünüyor musun?"

Hafifçe doğruldum ve başımı çevirip Jeff'e baktım. Hâlâ sırtüstü yatıyordu, elleri başının altındaydı ve tavana bakıyordu. Gözlerini bir kez kırpınca bütün gerçeği göz kapaklarını hızla çırpmasında gördüm. Müvekkilinin suçlu olduğunu biliyordu.

"Ben pahalı bir suçlu savunma avukatı falan değilim," dedi bu her şeyi hafifletiyormuş gibi. "Aleni bir şekilde katil olanları savunarak zengin olmuyorum. Amerikan adalet sisteminin temel bir taşını destekliyorum. Herkesin adil yargılanma hakkı vardır."

"Gerçekten berbat birini savunmakla görevlendirildiğinde bile mi?" dedim Jeff'e bakamayıp yeniden duvara dönerken.

"Başka seçeneğim yoktu."

Oysa vardı. Müvekkili eli bıçaklı Stephen Leibman ya da Çuval Adam Calvin Whitmer olsaydı hayır deme ve öyle adamların savunulmayı hak etmediğini söyleme seçeneği olurdu.

Fakat içten içe, Jeff'in bu seçeneği kabul etmeyeceğini biliyordum. Onların tarafında yer alırdı. Onları korurdu. Onlara yardım ederdi.

Hatta *ona* bile.

"Her zaman bir seçenek vardır," dedim.

Jeff bir şey söylemedi. Gözleri ağırlaşıp en sonunda kapanana kadar tavanı seyretti. Dakikalar sonra uyuyakalmıştı bile.

Benim içinse uyumak imkânsızdı. Hâlâ çok sinirliydim. Rahat bir pozisyon bulabilmek için örtünün altında kıpırdanıp durdum. Tamamen dürüst olmak gerekirse bir parçam bunu Jeff'i uyandırmak için yapıyordu. Benim gibi onun da uykusunun kaçması için ama saat on birden on ikiye, on ikiden de bire geçtiğinde hâlâ uyanmamıştı.

Saat biri çeyrek geçtiğinde yataktan çıkıp pis giysilerimi giydim ve parmak ucumda koridora çıktım. Sam'in kapısının altından ışık süzüldüğünü görünce kapısını çaldım.

"İçeri gel, Quinn," dedi.

Onu yatakta bağdaş kurmuş, kapağını arkaya kıvırdığı bir Asimov kitabı okurken buldum. Giysilerini değiştirmiş, dünkü siyah kot pantolonuna ve *Sex Pistols* tişörtüne geri dönmüştü. Deri ceketi de bu takıma eklenmiş durumdaydı. Başını kitabından kaldırıp bana baktığında öfkemi sezebildiğini düşündüm. Neden burada olduğumu kesinlikle biliyordu.

Sam, tek kelime etmeden yataktan çıkıp sırt çantasının içinden başka bir çanta çıkardı. Çanta kocaman ve plastikti, askıları o kadar kısaydı ki ancak dirseğe asılabilirdi. Daha sonra sırt çantasından bir yığın karton kapaklı kitap çıkarıp çantaya doldurdu.

Çantayı futbol topu gibi bana doğru atarak, "İşte," dedi.

Çantayı yakalayınca ağırlığı beni şaşırttı. "Ne için bu?"

"Tuzak."

Bir şey demedim. Sam'in arkasından odadan çıktım. Gecenin içine karıştığımızda çantanın askıları terli avucumdaydı.

18

Dışarıdaki mevsimsiz sıcaklık bütün çiğliği ve ağırlığıyla havaya yapışmıştı. Günün sıcaklığı geceye de sızıyordu. Parka ulaştığımızda kan ter içinde kalmıştım, yüzüm kaygan ve parlaktı.

Parkın içi o kadar sıcaktı ki gördüğümüz birçok adam kapüşonlu svetşörtlerini çıkarmıştı. Parkı yapış yapış ve daracık tişörtleriyle sinsi sinsi dolaşmaktan memnun görünüyorlardı. Yanlarından geçerken biz de onlar gibi gecenin bir yarısı taze et peşinde koşuyormuşuz gibi bazılarını selamladık.

Aslında bir bakıma öyleydik de.

Bu kez parkta sis yoktu. Gecenin berraklığı neredeyse kırılgandı. Ay ışığının vurduğu ot sapları bembeyaz parlıyor, bilenmiş diş gibi görünüyordu. Ağaçların yaprakları az önce asılmış adamlar gibi dallarından sarkıyordu.

Seçtiğimiz bank dün gece oturduğumuz banktan uzak sayılmazdı. Yolun karşısından onu görebiliyordum, üstüne sokak lambasının üçgen ışığı düşmüştü. Kendimi yirmi dört saat önce orada, gerginlik içinde, eve gitmekten başka bir şey istemezken hayal ettim. Şimdiyse parkın gece tarafından gizlenen köşelerini inceliyordum. Bütün gölgeler gizli bir tehlikeyle titriyor gibiydi. Hazırdım. Hevesliydim.

"Bir şey görüyor musun?" dedim.

"Hayır," dedi Sam.

Cebinden sigara paketini çıkarıp içinden bir tane aldı. Elimi uzattım.

"Bana da bir tane ver."

"Gerçekten mi?"

Aslında yalnızca bir kez ve Janelle tarafından teşvik edildikten sonra içmiş olmama rağmen, "Eskiden sigara içerdim," dedim. Bir nefes alınca o kadar öksürmüştüm ki Janelle daha çok zarar göreceğimden korkup sigarayı elimden almıştı. Bu gece daha iyiydim, ilk öksürük patlamadan önce iki küçük, yarım nefes çektim.

Sam sigarasından derin bir nefes çekip duman halkaları üfleyerek, "Amatör," dedi.

"Gösterişçi," dedim.

Sam etrafı gözetlemeyi bırakmadan sigarasını içmeye devam ederken ben sigaramı elimde tutmakla yetiniyordum yalnızca.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Sam. "Lisa konusunda."

"Kızgınım."

"Güzel."

"Onun başına gelenler çok yanlıştı. Bence daha kolay olan..."

Düşündüklerimi söylemeye devam edemedim. Lisa'nın kendini öldürdüğünü düşünmenin daha kolay olduğunu söyleyemedim. Bu doğru bile olsa vurgulamak isteyeceğim bir şey değildi.

"Sence gerçekten biri bize saldıracak mı?" dedi Sam.

"Böyle bir olasılık var. Sonuçta kendi çapımızda ünlüyüz."

Aslında utanç verici bir ünümüz vardı. Akla hayale sığmaz durumlardan sağ çıkmayı başarmıştık. Bazı insanlar, bana o mektubu göndermek için Illinois'deki Quincy'ye giden sapık gibi, bunu başkasının bitiremediği işi bitirmek için bir meydan okuma olarak görebilirdi.

Sam sigarasının son dumanını da içine çektikten sonra üfleyerek konuşmaya başladı. "Bana Lisa'nın e-postasından bahsedecek miydin?"

"Bilmiyorum. Bahsetmek istedim aslında."

"O halde neden bahsetmedin?"

"Çünkü ne anlama geldiğini bilmiyordum."

"Tehlikede olduğumuz anlamına geliyor olabilir artık."

İşte buradaydık, günahkâr bir saatte Central Park'ta oturmuş, bela arıyorduk. Daha doğrusu belanın bizi bulmasını umuyorduk ama berrak gecenin içinde hiçbir şey göremedim. Sokak lambasının ışığında uzanan, sigara izmaritlerimizin koruyla bezenmiş gölgelerimizin dışında hiçbir şey yoktu.

"Kimseyi görmezsek ne olacak?" dedim.

Sam başını hâlâ ön kolumda duran çantaya doğru uzattı. "Bunu getirmemizin nedeni bu."

"Ne zaman kullanabiliriz?"

Çizdiği kaşını havaya kaldırıp elinde olmadan gülümsedi. "İstersen şimdi."

Hızlıca plan yaptık. Ondan kısa olmam nedeniyle daha kolay bir hedef olabileceğim için parkın içinde tek başıma dolaşacaktım ve çanta da kolumdan sarkacaktı. Sam, belli bir mesafeden gizlice beni takip edecek, yoldan uzak durup fark edilme olasılığı daha düşük olan bir yerden beni seyredecekti. Eğer biri bana saldırırsa biz de karşılığını vermeye hazır olacaktık.

Bu iyi bir plandı ama biraz korkusuzcaydı.

"Ben hazırım," dedim.

Sam ağaçların örttüğü yolu işaret etti. "Haydi, göreyim seni."

İlk başta fazla hızlı yürüdüm, en deneyimli haydutları bile tereddüt ettirecek kadar sık adımlarla ilerlerken çantam kolumda sallanıyordu. Sam hızıma yetişemiyordu. Arkama baktığımda onu uzakta, ağaçların etrafında dolanıp çimlerin üzerinde koştururken gördüm.

Amacımın kırılgan ve yakalaması kolay görünmek olduğunu hatırlayıp yavaşladım. Üstelik Sam'in ihtiyaç olduğunda beni kurtaramayacağı kadar uzakta kalmasını da istemiyor-

dum. En sonunda nazik ve sakin adımlarla yürümeye başladım ve güneye, Central Park Gölü'nün kıyısını kucaklayan yola saptım. Etrafta kimsecikler yoktu. Ara sıra Central Park Batı yakasından geçen arabalar ve kendi adımlarım dışında hiç ses de duymuyordum. Sağ tarafımda yüksek, taş duvarlarla çevrili küçücük, boş bir park vardı. Göl sol tarafımdaydı ve sakin yüzeyi Yukarı Batı Yakası'ndaki binaların ışıklarının bir kısmını yansıtıyordu.

Arkamda bir yerlerde, karanlığın içinde sürünmekle meşgul olan Sam'in izini kaybetmiştim. Yalnız olmam beni gerektiği kadar sinirlendirmiyordu. Ormanda daha önce de yalnız kalmıştım. Üstelik bundan çok daha tehlikeli durumlarda.

Başlangıç noktama geri dönmek on beş dakikamı almıştı. Başladığım yerde dikiliyordum, tenim terden yapış yapış olmuştu ve koltuk altlarım iki ıslak yama gibiydi. Şu an Sam'i bulup eve, yatağa, Jeff'e dönmek için mantıklı bir zamandı.

Fakat ben kendimi hiç mantıklı hissetmiyordum. Böyle bir gün geçirdikten sonra bu pek olası değildi. Karnımda açlık gibi bomboş bir acı peyda olmuştu. Parkın içinde tek bir kez dolanmak bundan kurtulmak için yeterli değildi. İkinci kez yola koyulup gölün yanında yürümeye başladım. Bu kez suyun üstünden yansıyan ışıklar azalmıştı. Etrafımı saran şehir göz kırparak bütün pencereleri teker teker uykuya yatırıyordu. Gölün güney ucundaki Bow Köprüsü'ne vardığımda her şey daha da kararmıştı. Gece beni kollarına almış, gölgelerine sarmıştı.

Bu karanlık kucaklamanın beraberinde gelen bir şey daha vardı. Bir adamdı bu. Kırk beş metre sağımdaki ayrı bir yolda, parkın içinde geziyordu. Onun seks için sinsice gezinen adamlardan olmadığını hemen anlamıştım. Yürüyüşü farklıydı ve pek kendinden emin görünmüyordu. Başını öne eğmiş, ellerini siyah ceketinin ceplerine sokmuştu ve salınarak yürüyordu. Göze çarpmamaya, tehditkâr görünmemeye çalışıyordu.

Ama beni izliyordu. *Yankees* kasketinin bana doğru döndüğünü fark etmiştim.

Yarım adımlar atarak yavaşladım, yirmi metre kadar ileride yollarımız birleştiğinde önümde olmasına gayret ettim. Arkama bakıp Sam'in bana yetişip yetişmediğini kontrol etmek istiyordum ama bunu yapamazdım. Bu, adamı Sam'in varlığından haberdar etmek olurdu. Bu riske giremezdim.

Adam yürürken bir yandan da ıslık çalıyordu. Bu tanımlanamaz ses titremesi, bütün tizliği ve neşesiyle parkın sessizliğini bölmüştü. Adamın beni rahatlatmaya çalıştığı hissine kapıldım. Masum ya da değil, gardımı düşürmem için bir girişimdi bu.

Yollarımızın kesiştiği nokta tam önümdeydi. Durdum, çantama bakar gibi yapıp bunu fark etmesini sağladım. Fark etmeliydi. Çanta, gözden kaçmayacak kadar büyüktü ama adam görmemiş gibi yapıp benimle aynı yola, tam önüme çıkana kadar abartılı gezintisine devam etti. Islık çalmaya devam ediyor, beni korkutmamaya, yeniden yürümemi sağlamaya çalışıyordu. Fareli Köyün Kavalcısı.

Yürümeye başladım. Bir, iki, üç adım.

Islık kesildi.

Adam da durdu.

Aniden bana doğru döndü. Göz bebekleri pinpon topu gibi göz çukurunun içinde dönüp duruyordu. Koyu renkliydi ve deli deli bakıyordu. Eroine ihtiyaç duyan bir bağımlının gözleriydi bunlar ama görüntüsü tehditkâr değildi. Yanakları çöküktü, vücudu süpürge sapı gibi inceydi. Benimle hemen hemen aynı boyda, hatta benden biraz daha kısaydı belki. Ceket onu biraz daha yapılıymış gibi gösterse de bu yalnızca bir göz yanılgısıydı. Adam tüy gibi hafifti.

Yüzünün sertliği geniş alnından ve tıraşlı yanaklarından akan terle daha da artmıştı. Teni davul gibi gergindi. Muhtemelen açlıktan ve çaresizlikten titriyordu.

Miskince, mırıldanır gibi konuştu. "Seni rahatsız etmek istemiyorum, tamam mı? Ama paraya ihtiyacım var. Yemek için, anlıyor musun?"

Bir şey söylemedim. Sam'e bana yetişmesi için zaman vermek üzere oyalanıyordum. Tabii eğer hâlâ arkamdaysa.

"Ne söylediğimi duymuyor musun, dostum?"

Sessiz kalmaya devam ediyordum. Her şeyi ona bırakmıştım. Gidebilir ya da kalabilirdi. Kalır ve sorun çıkarırsa Sam ona saldıracaktı kesinlikle.

Yani saldırırdı herhalde.

"Gerçekten çok açım," dedi adam gözlerini çantama dikerek. "Çantanda yiyecek bir şeyler var mı? Paran var mı?"

En sonunda arkama bakıp Sam'in yaklaşan gölgesini görmeye çalıştım.

Orada değildi.

Kimse yoktu.

Yalnızca ben, adam ve içinde kitap dışında hiçbir şey olmadığını görünce adamın sinirlerini zıplatacak çanta vardı. Tüm bu zaman boyunca korkmam gerektiği halde korkmamıştım. Hissettiğim tek şey, korkunun tam karşıtıydı.

Göz kamaştırıcı hissediyordum.

"Hayır," dedim. "Yok."

Hareketlerini izleyerek adama baktım ve kolunu kasmasını ya da elini yumruk haline getirmesini bekledim. Bana zarar vereceğine dair herhangi bir işarete razıydım.

"Çantanda hiçbir şey olmadığından emin misin?" dedi adam.

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

Adam ellerini kaldırarak geriye doğru bir adım attı. "Hey! Ben hiçbir şey yapmıyorum."

"Canımı sıkıyorsun. Buna hiçbir şey denemez."

Arkama dönüp yürümeye başladım. Çanta ellerimde serbestçe sallanıyordu. Adam gitmeme izin verdi. Mücadele edemeyecek kadar bitikti. Elinden gelen tek şey, arkamdan küfür etmek oldu.

"Sen kendini beğenmiş bir sürtüksün."

"Ne dedin sen?"

Arkama dönüp adama doğru hızlı adımlarla yürüdüm ve nefesinin kokusunu duyacak kadar dibine girdim. Ucuz şarap, ekşi sigara ve çürümüş diş eti kokuyordu.

"Sen kendini sert bir herif mi sanıyorsun?" dedim. "Eminim seni görünce titreyeceğimi ve istediğin her şeyi sana vereceğimi sanmışsındır."

Adamı itince geriye sallandı, dengesini korumak için kollarını fırıldak gibi çevirdi. Bir eli suratıma o kadar hafifçe çarptı ki hissetmedim bile.

"Bana vurdun."

Adamın yüzü şoktan donakalmıştı. "Ben..."

Onu bir kez daha iterek sözünü kestim. Sonra bir kez daha. Adam kollarını önünde kavuşturup dördüncü darbeden kendini korumaya çalışınca çantayı bırakıp adamın kollarına ve omuzlarına hızla vurmaya başladım.

"Hey, kes şunu!"

Adam başını eğip dizlerinin üstüne çöktü. O sırada ceketinin içindeki bir şey takırdayarak yere düştü. Bu, kapalı bir çakıydı. Görür görmez kalbim sıkıştı.

Adamın çakıya doğru uzandığını görünce omuzlarından geriye doğru itip onu uzaklaştırmaya çalıştım. Ayağa kalktığında yeniden adama vurmaya başladım. Sert bir şekilde onu sarsıyor, göğsüne, omuzlarına ve çenesine vuruyordum.

Adam üstüme yürüyüp beni itti. Vurmaya, bacaklarına tekmeler savurmaya devam ederek onu geri püskürttüm.

"Kes şunu!" diye inledi. "Ben bir şey yapmadım!"

Beni saçlarımdan yakalayıp hızla çekti. Duyduğum acı beni durdurmuştu. Gözlerim istemdışı kapandı, göz kapaklarım düştü. Aniden oluşan karanlığın içinde bir şey titredi. Tam olarak acı değildi bu. Acının anısıydı. Adam beni geriye doğru çekerken hissettiğime benzer ama bambaşka bir acıydı.

Acının anısı, göz kapaklarımın arkasında havai fişek gibi patladı. Parlaktı ve yakıyordu. Ben dışarıdaydım. Ağaçların yanında. Çam Ev, kısıtlı görüş alanımda belli belirsizdi. Başka biri

saçlarımdan yakalayıp beni geri çekerken insanlar çığlık çığlığa bağırıyordu.

Parmaklarımı adamın ceketinin yakasına dolayıp onu da kendimle birlikte çektim. Yere sert bir şekilde çarptık. Ben sırtüstüydüm, adam göğsümün üstündeydi ve ikimiz de şok içinde, nefes nefeseydik. Adam yeniden saçlarımdan yakalamaya çalıştığında hazırdım. Başımı yuvarlayarak ondan kurtulmaya çalıştım. Sonra başımı kaldırarak adama kafa attım. Alnım burnuna isabet etti ve kıkırdağı yamuldu.

Adam bağırarak benden uzaklaştı. Elini kan fışkıran burnuna götürüp dizlerinin üstüne kalktı. Parmakları kıpkırmızı olmuştu.

Gerçek acı ve acının anısı, içimde bir otomobil aküsündeki akımlı teller gibi alev alıyor, kaslarımı hızlandırıyordu. Hafızamı saran narin kabuk bir anda kırıldı. Küçük benekler dört bir yana, geçmişin parlayan görüntülerinin üstüne saçıldı.

O.

Benzer bir şekilde Çam Ev'in zeminine çömelmiş, öylece oturuyordu.

Elinde kanlı bir bıçak vardı.

Her ne kadar farklı bir zamanda, farklı bir yerde olduğumun az çok bilincinde olsam da ondan başkasını görmüyordum. O yüzden onun üstüne atladım ve kıvırdığım yumruğumu onun yüzüne indirmeye başladım. Ona ikinci kez vurdum. Ve üçüncü kez.

Öfkem galip gelmişti. İçimi dolduran, gözeneklerimden taşan, gözlerimi perdeleyen siyah bir balçık gibi. Artık göremiyordum. Ya da duyamıyordum. Ya da koku alamıyordum. Geriye kalan tek hissim dokunmaktı ve hissettiğim tek şey, onun yüzüne inen yumruklarımdaki acıydı. Dayanamayacak hale geldiğimde ayağa kalktım ve onun kafatasına bir tekme savurdum.

Sonra bir tekme daha.

Ve bir tekme daha.

Her darbem, isteğim dışında ağzımdan çıkan bir isimle geliyordu. O isimleri zehirmiş gibi tükürdüm. Onları kusup onun üstünü kapladım.

"Janelle. Craig. Amy. Rodney. Betz."

"Quincy!"

Bu benim sesim değildi. Sam'indi. Aniden arkamda belirmişti. Beni kollarının arasına alıp olay yerinden uzaklaştırmaya çalıştı.

"Kes şunu," dedi. "Tanrı aşkına, kes artık."

Hırıltılar çıkarıp tepinerek birkaç saniye boyunca Sam'den kurtulmaya çalıştım. Tasmayla bağlanmış vahşi bir köpek gibiydim ancak Sam'in elindeki kaygan ve koyu kanı görünce durabildim. Ona zarar verdiğimi sanmıştım. Bu düşünce içimdeki bütün öfkeyi bir anda baltalamıştı.

"Sam," dedim nefes nefese. "Elin kanıyor."

Yanılıyordum. Bunu, kendi ellerime bakıp kan içinde olduklarını görünce anladım. Aynı kan Sam'e de bulaşmıştı. Aynı kan, kollarımdan aşağı doğru akmış, giysilerimi lekelemiş, sıcak topaklar halinde yüzüme ve boynuma sıçramıştı.

Bir kısmı benim kanımdı.

Çoğuysa bana ait değildi.

"Sam? Ne oldu? Neredeydin sen?"

Cevap vermek yerine, hiçbir yere gitmeyeceğimi anlayınca beni bıraktı. Hızla çimlerde yatan adamın yanına gitti. Adam yan yatıyordu, bir kolu arkasında kalmış, diğeri içe doğru kıvrılmıştı.

Yüzüne bakamıyordum ama bakmaktan da kendimi alamıyordum. Daha doğrusu, yüzünden geri kalana. Gözleri şişmiş ve kapanmıştı. Kırık burnundan akan kan diğer yerlerinden akan kandan daha koyuydu. Kıpırdamıyordu. Sam, iki parmağını adamın kanla kaplı boynuna bastırıp nabzını yokladı. Yüzünü endişe içinde buruşturdu.

Baş dönmesi, korku ve şok içimde parende atarken, "Sam?" dedim. "Adam yaşıyor, değil mi?"

Görüşüm buğulandı. Sam ve belki de ölmüş olan adam odak noktama girip çıktı.

"Değil mi?"

Sam hiçbir şey söylemedi. Ceketinin koluyla, adamın boynuna dokunduğu yerde parmaklarının bıraktığı izi silerken tek kelime etmedi. Çimlerin üstünde duran çakıyı alıp cebine koyarken de öyle. "Ne yaptım ben, Sam? *Ne yaptım ben?*" diye bağırırken yüzüme bakamadan beni olay mahallinden çekip götürürken de.

19

Hızla hareket edip iki kaçak gibi son sürat yürüdük karanlığın içinde. Sam ceketini omuzlarıma atmıştı, beni belimden öne doğru ittiriyordu. Yürümeye devam ediyordum, çünkü buna mecburdum. Çünkü istediğim tek şey kendimi yere bırakıp orada kalmak olsa da Sam'in buna izin vermeyeceğini biliyordum.

Nefes almak yük haline gelmişti. İçime çektiğim her nefes, endişeli bir titremeyle engelleniyordu. Verdiğim her nefese bir hıçkırık eşlik ediyordu. Göğsüm oksijensizlikten genişlemişti ve çaresiz akciğerlerim kendilerini kaburgama doğru itiyordu.

"Dur," dedim nefes nefese. "Lütfen. Bırak da durayım."

Sam sırtımdaki baskısını artırıp beni yürümeye zorladı. Ağaçları geçtik. Heykelleri geçtik. Banklara uzanmış berduşları geçtik. Başkalarıyla karşılaştığımızda (bisikletli bir adam, kol kola yürüyen üç sarhoş arkadaş) üstüme doğru kapanıp kan içindeki yüzümü gizledi.

Gündüz çocukların oyuncak yelkenlilerini sığ suyunda yüzdürdükleri süslü bir gölet olan Conservatory Water'a ulaştığımızda durabildik anca. Beni göletin kenarına götürdü, eğdi ve ellerimi suya soktu. Kollarıma, boynuma ve yüzüme su çarparak elinden geldiğince yıkamaya çalıştı. Göletin karşı kıyısında aynı şeyi yapan evsiz bir adam vardı. Adam bize bakınca Sam bağırdı ve sesi suyu geçip karşı kıyıya ulaştı.

"Ne bok yemeye bize bakıyorsun sen?"

Adam geri çekildi, torbalarını alıp karanlığın içinde kayboldu.

Sam elini gölete daldırıp avucundaki suyu alnıma çarptı.

"Beni dinle," dedi. "Bence adam yaşıyor."

Ona inanmak istiyordum ama kendimi engelliyordum.

"Hayır," diye geveledim. "Onu öldürdüm."

"Nabzını hissettim."

"Emin misin?"

"Evet. Eminim."

İçimi kaplayan rahatlama hissi, kanlı tenime çarpmaya devam ettiği sudan daha iyi bir temizleyiciydi. Artık daha kolay nefes alabiliyordum. Boğazım açılınca hıçkırabildim ve bu hıçkırık minnettar bir hıçkırıktı.

"Yardım çağırmamız gerek," dedim.

Sam ellerimi bir kez daha suya sokup eliyle ovalayarak günahımın kanıtını sildi. "Bunu yapamayız, Quinn."

"Ama adamın hastaneye götürülmesi gerek."

Ellerimi sudan çekmeye çalıştım ama Sam suyun altına doğru bastırdı.

"911'i ararsak devreye polis de girer."

"Ne olmuş yani? Onlara nefsi müdafaa olduğunu söylerim."

"Nefsi müdafaa mıydı bu?"

"Adamın çakısı vardı."

"Çakısını kullanacak mıydı?"

Buna cevap veremedim. Belki de eninde sonunca kullanacaktı ya da belki çekip gidecekti. Bunu hiçbir zaman bilemeyecektim.

Sam'i mi yoksa kendimi mi ikna etmeye çalışıyordum, emin olamadım. "Yine de çakısı vardı. Polis bunu bilirse ceza almam."

Sam, en sonunda ellerimi suyun içinden çıkarıp kan lekesi kalıp kalmadığını kontrol etti. Hepsi çıkmıştı. Avuçlarım soluktu ve parlıyordu.

"Burada olma nedenimizi öğrenirlerse ceza alırsın," dedi. "Birini yemlemeye çalıştığımızı öğrenirlerse. Özellikle de kaçabileceğin halde adama saldırdığını öğrenirlerse."

Bu gerçeği bilmesinin tek yolu, bana yakın bir yerlerde olmasıydı. Demek saklanıyordu. Bütün o süre boyunca beni izlemişti. Adamın çakısı cebinden düştüğü sırada bile beni izliyor olmalıydı. Bu gerçek bir anda her şeyi aydınlığa kavuşturdu.

"Sen beni gördün mü?"

"Evet."

"*Orada* mıydın?"

Yine hızlı hızlı nefes alıp vermeye başlamıştım. Bütün vücudum, ciğerlerimi kazıyan nefes alıp verişimle sarsılıyordu. Aniden havasız kalınca serseme dönmüştüm. Ya da belki nedeni yaşadığım şoktu. Her iki durumda da gölete düşmemek için kendimi toparlamalıydım. Konuşmaya başladığımda sesim keskin ve düzensiz patlamalar şeklinde duyuldu. "Neden yardım etmedin?"

"Yardıma ihtiyacın yoktu."

"Adamın çakısı vardı." Sıcak bir öfke boğazımdan yükselmeye başlamıştı. Sanki bir yudum *Wild Turkey* ters istikamette hareket ediyor, aşağıdan yukarı çıkıyordu. "Öylece arkana yaslanıp beni mi izledin yani?"

"Ne yapacağını görmek istedim."

"Ben neredeyse adamı öldürüyordum. Şimdi mutlu musun? Aradığın tepki bu muydu? Neden beni durdurmaya çalışmadın?"

"Sorman gereken soru şu: Neden sen kendini durdurmaya çalışmadın?"

Güçlükle ayağa kalktım ve ellerimdeki suyu silkerek oradan uzaklaştım. Göletten uzaklaştım. Sam'den uzaklaştım.

"Quinn," diye bağırdı arkamdan. "Gitme."

"Gidiyorum!"

"Nereye?"

"Polise."

"Seni tutuklarlar."

Beni durduran bunu söyleyiş tarzıydı. Sesi sakin, kelimeleri korkutucu derecede soğukkanlıydı. Haklıydı ve ben bunu bi-

liyordum. Midemin derinliklerinde kaynayan telaşı hissettim. Alevi umursamayan bir gece kelebeği gibiydim. Girdabın içine çekilmiştim.

"Çakısı olsun ya da olmasın, polisler seni anlamayacak," dedi Sam. "Seni buraya bela aramaya gelmiş kindar bir sürtük olarak görecekler. Seni nitelikli saldırıdan tutuklayacaklar. Belki de daha kötüsü olacak. Sevgilinin, Jeff'in bile polisi vazgeçiremeyeceği suçlardan yargılanacaksın."

Birkaç sokak ötede uyuyan Jeff'i düşündüm. Bu onu mahvedebilirdi. Olayla hiçbir ilgisi yoktu ama kimse bunu umursamayacaktı. Benim suçum ikimizi de yok etmeye yeterdi.

Başım yine dönüyor, bu kez bacaklarım da felç olacakmış gibi titriyordu. Sallandım, daha ne kadar ayakta kalabileceğimi bilmiyordum. Sam konuşmaya devam ettikçe her şeyi daha da berbat bir hale getiriyordu.

"Yine gazeteye çıkacaksın, Quinn. Tek bir gazeteye de değil, hepsine çıkacaksın."

Ah, bundan emindim. Manşetleri hayal edebiliyordum: KURTULAN KIZ PATLADI, ÖFKEDEN KUDURDU. Jonah Thompson zevkten dört köşe olacaktı.

"Bunun telafisi yok," dedi Sam. "Polise gidersen bildiğin hayatın sona erecek."

Ağzından çıkan kelimeler, yalnızca gerçekleri söylemesine rağmen çok çirkindi. Ondan nefret ediyordum. Ortaya çıktığı için, hayatıma girdiği için, beni bu parka getirdiği için ondan nefret ediyordum. Bu nefretime karışan başka, taşıması daha güç bir duygu daha vardı.

Umutsuzluk.

İçimde fokurduyor, beni terletip ağlatıyor, gölete dalıp bir daha asla yüzeye çıkmamayı isteyecek kadar çaresiz hissettiriyordu.

"Ne yapacağız?" dedim sesimi çatallaştıran umutsuzlukla.

"Hiçbir şey," dedi Sam.

"Yani parktan ayrılıp hiçbir şey olmamış gibi mi yapacağız?"

"Aşağı yukarı."

Suyun kenarına bıraktığım ceketini alıp yeniden omuzlarıma koyarak beni çekiştirmeye başladı. Bu kez daha yavaş yürüyor, bir polisle karşılaşma ihtimalimize karşı etrafı kolaçan ediyorduk. Parktan çıkmak için farklı bir rota izledik.

Central Park Batı Yakası'ndan eve doğru gelirken bizi gören çok az kişi oldu. Onlar da bizim evlerine sendeleyerek dönen iki sarhoş kız olduğumuzu düşünmüşlerdi muhtemelen. Başım döndüğü için sallanarak yürümem bu zırvalığı daha ikna edici kılıyordu.

Eve girdikten sonra misafir odasındaki banyonun küvetini doldurup soyundum. Giysilerimdeki kan miktarı mide bulandırıcıydı. Çam Ev'deki beyazdan kırmızıya dönen elbise kadar kötü olmasa da ona yaklaşmıştı. Küvete girdiğimde beni yeniden hıçkırıklara boğacak kadar kötüydü. Suyun içinde beliren pembe çizgiler belli belirsiz bir girdap oluşturup hiçliğe karıştı. Gözlerimi kapadım ve kendime bu geceye dair her şeyin bu pembelik gibi hızlıca kaybolup gideceğini söyledim. Parktaki adam yaşayacaktı. Ona yaptıklarımı, çakısı olduğu için kimseye söylemeyecekti. Birkaç gün, birkaç hafta, birkaç ay içinde her şey unutulacaktı.

Yumruklarımı inceleyince pespembe olduklarını gördüm. Acı içinde zonkluyorlardı. Benzer bir zonklama da adamı bilincini kaybedene kadar tekmelerken kullandığım ayağımda vardı.

Gecenin erken saatlerine dair daha fazla his yeniden benliğimi sardı. Adam saçlarımı çekmişti. Ben, *onu* yere çömelmiş vaziyette, elinde kanlı bir bıçakla görmüştüm.

Anılar.

Bu gecenin değil, on sene öncesinin anılarıydı bunlar.

Çam Ev'in anılarıydı.

Unuttuğumu sandığım şeylerin anılarıydı.

Kendime bunun olamayacağını söyledim. O geceye dair hemen hemen bütün kötü şeylerin zihnimden silindiğini söyledim ama yanıldığımı biliyordum.

Bir şey hatırlamıştım.

Oturmak yerine küvete daha da yatıp sıcak suyun hepsini alıp götürmesini umdum. Çam Ev'de olanları hatırlamak istemiyordum. Bu anıları zihnimden söküp atmamın nedeni de bu değil miydi? Çünkü hepsi aklımda tutamayacağım kadar korkunçtu.

Hoşuma gitsin ya da gitmesin, bu gece bir şeyleri hatırladığımı inkâr edemezdim. Büyük bir şey değildi. Kısa süreli bir anıydı. Solmuş bir fotoğraf gibi ama buharı tüten küvete enseme kadar dalmış olmama rağmen beni titretmeye yetiyordu.

Bir anda kapı çaldı. Bu, Sam'in içeri girmeden önce verdiği bir uyarıydı. Fayansla kaplı yerdeki kanlı giysilerim tarafından durdurulmadan önce ancak bir adım atmayı başardı. Tek kelime etmeden eğilip giysileri yerden aldı.

"Onlarla ne yapacaksın?" diye sordum.

"Endişelenme. Ben ne yapacağımı biliyorum," dedi giysileri banyodan çıkarmadan önce.

Fakat endişelenmiştim işte. Bilincimi aniden işgal eden anılar beni endişelendirmişti. Parktaki adam beni endişelendirmişti. Sam'in geride durup adamı duygusuzca dövmemi bu da sessiz testlerinden biriymiş gibi öylece izlemesi beni endişelendirmişti.

Aklıma aniden bir şey takılıvermişti. Bu soru, suyun üstünden yükselen buhar ve benim yorgunluğumla puslu ve uzak görünüyordu.

Sam, benim kanlı giysilerimle ne yapacağını nereden biliyordu?

Bir soru daha: Suç mahallinden kaçtığımız sırada neden o kadar sakindi?

Bunları düşündükçe onun aslında sakinden daha fazlası olduğunu fark ettim. Beni olay mahallinden büyük bir titizlikle çekip götürmüştü; beni ve kanı yanımızdan geçip gidenlerden gizlemiş, temizlenmem için bir su kaynağı bulmuştu.

Böyle bir durumda kimse bu kadar etkin davranamazdı. Tabii daha önce de aynısını yapmadılarsa.

Bu düşünceler hızla bir yenisini doğurdu. Bu kez aklıma takılan bir soru değildi. Bir kesinlik beynimin içinde öyle hızlı ve yüksek sesle bağırıyordu ki suyu kenarlardan taşırarak küvetin içinde hızla doğruldum.

Çanta.

Çantayı parkta bırakmıştık.

20

"Endişelenme, fıstık."

Ona kayıp çantadan bahsettiğimde Sam bana böyle söylemişti.

"Biliyorum zaten. Önemli olsaydı onu da yanımıza alırdım."

Onun odasındaydık. O, pencerenin kenarında sigara içerken ben de yatağın kenarına gergin bir şekilde ilişmiştim.

"İçinde suç teşkil eden herhangi bir şey olmadığından da eminsin, değil mi?" diye sordum.

"Eminim. Şimdi biraz uyu."

Sormam gereken çok şey vardı. Kanlı elbiselerimi ne yapmıştı? Neden parkta öfkeden deliye dönmeme izin vermişti? *Onun* Çam Ev'deki halini gözüm döndüğü için mi hatırlamıştım? Tüm bu sorular içimde kalmıştı. Sorsaydım bile Sam'in cevap vermeyeceğini biliyordum.

Ben de vazgeçtim, uykusuz bir gece daha geçirmek üzere koltuğa yatmadan önce üzümlü sodayla birlikte Xanax içmek için mutfağın yolunu tuttum. Şaşırtıcı bir şekilde uyuyakalmayı başarmıştım. Uykuyla savaşamayacak kadar yorgundum.

Ama uykum Lisa kâbusuyla bölününce kısa sürdü. Çam Ev'in ortasında duruyordu ve kesik bileklerinden kan fışkırıyordu. Ellerinde Sam'in çantası vardı ve üstüne kan sıçrıyordu. Gülümseyerek çantayı bana uzattı ve *"Bunu unutmuşsun, Quincy,"* dedi.

Aniden sarsılarak uyandım ve koltuğun üstünde doğrulup oturdum. Ev sessiz olmasına rağmen oturma odasında bir yankı seziyordum. Muhtemelen kendi ağzımdan çıkan bir çığlıktı bu. Bir dakika boyunca birinin kaçınılmaz bir şekilde uyanmasını bekledim. Jeff ve Sam beni mutlaka duymuş olmalıydı. Belki de çığlık atmamıştım. Belki yalnızca rüyada bağırmıştım.

Pencerenin ardındaki karanlık gökyüzü hızla soluyordu. Şafak sökmek üzereydi. Biraz daha uyumaya çalışmam gerektiğini, uyumazsam çökeceğimi biliyordum ama sinirlerim altüst olmuştu. Sakinleşmemin tek yolu parka gitmek ve çantanın hâlâ orada olup olmadığına bakmaktı.

Parmak uçlarımda yatak odasına gittiğimde Jeff'in derin uykuda olduğunu ve hafifçe horladığını görünce rahatladım. Hızlı bir şekilde koşu giysilerimi giydim. Sonra yumruklarımdaki çoktan kabuk tutmaya başlayan sıyırıkları gizlemek için parmaksız eldivenlerimi giydim.

Dışarı çıkınca parka giden iki sokağı depar atarak katettim. Central Park Batı girişine vardığımda kırmızı ışığa rağmen caddeyi geçince yaklaşmakta olan taksi bana çarpmamak için frene basmak zorunda kaldı. Taksici korna çaldı ama onu umursamadım. Aslında, çantanın ellerimden kayıp düştüğü noktaya doğru yol alırken hiçbir şeyi umursamıyordum. Orası, bir adamı yüzü çürük elmaya dönene kadar dövdüğüm noktaydı.

Ama adam gitmişti. Çanta da öyle. Yerlerine polisler gelmişti. Bir düzine polis geniş, kare bir alanı sarı polis şeridiyle çeviriyordu. Burası bir cinayet mahallini andırıyordu. Polisiye dizilerdeki gibi. Polisler, şeritle çevirdikleri alanda inceleme yapıyor, birbirleriyle konuşuyor, buharı tüten karton bardaklardan kahvelerini yudumluyordu.

Geride durup koşumu hafif tempoyla olduğum yerde yapmaya başladım. Saate rağmen olay mahallini izleyen birçok kişi vardı ve mavi gri şafağın ortasında dikiliyorlardı.

Kendi gibi yaşlı görünen bir köpeği olan ihtiyar bir kadına, "Ne olmuş?" diye sordum.

"Bir adam saldırıya uğramış. Fena dövmüşler."

"Bu korkunç," dedim içten göründüğümü umarak. "Düzelecek miymiş?"

"Polislerden biri adamın *komada* olduğunu söyledi." Bu kelimeyi neredeyse fısıldayarak söylemiş, ayıpmış gibi vurgulamıştı. "Şehir manyak dolu."

İçimde girift ve tırtıklı bir duygu dikeni hissediyordum. Adam hâlâ hayatta olduğu için, onu öldürmemiş olduğum için sevinçliydim. Komada olduğundan henüz polise konuşamayacağı için rahatlamıştım. Bu kadar rahatladığım için de vicdan azabı çekiyordum.

Ve endişeliydim. Bu duygu hepsinden daha fazlaydı. Polisin bulmuş olabileceği çanta konusunda endişeliydim. Ya da çanta çalınmış olabilirdi. Ya da bazen, açıklanamaz bir şekilde parka girmeyi başaran çakallar tarafından çalılıklara sürüklenmiş olabilirdi. Çantaya ne olduğunun bir önemi yoktu. Bizde olmadığı sürece benim bu saldırıyla ilişkilendirilmeme neden olabilirdi. Her yerinde parmak izlerim vardı.

Eve suratım beş karış vaziyette gelmemin nedeni buydu. Ön kapıdan içeri girdiğimde Jeff uyanmış, tişörtü ve boxer şortuyla mutfakta duruyordu.

"Quincy? Neredeydin sen?"

"Koşuya çıkmıştım."

"Bu saatte mi? Daha güneş doğmadı bile."

"Uyuyamadım."

Jeff şişmiş gözleriyle bana baktı. Etrafı uyku sisiyle kaplıydı. Başını kaşıdı. Kasıklarını kaşıdı. "Her şey yolunda mı? Quinn, bu sen değilsin."

Öyle olmadığım apaçık ortada olmasına rağmen, "İyiyim ben," dedim. İçim, bulamacı muffin kalıplarına dökmek için kullandığım dondurma kaşığıyla kazınmış gibi bomboştu. "İyiyim işte."

"Dün geceyle mi ilgili?"

Dün gece bir şey duyup duymadığının merakıyla donup kaldım. Ondan sır saklıyor olduğumu öğrenme ihtimali ve olanları öğrendiğinde her şeyin daha da berbat bir hal alacağı gerçeğiyle sarsıldım.

"Chicago'ya gitmem gerektiği için mi?" dedi.

Şüphe çekmemek için yavaşça verdim nefesimi.

"Tabii ki hayır."

"Bu konu canını çok sıkmış gibiydi. İnan bana, benim canımı sıkıyor. Seni Sam'le baş başa bırakma fikri hiç hoşuma gitmiyor."

"Bizi merak etme."

Jeff hafifçe gözlerini kısıp kaşlarını çattı. Bu, endişenin mükemmel bir resmi olabilirdi. "Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?"

"Evet. Neden sürekli bunu sorup duruyorsun?"

"Çünkü saat daha altı olmadan koşuya çıkmışsın. Çünkü kısa süre önce Lisa Milner'ın öldürüldüğünü ve ortada bir şüpheli olmadığını öğrendin."

"O yüzden uyuyamadım ve koşuya çıktım."

"Ama bir sorun olsaydı bana söylerdin, değil mi?"

Kendimi gülmek için zorlarken sarf ettiğim çabayla titredim. "Tabii ki."

Jeff beni kendine doğru çekip sarıldı. Sıcaktı, yumuşaktı, hafif ter kokusu çarşaf yumuşatıcısına karışmıştı. Ben de ona sarılmaya çalıştıysam da beceremedim. Böyle bir şefkati hak etmiyordum.

Daha sonra, o işe gitmek üzere hazırlanırken ben de ona kahvaltı sofrası kurdum. Sessizce önümüzdekileri yiyorduk. Jeff, *New York Times*'ın sayfalarını çevirirken ben de yaralı elimi kurulama bezinin altına ya da kucağıma saklamaya çalışıyordum. O her bir sayfayı çevirdiğinde kaçamak bakışlar atıyor, çok erken olduğunu bildiğim halde parktaki adama dair bir haber olup olmadığını görmeye çalışıyordum. Suçu işlediğim saat, haberlerin teslim zamanından sonraydı. Bu cehennem yarınki baskıyı beklemek zorundaydı.

Jeff evden çıkar çıkmaz boynumdaki anahtarı çektim ve mutfaktaki gizli çekmecemi açtım. Sam'in kafeden çaldığı kalem oradaydı. Kalemi alıp bileğime şunu yazdım.

SAĞ KALAN.

Sonra duşa girdim ve suyun mürekkebi akıtmasını izlerken gözlerimi kırpmamaya çalıştım.

Sam'le konuşmuyorduk.

Bir şeyler pişiriyorduk.

Görevlerimiz güzel bir şekilde belirlenmişti. Ben karamel soslu elmalı turta pişirecektim, Sam'se kurabiye. Çalışma alanlarımız, savaşta aynı cepheyi paylaşan zıt taraflar gibi mutfağın ayrı köşelerindeydi. Turtanın hamurunu hazırlarken avuçlarımda kırmızı izler bulacağımdan emin bir şekilde ellerimi kontrol ediyordum. Gördüğüm tek şey, defalarca yıkanmaktan şişen ve kızaran cildimdi.

"Tereddütlerin olduğunu biliyorum," dedi Sam.

"Ben iyiyim."

"Biz doğru olanı yaptık."

"Öyle mi dersin?"

"Evet."

Hafifçe titreyen ellerimle *Honeycrisp* cinsi elmaları soymaya başladım. Elmanın uzun ve sarkık spiraller halinde düşen kırmızı-sarı kabuğuna baktım. Kabuklara yeterince konsantre olursam Sam'in susmasını umuyordum. İşe yaramadı.

"Şu anda polise gitmek hiçbir şeyi düzeltmeyecek," dedi. "Ne kadar istersen iste."

Polise gitmek istemiyordum. Gitmem *gerektiğini* düşünüyordum. Jeff'in davalarından bildiğim kadarıyla bir suçlunun teslim olması yakalanmasından iyiydi. Polisler suçunu itiraf edenlere karşı kindar bir saygı duyuyordu en azından. Yargıçlar da öyle.

"Coop'a anlatmalıyız," dedim.

"Sen kafayı falan mı yedin?"

"Bize yardım edebilir."

"O bir polis."

"O benim dostum. Beni anlar."

En azından anlamasını umuyordum. Defalarca, beni korumak için elinden geleni yapacağını söylemişti. Bu gerçek miydi yoksa Coop'un sadakatinin bir sınırı var mıydı? Sonuçta o, bu sözü tanıdığını sandığı Quincy'ye vermişti, bu sabah parktan döndüğünden beri iki Xanax içen Quincy'ye değil. Ya da kendi yansımasını görebilmek için parlak nesneler çalan Quincy'ye değil. Ya da bir adamı komalık eden Quincy'ye de değil.

"Boş ver, fıstık," dedi Sam. "Böyle iyiyiz. Kaçtık ve her şey bitti."

"Peki o çantada polislerin izimizi bulmasına neden olacak hiçbir şey olmadığından kesinlikle emin misin?" diye sordum muhtemelen ellinci kez.

"Eminim," dedi Sam. "Sakinleş."

Bir saat sonra, turtayı fırından çıkardığım sırada telefonum çaldı. Turtayı tezgâha bıraktım, fırın eldivenimi çıkardım ve telefonu aldım. Cevap verdiğimde kulağımda bir kadın sesi çınladı.

"Bayan Quincy Carpenter'la görüşebilir miyim?"

"Ben Quincy."

"Bayan Carpenter, ben New York Polis Departmanı'ndan Dedektif Carmen Hernandez."

Korkudan buz kesmiştim. Ani ve insanı uyuşturan bir soğukluktu bu. Telefonu tutmayı nasıl başardığım tamamen muammaydı. Hâlâ konuşabiliyor olmamsa küçük bir mucizeydi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, dedektif?"

Bunu duyan Sam, kocaman bir karıştırma kâsesini karnında tutarak tezgâhtan uzaklaştı.

"Bugün merkeze gelebilir misiniz diye soracaktım," dedi Dedektif Carmen Hernandez.

Söydiklerinin geri kalanının ancak yarısını dinleyebildim. Korkunun derin soğukluğu kulaklarıma kadar çıkmış, duyma

yetimi devre dışı bırakmıştı ama anahtar kelimeler buza inen kazma darbeleri gibi apaçık ortadaydı.

Central Park. Çanta. Soru. Bir sürü soru.

"Elbette," dedim. "Mümkün olan en kısa zamanda geleceğim."

Telefonu kapatırken korkunun buz gibi varlığı hafifledi ve yerini çaresizliğin sıcak yanığına bıraktı. Soğukla sıcak arasında sıkışıp kalınca eriyerek mutfak zemininde bir su birikintisine dönüştüm.

ÇAM EV'DEN İKİ GÜN SONRA

İsimleri Dedektif Cole ve Dedektif Freemont olsa da İyi Polis ve Kötü Polis olarak da isimlendirilebilirlerdi. Her ikisinin de oynaması gereken bir rol vardı ve bu rolleri çok iyi oynuyorlardı. Cole, nazik olandı. Gençti; muhtemelen otuz bile olmamıştı. Quincy, onun içten gözlerini ve daha olgun göstermek için bıraktığı bir tutam bıyığın altındaki sıcak gülümsemesini sevmişti. Bacak bacak üstüne attığında, Quincy çoraplarının yeşil kravatıyla uyumlu olduğunu gördü. Güzel bir ayrıntıydı.

Freemont'sa aksi olandı. Kısa boyluydu, tıknazdı. Kelleşiyordu ve buldok gibi bir gıdısı vardı. "Aklımıza takılan bir şey var," derken gıdısı hafifçe sallandı.

"Daha çok bir merak," diye ekledi Cole.

Freemont keyfi kaçmış gibi baktı. "Bazı şeyler hiç akla yatkın değil, Bayan Carpenter."

Quincy'nin hastane odasındaydılar ve Quincy yataktan çıkamayacak kadar ağrı içindeydi. Arkasına konan yastıklarla doğrulup oturur pozisyona geçti. Koluna damar yolu açılmıştı ve bitmek bilmeyen hafif acısı dikkatini dağıttığı için dedektifin sözlerine konsantre olamıyordu.

"Bazı şeyler mi?" dedi.

"Size sorularımız var," dedi Cole.

"Çok sorumuz var," dedi Freemont.

"Size bildiğim her şeyi zaten anlattım."

Önceki gün Quincy, ağrı kesiciler ve üzüntü yüzünden o kadar serseme dönmüştü ki ne söylediğini tam hatırlamıyordu ama ana hatlar aklındaydı. Bundan emindi.

Freemont, kan çanağına dönmüş yorgun gözleriyle ona baktı. Üstündeki takımın daha iyi günler gördüğü muhakkaktı. Manşetleri eskimişti. Klapalarından birinde kurumuş hardalın sarı lekesi vardı. Geçmiş öğle yemeklerinin bir hayaleti gibiydi.

"Her şeyi anlatmadınız," dedi.

"Her şeyi hatırlamıyorum."

"Daha fazlasını hatırlayabilmenizi umuyoruz," dedi Cole. "Kendinizi zorlayabilir misiniz? Benim için? Gerçekten minnettar olurum."

Quincy yastıklarına geri yaslanıp gözlerini kapattı ve o geceye dair bir şeyler hatırlamaya çalıştı ama her şey siyah bir yahni gibi çalkantılı ve karanlıktı.

Öncesini hatırlıyordu: Janelle ormandan çıkıyordu. Bıçak görünüyordu.

Sonrasını hatırlıyordu: Ormanda koşuyordu, kurtarma ekibi ufukta belirirken dallar yüzünü çiziyordu.

Ama arada olup bitenler silinmişti.

Yine de denedi. Gözlerini ve yumruklarını sıkarak zihnindeki yahnide yüzdü. Onun içine daldı, ufacık bir anı aradı. Ufak tefek parçalardan daha fazlasını hatırlayamıyordu. Kanın, bıçağın, onun yüzünün kesik kesik görüntüleri vardı ama anlamlı bir bütün oluşturmuyorlardı. Kayıp yapboz parçaları gibiydiler ve resmin tamamına dair bir ipucu vermiyorlardı.

Akan yaşlardan utanarak gözlerini açarken, "Yapamıyorum," dedi Quincy en sonunda. "Özür dilerim ama hatırlayamıyorum."

Dedektif Cole, Quincy'nin kolunu okşadı. Avucu şaşırtıcı derecede pürüzsüzdü. Hayatını kurtaran, dün onu görmek için feryat figan ettiğinde hemen soluğu yanında alan mavi gözlü polisten bile daha yakışıklıydı.

"Anlıyorum," dedi Cole.

"Ben anlamıyorum," dedi Freemont. Kımıldandığında üstüne oturduğu katlanır sandalye gıcırdadı. "Önceki gece olan her şeyi gerçekten unuttunuz mu? Yoksa unutmak mı istiyorsunuz?"

"Unutmak istemeniz kesinlikle anlaşılabilir bir şey," diye ekledi Cole aceleyle. "Çok acı çektiniz."

"Ama neler olup bittiğini öğrenmemiz gerek," diye devam etti Freemont. "Bu hiç mantıklı değil."

Quincy'nin kafa karışıklığı düşüncelerini bulutlandırmıştı. Baş ağrısı yaklaşıyordu. Kolundaki damar yolunun öfkeli ısırığını aşan hafif, zonklayan türde bir ağrıydı bu.

"Değil mi?" dedi Quincy.

"Çok insan öldü," dedi Freemont. "Sizin dışınızda herkes."

"Çünkü polis onu vurdu." Quincy, daha o zaman onun adını ağzına almamaya karar vermişti bile. "Onun beni de öldüreceğinden eminim, tabii eğer polis..."

"Memur Cooper," dedi Cole.

"Evet." Quincy, bu ismi daha önce duyduğundan emin değildi. Hiç tanıdık gelmemişti. "Memur Cooper. Olanları ona sordunuz mu?"

"Sorduk," dedi Freemont.

"Peki ne dedi?"

"Blackthorn Akıl Hastanesi'nden bir hastanın kaçtığı ihbarı gelince ormanı aramakla görevlendirilmiş."

Quincy, Freemont'ın hastanın ismini söyleyeceğini düşünerek korku içinde nefesini tuttu ama beklediği olmayınca içini sıcacık bir rahatlık kapladı.

"Arama sırasında Memur Cooper kulübe tarafından bir çığlık duymuş. Çığlığa doğru yürüyünce de ormanda sizi görmüş."

Quincy, o anı gözünde canlandırmaya çalışınca hatırladıkları şu anda yatağının kenarındaki iki dedektifin görüntülerini bastırdı. Memur Cooper, Quincy'nin diz kısmında beyaz kalmış olan kumaşı fark edince elbisesinin kandan nasıl kıpkırmızı olduğunu anlamıştı. Quincy ona doğru tökezleyerek yürümüş,

ilaçla dolu beyninde hâlâ yankılanmakta olan o kelimeleri haykırmıştı.

Öldüler. Hepsi öldü. Ve adam hâlâ buralarda.

Sonra kendini Coop'a teslim etmiş, ona sıkı sıkı sarılıp kan lekesini (kendi kanıydı bu, Janelle'in kanı ve herkesin kanıydı) üniformasının önüne bulaştırmıştı. İkisi de bir gürültü duymuştu. Sol taraflarında, kilometrelerce uzaktaki çalılardan bir hışırtı yükselmişti.

O.

Dalların arasından kollarını savurup zayıf bacaklarını sallayarak geçiyordu. Coop silahını çekmiş, nişan almış ve ateş etmişti.

Onu devirmek için üç el ateş etmesi gerekmişti. Göğsüne isabet eden iki kurşunun etkisiyle kollarını, sahibi tarafından terk edilmiş bir kukla gibi sağa sola sallamıştı ama gelmeye devam ediyordu. Gözlüğü tek kulağının arkasından çıkmıştı, eğik duruyordu ve tek bir şaşkın gözünün önüne denk geliyordu. Tam o anda Coop onun tam alnına ateş etti.

"Ya bundan öncesi?" dedi Freemont. "Öncesinde neler oldu?"

Quincy'nin baş ağrısı iyice yayıldı, patlamak üzere olan bir balon gibi bütün kafatasını doldurdu. "Gerçekten, cidden hatırlayamıyorum."

"Ama hatırlamanız gerek," dedi Freemont, Quincy'nin kontrolünde olmayan bir şey için ona sinirlenerek.

"Neden?"

"Çünkü o geceye dair bazı şeyler akla yatkın değil."

Baş ağrısı artmaya devam ediyordu. Quincy gözlerini kapatıp sıktı. "Hangi şeyler?"

"Açıkçası," dedi Freemont, "herkes ölürken sizin nasıl olup da sağ kaldığınızı anlayamıyoruz."

Quincy en sonunda duymuştu. Polisin sesindeki suçlama, kelimelerin arasından tüm şüpheciliğiyle sıyrılmıştı.

"Bize nedenini söyleyebilir misiniz?" diye sordu.

O anda Quincy'nin içinde bir şeyler patlak verdi. Öfkeli bir

ürperti bütün göğsünü sarstı ve hemen arkasından büyük bir gerginlikle çalkalandı. Kafatasındaki balon patlamış, onu asla söylemek istemediği sözleri söylemeye itmişti. Kelimeler daha ağzından çıkar çıkmaz pişman olmuştu.

"Belki de," dedi çelik gibi bir sesle, "ben onlardan daha güçlüyümdür."

21

Dedektif Hernandez, kıskanırken bile hayranlık duymadan edemediğiniz türden bir kadındı. Siyah spor ceketinin altındaki kestane renkli bluzundan kusursuzca dikilmiş pantolonuna ve ufacık topuklu çizmelerine kadar her şeyi mükemmel bir şekilde bir araya gelmişti. Bitter çikolata rengindeki saçlarını arkaya atınca yüzünün mükemmel kemik yapısı ortaya çıkmıştı. Benimle hem sert hem de içtenlikle tokalaştı. Mahvolmuş yumruklarımı fark etmemiş gibi davranmaya özen gösterdi.

"Hemen geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Söz veriyorum, yalnızca birkaç dakikanızı alacağım."

Nefes aldım. Sam'in beni mutfak zemininden kaldırdığı sırada öğrettiği gibi sakin olmaya çalışıyordum.

"Yardım etmekten mutluluk duyarım," dedim.

Hernandez gülümsedi. Zoraki bir gülümsemeye benzemiyordu. "Harika."

Central Park Polis Merkezi'ndeydik. Burası, Jeff'le birlikte Sam'i günler önce aldığımız yerdi ama bana yıllar önce gibi geliyordu. Dedektif beni hiç de uzun süre önce olmayan, o uzun süre önceki gece çıktığım merdivenlere götürdü. Daha sonra, iki çocuğuyla ve kocası olduğunu tahmin ettiğim, kaslı göğüsleri olan bir adamla çekildiği bir fotoğraf dışında kalabalık olmayan masasına kadar yürüdük.

Masada bir de çanta vardı.

Tam ortada duruyordu ve Sam'le parkta bıraktığımız çantaydı. Varlığı sürpriz olmamıştı. Bana gelen çağrının nedeninin bu olduğundan şüphelenmiş, merkeze kadar yürürken çantanın ve bizim neden o gece parkta olduğumuza dair bir bahane bulmaya çalışmıştık. Tüm bunlara rağmen çantayı görür görmez bütün vücudum kaskatı kesildi.

Hernandez bunu fark etmişti.

"Çantayı tanıdınız mı?" diye sordu.

Cevap vermeden önce boğazımı temizlemem, yanlışlıkla yutulmuş tavuk kemiği gibi takılıp kalan kelimeleri yerinden oynatmam gerekti.

"Evet. Dün gece parkta kaybetmiştik."

Kelimelerimi ağzımdan çıkar çıkmaz geri almak, yılanların dillerini çektiği gibi ağzıma geri sokmak istemiştim.

"*Biz* mi?" dedi Hernandez. "Siz ve Tina Stone mu?"

Derin bir nefes aldım. Elbette Sam'i ve yeni ismini biliyordu. Dedektif göründüğü kadar zekiydi. Bunu fark edince kendimi zayıf hissettim. Gerçekten bitik haldeydim. O, masasının arkasına geçtiğinde ben de masanın hemen yanındaki sandalyeye iliştim.

"Gerçek ismi Samantha Boyd," dedim süklüm püklüm, dedektifi düzelttiğim için gerilerek. "Tina Stone olarak değiştirmiş."

"Nighlight Inn'de başına gelenlerden sonra mı?"

Derin bir nefes daha aldım. Dedektif Hernandez kesinlikle dersine çalışmıştı.

"Evet," diye cevapladım. "Çok şey yaşadı. İkimiz de öyle ama eminim siz zaten tüm bunları biliyorsunuzdur."

"Korkunç şeyler olmuş. İkinize de. Dünya çok çılgın bir yer, değil mi?"

"Evet."

Hernandez yeniden gülümsedi. Bu kez anlayışlı bir tavrı vardı ve çantayı açarak içinden yıpranmış bir sürü kitap çıkardı.

"Çantayı bu sabah erken saatlerde bulduk," dedi kitapları masaya istifleyerek. "Kitaplardan birinde ismini görünce Bayan Stone'un izini bulmuş olduk. Kayıtlarımıza hızlıca bir baktık. Birkaç gece önce gözaltına alınmış. Sanırım bir polis memuruna saldırı ve tutuklanmaya mukavemet."

"Bir yanlış anlaşılma söz konusuymuş." Yeniden boğazımı temizledim. "Galiba suçlamalar düşürüldü."

"Evet, öyle olmuş," dedi Hernandez kitaplardan birini incelerken. Kapağında, mor bir yıldız kümesinde gezinen kadın kılığında bir robot vardı. "O gece onu siz aldınız buradan, değil mi?"

"Evet. Ben ve erkek arkadaşım Jefferson Richards. Kamu avukatıdır."

Jeff'in ismi, dedektifin hafızasında bir çan çaldı. Bu kez acı içinde zoraki bir gülümseme takındı. "Şu anda elinde bir dava var, değil mi?"

Yutkundum. Jeff'i arayıp merkeze benimle birlikte gelmesini istemediğim için mutluydum. Elbette gelmesini istemiştim ama Sam beni bundan vazgeçirmişti. Yanımda avukatla gelmemin, erkek arkadaşım bile olsa anında şüphe uyandıracağını söylemişti. Şimdi de onu, bir polis memurunu öldürmekle suçlanan bir adamı koruyor olmasından pek memnun olmayan bir dedektifle yüz yüze getirmenin hiç akıllıca olmayacağı ortaya çıkmıştı.

"Bu konuda pek bir şey bilmiyorum," dedim.

Hernandez esas konuya dönmeden önce başını onaylarcasına salladı. "Bayan Stone'a ulaşabileceğimiz bir numara olmadığı için sizinle konuşmanın ve onun nerelerde olduğunu bilip bilmediğinizi sormanın akıllıca olacağını düşündüm. Sizin evinizde kalıyor olabilir mi?"

Yalan söyleyebilirdim ama bu anlamsız olurdu. Dedektifin cevabı zaten bildiği hissine kapıldım.

"Evet."

"Peki şimdi nerede?"

"Dışarıda bekliyor."

En azından öyle olmasını umuyordum. Sam, evden çıkarken sakin olmasına rağmen bunun tamamen benim iyiliğim için olmasından şüphelenmiştim. Şimdi tek başınaydı ve dışarıda volta atıp merkezin cam duvarlı girişinden içeri bakarak arka arkaya üçüncü sigarasını içerken hayal edebiliyordum onu. Ben buradayken Sam'in şehirden kolayca kaçabileceği, bir kez daha sırra kadem basabileceği aklıma geldi. Dürüst olmak gerekirse bunun çok da kötü bir fikir olmadığını düşünüyordum.

"Galiba şanslı günümdeyim," dedi Dedektif Hernandez. "Sizce içeri gelip sorularıma cevap vermek ister mi?"

"Elbette." Sesim çok tiz, ciyaklar gibi çıkmıştı. "Sanırım."

Dedektif telefonuna uzandı, birkaç numara çevirdi ve görevli polise Sam'in dışarıda olduğu bilgisini verdi.

"İçeri girsin ve ofisimin önünde beklesin," dedi.

"Sam'in başı belada mı?" diye sordum.

"Hiç değil. Dün gece parkta bir olay yaşanmış. Bir adam öldüresiye dövülmüş."

Ellerimi kucağımdan hiç kaldırmadım. Kabuk bağlayan sağ elimi daha az çirkin olan sol elimle gizlemiştim. "Bu korkunç bir şey."

"Onu bu sabah koşuya çıkan biri bulmuş," diye devam etti Hernandez. "Bilinci kapalıymış. Berbat bir olay. Zamanında bulunmasaydı Tanrı bilir neler olurdu."

"Bu korkunç bir şey," dedim yeniden.

"Bayan Stone'un çantası olay mahallinde bulunduğu için dün gece bir şey görüp görmediğini merak ettim. Görünüşe göre siz de onunlaymışsınız, belki siz de bir şey görmüş olabilirsiniz."

"Onunlaydım, evet."

"Saat kaçtı?"

"Bir gibiydi. Biri biraz geçmiş de olabilir."

Hernandez sandalyesine yaslandı ve iki elinin manikürlü parmaklarının ucunu birleştirdi. "Parkta dolaşmak için biraz geç bir saat değil mi?"

"Evet ama içki içmiştik. Bilirsiniz ya, kız kıza gece dışarı çık-

mıştık. Parka yakın oturduğum için taksiye binmek yerine yayan gitmenin daha hızlı olacağını düşündük."

Polis merkezine gelirken Sam'le uydurduğumuz yalan buydu. Bu yalanı söyleyemeyeceğimden endişe etmiştim ama hiç tereddütsüz ve öyle kolayca dudaklarımdan dökülüverdi ki ben bile şaşırdım.

"Bayan Stone da o zaman..."

"Boyd," dedim. "Gerçek ismi Samantha Boyd."

"Bayan Boyd çantasını o zaman mı kaybetti?"

"Aslında çalınmıştı."

Hernandez kusursuzca şekillendirilmiş kaşını kaldırdı. "Çalınmış mıydı?"

"Sam'in sigara içmesi için parktaki bankta durmuştuk." Bu, çalkantılı yalanlar nehrine atılmış bir gerçeklik taşıydı. "Oradayken bir adam koşarak geldi, çantayı kapıp kaçtı. Çalıntı olarak bildirmedik, çünkü sizin de gördüğünüz gibi içinde değerli bir şey yoktu."

"Peki o zaman çanta neden yanındaydı?"

"Sam, bazı konularda biraz paranoyaktır," dedim yalanı sürdürerek. "Başına gelenlerden sonra onu suçlayamam. Daha doğrusu, başımıza gelenlerden sonra. Bana çantayı kendini korumak için taşıdığını söylemişti."

Dedektif Hernandez başını onaylarcasına salladı. "Tuzak gibi mi?"

Bu kez başını sallayan ben oldum. "Kesinlikle. Haydutlar, cüzdan gibi değerli eşyaları umursamayıp bu çanta gibi büyük eşyaları hedef alıyorlar."

Hernandez, masanın öteki tarafından beni ve verdiğim bilgileri inceliyor, cevap vermek için acele etmiyordu. Karşısındakini sindirme etkisi yaratacak kadar zaman geçmesini bekliyormuş ve bunun için saniyeleri sayıyormuş gibi hali vardı. En sonunda, "Çantayı çalan adamı tam olarak görebildiniz mi?" diye sordu.

"Pek sayılmaz."

"Hiç mi görmediniz?"

"Karanlıktı. Adamın üstündeyse koyu renkli giysiler vardı. Şişkin bir palto giymişti galiba. Tam bilemiyorum. Her şey çok hızlıca olup bitti."

Rahatlayarak arkama yaslandım. Kendimle aşırı gurur duyduğumu da kabul etmeliydim. Sahte beyanımızı hiç teklemeden dile getirmiştim. O kadar inandırıcıydı ki neredeyse *ben* bile inanacaktım ama Hernandez çekmecesini açıp içinden bir fotoğraf çıkararak masanın üstünde bana doğru kaydırdı.

"Gördüğünüz adam bu olabilir mi?"

Bu, serseri kılıklı genç bir adamın sabıka fotoğrafıydı. Gözleri deli deli bakıyordu. Boynunda dövmesi vardı. Bir uyuşturucu bağımlısının kâğıt gibi ince tenine sahipti. Bu, burnu alnımın altında kırılan aynı uyuşturucu bağımlısı adamdı. Yüzünü görünce kalbim bir anda durur gibi oldu.

"Evet," dedim yutkunarak. "Bu o."

Bunu zaten biliyor olmama rağmen, "Bu sabah öldüresiye dövülmüş halde bulunan adam bu," dedi Hernandez. "Adı Ricardo Ruiz. Kısaca Rocky. Evsiz. Uyuşturucu bağımlısı. O alışıldık, hüzünlü hikâye anlayacağınız. Parkta devriye gezen polisler onu çok iyi tanır. Başını belaya sokacak türde bir adam olmadığını söylüyorlar. Tek istediği uyuyacak bir yer ve eroin."

Fotoğrafa bakmaya devam ettim. Adamın ismini ve nasıl biri olduğunu öğrenince kalbim vicdan azabı ve pişmanlıkla ezildi. Aklıma parkta hissettiğim korku gelmedi. Üstündeki çakı ve Sam'in çakıyı alışı da. Odaklanabildiğim tek şey, ona zarar vermiş olmamdı. Çok kötü bir zarar. Hiçbir zaman düzelmeme ihtimali olan bir zarar.

"Bu korkunç," diyebildim. "İyileşecek mi?"

"Doktorlar bunu bilmek için henüz çok erken olduğunu söylüyorlar ama birinin ona fena halde zarar verdiği kesin. Sam ve siz dün gece şüpheli bir şey görmediniz mi? Bir şeyden kaçan biri mesela? Ya da hareketleri dikkat çeken biri?"

"Çanta çalındıktan sonra Sam ve ben parktan elimizden geldiğince çabuk ayrıldık. Öyle bir şey görmedik." Omuzlarımı

silkip ne kadar çok yardım etmek istediğimi vurgulamak için kaşlarımı çattım. "Başka bir şey söyleyemediğim için üzgünüm."

"Bayan Stone'la konuştuğumda, yani Bayan Boyd'la bana aynı şeyleri mi anlatacak?"

"Elbette."

En azından öyle olmasını umuyordum. Dün geceden sonra Sam'le aynı tarafta olduğumuzdan şüphe etmeye başlamıştım.

"İkiniz çok yakınsınız galiba," dedi Hernandez. "Aynı acıları çekmişsiniz. Gazetelerin size verdiği isim neydi?"

"Kurtulan Kızlar."

Bunu elimden geldiğince büyük bir kibirle, öfke içinde söylemiştim. Dedektif Hernandez'in kendimi o kızlardan biri olarak görmek istemediğimi bilmesini istiyordum. Ben bile artık kendime inanmasam da o, bu yaşananları arkamda bıraktığımı bilmeliydi.

"Doğru." Dedektif ses tonumu sezince tiksinti içinde burnunu kırıştırdı. "Sanırım bu yaftayı sevmiyorsunuz."

"Hiç sevmiyorum ama kurban olarak anılmaktan iyidir sanırım."

"Ne olarak anılmak isterdiniz?"

"Sağ kalanlar."

Hernandez yeniden sandalyesine yaslandığında etkilenmişe benziyordu. "Bayan Boyd'la yakın mısınız?"

"Yakınız. Yakınlarımda beni anlayan birinin olması iyi bir şey."

"Elbette öyledir." Bu konuda ciddi gibiydi. Samimi olduğunu düşündüm ama yüzü biraz buruşmuştu. "Sizin evinizde kaldığını söylemiştiniz, değil mi?"

"Birkaç günlüğüne, evet."

"Daha önce kanunla başının derde girmiş olması sizi rahatsız etmiyor mu?"

Yutkundum. "Daha önce mi? Yani geçen gece olanlardan daha önce mi?"

"Sanırım Bayan Boyd size bundan söz etmeyi unutmuş," dedi

Hernandez notlarına bakarak. "Yakın geçmişini biraz araştırdım. Çok değil. Son beş senesini falan. Rocky'nin yaşadığı talihsiz kazadan iki gece önce saldırı nedeniyle merkeze getirilmesi dışında, dört sene önce New Hampshire'da sarhoş ve uygunsuz davranışları nedeniyle gözaltına alınmış. Bu olaydan iki sene sonra yine aynı nedenle Maine'de gözaltına alınmış ve geçen ay Indiana'da ödenmemiş aşırı hız cezası nedeniyle trafik çevirmesinde durdurulmuş."

O an dünya durdu. Bu, her şeyi alaşağı eden ani ve kulak tırmalayan bir duruştu. Ellerim kucağımdan kayıp her an düşebilirmişim gibi sandalyenin altına tutundu.

Sam, Indiana'daymış.

Hem de geçen ay.

Soğukkanlı olduğumu, Sam'e dair her şeyi bildiğimi göstermek için Dedektif Hernandez'e gülümsemeye çalıştım. Aslında aklıma doluşan tüm anılar bir fotoğraf albümünün sayfaları gibi çevrilip duruyordu. Her anı bir enstantaneydi. Parlaktı. Canlıydı. Ayrıntı doluydu.

Telefonumda, Lisa'nın karanlıkta buz mavisi parlayan e-postasını gördüm.

Quincy, seninle konuşmam gerek. Çok önemli. Lütfen, lütfen bunu görmezden gelme.

Jonah Thompson'ın kolumu tutuşunu, gergin yüz hatlarını gördüm.

Söyleyeceklerim Samantha Boyd hakkında. Sana yalan söylüyor.

Coop'un kısık ve endişeli sesini duydum.

Neler yapabileceğini bilmiyoruz.

Sam'i parkta, lekeli giysilerimi ceketiyle gizlerken, beni suya doğru sürüklerken, ellerimdeki kanı yıkarken gördüm. Çok hızlı ve kararlıydı. Aynı giysilerin, normal bir olaymış gibi kucaklandığını gördüm.

Endişelenme. Ben ne yapacağımı biliyorum.

Evin önüne toplanan muhabirlerin arasından küfürler ederek, kameralardan korkmadan ve Jonah'nın bize Lisa'nın öldü-

rüldüğünü söylemesine rağmen hiç oralı olmadan yürüyüşünü gördüm. Patlayan flaşlardan yüzü bembeyaz olmuştu. Otopsi masasındaki bir ceset kadar soluktu. Hiçbir ifade yoktu. Ne üzüntü ne de şaşkınlık.

Hiçbir şey.

"Bayan Carpenter?" Dedektifin sesi canlanan anılarımın arasında belli belirsiz duyuldu. "İyi misiniz?"

"İyiyim. Tüm bunları biliyorum. Sam bana hiçbir zaman yalan söylemedi."

Söylememişti. En azından yalan olarak gösterebileceğim hiçbir şey yoktu ama bana gerçekleri tam olarak anlatmamıştı. Aslında geldiğinden beri bana pek bir şey anlatmamıştı.

Önceden nerede olduğunu bilmiyordum.

Kiminle olduğunu da.

En çok da ne kadar korkunç şeyler yapmış olabileceğini bilmiyordum.

22

Soğuk bütün gücüyle parka geri dönmüş, havuza ilk dalındığındaki suyun etkisi gibi insanları şoka uğratmıştı. Değişim havada asılı duruyordu. Zamanın akıp gittiği hissiydi bu. Sonbahar resmen gelmişti.

Hava yüzünden herkes manik bir enerjiyle hareket ediyordu. Koşucular, bisikletçiler ve çift oturaklı, gülünç bebek arabalarını iten dadılar... Hepsi aynı yöne doğru ilerlese de bir şeyden kaçıyormuş gibi görünüyorlardı. Tepeciklerini ezmek üzere olan ayaktan kaçmak için dört bir yana dağılan karıncalar gibiydiler.

Bense polis merkezinin yüksek cam penceresinin dışında sessizce dikiliyordum. Sam içeride Dedektif Hernandez'le konuşuyordu ve benimle aynı şeyleri söylemesini umuyordum. Hareketsiz durmaktan mutluymuşum gibi görünsem de aslında koşmak istiyordum. Eve doğru değil, evden uzağa koşmak. George Washington Köprüsü'ne varana kadar koşmak. Oraya vardığımda da koşmaya devam edecektim. New Jersey'ye kadar. Pennsylvania'dan ve Ohio'dan geçerek. Şehrin merkezinde kaybolarak.

Ancak o zaman parkta yaptıklarımdan uzaklaşmış olacaktım. Terden sırılsıklam olmuş bir gömlek gibi üstüme yapışıp kalan Çam Ev'in kısa ve şaşırtıcı anılarından uzaklaşacaktım. En çok

da Sam'den uzaklaşmış olacaktım. Polis merkezinden çıktığında burada olmak istemiyordum. Tek bir bakış, suçunu kırmızı ruju kadar parlak ve ışıltılı bir şekilde yüzünde ortaya çıkaracakmış gibi göreceklerimden korkuyordum.

Ama bacaklarımın bastırılmış bir enerjiyle titremesine rağmen orada kaldım. Xanax içmeyi o kadar çok istiyordum ki, dilime üzümlü sodanın tadı geliyordu.

Kaldım çünkü Sam hakkında yanılıyor olabilirdim.

Yanılıyor olmak *istiyordum*.

Demek ki Lisa daha hayattayken o da Indiana'daydı. Büyük ihtimalle yolları hiçbir zaman kesişmemişti. Sonuçta Indiana çok büyük bir eyaletti ve Muncie'den başka bir sürü şehri vardı. Sam'in varlığı, Lisa'yı görmeye gittiği anlamına gelmiyordu kesinlikle. Onu öldürdüğünü iddia etmek için de geçerli bir neden değildi asla. Benim hemen bu sonuca varmış olmam, Sam'den çok bana dair bir şeyler anlatıyordu.

Soğuk havaya karşı dertop olmuş, seğiren bacaklarımla öylece dikilirken ve Sam'in benden sonra polis merkezinin derinliklerinde neler söylediğini düşünürken kendimi buna inandırmaya çalışıyordum en azından. Yirmi dakikadır içerideydi. Benden daha uzun kalmıştı. Endişe beni dört koldan dürtüyor, sinirlendiriyor, koşmayı daha da çok istememe yol açıyordu.

Cebimden telefonumu çıkarıp başparmağımla ekrana dokundum. Benden nefret etmesi anlamına gelse de Coop'u arayıp bütün günahlarımı ona itiraf etmek istiyordum. Koşmak dışında aklıma elen en mantıklı eylem buydu. Hatalarımla yüzleşmek. Eteğimdeki taşları dökmek.

Ama o sırada Sam, merkezin cam kapılarından cezadan kurtulmuş bir çocuk gibi gülümseyerek çıktı. Bu gülümseme kalbimde şimşek gibi çakan bir korku doğurdu. Sam'in dün geceye dair tüm gerçekleri anlatmış olmasından korkuyordum. Bundan daha da kötüsü, şüphelerimden haberdar olmasıydı. Aklımdan geçenleri içgüdüsel olarak sezmesiydi. Yüz ifademde bir tuhaflık sezmişti bile. Gülümsemesi kayboldu. Başını eğip beni çözmeye çalıştı.

"Sakin ol, fıstık," dedi. "Senaryomuza sadık kaldım."

Çanta yanındaydı. Ön kolunda sallanıyor, ona şaşırtıcı derecede nazik bir hava katıyordu. Çantayı bana vermeye çalıştı ama bir adım geri çekildim. Çantaya dair hiçbir şey istemiyordum. Sam'e dair de. Polis merkezinden çıkarken aramızda belli bir mesafe bıraktım. Yürümek bile başlı başına meseleydi. Vücudum hâlâ depar atmak istiyordu.

"Hey," dedi aramızdaki mesafeyi fark edince. "Artık bu kadar gerilmene gerek yok. Dedektif McSürtük'e önceden planladığımız şeyleri anlattım. Kız kıza gece dışarı çıktık. Parkta sarhoştuk. O herif çantamızı çaldı."

"Onun bir ismi var," dedim. "Ricardo Ruiz."

Sam yan gözle bana baktı. "Ah, artık isimleri söylüyor musun?"

"Bence söylemeliyiz."

Günahlarımın kefaretini ödemek için bu ismi her gün söylemeye başlamak zorunda olduğumu hissediyordum. Can havliyle atılan bir son dakika şutu gibi. Bir işe yarayacağını bilseydim onu da yapardım.

"Artık temize çıktığımıza göre," dedi Sam, "ismini söylemende bir sakınca yok ama ben..."

"Sakın."

Bu kelime, keskin ve acıtan bir kırbaç gibi ağzımdan dökülüvermişti. Sam başını iki yana salladı. "Lanet olsun. Çok gerginsin."

Gergin olmak için her hakka sahiptim. Bir adam benim yüzümden komadaydı. Lisa öldürülmüştü. Ve Sam (belki de? muhtemelen?) oradaydı.

"New York'a gelmeden önce neredeydin?" diye sordum. "Bana sakın, 'Orada burada,' deme. Net bir yer istiyorum."

Sam bir süre sessiz kaldı. Beyninde depoladığı sayısız muhtemel yalanın arasından hangisini kullanacağına karar vermeye çalıştığını düşündüm. En sonunda, "Maine," dedi.

"Maine'in neresinde?"

"Bangor. Şimdi mutlu musun?"

Değildim. Bu hiçbir şey ifade etmiyordu.

Güneye, parkın içine doğru yürümeye devam ettik. Yolun her iki tarafında da kızıl meşe ağaçları vardı ve yaprakları dallarından düşmek üzereydi. Palamutlar çoktan düşmeye başlamış, ağaç gövdelerinin etrafına geniş ve başa çıkılmaz şekilde yayılmıştı. Biz geçerken birkaç tane daha düştü. Her biri yere çarptığında küçücük patırtılar çıkarıyordu.

"Orada ne kadar kaldın?" diye sordum Sam'e.

"Bilmiyorum. Yıllarca?"

"Bu süre içinde başka bir yere gittin mi?"

Sam kollarını kaldırınca çantası sallandı ve gürültülü bir ses çıkardı. "Ah, özel bir yere gitmedim. Yazın Hamptons'a, kışın Riviera'ya. Monaco da yılın bu zamanı harikadır."

"Ben ciddiyim, Sam."

"Ben de bu sorulardan ciddi olarak sıkılmaya başladım."

Gerçeğin yerinden çıkıp etrafımızdaki palamutlar gibi yere düşmesi için Sam'i sertçe sallamak istiyordum. Bana her şeyi anlatmasını istiyordum ama içimde kopan duygusal fırtınanın dinmesini uzun bir süre bekledikten sonra, "Aramızda hiç sır olmadığından emin olmaya çalışıyorum," dedim.

"Quincy ben sana hiç yalan söylemedim. Bir kez bile."

"Ama bana bütün hikâyeni de anlatmadın. Benim gerçeği bilmeye ihtiyacım var."

"Gerçeği istiyor musun hakikaten?"

Sam önümüzdeki yolu işaret etti. O sırada ne kadar çok yürüdüğümüzü, Sam'in aramıza koyduğum mesafeyi avantaja çevirdiğini ve bizi dün gece kaçtığımız noktaya kurnazca getirdiğini fark ettim.

Polisler gitmiş, dalgalanan polis şeridini de beraberinde götürmüştü. Burada bulunmuş olduklarının tek göstergesi düzleşmiş, geniş çim alandı. Kanıt arayan polislerce ezildikleri apaçıktı. Dedektif Hernandez'in çizmelerinin bıraktığı topuk izlerini görmeye çalıştım.

Rocky Ruiz'in bulunduğu yolu bir yığın mumluk işgal etmişti. Bunlar üstlerinde Bakire Meryem'in resimlerini taşıyan ve şehirdeki hemen hemen bütün şarap dükkânlarında bir dolara satılan cam mumluklardandı. Aralarında bir de elinde kalp tutan ucuz bir oyuncak ayı, üstüne çalakalem ROCKY İÇİN ADALET yazılmış bir mukavva ve ipine bağlanmış plastik bir ağırlıkla sabitlenmiş uçan balon vardı.

"İşte gerçek burada," dedi Sam. "Bunu sen yaptın, fıstık. Ben de senin için arkanı kolladım. O dedektife her şeyi anlatabilirdim ama anlatmadım. Bilmen gereken tek gerçek bu."

Başka hiçbir şey söylemedi. Söylemesine de gerek yoktu. Açık ve net bir şekilde anlamıştım.

Sam güneye, kim bilir nereye doğru yürümeye devam etti. Ben suçluluk, korku ve yorgunlukla olduğum yerde kalakalmıştım. En son ne zaman bir gece boyunca uyuduğumu hatırlayamıyordum. Sam ortaya çıkmadan önceydi, ondan emindim. Gelişiyle bütün huzurum kaçmıştı. Bunun yakın bir zamanda geçeceğini de sanmıyordum. Uykusuzluğumun haftalarca süreceğini, rüyalarımın Sam, Rocky Ruiz ve zorla bilekleri kesilen Lisa'yla bölüneceğini öngörebiliyordum.

"Geliyor musun?" diye sordu Sam.

Başımı iki yana salladım.

"Sen bilirsin."

"Nereye gidiyorsun?"

"Oraya buraya," dedi Sam alaycı bir ifadeyle. "Beni bekleme."

Arkasına dönüp bana tek bir kez bakarak yoluna devam etti. Fazla uzaklaşmış olmamasına rağmen yüzündeki ifadeyi seçememiştim. Soğuk havayı getiren bulutlar öğleden sonra güneşini boğmuş, onun ışıltısını kırmış ve kadının yüzünü ışık ve gölge olarak ikiye bölmüştü.

ÇAM EV

SAAT 21:54

Yemek, Janelle'in istediği gibi sofistike olmak yerine sessiz ve tuhaf geçti. Yetişkin sofrasının bir pandomimi gibiydi. Şaraplar kadehlere konmuştu. Yemek servis edilmişti. Herkes giysisine yemek dökmemek için çok çaba sarf ediyor, aptal parti giysilerinden ve sıkıcı kravatlarından kurtulmak istiyordu. Az da olsa rahat görünen tek kişi Joe'ydu. Eskimiş kazağının içine gömülmüştü ve giysisinin diğerlerinin arasında ne kadar göze battığının farkında değildi.

Herkes ancak yemekten sonra, Quincy üstünde yanan yirmi mum olan pastayı getirdiğinde gevşedi. Janelle mumları söndürdükten sonra parmağını kestiği aynı bıçağı pastayı gelişigüzel dilimlemek için kullandı.

Sonra gerçek parti başladı. Bu partiyi bütün gün ertelemişlerdi. İçecekler ortaya nihayet çıkmıştı. Bütün içki şişeleri küçük, plastik bardaklara boşaltıldı. Craig'in yanında getirdiği iPod'dan ve taşınabilir hoparlörlerden bangır bangır müzik çalıyordu. Beyoncé. Rihanna. Timberlake. T.I. Bunlar yurtta dinledikleri müziklerdi ama şimdi daha yüksek sesle, daha şiddetli bir şekilde ve sonunda zincirinden boşanabilmiş gibi çalıyordu.

Salonda dans ediyorlardı. Plastik bardakları havaya kaldırdıkça içindeki içkiler çalkalanıyordu. Quincy henüz alkol almamıştı.

İçkisini seçmişti ve bu diyet kolaydı ama bu onu bir nebze olsun engellemiyordu. Diğerleriyle birlikte dans ediyor, salonun ortasında fırıl fırıl dönüyordu. Etrafında Craig, Betz ve Rodney vardı. Amy de hemen yanında, kalçasını onunkine çarparak gülüyordu.

Janelle de Quincy'nin kamerasıyla aralarına katılıp Quincy'nin fotoğraflarını çekmeye başladı. Quincy gülümsedi, poz verdi, Janelle'e kahkaha attıran bir disko dansı yaptı. Quincy de gülüyordu. Müzik bangır bangır çaldıkça, Quincy dans ettikçe ve oda dönüp durdukça kendini en son ne zaman bu kadar iyi, bu kadar özgür ve bu kadar mutlu hissettiğini hatırlamadığını fark etti. İşte buradaydı, müstakbel erkek arkadaşıyla dans ediyor, en yakın arkadaşına doğru uzanıyordu. Her zaman hayalini kurduğu üniversite hayatının tam kucağındaydı.

Birkaç şarkıdan sonra herkes yorulmuştu. Janelle bardakları yeniden doldurdu. Amy ve Betz boylu boyunca yere uzandı. Rodney, bir bong çıkarıp başının üstünde bayrak gibi salladı. Bongu verandaya çıkardığında Janelle, Craig ve Amy de bir nefes çekmek için hemen etrafını sardılar.

Quincy ot içmeyi sevmiyordu. Bir kere denemişti ve hemen öksürmeye, gülmeye ve sonra yeniden öksürmeye başlamıştı. Sonrasında kendini halsiz hissetmiş, bu da kafasının güzel olmuş olmasına gölge düşürmüştü. Diğerleri ot içerken o salonda kalıp diyet kolasını yudumlamayı tercih etti. Janelle'in, o bakmadığı sırada kolasına rom eklediğinden emindi. Her daim zayıf olan Betz de oradaydı ve yaban mersini suyuyla karıştırdığı votkadan sonra sarhoş olmuş, yerde yatıyordu.

"Quincy," dedi Betz ucuz votka nefesini ısırırken, "bunu yapmak zorunda değilsin."

"Neyi?"

"Craig'le düzüşmek zorunda değilsin." Betz ilk kez küfür ediyormuş gibi kıkırdadı.

"Belki de istiyorumdur."

"*Janelle*, senin istemeni istiyor. Bunun en büyük nedeni, aslında onunla kendi yatmak istemesi."

"Sen sarhoşsun Betz ve saçmalıyorsun."

Betz ısrarcıydı. "Haklıyım. Haklı olduğumu biliyorsun."

Quincy'nin bu kez duymazdan gelemeyeceği şekilde bir kez daha kıkırdadı ama Betz'in sarhoş kahkahası mutfağa giderken de Quincy'nin peşini bırakmamıştı. Bu kahkahada, Quincy dışında herkesin anladığı bir şeyin iması vardı.

Mutfağa gittiğinde Joe'yu tezgâha yaslanmış, Janelle'in ona hazırladığı korkunç karışımlardan birini içerken buldu. Onunla karşılaşmak Quincy'yi korkutmuştu. Joe akşam yemeğinden beri o kadar sessizdi ki Quincy onun evde olduğunu bile unutmuştu. Diğerleri için de aynı şey geçerli gibiydi. Hatta Janelle de bir Noel gününün öğleden sonrasında gözden çıkarılan bir oyuncak gibi davranıyordu ona.

Ama evdeydi işte. Kirli gözlüğünün ardından herkesi izliyor, içkilerini ve danslarını gözlemliyordu. Quincy, Joe'nun, onların havailikleri hakkında ne düşündüğünü merak etmişti. Acaba bu onu mutlu mu etmişti? Kıskandırmış mıydı?

"İyi dansçısın," dedi çocuk bardağının içine bakarak.

"Teşekkürler?" Quincy ona pek de inanmamış gibi soru sorarcasına teşekkür etmişti. "Sıkıldıysan seni arabana geri götürebilirim."

"Sorun yok. Araba kullanman pek iyi bir fikir olmasa gerek."

"Ben içmedim ki," dedi Quincy her ne kadar Janelle sayesinde gittikçe bunun yalan olduğuna inanmaya başlasa da. Çok hafif bir sarhoşluk hissediyordu. "Janelle seni kalmaya zorladığı için üzgünüm. Bazen çok, eee, ikna edici olabiliyor."

"Ben eğleniyorum," dedi Joe ama gerçek bunun tam tersiymiş gibi bir hali vardı. "Çok naziksin."

Quincy ona tekrar teşekkür etti ve o kararsız vurgusunu tekrar kelimenin sonuna ekledi. Bu, görünmez bir soru işaretiydi.

Joe bu kez başını bardağından kaldırmaya cesaret ederek, "Ve güzelsin de," dedi. "Bence çok güzelsin."

Quincy ona baktı. Gerçekten baktı. Bunu yaparken en sonunda Janelle'in gördüğünü görmüştü. Çocuğun şapşal bir şirinliği

vardı. Filmlerdeki gözlüğünü çıkarınca yakışıklı görünen o inek öğrenciler gibiydi. Utangaç tavırlarının etrafında yoğun bir aurası vardı ve bu, söylediği her kelimeyi içten kılıyordu.

"Teşekkürler," diye cevapladı Quincy bu kez samimiyetle. Soru işareti de yok olmuştu.

Tam o sırada diğerleri eve girdi. Ot içince deli gibi neşelenmişlerdi. Rodney, Amy'yi omzuna alıp salonda dolaştırırken Amy de çığlık çığlığa bağırıyordu. Janelle ve Craig, yüzlerinde uçmuş bir gülümsemeyle birbirlerine yaslanmıştı. Janelle, incecik kolunu Craig'in beline dolamıştı ve Craig sallana sallana Quincy'ye doğru yürürken bile kolunu çekmeyi reddediyordu. Janelle kolunu uzatarak delikanlının arkasından gitti.

"Quincy!" dedi. "Bütün eğlenceyi kaçırıyorsun."

Janelle'in yüzü kızarmıştı ve parlıyordu. Terden kararmış saç telleri şakağına düşmüştü. Joe'nun da mutfakta olduğunu görünce yüzü düştü. Bir Quincy'ye bir Joe'ya bakıp durdu.

Janelle uzun süredir görmediği bir dostuymuş gibi onu selamlayarak, "Demek buradasın!" dedi Joe'ya. "Ben de seni arıyordum!"

Onu salondaki eskimiş, rahat koltuklardan birine götürdü. Hemen yanına ilişti ve bacaklarını çekerek dizlerini Joe'nun kucağına koydu.

"İyi zaman geçiriyor musun?" diye sordu.

Quincy, gözlerini kaçırıp ona doğru yürüyen Craig'e odaklandı. O da çok sarhoştu ve kafası dumanlıydı ama Betz gibi sürekli kıkırdayan ya da Janelle gibi aşırı enerjik bir sarhoş değildi. Üstünde bir yumuşaklık, kaslı vücudunda Quincy'ye çekici gelen bir rahatlık vardı. Quincy'ye sarıldığında teninin sıcaklığı ona geçti. "Bu gece biraz eğlenmek ister misin?" diye fısıldadı.

"Elbette," dedi Quincy de fısıldayarak.

Koridora doğru sürüklendiğini hissetti. Yanından geçtikleri Betz'in yargılayan bakışları gözden kaçacak gibi değildi. Gözlerini salona çevirdiğindeyse Janelle'in hâlâ çocuğun yanında sıkış tıkış bir şekilde oturduğunu, Joe'nun saçlarını okşadığını ve

onunla ilgileniyormuş gibi yaptığını gördü. Aslında kızın gözleri Quincy'nin uzaklaşan bedenindeydi. Ya memnuniyetten ya da kıskançlıktan parlıyorlardı.

Quincy hangisi olduğuna karar veremedi.

23

Eve döner dönmez üstüme ağırlık çökmüştü. Oturma odasına girdikten sonra koltuğa yüzüstü yatıp uykuya daldım. Saatler sonra uyandığımda Jeff yanıma eğilmiş, omzumu dürtüyordu.

"Hey," dedi yüzünde apaçık bir endişeyle. "İyi misin?"

Doğruldum. Pencereden sızan akşamüstü güneşine karşı, şişmiş gözlerimi kıstım. "İyiyim. Sadece yorgunum."

"Sam nerede?"

"Dışarıda."

"Dışarıda mı?"

"Şehri keşfediyor. Herhalde eve kapanmaktan sıkıldı."

Jeff dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Bu duyguyu iyi bilirim. Bizim de dışarı çıkmamız gerektiği anlamına geliyor."

Bu fikir aklına o an gelmiş gibi davranmaya çalışsa da bu hevesli isteğine daha önce çalıştığını sezebiliyordum. Günlerdir Sam'siz bir an bekliyordu.

Çok istemesem de kabul ettim. Yorgunluktan ve gerginlikten sırtım, omuzlarım ve boynum ağrıyordu. Bir de takviminin tehlikeli bir şekilde gerisinde kalan internet sitem vardı. Sorumluluk sahibi olan ben, bir Advil içip takvimi yakalamak için gece boyunca bir şeyler pişirirdi ama sorumsuz olan benin Sam'in hakkında hiçbir şey bilmiyor oluşunu, buraya neden geldiğini,

neyin peşinde olduğunu ve aslında kim olduğunu unutmaya ihtiyacı vardı.

Eve tamamen yabancı birini davet etmiştim.

Bu süreç içinde kendim de bir yabancıya dönüşmüştüm. Central Park'ta birini öldüresiye dövdükten sonra bu konuda polise yalan söyleyen bir yabancıya. Jeff'le çok mutlu olan ama şimdi yalnız kalmak isteyen bir yabancıya.

Dışarıda, batmakta olan güneş arkamızdaydı. Kaldırımda önüme düşen gölgem zayıf ve karanlıktı. Bu gölgeyi yaratan kadından çok gölgeyle ortak noktam olduğu geldi aklıma. Kendimi bu gölge kadar hayali hissediyordum. Sanki karanlık çöktüğünde tamamen kaybolana kadar dağılacakmışım gibi.

En sonunda birkaç sokak ötedeki, sevdiğimiz ama pek gitmediğimiz Fransız bistrosuna vardık. Hava soğuk olmasına rağmen dışarıdaki bir masaya oturduk. Jeff'in üstünde, kısa bir seksenler evresinde satın aldığı ikinci el bir *Members Only* ceket, bendeyse şal yakalı bir hırka vardı.

Sam hakkında konuşmaktan kaçınıyorduk. Jeff'in davası hakkında konuşmaktan kaçınıyorduk. Bu nedenle, *ratatouille* ve *cassoulet*'mizi yerken konuşacak pek bir konu kalmamıştı. Konuşasım yoktu. Yediğim azıcık yemeyi de yutmak için kendimi zorlamam gerekiyordu. Aldığım her minicik lokma, şarapla yutmadığım takdirde boğazıma takılıyordu. Kadehim rekor bir hızla bitmişti.

Restoranın kendi ürettiği kırmızı şarapla dolu karafa uzandığım sırada Jeff en sonunda elimi fark etti.

"Hey," dedi. "Eline ne oldu?"

Bu, Jeff'e her şeyi anlatmak için mükemmel bir andı. Bir adamı neredeyse öldürdüğümü, yakalanmaktan nasıl tırstığımı, bir Çam Ev anısını daha hatırlamaktan nasıl daha da korktuğumu, Sam'in Lisa'nın ölümü sırasında Indiana'da olduğunu nasıl bildiğimi anlatmak için mükemmel bir andı.

Bunun yerine bir gülümseme takındım ve annemi elimden geldiğince kusursuz bir şekilde taklit etmeye çalıştım. Hiç sorun

yoktu. Tamamen normaldim. Buna yeterince inanırsam doğru olacaktı.

"Ah, aptalca bir yanık işte," dedim sözlerime gevşek bir vurgu katmaya çalışarak. "Bu sabah çok salaktım ve kazara hâlâ sıcak olan bir fırın tepsisine dokundum."

Elimi çekmeye çalıştım ama Jeff elimi yakalayıp yumruklarımdaki kabukların topoğrafyasını inceledi.

"Çok kötü görünüyor, Quinn. Acıyor mu?"

"Pek sayılmaz. Sadece çok çirkin."

Elimi bir kez daha çekmeye çalıştım ama Jeff elimi avucunda sıkıca tuttu. "Elin titriyor."

"Öyle mi?"

Caddeye bakıp önümüzden geçen gümüş renkli Cadillac Escalade'den çok etkilenmişim gibi davrandım. Jeff'in gözlerinin içine bakmam imkânsızdı. Benim için bu kadar tatlı bir şekilde endişeleniyorken bu olmazdı.

"Kötüleşirse doktora gideceğine söz ver."

"Tamam," dedim neşe içinde. "Söz veriyorum."

Sonra biraz daha şarap içip sürahiyi bitirince Jeff'in itiraz etmesine fırsat bırakmadan bir tane daha sipariş ettim. Gerçekten tek ihtiyacım olan şey şaraptı. Parktan eve döner dönmez Xanax'la birlikte aldığım alkol beni inanılmaz rahatlatmıştı. Sırtımdaki ve omuzlarımdaki ağrı da gitmişti. Aklıma Sam, Lisa ya da Rocky Ruiz bile gelmiyordu. Aklıma geldiklerindeyse bu durum geçene kadar daha fazla şarap içiyordum.

Bistrodan dönerken Jeff sağlam olan elimi tuttu. Kaldırımda durunca eğilip beni öptü; dilini ağzıma sokunca arzu içinde kuvvetli bir şekilde titremeye başladım. Eve dönünce köşeye yerleştirilmiş kameraya ya da giriş katındaki monitörden muhtemelen bizi izleyen koca göbekli güvenlik görevlisine aldırmadan asansörde sevişmeye başladık.

Eve girince daha antredeyken dizlerimin üstüne çöküp Jeff'inkini ağzıma aldım. Komşuların duyacağı kadar yüksek sesle inlemesi hoşuma gidiyordu. O, bir eliyle başımı tutarken

ben de elimi eline götürüp parmaklarını saçlarıma dolayarak çekmesini umdum.

Canımın acımasına ihtiyacım vardı. Sadece biraz.

Acıyı hak ediyordum.

Daha sonra yataktayken Jeff film seçimini bana bıraktı. Ölüm Korkusu'nu seçtim. Açılış jeneriği ekranda garip ve teknikolor bir gösterişle dönmeye başladığında Jeff'e sokuldum ve kolumu göğsüne attım. Filmi sessizce izlerken Jeff çoğunlukla uyudu ama filmin en kilit noktasında, Jimmy Stewart zavallı Kim Novak'ı çan kulesinin basamaklarından sürükleyip gerçeği duymak için yalvarırken uyanıktı.

"Gitmek zorunda değilim," dedi film bittikten sonra. "Chicago'ya yani. İstersen burada kalabilirim."

"Gitmen çok önemli. Üstelik uzun sürmeyecek, değil mi?"

"Üç gün."

"Göz açıp kapayıncaya kadar geçer."

"Benimle gelebilirsin. Yani istersen."

"Meşgul olmayacak mısın?"

"Aslında işim başımdan aşkın olacak ama kendi kendine zaman geçiremeyeceğin anlamına gelmiyor bu. Chicago'yu seviyorsun. Bunu bir düşün. Güzel bir otel, kalın hamurlu pizzalar, müzeler."

Başım Jeff'in omzundaydı ve kalbinin hızlandığını duyabiliyordum. Onunla gelmemi istediği kesindi. Ben de istiyordum. Birkaç günlüğüne bu şehrin yerine başka bir şehir koymayı çok isterdim. Yaptıklarımı unutmak için yeterli bir süreydi bu.

Ama yapamazdım. Sam hâlâ buralardayken olmazdı. Beni Rocky Ruiz'e saldırdığım noktaya götürmüş, çenesini kapalı tutarak bana iyilik ettiğini gözler önüne sermişti. Atacağım yanlış bir adım hayatımızın narin dengesini sarsabilirdi. Sam artık bizi yok edecek bir güce sahipti.

"Sam ne olacak?" dedim. "Onu burada yalnız bırakamayız."

"Quinn, Sam bir köpek değil. Birkaç gün kendi başının çaresine bakabilir."

"Kendimi kötü hissederim. Üstelik burada daha fazla kalmayacak."

"Konu bu değil. Ben senin için endişeleniyorum, Quinn. Bir sorun var. Sam bu eve geldiğinden beri tuhaf davranıyorsun."

Jeff'ten uzaklaşmaya başladım. Konuşmaya başlayana kadar çok güzel bir geceydi.

"Aşmam gereken çok şey var."

"Bunu biliyorum. Çılgınca, stres dolu günler geçiriyorsun ama başka bir şeyler var gibi hissediyorum. Bana anlatmadığın bir şey."

Sırtüstü yatıp gözlerimi kapattım. "Ben iyiyim."

"İyi olmadığında bana bunu söyleyeceğine söz verir misin?"

"Evet. Şimdi lütfen bana bunu sormayı kes."

"Ben yokken iyi olacağından emin olmak istiyorum."

"Elbette iyi olacağım. Sam yanımda."

Jeff benden uzaklaştı. "Beni endişelendiren de bu."

Sırtüstü yatıp düzensiz nefes alarak ve kendime her an uykuya dalabileceğimi söyleyerek bir saat boyunca uykumun gelmesini bekledim ama düşüncelerim başa çıkılmaz bir yumak olmuştu. Sürekli hareket ediyordu ve durmaya da hiç niyeti yoktu. Bu düşüncelerimi Ölüm Korkusu'ndaki bir rüya dizisi olarak hayal ettim. Parlak spiraller durmadan dönüyordu. Her birinin kendine has rengi vardı. Lisa'nın öldürülmesi hakkındaki düşüncelerimin rengi kırmızıydı. Jeff'in ve endişelerinin rengi yeşil, Jonah Thompson'ın Sam'in bana yalan söylediğini iddia etmesi de maviydi.

Sam'in spirali siyahtı, beynimin uykusuz kasvetinde dönüp dururken zor seçiliyordu.

Gece yarısı gelip geçince yataktan çıkıp koridora yürüdüm. Misafir odasının kapısı kapalıydı. Altından süzülen bir ışık yoktu. Sam geri dönmüş olabilirdi. Belki de dönmemişti. Varlığı bile artık belirsizdi.

Mutfağa girip laptopumu açtım. Uyanık olduğuma göre internet sitem için çok gerekli olan birkaç işi halledebilirdim ama *Quincy'nin Tatlıları* yerine parmaklarım e-postama gitti. Muhabirlerin gönderdiği onlarca e-posta gelen kutuma doluşmuştu ve bazıları Fransa'dan, İngiltere'den ve hatta Yunanistan'dandı. Aşağı doğru inerek hepsini geçerken adresleri tekdüze bir şerit gibi göründü. Ta ki bir muhabire ait olmayan o adrese rastlayana kadar.

Lmilner75.

İçeriğini hafızama kazımış bile olsam e-postayı açtım. Neon pembeydi, sanki Ölüm Korkusu'nun düşünce rengi ölçeğini kullanıyormuşum gibi.

Quincy, seninle konuşmam gerek. Çok önemli. Lütfen, lütfen bunu görmezden gelme.

"Ne oldu sana, Lisa?" diye fısıldadım. "Bu kadar önemli olan neydi?"

Yeni bir pencere açıp doğrudan Google'a girdim. Sam'in adını yazdım ve öngördüğüm üzere Nightlight Inn, Lisa'nın ölümü ve Kurtulan Kızlar hakkında olan haberlerle karşılaştım. Sam'in ortadan kaybolmasına dair birkaç haber vardı ama nerelerde yaşadığına dair hiçbir iz bulamadım.

Daha sonra Tina Stone'un adını yazdım ve aynı isimli sayısız kadına dair birçok bilgiyle karşılaştım. Facebook profilleri, ölüm ilanları ve LinkedIn güncellemeleri vardı. Belirli bir Tina Stone'a dair bir şeyler bulabilmek imkânsız görünüyordu. Sam bu ismi bilerek mi seçmişti acaba? Şimdi benim yaptığım gibi dünyadaki bütün Tina Stone'ların oluşturduğu havuzu görüp yüzeye yeniden çıkmayacağını bilerek içine atlamaya mı karar vermişti, merak ettim.

Google'ın penceresini kapatıp Lisa'nın e-postasına geri döndüm.

Quincy, seninle konuşmam gerek. Çok önemli. Lütfen, lütfen bunu görmezden gelme.

E-postayı okuduğum sırada Jonah Thompson'ın sözleri metne sızdı sanki ve onu bambaşka bir şeye dönüştürdü.

Söyleyeceklerim Samantha Boyd hakkında. Sana yalan söylüyor.

Tam bir Google araması daha yapacağım sırada arkamdan bir ses duydum. Sessiz bir öksürüktü bu. Ya da yer hafifçe gıcırdamıştı. Sonra aniden tam arkamda biri olduğunu fark ettim. Laptopumu kapatıp arkama döndüğümde Sam'in sessiz ve hareketsiz şekilde karanlık mutfakta dikildiğini gördüm. Yüzünde gizemli bir ifadesizlik vardı.

"Beni ürküttün," dedim. "Eve ne zaman geldin?"

Sam omuzlarını silkti.

"Ne kadardır buradasın?"

Yeniden omuzlarını silkti. Tüm bu zaman boyunca burada olabilirdi, yalnızca bir saniyedir de. Bunu hiçbir zaman bilemezdim.

"Uyuyamadın mı?"

"Hayır," dedi Sam. "Sen?"

Omuzlarımı silktim. Bu oyunu ben de oynayabilirdim.

Sam'in dudakları hafifçe titredi, gülümsememek için kendini zor tutuyordu. "Elimde işimize yarayabilecek bir şey var."

Beş dakika sonra Sam'in yatağına oturmuştum ve kucağımda *Wild Turkey* vardı. Sam tırnaklarıma oje sürmeye çalışırken ellerimin titremesini engellemeye çalışıyordum. Oje siyah ve parlaktı. Her tırnağımın üstünde minyatür bir yağ tabakası varmış gibi görünüyordu. Artık pas rengine dönen yumruklarımdaki kabuklara yakışmıştı.

"Bu renk sana çok yakışıyor," dedi Sam. "Esrarengiz."

"Adı ne?"

"Kara Ölüm. Bloomingdale's'tan aldım.

Başımı onaylarcasına salladım. Ojeyi çalmıştı.

Dakikalarca hiçbir şey konuşmadık. Sonra Sam bir anda, "Biz arkadaşız, değil mi?" deyiverdi.

Bu, onun matruşka bebeği sorularından yalnızca bir yenisiydi. Buna cevap vermek, hepsine cevap vermekti.

"Elbette," dedim.

"Güzel. Bu güzel, Quinn. Yani, ya arkadaş olmasaydık ne olurdu, bir düşünsene."

Yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştım. Bomboştu. Hüküm-süzdü.

"Ne demek istiyorsun?"

"Artık hakkında çok şey biliyorum," dedi sessizce. "Yapabileceklerini, zaten yapmış olduklarını. Arkadaş olmasaydık bunları sana karşı kullanabilirdim."

Ellerim, onun ellerinin içinde kaskatı kesilmişti. Geri çekmemek ve yarısı sürülmüş siyah lekeli tırnaklarımla odadan çıkmamak için kendimi tuttum. Samimi olduğumu düşünmesini umarak dostane bir edayla yüzüne baktım.

"Hiçbir zaman böyle bir şey olmayacak," dedim. "Sonsuza kadar arkadaşız."

"Güzel," diye cevapladı Sam. "Sevindim."

Oda yeniden sessizliğe büründü ve beş dakika daha öyle kaldı. Sonra Sam siyah ojeli fırçayı şişesine geri koydu, gergin bir şekilde gülümsedi ve "Bitti," dedi.

Tırnaklarımın tamamen kurumasını beklemeden odada çıkarken kapının kolunu avuçlarımla beceriksizce zorladım. Koridora çıkınca tırnaklarıma üfledim ve ojenin parlak bir kabuğa dönüşmesini bekledim. Sonra ebeveyn yatak odasına gidip Jeff'e hızlı bir bakış atarak uyuduğundan emin oldum ve banyoya girdim.

Işığı açmakla uğraşmadım. Kapalıyken daha iyiydi. Yere uzandım. Omurgam düzdü ve fayansa değen kürek kemiklerim soğuktu. Sonra Coop'un her daim ezberimdeki numarasını çevirdim.

Birkaç kez çaldıktan sonra cevap verdi. Sesi uyku sersemliğiyle boğuk çıkıyordu.

"Quincy?"

Sesini duyunca bile kendimi daha iyi hissetmiştim.

"Coop," dedim. "Galiba başım belada."

"Ne gibi bir bela?"

"Galiba kendimi içinden çıkamayacağım bir duruma soktum."

Coop, yatağın içinde doğrulurken çarşafların hışırtısını duydum. Aklıma tek başına olmayabileceği geldi. Çoğu zaman yanında birinin yatıyor olması çok olasıydı ve ben bununla ilgili hiçbir şey bilmiyordum.

"Beni endişelendiriyorsun," dedi. "Bana neler olduğunu söyle."

Ama söyleyemedim. En zor kısmı buydu. Coop'a yaptığım o korkunç şeyi anlatmadan Sam hakkındaki şüphelerimden söz edemezdim. Bu ikisi iç içe geçmişti ve birbirinden ayrılamazdı.

"Bu iyi bir fikir değil," dedim.

"Oraya gelmemi ister misin?"

"Hayır. Yalnızca sesini duymak istedim ve bana verebileceğin bir tavsiye var mı diye merak ettim."

Coop boğazını temizledi. "Neler olup bittiğini bilmediğim için tavsiye vermek çok zor."

"Lütfen."

Coop bir süre sessiz kaldı. Onun yataktan çıkıp üniformasını giydiğini, buraya gelmek için hazırlandığını ve benim isteyip istememe bakmaksızın bana yardım ettiğini hayal ettim. En sonunda, "Sana tek söyleyebileceğim, zor bir durumdaysan doğrudan bununla başa çıkmaya çalışman," dedi.

"Ya başa çıkamazsam?"

"Quincy, sen düşündüğünden daha güçlüsün."

"Değilim."

"Sen bir mucizesin ve bunun farkında bile değilsin. Senin durumundaki çoğu kız o gece Çam Ev'de ölürdü ama sen ölmedin."

Aklımda, parkta gözümün önüne gelen o korkutucu ve kışkırtıcı manzara canlandı. O. Çam Ev'de yere çömelmişti. Neden yalnızca bu görüntü sürekli aklıma gelip duruyordu?

"Çünkü sen beni kurtardın," dedim.

"Hayır. Sen zaten kendini kurtarma sürecindeydin. Başına ne tür bir bela almış olursan ol, bundan sıyrılacak güce sahip olduğunu biliyorum."

Göremediğini bilsem de başımı evet anlamında salladım. Bunu yaptım çünkü görebilseydi mutlu olacağını düşünmüştüm.

"Teşekkürler," dedim. "Seni uyandırdığım için özür dilerim."

"Beni aradığın için hiçbir zaman özür dileme. Ben bunun için buradayım."

Bunu biliyordum. Minnettarlığımı kelimelerle anlatamazdım.

Coop telefonu kapattığında olduğum yerde kaldım, telefon hâlâ elimdeydi. Ekrana baktım, ışığı yüzünden gözlerimi kıstım ve saatin bir dakika, sonra bir dakika daha geçişini izledim. On bir dakika sonra düşünmesi bile midemi bulandırsa da ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Telefonumda Jonah Thompson'ın attığı mesajları aradım. Cevap yazarken parmaklarım her dokunuşta savaş veriyordu.

konuşmaya hazırım. bryant park. tam 11:30'da.

24

Vakit öğlene geliyordu.

Bryant Park.

Yaklaşan öğle yemeği kalabalığından önceki sessizlik. Birkaç ofis çalışanı çoktan yan binalardan damlamaya, hücrelerinden erkenden dışarı sızmaya başlamıştı. New York Halk Kütüphanesi'nin gölgesindeki yerimden, arkadaşlıklarını ve umursamaz hayatlarını kıskançlıkla izledim.

Hâlâ soğuk olsa da berrak bir hava vardı. Kaldırımları örten yaprakların rengi tozlu altın sarısına dönmüştü. Ağaçların etrafını saran sarmaşıklar çoktan kışa hazırlanıyordu.

Parkın öteki tarafındaki Jonah'yı gördüm. Kalabalığın içinde parlak saçlı kafası zıplıyordu. İlk randevuya gelir gibi giyinmişti. Pötikareli gömlek. Cep mendilli spor ceket. Paçaları katlanmış, şarap rengi kumaş pantolon. Ekimin iç ürperten kısmı başlamış olmasına rağmen giyilmemiş çoraplar. Ciks bir beyinsiz.

Ben, yenisini seçemeyecek kadar yorgun olduğum için dünkü giysilerimi giymiştim. Coop'u aramak, beni biraz uyuyabileceğim kadar sakinleştirmişti ama beş-altı saat haftanın ilk günlerindeki uykusuzluğumu silmeye yetmemişti.

Jonah yanıma vardığında gülümsedi ve "Bir iş arkadaşımla senin gelip gelmeyeceğine dair on dolarına bahse girmiştik," dedi.

"Tebrikler. On dolar kazandın."

Jonah başını iki yana salladı. "Ben gelmeyeceğine dair bahse girmiştim."

"Ama geldim işte."

Yorgunluğumu saklamaya bile çalışmadım. Ciddi bir uyku sorunu olan ya da başı feci ağrıyan biri gibiydim. Aslında ikisi de bende mevcuttu. Baş ağrısı gözlerimin tam arkasındaydı ve "Şimdi ne olacak?" diye soran Jonah'ya gözlerimi kısarak bakmama neden oluyordu.

"Beni kalmaya ikna etmek için bir dakikan var."

"Peki," dedi saatine bakarak. "Ama geri sayım başlamadan önce bir sorum var."

"Elbette."

Jonah başını kaşıdığında saçları hiç kıpırdamadı. Saçlarına şekil vermek için saatlerce uğraşmış olmalıydı. Bir kedi gibi galiba. Ya da kürklerinden bir şeyler ayıklayıp duran maymunlar gibi.

"Beni az çok hatırlıyor musun?" diye sordu.

Evimin önündeki kaldırıma kazık çaktığını hatırlıyordum. Ayaklarına kustuğumu hatırlıyordum. Bana Lisa Milner'ın ölümünün gerçek ve korkunç gerçeğini anlattığını kesinlikle hatırlıyordum ama bunların dışında, kendisinin de hızlı bir şekilde veremediğim cevaptan anladığı gibi Jonah Thompson'ı hatırlamıyordum.

"Hatırlamıyorsun," dedi.

"Hatırlamalı mıyım?"

"Quincy, üniversitede birlikteydik. Aynı psikoloji dersini alıyorduk."

İşte buna şaşırmıştım ve bunun büyük bir nedeni Jonah'nın ilk başta düşündüğümden en az beş yaş daha yaşlı olmasıydı. Ya da feci halde yanılıyordu.

"Emin misin?" dedim.

"Eminim. Tamburro Hall. Bir sıra arkanda oturuyordum. Tabii belirli bir oturma düzeni falan yoktu."

Tamburro Hall'deki o sınıfı hatırlıyordum. Zemine doğru keskin bir eğimi olan, cereyanlı bir yarım daireydi. Sıralar stadyum gibi yerleştirilmişti ve arkanızdaki kişinin dizleriyle enseniz arasında en fazla bir santim vardı. İlk haftadan sonra herkes hemen hemen her derste aynı sıraya oturmuştu. Benimki arka sıraya yakındı ve biraz solda kalıyordu.

"Üzgünüm," dedim. "Seni hiç hatırlamıyorum."

"Ben seni kesinlikle hatırlıyorum. Ders başlamadan önce yerine otururken birçok kez bana merhaba demiştin."

"Gerçekten mi?"

"Evet, çok dost canlısıydın. Her zaman nasıl mutlu göründüğünü hatırlıyorum."

Mutlu. Dürüst olmak gerekirse birinin beni anlatmak için bu kelimeyi en son ne zaman kullandığını bile hatırlayamıyordum.

"Başka bir kızla oturuyordun," diye devam etti Jonah. "O çok geç gelirdi."

Sık sık akşamdan kalma olduğu için derse hep geç gelen Janelle'den bahsediyordu. Çoğu kez başını omzuma dayayıp uyuyakalırdı. Dersten sonra ona notlarımı verirdim.

"Arkadaştınız," dedi. "Galiba. Belki de yanılıyorumdur. Çok didiştiğinizi hatırlıyorum."

"Didişmezdik."

"Kesinlikle didişirdiniz. İkinizin arasında pasif agresif bir şeyler vardı. Birbirinizin en yakın arkadaşıymış gibi davranıyormuşsunuz da aslında birbirinize tahammül edemiyormuşsunuz gibiydi."

Tüm bunları hiç hatırlamıyor oluşum yalan olduğu anlamına gelmiyordu. Görünüşe göre Jonah'nın unutmamasına neden olacak kadar sık sık didişiyorduk.

"Biz birbirimizin en yakın arkadaşıydık," dedim sessizce.

Jonah, bütün parçaları şimdi bir araya getiriyormuş gibi saçma bir tepki vererek, "Ah, Tanrım," dedi. Tabii ki bunu zaten biliyordu. Derste önünde oturan iki kız vardı ve ikisi de ekim

ayındaki bir hafta sonundan sonra bir daha geri dönmedi. "Bu konuyu açmamalıydım."

Evet, açmamalıydı. Başım ağrıyor olmasaydı ve konuyu değiştirmek için bu kadar hevesli olmasaydım ona bir güzel fırça çekerdim.

"Artık hafızamın ne kadar zayıf olduğu konusunda hemfikirsek bana neden burada olduğumu anlatmanın zamanı geldi. Bir dakikan şu an başlıyor."

Jonah, sunum yapan bir satıcı edasıyla hemen konuya daldı. Bu rutini daha önce çalıştığından şüphelenmiştim. Defalarca tekrarlamış gibi pürüzsüzdü.

"Başına gelenler hakkında konuşmak istemediğini açık açık belli ettin. Bunu anlıyor ve kabul ediyorum. Her ne kadar konuşmak istediğinde burada olduğumu bilsen de asıl konu senin durumun değil, Quincy. Samantha Boyd ve *onun* durumu."

"Onun bana yalan söylediğini söylemiştin. Ne konuda peki?"

"O konuya geleceğim. Ben *senin* onu ne kadar tanıdığını öğrenmek istiyorum asıl."

"Neden Sam'le bu kadar çok ilgileniyorsun?"

"Sadece ben değil, Quinn. İkinizle ilgili çıkan haberin ne kadar ilgi çektiğini görmelisin. İnternet trafiği çıldırmış gibiydi."

"Eğer o haberden bir kez daha bahsedersen buradan giderim."

"Özür dilerim," dedi Jonah. Boynunun en alt kısmı hafifçe kızarmıştı. En azından yaptıklarından biraz utanmış olması beni mutlu etmişti. "Sam'e dönelim."

"Ona çamur atmamı istiyorsun."

"Hayır." Tiz sesli itirazı haklı olduğumu söylüyordu. "Ben sadece bildiklerini benimle paylaşmanı istiyorum. Bunu onun bir biyografisi gibi düşün."

"Kayıt dışı mı olacak?"

"Kayıta dahil olmasını tercih ederim."

"Çok yazık." Öfkelenmeye başlamıştım. Başım daha da zonkluyor, bacaklarımı huzursuzlandırıyordu. "Yürüyelim."

Kütüphaneden uzaklaşıp Altıncı Cadde'ye doğru yürümeye başladık. Park kalabalıklaşmıştı. İnsanlar kayrak taşı kaldırımları doldurmuş, kaldırım boyunca dizilmiş banklarda yer kapmaya çalışıyordu. Jonah'yla dip dibe girip omuz omuza yürüdüğümüzü fark ettim.

"İnsanlar Sam hakkında bir şeyler öğrenmeyi çok istiyorlar," dedi Jonah. "Nasıl biri olduğunu. Onca zamandır nerede saklandığını."

"Saklanmıyordu." Nedense kendimi hâlâ onu korumak zorunda hissediyordum. Sanki böyle yapmazsam bunu öğrenecekmiş gibi. "Yalnızca geri planda duruyordu."

"Nerede?"

Bir an durdum ve buna cevap verip vermemem gerektiğini düşündüm ama burada olmamın nedeni buydu, değil mi? Her ne kadar kendime böyle olmadığını söyleyip dursam da.

"Bangor, Maine."

"Neden bir anda geri planda durmaktan vazgeçmiş peki?"

"Lisa Milner'ın ölümünden sonra benimle tanışmak istemiş," dedim hemen hatamın farkına vararak. "Cinayetten sonra yani."

"Sen de onu tanımaya başladın, öyle mi?"

Sam'in tırnaklarıma oje sürüşünü düşündüm. *Biz arkadaşız, değil mi?*

"Evet."

Bu, çok basit bir kelimeydi. Dört küçücük harf ama anlamı bundan çok daha büyüktü. Evet, Sam'i tanımıştım. Onun da beni tanıdığı gibi. Ona güvenmediğimi de biliyordum. Onun da benim gibi hissettiğinden oldukça emindim.

"Onun hakkında bildiklerini paylaşmayacağından emin misin?" diye sordu Jonah.

"Bu o kadar kolay değil," dedim.

"Fikrini değiştirebilecek bir şey biliyorum," dedi Jonah.

"Ne demek istiyorsun?"

Bu aptalca bir soruydu. Ne demek istediğini zaten biliyordum. Sam'in bana söylediği o büyük yalanı kastediyordu. Jo-

nah'nın benim bilmediğim bir bilgiye sahip olması canımı inanılmaz sıkıyordu.

"Jonah, bana bildiklerini anlat."

"Bunu isterdim, Quincy," dedi yeniden başını kaşıyarak. "Gerçekten isterdim ama iyi gazeteciler bildiklerini onlarla iş birliği yapmayan kaynaklara anlatmazlar. Yani, sana gerçekten çok gizli bir bilgi vermemi istiyorsan karşılığında benim de küçük bir şeye ihtiyacım olacaktır."

Oradan uzaklaşmayı hiç bu kadar çok istememiştim. Yapmam gerekenin bu olduğunu biliyordum. Jonah'ya beni yalnız bırakmasını söyleyip çok ihtiyaç duyduğum o uykuyu çekmek için eve gitmeliydim ama Sam'in bana ne kadar çok yalan söylediğini de öğrenmeliydim. Biri diğerini hükümsüz kılıyordu.

"Tina Stone," dedim.

"O kim?"

"Samantha Boyd'un ismi. Senin gibi insanlardan kurtulmak için yıllar önce ismini yasal olarak değiştirmiş. Samantha Boyd teknik olarak artık yok."

"Teşekkürler, Quincy. Galiba Tina Stone'un hayatı hakkında biraz araştırma yapacağım."

"Öğrendiklerini bana da söyle."

Bu bir soru değildi. Jonah, bunu başını kısaca sallayarak idrak etmişti.

"Elbette."

"Şimdi sıra sende. Bana bildiklerini anlat."

"Sana bir daha bahsetmeyeceğime dair söz verdiğim o haberle ilgili. Özellikle de haberde kullanılan fotoğraflarla."

"Ne olmuş fotoğraflara?"

Jonah derin bir nefes alıp ellerini kaldırarak söze girmeden önce masumiyetini ilan etti.

"Unutma, ben yalnızca bir elçiyim," dedi en sonunda. "Lütfen beni öldürme."

25

Sam mutfaktaydı, önlük takmıştı ve lanet Betty Crocker'mış gibi davranıyordu. Üçkâğıtçı bir sürtük dışında herhangi biriymiş gibi. İçeri girdiğimde karıştırma kâsesiyle haşır neşirdi, şeker ve undan oluşan kar görünümlü bir karışımı yumurtayla çırpıyordu.

"Konuşmamız gerek," dedim.

Kâseye bakmaktan vazgeçmedi. "Bana bir dakika ver."

Hızla soluğu yanında aldım. Bir anda kâse tezgâhtan uçtu ve yere çarptı. Pasta bulamacı tezgâhın üstünden dolaba doğru akıp oradan da yerdeki kâseye döküldü.

"Neler oluyor, Quinn?" dedi Sam.

"Ben de aynen bunu düşünüyorum, Sam. Neler oluyor?"

Tezgâha yaslandı ve dikkatle yüzüme baktı. Sonra her şeyi anladı. Neden bahsettiğimi kesinlikle biliyordu.

"Sana ne kadarını anlattı?"

"Her şeyi."

Her şeyi biliyordum. Lisa'nın ölüm haberinin duyulmasından sonraki gün Jonah'nın gazetedeki odasına gittiğini, ona kim olduğunu ve beni görmek için New York'a geldiğini söylediğini, ömür boyu fotoğraf çekme izni isteyip istemediğini sorduğunu biliyordum.

"Seninle ilk tanıştığımızda gazetecinin hâlâ orada olduğunu biliyordun," dedim. "Bu şekilde planlamıştın. Bizim ön sayfada yer almamızı *istedin* sen."

Sam kıpırdamadı, çizmeleri mutfağın zeminine mıhlanmıştı ve pasta bulamacı bir ayağının etrafını yavaş yavaş sarıyordu.

"Evet," dedi. "Ne olmuş yani?"

Yakınımdaki spatulayı alıp fırlattım. Pencerenin yanındaki duvara çarpıp düştüğünde duvarda bir parça pasta bulamacı kaldı. Bu, kendimi daha iyi hissetmemi sağlamamıştı.

"Bunun ne kadar aptalca olduğunun farkında mısın? İnsanlar o fotoğrafları gördü, Sam. Birçoğunu gördü. Artık yabancılar bizim kim olduğumuzu biliyor. Benim nerede *yaşadığımı* biliyor."

"Bunu senin için yaptım."

Elimi tezgâha vurdum. Hiçbir şey duymak istemiyordum. "Kapa çeneni."

"Ciddiyim. Sana yardımı olacağını düşünmüştüm."

"Kapa çeneni!"

Sam irkildi, çizilmiş kaşlarını kaldırınca ürkek yaylar gibi göründüler. "Bunu neden yaptığımı bilmeni istiyorum."

Hemen sağ tarafımda bir yumurta kartonu vardı ve içinde yalnızca altı tane kalmıştı. Birini aldım.

"Kapa..."

Yumurtayı Sam'in kafasına fırlattım ama eğildiği için yumurta hemen arkasındaki dolapta patladı.

"...şu..."

Bir yumurta daha fırlattım. El bombası gibi. Hızlı bir bilek hareketiyle. Yumurta yerdeki kâseye kavuşunca iki tane daha alıp büyük bir hızla arka arkaya fırlattım.

"...çeneni!"

İki yumurta da Sam'in önlüğüne çarptı. Sarı balçığın karmaşa içinde patlayışı onu tezgâha doğru itmişti ama bunun nedeni hızdan çok şaşkınlıktı. Diğer yumurtalara doğru uzandığımda

Sam hızla bana doğru yürüdü. Kayganlaşan fayansların üstünde dengesini zor sağlıyordu. Kartonu benden uzaklaştırmak için çekince kalan yumurtalar da yere düştü.

"Açıklamama izin verecek misin?" diye bağırdı.

"Bunu neden yaptığını zaten biliyorum!" diyerek ben de ona bağırdım. "Sinirlenmemi istedin! Ve ben bir adamı öldürüyordum neredeyse! Yeterince sinirlenmiş miyim? Başka ne yapmamı istiyorsun?"

Sam beni omuzlarımdan kavrayıp sarstı. "Uyanmanı istiyorum! Yıllardır saklanıyorsun."

"Diyene bak. Ortadan kaybolan ben değilim. Annesine hâlâ hayatta olduğunu bile söylemeyen ben değilim."

"Ben onu demek istemiyorum."

"O halde ne demek istiyorsun, Sam? En azından bir kez anlamlı bir şey söyle. Seni anlamaya çalıştım ama yapamadım."

"Olmadığın biri gibi davranmayı kes!" Sam de bir şeyler fırlatmaya karar vermişti. Tezgâhta bir kâse daha vardı, onu yere attı. Kâse, kenarlarının üstünde dönerek köşeye doğru yuvarlandı. "Mükemmel pastalar yaptığı mükemmel bir hayatı olan mükemmel bir kızmış gibi davranıyorsun ama bu sen değilsin, Quinn. Bunu biliyorsun."

Beni bulaşık makinesine doğru itince düğmeleri belime saplandı. Ben aynı şekilde karşılık verince yumurta ve un pisliğinin içinde kaydı.

"Benim hakkımda bir şey bildiğin yok," dedim.

Sam yeniden bana doğru yürüdü ve bu kez beni tezgâha çarptı.

"Seni tanıyan *tek* kişi benim. Sen bir savaşçısın. Hayatta kalmak için her şeyi yaparsın. Tıpkı benim gibi."

Kapana kısılınca kıpırdanmaya başladım. "Ben senin gibi değilim."

"Sen lanet bir Kurtulan Kız'sın," dedi Sam. "Jonah Thompson'a gitme nedenim *bu*. Artık saklanamaman için. En sonunda sana verilen bu isme göre yaşayabilmen için."

Yüzü yüzüme o kadar yakındı ki nefesimi tuttum. Varlığı odadaki bütün oksijeni emen bir ateş gibiydi. Onu geri ittim ve arkama dönebilecek kadar bir alan yarattım. Sam elime yapışıp beni kendine doğru çekmeye çalıştı. Diğer elim tezgâhın üstünde gezinip bir şeyler aradı. O sırada yumruklarıma ölçü kapları çarptı. Bir kaşık elimden kayıp yere düştü. Parmaklarım en sonunda bir şeyi kavradı ve o şeyi sağa sola sallayıp saldırıya geçerek Sam'e doğru döndüm.

Sam bağırarak geri geri gitmeye başladı. Kendini yere bırakıp dolaplardan birinin kapısına tutundu.

Üstüne üstüne yürürken sürekli ismimi tekrar edip durduğunu az çok fark etmiştim. Sesi, bir pınarın derinliklerinden çıkıyormuş gibi ıslak ve uzaktı.

"Quinn!"

Bu, dolapları tıkırdatacak kadar yüksek çıkmıştı. Etrafımı saran öfkeli pusu delecek kadar yüksek.

"Quincy," dedi Sam artık fısıldamaya başlayarak. "*Lütfen.*"

Aşağı baktım.

Elimdeki bir bıçaktı.

Onu yan tutuyordum. Bıçağın tavana dönük duran geniş yüzeyinde mutfak lambasının ışığı yıldız yağmuru gibi yansıyordu.

Telaşlı elimle bıçağı hemen bırakıverdim. "Böyle bir şey yapma niyetim yoktu."

Sam yerde tortop olmuştu ve dizleri önlüğünün askılarına değiyordu. Titremesi bitmek bilmiyordu. Onu gasp etmiş gibiydim.

"Sana zarar vermeyecektim." Gözyaşlarım boğazımda düğüm olmuştu. "Yemin ederim."

Sam'in saçları yüzünü örtüyordu. Yalnızca kırmızı dudaklarını, küçük burnunu, saçlarının arasından bakan parlak ve korku içindeki gözünü görebildim.

"Quincy," dedi. "Sen kimsin?"

Başımı iki yana salladım. Gerçekten bilmiyordum.

26

Mutfağa hükmeden sessizlik ön kapıdan gelen vızıltıyla kesildi. Apartmanın diyafon sisteminin vızıltısıydı bu. Dışarıda biri vardı. Kapının yanındaki diyafon düğmesine basınca sokaktaki kadının sesi yankılandı.

"Bayan Carpenter?"

"Evet?"

"Merhaba, Quincy," dedi ses. "Ben Carmen Hernandez. Bu şekilde geldiğim için özür dilerim ama sizinle konuşmam gerek."

Hemen sonra Dedektif Hernandez yemek odasındaydı. Gri spor ceketi ve kırmızı bluzuyla şık görünüyordu. Otururken sağ bileğindeki bilezik şıngırdadı. Som gümüş bileziğinden bir düzine uç sallanıyordu. Kocasının yıl dönümü hediyesi olabilirdi. Ya da kocasının hediye almasını beklemekten sıkıldıktan sonra kendi kendine yaptığı bir sürpriz de. Her iki durumda da çok güzel bir bilezikti. Benim daha cesur bir versiyonum bunu çalmaya çalışırdı. Süslemelerine bakarken kendimin bir düzine farklı versiyonunu gördüm.

"Müsait miydiniz?" dedi öyle olmadığını bile bile. Antreden yemek odasına geçerken mutfak görünüyordu ve bulamaçla yumurta sarısından oluşan yapış yapış pislik gözünden kaçmamış

olmalıydı. Kaçtıysa bile Sam ve ben una bulanmıştık. Üstüne üstlük Sam yumurta lekesi içindeydi.

"Hayır," dedim. "Sorun değil."

"Emin misiniz? Kızgın görünüyorsunuz."

"Yalnızca zor bir gün." Canlı bir gülümseme takındım. Dişlerimi ve diş etlerimi gösterdim. Annem görse benimle gurur duyardı. "Mutfağın nasıl dağılabildiğini bilirsiniz."

"Bizde yemekleri kocam yapar," dedi Hernandez.

"Çok şanslısınız."

Sam, diyafonun vızıltısından beri ilk kez konuşarak, "Neden geldiniz, dedektif?" diye sordu. Saçlarını kulaklarının arkasına atmıştı ve dedektife sert bakışlar atıyordu.

"Rocky Ruiz saldırısına ilişkin birkaç soru daha soracağım. Ciddi bir şey yok. İşimi özenle yapmaya çalışıyorum yalnızca."

"Size her şeyi anlattık zaten." Endişeli görünmemeye çalışıyordum. Buna gerçekten çalışıyordum ama her kelimemin içinde gergin bir ses vardı. "Gerçekten eklenecek başka bir şey yok."

"Emin misiniz?"

"Eminim."

Ceketinin cebindeki not defterini çıkarıp açarken dedektifin bileziğinin süsleri bir kez daha şıngırdadı. "Başka türlü konuşan iki tanığım var."

"Öyle mi?" dedim.

Sam tek kelime etmedi.

Hernandez defterine bir şeyler karaladı.

"Biri, Ramble'da işe çıkan bir jigolo," dedi. "Adı Mario. Dün gece bir sivil polis tarafından merkeze getirildi. Bu, kimse için büyük bir sürpriz değildi. Sabıkası epey kabarık. Polis, Mario'ya Rocky'ye saldırılan gece bir şey görüp görmediğini sorduğunda görmediğini söylemiş ama ondan bir gece önce alışılmadık bir şey gördüğünden söz etmiş. Parkta oturan iki kadın varmış. Sabahın yaklaşık biriymiş. Bir tanesi sigara içiyormuş. Mario'ya da bir tane vermiş."

Onu hatırlıyordum. Deri giysili yakışıklı. Ondan bahsedilince haklı olarak içim ürperdi. Sam onunla konuşmuştu. Adam yüzümüzü görmüştü.

"O iki kadını benim için teşhis etti," dedi Hernandez. "İkinizi."

"Bunu nereden bilebilir ki?" dedi Sam.

"Sizi gazeteden tanıyor. Önceki gün ön sayfaya çıktığınızdan haberiniz vardır herhalde."

Ellerimi dizlerime, Hernandez'in göremeyeceği şekilde koydum. Her iki elimi de gergin bir şekilde yumruk yapmıştım. Dedektif konuştukça daha da sıkıyordum.

"Onu hatırlıyorum," dedim. "Parkta oturduğumuz sırada yanımıza gelmişti."

"Gece birde mi?"

"Yasadışı mı bu?" diye sordu Sam.

"Hayır, alışıldık değil sadece." Dedektif Hernandez başını kaldırıp bize baktı. "Özellikle de iki gece üst üste parka gittiğinizi göz önüne alırsak."

Yumruklarım kucağımda sıkılı bir şekilde durmaya devam ettikçe kollarım acımaya başladı. Parmaklarımı teker teker açmaya çalıştım.

"Size neden oraya gittiğimizi söylemiştik," dedim.

"İçmeye çıkmıştınız, değil mi?" dedi Hernandez. "Jigolo Mario'nun sizi gördüğü gece içmeye çıkmıştınız, öyle değil mi?"

"Evet," dedim neşe içinde.

Sam'le birbirimize baktık. Hernandez not defterine bir şeyler yazdı, yazdıklarını çizip başka bir şeyler daha yazdı.

"Pekâlâ," dedi. "Şimdi de şu ikinci tanıktan söz edelim."

"Başka bir erkek orospu daha mı?" diye sordu Sam.

Dedektif Hernandez, bunu komik bulmuş gibi görünmüyordu. Kaşlarını çatarak Sam'e baktı ve "Evsiz bir adam," dedi. "Rocky Ruiz saldırısı nedeniyle parkı kolaçan eden polislerden biriyle konuşmuş. Çocukların teknelerini yüzdürdükleri süslü gölette iki kadın gördüğünü söylemiş. Sanırım orası bir kitapta geçiyordu. Çocuklarıma okumuştum. Fareyle ilgili bir şey miydi?"

"*Küçük Kardeşim,*" dedim nedenini bilmeden.

"Evet, o. Güzel bir yer. Eminim o evsiz adam da böyle düşünüyordur. Bazen oradaki bir bankta uyuyor ama Rocky'nin saldırıya uğradığı gece o iki kadın tarafından kovalandığını söyledi. Aralarından biri suyun içinde ellerini yıkarken adamın onları izlediğini fark etmişler. Görünüşe göre birinizin eli kanıyormuş."

Adamın o kadınları tarif edip etmediğini sormaya cesaretim yoktu. Tarif ettiği apaçıktı.

"İkiniz adamın bize verdiği tarife uyuyorsunuz," dedi Hernandez. "O yüzden bir tahmin yürütüp sizin gerçekten de o iki kadın olduğunuz sonucuna varacağım. İkinizden biri orada neler olduğunu anlatmak ister mi?"

Bilezikli elini diğerinin üstüne koyarak ellerini masada kavuşturdu. Benim masanın altındaki yumruklarımsa taşlaşmıştı. Sıkıştıkça elmasa dönen kömür külçeleri gibiydiler. Baskı yüzünden yumruklarımdaki kabuklardan biri kalktı. Parmaklarımın arasına kan sızıyordu.

"Her şey tam olarak göründüğü gibi," dedim yalanı hiç düşünmeden çevirerek. Bir anda ağzımdan dökülüvermişti. "Parktan geçerken ayağım takıldı. O sırada da elimi sürttüm. Çok kanıyordu ve yıkamak için gölete gittik."

"Bu, çantanın çalınmasından önce miydi yoksa sonra mı?"

"Önce."

Hernandez sert bakışlarını yüzüme dikmişti. Düzgün saçlarının ve ısmarlama dikilmiş ceketinin altında çetin bir ceviz vardı. Bulunduğu noktaya varabilmek için çok çalışması gerekmişti muhtemelen. Erkeklerden çok daha fazla çalışması gerektiğinden adım gibi emindim. Erkeklerin onu küçük gördüğüne bahse girebilirdim.

Ben de öyle yapmıştım ve işte bu noktaya gelmiştik şimdi.

"Bu çok ilginç," dedi. "Evsiz dostumuz çanta gördüğünden hiç söz etmedi."

"Biz..."

Nedense kendi kendimi durdurdum. Yalan, dilimin ucunda eriyen bir tutam tuz gibi kayboluvermişti.

Kız kıza bir sohbete hazırlanan Hernandez dostane sayılabilecek bir şekilde öne doğru eğildi. "Dinleyin hanımlar, o gece parkta neler olduğunu bilmiyorum. Belki Rocky'nin kafası iyiydi. Belki size zarar vermeye çalıştı ve siz de fazla sert bir şekilde karşılık verdiniz. Eğer öyleyse her şeyi anlatmanız ikinizin de lehine olur."

Dostluk zamanı dolunca yeniden geri çekildi. Not defterini alırken bileziği masaya sürttü.

"Bunu neden yapmak istemeyeceğinizi de anlıyorum. Adam komada. Bu ciddi bir durum ama sizi yargılamayacağıma yemin ederim. Bütün hikâyeyi öğrenene kadar bunu yapmayacağım." Hernandez önce notlarına, sonra Sam'e baktı. "Bayan Stone, geçmişte kanunla başınızın derde girmiş olmasını bile göz ardı edeceğim."

Sam'in tepki vermemesi takdire şayandı. Yüzünde bir sükûnet maskesi vardı ama dedektifin zaten benim tepkimi merak ettiğinden emindim. Tepkisizliğim, ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

"Tüm bunların size karşı tutumumu etkilemeyeceğini bilmenizi istiyorum," dedi Hernandez. "Elbette ikinizden biri her şeyi itiraf etmeye karar verene kadar."

"Bunu yapmayacağız," dedi Sam.

"Biraz düşünün." Hernandez ayağa kalktı, not defterini kolunun altına sıkıştırırken bileziği şıngırdadı. "Bunu aranızda konuşun ama çok uzun sürmesin. Ne kadar çok beklerseniz, her şey o kadar kötüye gider. Ah, eğer ikinizden biri böyle bir şey yaptıysa Rocky Ruiz'in komadan çıkması için dua etsin. Çünkü kucağımda taksirle adam öldürme dosyası bulursam olacaklara karışmam."

***

Hernandez evden gittikten sonra, "Hiçbir şey anlatmayacağız," dedi Sam.

"Anlatmamız gerek," dedim.

İkimiz de inatçı ve dayanılmaz bir hareketsizlik içinde yemek odasında kaldık. Pencereden içeri güneş ışığı giriyor, masanın yüzeyinde dönüp duran toz taneciklerini aydınlatıyordu. Birbirimize bakmaya cesaret edemediğimiz için bu tanecikleri fırtınanın kopmasını bekleyen insanlar gibi izliyorduk. Gergindik ve dile getirilmemiş bir dehşet duygusu içindeydik.

"Aslında buna gerek yok," dedi Sam. "Boşuna uğraşıyor. Elinde suçlayıcı hiçbir delil yok. Geceleyin Central Park'ta oturmak yasadışı değil."

"Sam, tanıklar vardı."

"Hiçbir şey görmemiş olan bir evsiz ve bir jigolo."

"Eğer gerçekleri şimdi söylersek bize nazik davranır. Bizi anlar."

Ben bile buna inanmamıştım. Dedektif Hernandez'in bize yardım etmeye niyeti yoktu. O, yalnızca işini yapan çok zeki bir kadındı.

"Tanrım," dedi Sam. "Yalan söylüyor, Quinn."

Sessizlik kaldığı yerden devam etti. Toz taneciklerinin dansını izledik.

"Neden bana Indiana'da olduğunu söylemedin?" dedim.

Sam en sonunda bana doğru baktı. Yüzü yabancı, ifadesini okumak imkânsızdı. "O konuyu açmayı istemezsin, fıstık. Bana güven."

"Benim cevaplara ihtiyacım var. Gerçeklere ihtiyacım var."

"Bilmen gereken tek gerçek, parkta olanların senin başının altından çıkmış olması. Ben senin götünü kurtarmaya çalışıyorum."

"Yalan söyleyerek mi?"

"Sırlarını saklayarak. Artık senin hakkında çok şey biliyorum. Düşündüğünden de çok."

Masadan uzaklaştı. Bu hareketinden sonra onu soru bombardımanına tuttum ve her sorumda gittikçe daha da çok yalvarıyordum.

"Lisa'yla tanıştın mı? Onun evinde miydin? Bana anlatmadığın başka neler var?"

Sam arkasına döndüğünde kahverengi saçları savruldu ve yüzü bulanıklaştı. Bu, zihnimde benzer bir görüntünün kilidini açmıştı. O kadar soluktu ki bir anının anısı gibiydi.

"Sam, lütfen..."

Yemek odasından sessizce çıktı. Bir süre sonra ön kapı arkasından kapandı.

Hareket edemeyecek kadar yorgun olduğum ve ayağa kalkmaya çalışırsam yere düşüvereceğimden endişe duyduğum için hiç kıpırdamadım. Sam'in evden gidiş ânı zihnimde yeniden canlanıp duruyor, hafızamı kemiriyordu. Bunu daha önce de görmüştüm. Gördüğümü biliyordum.

Birden o ânı hatırlayınca hızla laptopuma doğru gittim. Facebook'a girip Lisa'nın profilini gezmeye başladım. Sayfasına daha da fazla taziye mesajı yazılmıştı. Yüzlercesi. Hiçbirini okumadım ve doğrudan Lisa'nın yüklediği fotoğraflara baktım. Aradığımı da hızlı bir şekilde buldum. Lisa, neşeli bir ışıltıyla bir şişe şarabı havaya kaldırmıştı.

Şarap zamanı! Haha!

Fotoğrafın arka planındaki kadını, ilk gördüğümde beni çok etkileyen karaltıyı inceledim. Fotoğrafa, sanki istediğim görüntüyü büyütebiliyormuşum gibi baktım. Elimden yalnızca gözlerimi kısmak, görüşümü fotoğraftaki nesne kadar bulanıklaştırmak ve birbirlerini dengeleyerek berraklaşmalarını ummaktı. Belli bir ölçüye kadar işe yaradı da. Karaltının en uzak kenarında beyaz bir leke belirdi. Lekenin içinde kırmızı bir damla vardı.

Ruj.

Sam'in ruju.

Kan kadar parlak.

Bunu görünce bütün vücudum içsel bir ivmelenmeyle beraber uğuldadı. Sanki ozon tabakasına fırlatılmış bir rokete bağlanmıştım ve ikimiz de patlayana kadar kıvılcımlar saçmaya devam edecektim.

27

Jeff, işten eve döndüğünde mutfak temizlenmişti ve eşyalarım hazırlanmıştı. Bir bavulum, bir de el bagajım vardı. Jeff, yatak odamızın kapısının eşiğinde duruyor, ben bir vahaymışım gibi gözlerini kırpıştırıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Seninle geliyorum."

"Chicago'ya mı?"

"Biletimi internetten aldım. Aynı uçak ama birlikte oturamıyoruz."

"Emin misin?"

"Fikir senden çıktı."

"Doğru. Sadece çok ani oldu. Peki ya Sam?"

"Onu birkaç gün yalnız bırakabileceğimizi kendin söylemiştin. O bir köpek değil, unuttun mu?"

Aslında geri döndüğümüzde evden gitmiş olmasını umuyordum. Sessizce. Sorunsuzca. Sokmayı unutacak kadar acelesi olan bir akrep gibi.

Bu sırada Jeff odaya sanki son kez baktı ve "Umarım geri döndüğümüzde evi soyup soğana çevirmemiş olur," dedi.

"Ben hallederim."

Sam gece geç saate kadar geri dönmedi. Jeff'le çoktan yatağa girmiştik bile. Sabah havaalanına gitmek üzere evden çıkmadan

önce odasının kapısını çaldım. Defalarca çalmama rağmen cevap gelmediğini görünce kapıyı aralayıp içeri baktım. Sam yatağındaydı ve yorganını çenesine kadar çekmişti. Altında hareket ettiğinde yorgan hışırdadı.

"Hayır," diye sızlandı. "Lütfen yapma."

Hızla yatağa doğru yürüdüm ve onu omuzlarından tutup sarstım. Uyanıp yatağın içinde doğruldu.

"Neler oluyor?" dedi.

"Kâbus. Kâbus görüyordun."

Sam yüzüme baktı ve benim de bu kötü rüyanın bir parçası olup olmadığımı anlamaya çalıştı. Az önce boğulmaktan son anda kurtulmuş bir kadın gibi görünüyordu. Kırmızı yüzlü ve ıslaktı. Yosuna benzeyen koyu renkli ve uzun saçları ter içindeki yanaklarına yapışmıştı. Fazla suyu üstünden atmaya çalışır gibi hafifçe silkindi.

"Vay canına," dedi. "Kötü bir rüyaydı."

Yatağın kenarına oturup rüyasında ne gördüğünü sormak istedim. Calvin Whitmer'ı ve onun çuvalla gizlenmiş yüzünü mü görmüştü? Yoksa başka bir şey miydi? Belki de küvette kan kaybeden Lisa'yı görmüştü ama Sam bir şey olacağını sezerek yüzüme bakmaya devam etti.

"Jeff'le ben birkaç gün burada olmayacağız," dedim.

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Chicago'ya."

"Beni evden kovuyor musunuz? Otelde kalacak param yok."

"Biliyorum," dedim sakin ve pürüzsüz bir sesle. Söyleyeceğim hiçbir şeyin onu üzmemesi lazımdı. Bu çok önemliydi. "Biz yokken burada kalabilirsin. Bir nevi ev bakıcısı gibi. Belki pasta falan pişirirsin istersen."

"Olabilir," dedi Sam.

"Jeff ve ben sana güvenebilir miyiz?"

Saçma bir soruydu bu. Elbette ona güvenmiyordum. Jeff'le birlikte Chicago'ya gitmemin en büyük nedeni buydu. Onu arkamda bırakmak tek seçeneğimdi.

"Elbette."

Odasına girmeden önce cebime soktuğum parayı çıkardım. Buruşturulmuş iki adet yüz dolar. Sam'e uzattım.

"Bu para seni idare eder," dedim. "Yiyecek alırsın, belki sinemaya gidersin. Nasıl istiyorsan."

Bu bir rüşvetti ve Sam de bunun farkındaydı. Parayı elimden alırken, "Ev bakıcıları fazladan bir ücret almazlar mı? Yani eve göz kulak oldukları için. Her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol ettikleri için."

Onun bunu tamamen mantıklı bir soruymuş gibi şekillendirmesi, hissettiğim ihanetin yüzümde tokat gibi patlamasına engel olmadı. Sam'in buradaki ilk gecesini, Jeff'in ona buraya para için mi geldiğini pat diye soruşunu hatırladım. İnkâr etmişti ve ben de ona inanmıştım. Şimdiyse burada olmasının tek nedeninin para olduğunu hissetmeye başlıyordum. Gece geç saatteki sohbetlerimiz, tatlı pişirmemiz, bütün arkadaşlığımız amaca giden bir araçtı yalnızca.

"Beş yüz dolar nasıl?" dedim.

Sam odaya bir göz attı. Aklında hesap yaptığını, her eşyanın potansiyel değerini ölçüp biçtiğini görebiliyordum.

"Bin dolar daha iyi," dedi.

Dişlerimi sıktım. "Tabii."

Çantamı almak için odadan çıkıp Tina Stone adına yazılmış ve Jeff'le Chicago'dan döneceğimiz günün ertesi gününün tarihi atılmış bir çekle geri döndüm. Sam tarihi görünce hiçbir şey söylemedi. Yalnızca ikiye katlayıp parayla birlikte komodine koydu.

"Geri döndüğünde burada olmamı istiyor musun?" dedi.

"Bu sana bağlı."

Sam gülümsedi. "Gerçekten bana bağlı, değil mi?"

Uçakta yanımda tek başına oturan yolcu, Jeff'le yer değiştirmeyi nazikçe kabul ederek yan yana oturmamıza izin verdi. Kalkış sırasında Jeff elimi tutup kibarca sıktı.

İndikten ve otele girişimizi yaptıktan sonra önümüzde baş başa geçireceğimiz bütün bir öğleden sonra ve akşam vardı. Sam'in yokluğunun kopuk bir serçe parmak gibi fark edilir olduğu iki gece öncenin tuhaflığı uçup gitmişti. Şehrin merkezindeki otelimizin etrafındaki sokaklarda gezdik. Geçen haftanın gerilimi Michigan Gölü'nden esen rüzgârla kaybolmuştu.

"Geldiğin için çok mutluyum, Quinn," dedi Jeff. "Dün gece öyle görünmediğini biliyorum ama ciddiyim."

Uzattığı elini seve seve tuttum. Benim tarafımda olması güzeldi. Özellikle de yapmak istediğim şeyi düşününce.

Otele geri dönerken ikimizin gözü de bir butiğin vitrinindeki elbiseye takıldı. Elbise siyah beyazdı, beli büzgülüydü ve çan eteği 1950'lerin *Dior*'larını andırıyordu.

Grace Kelly'nin *Arka Pencere* filminden alıntı yaparak, "Az sonra Paris uçağına binecekmiş gibi," dedim. "Sence satılır mı?"

Jeff, Jimmy Stewart gibi kekeledi. "Eh, görüyorsun ya, bence parçaya bağlı."

Yeniden Grace'ten alıntı yaparak, "Sadece bin yüz dolar," dedim.

"Bu elbise menkul kıymetler borsasında işlem görmeli." Jeff rolden çıkıp yeniden kendisi oldu. "Bence bunu satın almalısın."

"Gerçekten mi?" Ben de kendime dönmüştüm.

Jeff kocaman gülümsedi. "Kötü bir hafta geçirdin. Güzel bir şeyi hak ediyorsun."

Mağazaya girince elbisenin etiket fiyatının Grace Kelly'nin tahmininden biraz daha ucuz olduğunu öğrenince rahatladım. Üstüme olduğunu görünce daha da çok rahatladım ve hemen satın aldım.

"Böyle bir elbise ona yakışacak bir yerde giyilmeyi hak ediyor," dedi Jeff. "Galiba ben öyle bir yer biliyorum."

Akşam yemeği için üstümüzü değiştirdik. Ben yeni elbisemi, Jeff'se havalı takımını giydi. Otel görevlisi sayesinde şehrin en ünlü, en manyak gibi pahalı restoranına geç bir saat için rezervasyon yapmayı başardık. Jeff'in cesaretlendirmesiyle dokuz yemeklik tadım menüsüne epeyce para bayılıp yanında da bir

şişe Cabernet Sauvignon içtik. Tatlı olarak öyle leziz bir çikolatalı sufle yedik ki tarifini alabilmek için şefe yalvardım.

Şaraptan ve etrafın bize yabancı olmasından çakırkeyif olmuş şekilde otele döndüğümüzde oldukça flörtöz ve şehvetliydik. Onu yavaş yavaş öperken bir yandan da ipek kumaşını parmaklarımın arasına doladığım kravatını çözüyordum. Jeff de benim elbisemle ilgileniyordu. Fermuarı aşağı doğru kaydırdığında ürpererek sırtımı dikleştirdim.

Elbisem yere düşünce nefesi iyice hızlandı. Kollarımı tutarken biraz canımı acıtmıştı. Gözlerinde şehvet vardı. Bu vahşiliği yıllardır görmemiştim. Tehlikeli ve bilinmez bir yabancı gibi görünüyordu. Aklıma Çam Ev'den sonra yattığım, hoyrat davranan o birlik çocukları ve futbolcular geldi. Onlar külotumu çıkarıp beni yatağa atmaktan hiç korkmamıştı. Kim olduğum ya da ne istediğim hiç umurlarında değildi.

Vücudum titriyordu. Bu, ümit vericiydi. İhtiyacım olan şeydi.

Ama sonra o hali yok oldu ve keyfim, Jeff'in kravatının ellerimden kayıp gitmesi kadar kolay bir şekilde kaçıverdi. Bunu yatağa yatıp Jeff içime girene ve aniden o alışıldık, insanı deli eden vicdanlı tavırlarını takınana kadar fark etmemiştim. Bana nasıl hissettiğimi soruyordu. Bana ne istediğimi soruyordu.

İhtiyaçlarımı umursamaktan vazgeçmesini istiyordum.

Çenesini kapamasını ve *kendi* istediğini almasını istiyordum.

Bunların hiçbiri olmadı. Seks, normalde olduğu gibi sona erdi. Jeff boşalmıştı, ben sırtüstü yatıyordum ve içime sımsıkı bir memnuniyetsizlik yumrusu oturmuştu.

Jeff duşunu aldıktan sonra yatağa pembe ve yumuşak bir şekilde döndü.

Hayaller ülkesine giden bir gemiye çoktan binmiş olan uzak bir sesle, "Yarınki planın ne?" diye sordu.

"Turistik yerler. The Art Institute. The Bean. Belki biraz alışveriş daha."

"Güzel," diye mırıldandı Jeff uyku sersemi bir halde. "Eğleneceksin."

"O yüzden geldim zaten," dedim aslında öyle olmamasına rağmen.

Buraya gelme nedenimin eğlenmekle hiçbir ilgisi yoktu. Jeff'le bir ilgisi de yoktu. O, duşta tekdüze seksin terini ve kokusunu yıkarken ben telefondaydım ve araç kiralamakla meşguldüm.

Sabah Indiana'ya gidecek, en sonunda istediğim cevaplara erişecektim.

28

Chicago ile Muncie arası üç yüz yetmiş kilometreydi ve bu mesafeyi kiraladığım Camry izin verdiği kadar hızlıca katettim. Amacım Lisa'nın evine ulaşıp akşam şehre dönmeden önce herhangi bir şey öğrenmiş olmaktı. Yolculuk uzundu. Hemen hemen yedi saatti toplamda ama hızlı davranırsam Jeff gittiğimi anlamadan dönmüş olurdum.

Düşündüğümden daha hızlı bir şekilde yol aldım ve yalnızca bir kez, I-65'te bir markette durdum. Burası, bir zincirin şubesi olduğunu düşünmenizi isteyen o hüzünlü, isimsiz yerlerden biriydi ama çatlakları görünüyordu. Yapış yapış içecek kutularıyla, eskimiş zemin fayanslarıyla ve şeffaf kapların içindeki erotik dergilerle doluydu. Bir şişe su, granola bar ve bir paket peynirli kraker aldım. Şampiyonların kahvaltısı.

Tezgâhta gümüş renkli çakmaklar vardı. Uyuşturucu müptelası kasiyer kasaya koymak için yeni bir madeni para rulosu açtığı sırada bir çakmak alıp cebime attım. Adam beni yakaladı, gülümsedi ve göz kırptı.

Sonra yeniden arabaya bindim, güneş ışığının asfaltın düz kurdelesine düşme eğimine göre hesapladım saatin kaç olduğunu. Pencereden çıplak bir taşra manzarası görünüyordu. Evlerin dış kaplamaları soyulmuş, verandaları eğilmişti. Kilometrelerce tarlanın yanından uçarak geçerken mısırlar makiye dönüştü.

Çıkış tabelalarında, küçük kasabaların yanıltıcı, egzotik isimleri vardı. Paris. Brezilya. Peru.

Güneş, gökyüzünde hiç kırpılmayan sarı bir göze dönüştüğünde Muncie'den geçiyor, belki yazmak istersem diye Lisa'nın verdiği adresi arıyordum.

Evini, çiftlik evleriyle ve çınarlarla dolu sessiz bir ara sokakta buldum. Lisa'nın evi diğerlerinden bariz derecede daha güzeldi. Kepenkleri yeni boyanmıştı, ön verandasında mobilyalar eski tarzdı. Güzelce biçilmiş çimlerin ortasındaki yuvarlak çiçek tarhının tam merkezine, devasa bir mantar gibi görünen bir kuş banyosu konmuştu.

Evin garajına giden yolda, arka tamponunda Polis Teşkilatı Hayır Kurumu'nun etiketi olan bir steyşın vagon duruyordu. Lisa'ya ait olmadığı aşikârdı.

Sokağa park ettikten sonra dikiz aynasından kendime bakıp meczup bir sapık gibi değil, ciddi ve meraklı göründüğümden emin oldum. Oteldeyken hem spor hem de yaslı görünecek bir giysi seçmeye özen göstermiştim. Koyu renk kot pantolon, mor bir bluz ve siyah düz ayakkabılar.

Avluyu kesen yassı taşlı yoldan ön kapıya yürüdüm. Zili çaldığımda evin derinliklerinden gelen yansımasını duydum.

Kapıyı açan kadın, taba rengi kumaş pantolonu ve bej rengi polo yaka gömleğiyle tekdüze görünüyordu. Uzun boylu ve zayıf oluşuyla, gençlik yıllarında Katharine Hepburn'e benziyor olabilirdi. Şimdiyse ela gözlerinin etrafı kırışıklık ağlarıyla sarılmıştı. İnsanın aklına bir Walker Evans fotoğrafındaki Oklahomalıları getiriyordu. İnce, sert ve yorgundu.

Kim olduğunu tam olarak biliyordum.

Nancy.

Plains rüzgârı gibi dümdüz bir sesle, "Size nasıl yardım edebilirim?" dedi.

Ne yapacağıma ya da ne söyleyeceğime dair bir planım yoktu. Önemli olan tek şey buraya gelmekti. Artık burada olduğum için bir sonraki adımın ne olacağını bilmiyordum.

"Merhaba," dedim. "Ben..."

Nancy başını evet anlamında salladı. "Quincy. Biliyorum."

Özensizce siyaha boyanmış tırnaklarıma baktı. Alacalı kabukları yumruklarımda güneş yanığı gibi sızlayan sağ elim dikkatini çekmişti. Hemen cebime soktum.

"Cenaze için mi geldin?" dedi.

"Cenazenin çoktan kalktığını sanıyordum."

"Yarın kalkacak."

Cenazenin geç kalkacağını tahmin etmeliydim. Önce otopsiyle uğraşmışlardı, ardından çok önemli bir toksikoloji raporu hazırlanmıştı.

"Lisa ikinizden çok bahsetti," dedi Nancy. "Orada olmanı isteyeceğini biliyorum."

Akın akın geleceklerini ve deklanşör sesleriyle Zebur'un yirmi üçüncü bölümünü bölüp duracaklarını tahmin ettiğim basın üyeleri gibi.

"Bu muhtemelen pek iyi bir fikir değil," dedim. "Cenazeye gelirsem insanların dikkati dağılır."

"O halde neden buraya geldiğini söylersen sevinirim. Ben bir dahi değilim ama Muncie'nin New York'a yakın olmadığını biliyorum."

"Lisa hakkında bir şeyler öğrenmeye geldim. Ayrıntılar için buradayım."

Lisa'nın evi düzenli ve depresifti. Evin büyük bir kısmını oturma odası, yemek alanı ve mutfak kaplıyor, bu üçü birleşerek devasa bir oda oluşturuyordu. Ahşap duvarlar eve küflü ve demode bir hava veriyordu. Sanki kırk iki yaşındaki bir kadının değil de dul bir büyükannenin evi gibiydi.

Burada bir cinayet işlendiğine dair hiçbir iz görememiştim. Etrafta parmak izi arayan polisler, halıyı numune pensesiyle didik didik eden olay yeri inceleme ekipleri yoktu. Bu işler çoktan tamamlanmıştı ve sonuçların yakında çıkması bekleniyordu.

Dekoratif süslerden bazılarının çoktan toplanmış olduğu oturma odasına bir yığın karton kutu istiflenmişti. Bazılarının ağzı kapalı, bazılarınınki açıktı. Kaldırılan vazolar ve kâseler yüzünden sehpaların üstünde tozsuz, yuvarlak alanlar oluşmuştu.

"Lisa'nın ailesi benden eşyalarını toplamamı istedi," dedi Nancy. "Artık buraya adım atmak istemiyorlar. Onları suçladığımı söyleyemem."

Oval yemek masasına oturduk. Onun önünde lamine bir Amerikan servis vardı. Lisa'nın yemeğini genelde burada yediğini düşündüm. Tek kişilik bir sofra düzeni. Kenarları pembe güllü fincanlarımızdaki çaylarımızı yudumlayarak konuşmaya devam ettik.

Tam ismi Nancy Scott'tı. Yirmi beş yıldır Indiana Eyalet Polis Teşkilatı'nda çalışıyordu ve muhtemelen önümüzdeki sene bu zamanlar emekliye ayrılacaktı. Bekârdı, hiçbir zaman evlenmemişti. İki Alman kurdu vardı ve ikisi de hizmetten alınmış polis köpekleriydi.

"O kardeşlik evine ilk girenlerdendim," dedi. "Lisa'nın diğerleri gibi ölmediğini fark eden ilk kişi de bendim. Diğer herkes, benim dışımdaki herkes erkekti, o cesetlere bir kez baktıktan sonra en kötü sonuca vardı. Galiba ben de öyle yaptım. Ah, çok kötüydü. Kan. Her yer kan revan içindeydi."

Kiminle konuştuğunu hatırlayınca bir anda durdu. Devam etmesi için başımı salladım.

"Lisa'ya baktığımda hâlâ hayatta olduğunu anladım. Bu durum daha ne kadar devam edecekti, bilmiyordum ama atlattı. Sonra ona kanım kaynadı. O kız bir savaşçıydı."

"İkiniz böylece yakınlaşmış mı oldunuz?"

"Lisa ve ben, senin Frank'le olduğun kadar yakındık."

Frank. Ona bu şekilde hitap edilmesi konsantrasyonumu bozmuştu. Benim için o sadece Coop'tu.

"Ne zaman ihtiyacı olsa beni arayabileceğini biliyordu," dedi Nancy. "Onu dinlemeye ve elimden geldiğince yardım etmeye hazır olduğumu biliyordu. Bunlar hassas konulardır, bilirsin.

Yanlarında olduğunu hissettirmen ama burnunu çok da sokmaman gerekir. Mesafeni korumalısındır. Böylesi daha iyi."

Coop'u ve aramıza inşa ettiği tüm o görünmez engelleri düşündüm. Beni her zaman başıyla selamlar, bana asla sarılmazdı. Zorunda kalmadığı sürece evime gelmezdi. Mesafesini korumasını da ona Nancy söylemişti muhtemelen. Nancy, fikirlerini kendine saklayan bir kadın gibi görünmemişti bana.

"Aşağı yukarı son beş senedir arkadaşlık diyebileceğin bir ilişki yaşar olmuştuk," dedi. "Ailesiyle de yakınlaşmıştım. Beni Şükran Günü yemeklerine, doğum günlerine filan çağırırlardı."

"İyi insanlarmış."

"Öyledirler. Elbette zor bir dönemden geçiyorlar. Bu keder hayatlarının sonuna kadar onlarla olacak."

"Ya sen?"

"Ah, ben çok öfkeliyim." Nancy çayından bir yudum aldı. Dudakları sıcaktan büzüştükten sonra düzleşip sert bir çizgi oluşturdu. "Üzülmem gerektiğini biliyorum ve üzülüyorum da ama aslen deli gibi kızgınım. Biri Lisa'yı bizden kopardı. Yaşadığı onca şeyden sonra."

Ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Lisa'nın öldürülmesi bir yenilgi gibiydi. Bir Kurtulan Kız en sonunda yenilmişti.

"Sen en başından beri cinayetten şüphelenmiş miydin?"

"Hem de nasıl," dedi Nancy. "Lisa'nın kendini öldüremeyeceğini biliyordum. Hayatta kalmak için bu kadar savaştıktan ve olanları kabullendikten sonra bunu yapamazdı. Toksikoloji testi yapılmasını ben emrettim, çıkar çatışmasının canı cehenneme. Haklıydım tabii ki. Sisteminde birçok hapa rastladılar ama evde ilaç kutusu falan yoktu. *Sonra* bıçak yaralarına baktılar ki bunun ilk başta yapılması gerekirdi."

"Hep birlikte telefonda konuştuğumuzda ortada şüpheli olmadığını söylemiştin. Bunda bir değişiklik var mı?"

"Hayır."

"Peki ya bir gerekçe?"

"Hâlâ hiçbir şey yok."

"Bunu yapan hiçbir zaman yakalanamayacakmış gibi konuşuyorsun."

"Çünkü öyle," dedi iç çekerek. "Bu geri zekâlılar gerçekte olanları fark ettiğinde iş işten geçmişti. Olay mahallinin gizliliği çoktan ihlal edilmişti. Ben ve şu kutular. Lisa'nın bazı arkadaşları ve kuzenleri. Hepimiz evin içinde oradan oraya yürüyüp kim bilir hangi delilleri kararttık."

Öne doğru eğilip masaya baktı.

"Tüm bu zaman boyunca şarap şişesinin yuvarlak izi burada kaldı. Kadehse kayıp. Lisa'yı öldüren kişi onu da beraberinde götürmüş. Muhtemelen yolda bir yerde parçaladı. Arabanın penceresinden attı."

Ellerim masanın üstündeydi ve avuçlarım düzdü. Hızla geri çektim.

"Çoktan tozlandıkları için parmak izleri alınamaz," dedi Nancy. "Hiç parmak izine rastlanmadı. Banyo, bıçak ve Lisa'nın telefonu için de aynısı geçerli. Her şey silinmiş."

"Arkadaşlarından bir şey bilen yok mu?"

"Soruşturuyorlar ama çok zor oluyor. Lisa insanlarla iç içe olmayı seviyordu. Çok *sosyaldi*."

Nancy'nin bunu onaylamadığı apaçık belliydi. Kelimeyi ağzından kötü bir tatmış gibi tükürmüştü.

"Sosyal olması gerektiğini düşünmüyor olmalısın," dedim.

"Herkese fazla güvendiğini düşünüyordum. Yaşadıkları nedeniyle, zor durumdaki herkese yardım etmek istiyordu her zaman. Özellikle de kızlara. Sorunlu olanlara."

"Ne sorunu?"

"Tehlike altındaki kızlar. Anne babalarıyla sorun yaşayanlar ya da şiddet göstermeyi seven erkek arkadaşlarından kaçanlar. Lisa onları buldu, onlara sahip çıktı. Yeniden ayaklarının üstünde durabilmelerine yardım etti. Ben bu yaptıklarını, o gece kardeşlik evinde olanların hayatında açtığı boşluğu doldurma çabası olarak gördüm."

"Boşluk mu?"

"Lisa'nın pek flörtü olmazdı. Haklı olarak her erkeğe güvenmezdi. Çoğu kız gibi muhtemelen o da bir zamanlar evlenmenin, çocuk doğurmanın, anne olmanın hayalini kurmuştur. Kardeşlik evindeki o gün, ondan bütün bu hayallerini koparıp aldı."

"Yani hiç flörtü olmadı mı?"

"Biraz oldu. Hiçbiri ciddiye gitmedi. Çoğu erkek, başına gelenleri öğrendikten sonra ondan ayrıldı."

"Sana onlardan bahseder miydi? Mesela onu rahatsız eden biri falan var mıydı? Ya da arkadaşlık kurduğu kızlardan biriyle sorun yaşadığını söyledi mi hiç?"

Sam. Aslında kastettiğim oydu. Lisa ona Samantha Boyd'dan bahsetmiş miydi hiç?

"Bana bahsetmedi." Nancy çayını bitirdi. Bana baktığında benim de aynısını yapıp gitmemi umduğunu açıkça görebiliyordum. "Ne kadar daha buradasın, Quincy?"

Saatime baktım. Biri çeyrek geçiyordu. Jeff'i şüphelendirmeden Chicago'da olmak istiyorsam saat iki buçukta yolda olmalıydım.

"Bir saatim daha var." Yarısı toplanmış odaya, duvara yaslanmış boş kutulara baktım. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

29

Nancy, oturma odasını toplamaya devam ederken ben de Lisa'nın yatak odasını toplamayı teklif ettim. Teklifimi kabul etse de güvenilir biri olduğumdan emin değilmiş gibi dudağının içini ısırdığını gördüm ama sonra elime iki kutu tutuşturdu.

"Eşyaları ayıklamakla uğraşma," dedi koridoru işaret ederek. "Ailesi o işlerle ilgilenecek. Bizim evi boşaltmamız gerek sadece."

En sonunda ondan uzaklaştım ve koridorda her üç odaya da bakarak oyalanmaya başladım.

İlki misafir odasıydı, pek mobilyası yoktu ve tertemizdi. İçeri girdim ve etrafa bir göz gezdirdim. İşaretparmağım şifoniyerde, yatakta ve komodinde gezdi. Onu açık pencerenin kenarında, muhtemelen şu an benim evimde yapıyor olduğu gibi sigara içerken hayal edebiliyorsam da burada Sam'den hiç iz yoktu.

Yeniden koridora çıktım ve banyonun önünde durdum. Buraya girmeyi reddediyordum. Girmek, bir mezarı kazıp açmak gibi olacaktı. Üstelik koridordan içeriyi görebiliyordum zaten. Lavabodan küvete, küvetten tuvalete kadar bütün banyo bir açık mavi denizi gibiydi ve parmak izlerini kaplamak için kullanılmış alüminyum tozunun lekeleri göze çarpıyordu yer yer. Kırılan cesaretimle küvete baktım.

Lisa orada ölmüştü.

Onu küvetin içinde yatarken, etrafı bulutsu bir pembe suyla kaplanmışken düşündüm. Sonra Sam'i, benim yaptığım gibi kapının eşiğinde dikilirken düşündüm. Onu izlerken. İşinin bittiğinden emin olmaya çalışırken.

Küvete bir saniye daha bakamayacak duruma gelince Lisa'nın yatak odasına gittim ve aniden içimi saran ürpertiyi üstümden atmaya çalıştım. Yatak odası krem ve pembe tonlarındaydı. Krem halı, pembe perde, yatağın üstünde gül kurusu yorgan. Köşedeki koşu bandı tozla kaplanmış, üstüne giysiler asılmıştı.

Lisa'nın telefon konuşmalarımızdan bir tanesini burada, koşu bandında yürürken nasihat vererek ya da belki de kendini yatağın üstüne bırakmış şekilde yapıp yapmadığını merak ettim. Telefondaki sesi kulaklarımda çınladı.

Olanları değiştiremezsin. Kontrol edebileceğin tek şey, bununla nasıl başa çıkacağın.

Lisa'nın üstü saç aksesuarları, içinden makyaj malzemesi taşan plastik kutular ve eski tür mücevher kutusuyla kaplı şifoniyerine gittim. Mücevher kutusunun kapağını açtığımda kısa, tül etekli porselen bir balerin çıktı ve dönmeye başladı.

Şifoniyerin öteki tarafında, ahşaba benzetilmeye çalışılmış plastik çerçevelerde birçok fotoğraf vardı. Lisa ile Nancy sahildelerdi ve ikisi de güneşe gözlerini kısarak bakıyordu. Lisa, anne babası olduğunu tahmin ettiğim iki kişiyle Noel ağacının önünde duruyordu. Lisa, Grand Canyon'daydı. Bir bardaydı ve arkasında neon ışıklar, omzundaysa kırmızı yüzüğü olan bir el vardı. Bir doğum günü partisindeydi ve yüzünde pasta vardı.

Şifoniyerin bütün çekmecelerini birer birer boşalttım, sutyenlerini, çoraplarını ve büyükanne külotlarını çıkardım. Gizlice bir şeyler arıyor olmamın verdiği suçluluk duygusunu yok sayarak giysileri hızla kaldırdım. Lisa'nın gizliliğini ihlal ediyor gibi hissediyordum. Sanki evine zorla girip yağmalıyordum.

Dolabın yanına gidip elbiselerini, pantolon ceket takımlarını

ve yıllar önce modası geçen çiçekli eteklerini toplarken de aynı hisse kapıldım ama sonra umduğumu buldum. Dolabın arka köşesinde gri, kısmen bir sepetin gölgesi altında kalmış kilitli bir kutu vardı. Küçük bir şeydi ve tek bir bölmesi vardı. Bu bölmenin üstünde küçük bir anahtar deliği fark ettim. Evdeki gizli çekmecemin anahtar deliğine benziyordu. Üstelik benim anahtar deliğim gibi etrafı, kilidi zorla açarken oluşan çizgilerle çevrelenmişti.

Artık Sam'in buraya gelmiş olduğundan emindim. Bu izler onun işiydi. Öyle olmalıydı.

Elim, çekmecemin anahtarının asılı olduğu kolyeme gitti. Evden çok uzak olsam da kolyeyi hâlâ takıyordum. Bu kolye, aslında hayatıma dair her şey Sam tarafından altüst edilmiş olsa da bana bir normallik hissi veriyordu.

Çekmeceyi çekiştirince hemen açıldı. İçinde düzenli bir şekilde yerleştirilmiş üç tane dosya vardı.

En üstteki mavi ve etiketsizdi. Açtığımda bunun bir tür albüm olduğunu gördüm. İçi gazete kupürlerinin fotokopileriyle, dergi makaleleriyle ve internetten basılmış hikâyelerle doluydu. Hepsi kardeşlik evi katliamıyla ilgiliydi. Haberlerden bazılarında altı mavi kalemle çizilmiş cümleler vardı. Kenar boşlukları soru işaretleri ve üzgün yüzlerle doluydu.

Diğer iki dosya kırmızı ve beyazdı. Biri Sam'le, diğeri benimle ilgiliydi. Bunu henüz kapağını açmadan bile anlamıştım. Hesap basitti: üç Kurtulan Kız, üç dosya.

Sam'in dosyası kırmızı olandı. İçinde Nightlight Inn'le ilgili ve çocukken bende büyük travma yaratmış olan *Time* dergisinden bir haberi de içeren yazılar vardı. Lisa bunların üstüne de notlar almıştı. Kenar boşluklarına kelimeler, cümle parçaları ve cümleler çiziktirilmişti.

Dosyanın arkasında iki gazete kupürü vardı ve ikisinin de tarihleri yoktu.

HEMLOCK CREEK, Pennsylvania. Yetkililer, geçtiğimiz hafta bıçaklanarak cinayete kurban giden iki kampçının ölümlerini soruşturmaya devam ediyor. Polis, Tommy Curran'ın (24) ve Suzy Pavkovic'in (23) cesetlerini şehirden üç kilometre uzakta bulunan yoğun ormanlık alandaki bir çadırın içinde buldu. İki kurban da defalarca bıçaklanmıştı. Kamp alanında boğuşma izlerine rastlansa bile yetkililer olay mahallinden hiçbir şey alınmadığını belirttiler. Bunun da cinayetin hırsızlıkla alakasının olmadığını gösterdiğini eklediler.

Bu tüyler ürpertici cinayet, şehirdeki birçok kişiyi tedirgin etti. Bir sene önce de yirmi yaşındaki bir kadının cesedi, Blackthorn Akıl Hastanesi çalışanları tarafından nadiren kullanan bir bağlantı yolu olan Valley Road'da bulunmuştu. Yetkililerin kimliğini tespit edemediği kadın boğularak öldürülmüştü. Polis, kadının başka bir yerde öldürülüp daha sonra ormana atıldığını düşünüyor.

Polis, iki cinayetin birbiriyle bağlantısız olduğunu bildirdi.

HAZLETON, Pennsylvania. Bir adam, dün karısı ve üvey kızıyla yaşadığı evinde ölü bulundu. Acil çağrılara cevap veren Hazleton polisi, Earl Potash'ı (46) Maple Sokak'taki dubleks evinin mutfağında, göğsünden ve karnından defalarca bıçaklanarak öldürülmüş halde buldu. Yetkililer, bunun bir cinayet olduğunu açıkladılar. Soruşturma sürüyor.

Elimi alnıma bastırdım. Tenim dokunulmayacak kadar sıcaktı. Bunun en büyük nedeni, ilk haberde Blackthorn'dan bahsedilmiş olmasıydı. Bu ismi ne zaman duysam gerilip boncuk boncuk terlemeye başlıyordum. Nasıl olduğunu hatırlayamasam da ormandaki o cinayetleri duymuştum. Çam Ev'den yaklaşık bir sene önce aynı ormanda olmuştu. Lisa'nın bu haberin kupürünü Sam'e adanmış bir dosyada neden tuttuğunu anlamamsa mümkün değildi.

İkinci kez okuyunca bile kafamda yine hiçbir şey netleşmeyince kupürleri yeniden dosyanın içine koyup kaldırdım. Şimdi beyaz dosyaya geçme zamanıydı.

Benim dosyama.

Kapağını açarken gördüğüm ilk şey tek bir kâğıttı ve üstünde

ismimle telefon numaram vardı. Şimdi her şey biraz daha anlamlanmıştı. Sam'in, tutuklandığı gece telefon numaramı nereden bulduğunu artık biliyordum.

Daha sonra Çam Ev'le ilgili haberler vardı ve pembe bir ataşla tutturulmuşlardı. Onun bir fotoğrafını daha görme korkusuyla dosyayı hiç bakmadan geçtim. Haberlerin altında bir mektup vardı.

O mektup.

Coop'u bile endişelendiren o kötü mektup.

HAYATTA ØLMAMALIYDIN.
Ø KULÜBEDE ÖLMELİYDİN.
KURBAN EDİLMEK SENİN KADERİNDİ.

İçimde büyük bir şok patlaması vardı. Nefes nefese bir şeyler söylemeye başladım ama Nancy'nin duymasından korktuğum için kendimi durdurdum. Gözlerimi kırpmadan mektuba baktım. O tuhaf sıfırlar bana bakan sayısız göze benziyordu.

Düşüncelerime saplanan tek bir soru vardı. Apaçık bir soru.

Nasıl olmuştu da mektubun bir kopyası Lisa'nın eline geçmişti?

Beni daha da sıkboğaz eden başka bir sorum daha vardı.

Neden elinde böyle bir kopya vardı?

Mektubun arkasında, yine ataşla tutturulmuş bir polis soruşturması kopyası vardı. En üstte benim ismim ve bir de tarih vardı. Çam Ev'den bir hafta sonrasının tarihiydi. Hemen altındaysa yıllardır aklıma bile gelmeyen iki isim düzgün bir şekilde bilgisayarla yazılmıştı: Dedektif Cole ve Dedektif Freemont.

Nancy'nin sesi koridorun sonundan yankılanmaya başlayıp gittikçe yaklaştı.

"Quincy?"

Dosyayı çat diye kapattım. Gömleğimin bel kısmını kaldırdım ve yürüdüğümde düşmeyecek şekilde dosyayı pantolonumun içine sıkıştırdım. Daha sonra bluzumu da pantolonumun içine

soktum ve Nancy'nin eve geldiğimde gömleğimin dışarıda olduğunu hatırlamamasını umdum.

Diğer iki dosyayı kilitli kutuya geri koydum. Tam kapatmıştım ki Nancy odaya girdi. Önce kutulara, sonra ben Lisa'nın dolabının önünden kalkarken bana baktı.

"Zamanın dolmak üzere," dedi.

Yeniden kutulara göz gezdirmeye başladı. Her ikisi de kısmen dolmuştu. Bir tanesinin üstüne Lisa'nın iki pantolonu gelişigüzel bırakmıştım.

"Daha fazlasını yapamadığım için üzgünüm," dedim. "Lisa'nın eşyalarını toplamak düşündüğümden de zor oldu. Bu, onun gerçekten öldüğü anlamına geliyor."

Her ikimiz de birer kutuyu kucaklayıp oturma odasına taşırken Nancy'nin önden gitmesine izin verdim. Kapıda vedalaşırken bana sarılmaya çalışacağından korktum. Kemikli kollarıyla sırtımdaki dosyaya dokunması fikri karşısında kaskatı kesildim ama görünüşe göre kucaklaşma konusunda Coop gibiydi. Elimi bile sıkmadı. Yalnızca dudaklarını büzdü ve etrafında kırışıklar oluştu.

"Kendine dikkat et, tatlım," dedi.

ÇAM EV'DEN BİR HAFTA SONRA

İyi polisle kötü polis Quincy'ye bakıp ondan veremeyeceği bir şeyler beklediler. İhtiyar buldok Dedektif Freemont günlerdir uyumamış gibi bitkin görünüyordu. Quincy, üstünde ilk sorgudaki ceketin olduğunu ve bariz hardal lekesinin de yerinde durduğunu fark etti. Öte yandan Dedektif Cole üstdudağındaki bıyık olmak isteyen kıllara rağmen hâlâ yakışıklı bir şeytandı. Quincy'ye bakıp gülümsediğinde ışık saçtı.

"Muhtemelen gerginsinizdir," dedi. "Hiç gerilmeyin."

Ama Quincy çok gergindi. Hastaneden çıkalı daha iki gün olmuştu ve şimdi bir polis merkezinde, yorgun düşmüş haldeki annesi tarafından itilen tekerlekli sandalyesindeydi hâlâ zor yürüdüğü için.

Ne gereksiz bir şey bu, demişti annesi merkeze gelirken. *Bunun bizim için ne kadar zahmetli olabileceğini görmüyorlar mı?*

Telefon çaldığında annesi üst kattaki banyoyu temizliyordu ve telefona hışır hışır ses çıkaran temizlik eldivenleriyle cevap vermek zorunda kalmıştı. Gereksiz olsun ya da olmasın, merkeze gitmeden önce üstüne çiçek desenli elbisesini giymişti hemen. Quincy, annesi ısrarla karşı çıksa da pijamasını ve sabahlığını çıkarmamıştı.

Tekerlekli sandalyesindeki Quincy neden buraya çağrıldığını düşünerek, "Bir sorun mu var?" diye sordu iki dedektife bakıp.

"Birkaç sorumuz daha var," dedi Cole.

"Size tüm bildiklerimi anlattım," dedi Quincy.

Freemont başını üzgün bir şekilde iki yana salladı. "Yani pek bir şey anlatmadınız demek oluyor bu da."

"Bakın, sizi rahatsız ettiğimizi düşünmenizi istemeyiz," dedi Cole. "Biz yalnızca o kulübede olan her şeyi bildiğimizden emin olmak istiyoruz. Aileler için. Bunu mutlaka anlayacaksınızdır."

Quincy acı içindeki o anne babaları, kardeşleri ve dostları düşünmek istemiyordu. Janelle'in annesi onu hastanedeyken ziyaret etmişti. Gözleri kızarmıştı ve titriyordu. Quincy'ye Janelle'in acı çekmediğini, kızının ölürken hiç acı hissetmediğini söylemesi için yalvarmıştı. *Bir şey hissetmedi,* diye yalan söylemişti Quincy. *Bundan eminim.*

"Anlıyorum," dedi Cole'a. "Yardım etmek isterim. Gerçekten."

Dedektif, ayaklarının dibinde duran evrak çantasına uzanıp içinden bir klasör çıkararak masaya koydu. Daha sonra gümüş rengi bir dikdörtgen çıkardı. Klasörün üstüne koyduğu bu dikdörtgen bir ses kayıt cihazıydı.

"Size birkaç soru soracağız," dedi. "Sizin için bir sorun olmazsa konuşmayı kayıt altına almak istiyoruz."

Quincy ses kayıt cihazına bakarken içini bir endişe kapladı. "Elbette," derken bu kelime ağzından huzursuz bir titreşimle çıkmıştı.

Cole kayıt tuşuna bastıktan sonra, "Quincy, bize o geceye dair hatırladıklarınızı elinizden geldiğince anlatın," dedi.

"Bütün geceyi mi? Yoksa Janelle'in çığlık atmaya başladığı ânı mı? Çünkü ondan sonrasını pek hatırlamıyorum."

"Bütün geceyi."

"Yani..." Quincy durdu. Kapının üst yarısındaki pencereden bakmak için hafifçe doğruldu. Annesine dışarıda beklemesi söylendikten sonra kapıyı kapatmışlardı. Pencerenin kare camından yalnızca fildişi renkli duvar ve alkollü araba kullanmanın tehlikelerine karşı uyaran bir posterin köşesi görünüyordu. Quincy annesini göremedi. Kimseyi göremiyordu.

"İçki içildiğini biliyoruz," dedi Freemont. "Esrar da."

"Doğru," diyerek kabul etti Quincy. "Ben ikisini de kullanmadım."

"Uslu kız, ha?" dedi Freemont.

"Evet."

"Ama bu bir partiydi," dedi Cole.

"Evet."

"Ve Joe Hannen da oradaydı?"

Quincy, onun adını duyunca ürperdi. Dikişleri hâlâ duran üç bıçak yarası zonklamaya başladı.

"Evet."

"Parti sırasında bir şey oldu mu?" diye sordu Freemont. "Onu öfkelendiren bir şey? Biri onunla dalga geçti mi? Onu taciz etti mi? Ya da onun saldırmasına sebep olacak şekilde canını acıttı mı?"

"Hayır," dedi Quincy.

"*Sizi* öfkelendiren bir şey oldu mu?"

Kelimeye vurgu yapınca yalanının kulağa doğru gelmesini umarak, "*Hayır,*" dedi kız bir kez daha.

"Cinsel saldırı açısından adli delil incelemenizin sonuçlarına baktık," dedi Freemont.

Yaralarına dikiş atıldıktan sonra, tecavüzün söz konusu olup olmadığını belirlemek için Quincy'ye uygulanan prosedürden söz ediyordu. Quincy'nin pek bir şey hatırladığı yoktu. Yalnızca tavana bakmış, hemşire her adımda onunla sakince konuşurken hıçkırıklarını yutmaya çalışmıştı.

"O gece cinsel ilişki yaşamışsınız. Bu doğru mu?"

Başını tek bir kez evet anlamında sallarken içi utançla dolmuştu.

"Rızanız var mıydı?" dedi Freemont.

Quincy başını yeniden evet anlamında salladığında alnı ve boynu alev alev yanıyordu.

"Emin misiniz? Öyle değilse bize söylemenizde hiçbir sakınca yok."

"Öyleydi. Rızam vardı yani. Tecavüze uğramadım."

Konuyu değiştirmek için en az Quincy kadar hevesli olan Dedektif Cole boğazını temizledi. "Başka konuya geçelim. Arkadaşınız Janelle ormandan çıktıktan ve siz de omzunuzdan bıçaklandıktan sonra olanları konuşalım. Ondan sonra olanların hiçbirini hatırlamadığınızdan emin misiniz?"

"Evet."

"Bir deneyin," diye önerdi Cole. "Yalnızca birkaç dakika."

Quincy gözlerini kapatıp o kayıp bir saate dair en ufak bir anıyı o hafta sanki yüzüncü kez hatırlamaya çalıştı. Aldığı her derin nefeste dikişleri geriliyordu. Başı ağrımaya başlamıştı. Kafatasında yeni bir baş ağrısı balonu oluşmuştu. Tek gördüğü karanlıktı.

"Üzgünüm," diye sızlandı. "Hatırlayamıyorum."

"Hiçbir şey mi?" dedi Freemont.

"Evet." Quincy artık titriyordu ve ağlamak üzereydi. "Hiçbir şey hatırlayamıyorum."

Freemont kollarını kavuşturduktan sonra oflayıp pufladı. Cole'sa onu böyle daha kolayca görebiliyormuş gibi gözlerini kısarak Quincy'ye baktı.

"Ben biraz susadım," dedi Freemont'a dönerek. "Hank, gerçek bir centilmen gibi davranıp bana otomattan kahve alabilir misin?"

Bu istek Freemont'ı şaşırtmış gibiydi. "Gerçekten mi?"

"Evet, lütfen." Cole, Quincy'ye baktı. "Kahve içmeye iznin var mı?"

"Bilmiyorum."

"Bence hiç riske atmayalım," diye karar verdi Cole. "Aldığınız ağrı kesicilerle kafeini karıştırmamanız gerek, haksız mıyım? Sizin için hiç iyi olmaz. *Tanrım.*"

Bu son kelime Quincy'nin gözünü açmıştı. Öyle zorlama bir neşeyle ağzından çıkmıştı ki rol yaptığını apaçık ele vermişti. Cole'un yakışıklı yüzü. O sıcak, belli belirsiz seksi gülüşler. Hepsi bir oyundan ibaretti.

Cole, Freemont odadan çıkınca bunu doğruladı.

"Sizi takdir ediyorum," dedi Quincy'ye. "Çok iyisiniz."

"Bana inanmıyorsunuz."

"Hiç inanmıyorum hem de ama eninde sonunda gerçeği öğreneceğiz. Bunu bir düşünün, Quincy. Arkadaşlarınızın ailesinin onca zamandır yalan söylediğinizi öğrendiğinde ne hissedeceğini bir düşünün. *Tanrım.*"

Bu kez bunu söylerken göz kırpmıştı. Quincy'ye, onun her şeyi bildiğinin farkında olduğunu söyleme şekliydi bu.

"Şimdi, hiçbir şey hatırlamadığınıza dair istediğiniz kadar konuşup durabilirsiniz ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Quincy'nin içinde yeniden tuhaf bir kıpırdanma vardı. İçsel bir sertleşmeydi bu. Her şey galvanizle kaplanmıştı. Teninin cilalanmış ve parıldayan bir metale dönüştüğünü hayal edebiliyordu. Bu, onu Cole'un suçlamalarından koruyacak bir kalkandı. Ona kendini güçlü hissettirmişti.

"Hafıza kaybım sizi kızdırdığı için üzgünüm," dedi. "Yıllar boyunca bana soru sorup durabilirsiniz ama hafızam geri gelene kadar cevaplarım aynı olacak."

"Bunu yapabilirim," diye cevapladı Cole. "Evinize geleceğim. Her ay. Hayır, haftada bir. Annenizle babanızın bu yakışıklı dedektifin neden sürekli eve gelip sorular sorduğunu merak etmeye başlayacağını düşünüyorum."

Quincy bilmiş bir gülümseme takındı. "Sadece biraz yakışıklı."

"Sizin yerinizde olsam gülümsemezdim," dedi Cole. "Altı genç öldü. Anne babaları cevap istiyor. Bir tek siz kurtuldunuz ve siz de hiçbir şey hatırlayamadığını iddia eden küçük bir kızsınız."

"Benim yaptığımı mı düşünüyorsunuz?"

"Ben bir şey sakladığınızı düşünüyorum kesinlikle. Muhtemelen birini koruyorsunuz. İşinize geldiği gibi unuttuklarınız da dahil olmak üzere o gece gördüğünüz her şeyi bana anlatırsanız belki fikrim değişir."

"Size bildiğim her şeyi anlattım. Neden yalan söylediğimi düşünüyorsunuz?"

"Çünkü uyuşmuyor. Bütün arkadaşlarınızı öldüren bıçağın üstünde parmak izleriniz var."

"Başkalarının da var." O bıçağın kaç kez el değiştirdiğini düşündükçe Quincy'nin göğsü öfkeyle şişti. Janelle, Amy ve Betz de kesinlikle o bıçağa dokunmuşlardı. O da dokunmuştu. "Size bunu hatırlatmama gerek olmamalı ama ben de bıçaklandım. Üç kez."

"İki kez omuzdan, bir kez de karından," dedi Cole. "Hiçbiri ölümcül yaralar değildi."

"Denemediğinden değil."

"Diğerlerinin yaşadıklarını duymak ister misiniz?"

Cole, masada duran klasöre uzandı. Kapağını açtığında Quincy içinde fotoğraflar olduğunu gördü. *Kendi* fotoğraflarıydı bunlar. Kendi fotoğraf makinesiyle çekilmişti. Polis bunu elbette Çam Ev'de bulmuş ve içindeki fotoğrafları almıştı.

Dedektif, bir fotoğrafı masanın üstünden Quincy'ye doğru itti. Fotoğrafta Janelle, Çam Ev'in önünde dilini çıkarmış, fotoğraf makinesine maymunluk yapıyordu.

"Janelle Bennett," dedi. "Dört bıçak yarası. Biri kalbine, biri akciğerine, biri omzuna ve biri de karnına. Bir de boynunda kesik var."

Quincy'nin az önce hissettiği rahatlatıcı zihinsel kabuk bir anda kırılmıştı. Artık tehlikelere tamamen açıktı.

"Kesin şunu," diye söylendi.

Cole onu duymazdan gelip bir fotoğraf daha çıkardı. Bu kez fotoğraftaki Craig'di. Tırmandıkları kayanın üstünde bir kahraman gibi dikiliyordu.

"Craig Anderson. Altı bıçak yarası, beş santimden on beş santime kadar değişen derinliklerde."

"Lütfen."

Sonra tırmanış sırasında birbirine sokulmuş olan Rodney ve Amy'nin fotoğrafı geldi. Quincy fotoğrafı çekerken ne söylediğini hatırlıyordu: *Fotoğraf makinesiyle sevişin.*

"Rodney Spelling," dedi Cole. "Dört bıçak yarası. İkisi karnında, biri kolunda, biri de kalbinde."

"Kesin dedim!" Quincy öyle yüksek sesle bağırdı ki Freemont ve kapının önünde gezinen üniformalı bir polis içeri daldı. Quincy bu polisi hemen tanımıştı. Memur Cooper koruyucu mavi gözleriyle Quincy'ye bakıyordu. Onu görmek bile Quincy'nin içine su serpmişti.

"Neler oluyor burada?" diye sordu. "Quincy, sen iyi misin?"

Quincy, Coop'a baktı. Ağlamak üzereydi ama onu ağlarken görmelerini istemiyordu.

"Ona söyle," diye yalvardı Quincy. "Ona bir şey yapmadığımı söyle. Ona iyi biri olduğumu söyle."

Memur Cooper soluğu hemen yanında alınca Quincy kendisine sarılacağını sandı ve onu içtenlikle karşıladı. Kendisini birinin kollarında güvende hissetmek istiyordu ama Memur Cooper kocaman elini Quincy'nin omzuna koymakla yetindi.

Dedektif Cole'a ters ters bakarken, "Sen harika birisin," dedi Quincy'ye. "Sen kurtulmayı başardın."

30

Kocaman bir tır, emniyet şeridinde park halinde olan Camry'nin yanından gümbürdeyerek ve korna çalarak geçti. Bu sırada da aracı fena halde sallamıştı. Önde, yolcu koltuğunda oturuyordum ve bacaklarımı açık kapıdan dışarı çıkarmıştım. İçerideki ışık loş bir huzme gibi ellerimin üstüne ve arasında tuttuğum dosyaya yansıyordu.

Dosyayı açtığımda Freemont ve Cole pisliğiyle yaptığım konuşmanın bir kopyasını buldum. İlk birkaç satırı görür görmez her şeyi hatırlamıştım.

COLE: Quincy, bize o geceye dair hatırladıklarınızı elinizden geldiğince anlatın.

CARPENTER: Bütün geceyi mi? Yoksa Janelle'in çığlık atmaya başladığı ânı mı? Çünkü ondan sonrasını pek hatırlamıyorum.

COLE: Bütün geceyi.

Kopyayı bir kenara attım, daha fazla okumak istemiyordum. O konuşmayı yeniden yaşamama gerek yoktu. Bir kez yeterliydi.

Kopyanın altında, basılmış ve birbirine tutturulmuş sayfalarca e-posta vardı. Hepsi aynı dönemde gönderilmişti. Üç hafta önce.

Bayan Milner,

Evet, kim olduğunuzu ve yıllar önce neler olduğunu biliyorum. Naçizane, gecikmiş başsağlığı dileklerimi iletiyor, yıllar boyunca gösterdiğiniz cesarete ve güce hayran olduğumu belirtmek istiyorum. Nazikçe istediğiniz, Bayan Carpenter'la yaptığımız o kayıt altına alınmış görüşmenin kopyasını size iletmemin nedeni de bu. Diğerleri anlamasa da ben sizin Bayan Carpenter'ı merak etmenizi anlıyorum. İkiniz de benzer katliamları yaşadınız. Bayan Carpenter'la görüşmemin üzerinden uzun zaman geçse de onu çok iyi hatırlıyorum. Çam Ev'den sonra iş arkadaşımla birlikte onu defalarca sorguladık. İkimiz de gerçekleri söylemediğini hissettik. İçimden bir ses, o gece kulübede gerçekleşen korkunç olaylardan önce başka bir şey yaşandığını söylüyor. Bayan Carpenter'ın sır olarak saklamak istediği bir şey. Bu da iş arkadaşıma Bayan Carpenter'ın arkadaşlarının ölümüyle bir ilgisi olduğunu düşündürmüştü. Ben ne o zaman ne de şimdi bu fikri paylaşıyorum. Bu, özellikle de Memur Cooper'ın konuya ilişkin ikna edici ifadesinin ışığında pek mümkün değil. Yine de bugün bile Bayan Carpenter'ın Çam Ev'de olanlara dair bir şeyi sakladığını düşünüyorum. Bu, yalnızca Bayan Carpenter'ın bildiği bir şey.

Saygılarımla,
Dedektif Henry Freemont

***

Çam Ev konusuna dair söylenecek her şeyi söyledim. Quincy Carpenter'a dair fikrim değişmedi.

Cole

Dedektif Freemont'ın yazım dilinin güzelliği dışında e-postanın içeriği beni hiç şaşırtmamıştı. Cole, suçlu olduğumu düşünüyordu. Freemont tam ortadaydı. Lisa'nın dolabında saklı olan o dosyalardansa bu e-postaların varlığı beni düşündürüyordu. Lisa'nın geçmişimi araştırdığını kanıtlıyordu bunlar. Hem de öldürülmesinden yalnızca birkaç hafta önce gerçekleşmişti.

Kendime bunların arasında bir bağ olmadığını söylemeye çalıştım ama bu mümkün değildi. Bunlar bağlantılıydı. Bunu biliyordum.

Cole'un ve Freemont'ın e-postalarının altında iki tane daha vardı. Diğerlerinden farklı olarak bunlar beni rahatsız etmişti.

Lisa, senden bir kez daha haber aldığıma sevindim. Her zamanki gibi, iyi olduğunu umuyorum. Quincy de iyi, o yüzden Çam Ev'de olanlara dair sorduğun sorular beni şaşırttı. Bununla beraber, bu soruları Quincy'ye sormadığın için minnettarım ve bu ketumluğu göstermeye devam etmeni umuyorum. Sana her zaman söylediklerimi tekrar edebilirim yalnızca: Quincy Carpenter, senin de çok iyi bildiğin gibi ve mutlaka empati kurabileceğin üzere korkunç bir deneyim yaşadı. Senin gibi o da bundan kurtulmayı başardı. Quincy'nin o geceye dair çok bir şey hatırlayamadığına kesinlikle inanıyorum. Bir çocuk psikiyatrı olarak bastırılmış anı sendromunun çok gerçek bir durum olduğunu en iyi sen bilirsin. Quincy'nin başına gelenleri göz önünde bulundurursam zihni bu olanları unutmak istiyor diye onu suçlayamam.

Franklin Cooper

Not: Nancy'ye bundan bahsetmeyeceğim. Onun buna karşı çıkacağından eminim.

İlk başta, Coop, Lisa'nın kısa süre önce kendisiyle iletişime geçtiğini bana söylemediği için yaşadığım hayal kırıklığı bütün

kaburgalarımı sıktı. Bu, özellikle de öldürülmesinden sonra bilmem gereken bir şeydi ama beni büyük bir içtenlikle koruduğu satırları yeniden okuyunca yumuşadım. Kararlıydı, nazikti ve kişisel hiçbir şeyi açık etmemişti. İşte o zaman bana bundan neden söz etmediğini de anladım: Beni üzmek istemiyordu.

Coop'un e-postası karşısında çok şaşkın olsam da altında yazanlara hâlâ hazır değildim.

Merhaba Lisa! Doğrudan Quincy'ye yazmak yerine bana ulaştığın için teşekkür ederim. Haklısın. Bunu gizli tutmamız en iyisi olacaktır. Onu üzmenin hiçbir anlamı yok. Maalesef sana yardımcı olabileceğimi söyleyemem. Quincy'yle eskisi kadar görüşmüyoruz ama hayat işte! Herkes çok meşgul! Konuşmak istersen sana telefon numaramı vereyim, müsait olduğunda beni ara.

Sheila

Bu e-posta benim için öyle büyük bir şoktu ki ilk başta gerçekliğinden emin olamadım. Gözlerimi kırpıştırıp yeniden açtığımda orada olmamasını umdum ama buz beyazı sayfanın üstündeki, koyu renkle yazılmış kelimeler hâlâ oradaydı.

Sürtük.

Öfke içinde arabadan dışarı fırlayıp yolun kenarında durdum. Ayaklarımın dibinde bir kırık cam yığını vardı. Muhtemelen bir şişeydi ama Lisa'nın evinden kaybolan şarap kadehini düşünmeden edemedim. Sürücüsü hâlâ az önce işlediği cinayetin adrenalininin etkisi altında olan, hızla geçen arabanın penceresinden atılmış kadehi.

Çakmağı cebimden çıkarıp dosyanın alt köşesine tuttum. Alev alabilmesi için defalarca çakmam gereken ucuz bir çakmaktı. Kasiyerin çalmama göz yummasına şaşırmamak gerekiyordu. Dükkân bu çakmakları bedava dağıtıyor olmalıydı.

Çakmak alev aldıktan sonra ateş bir an için için yandı, dişle-

rinin dosyaya batması biraz zaman aldı. Kısa süre içinde dosyanın yan tarafı tutuştu. Alev elimi de yakacak gibi olunca dosyayı bıraktım. Ateşin parmakları dosya düşerken pırıl pırıldı. Yoldan geçen bir tırın sürücüsü korna çalarak yanımdan geçmeye devam etti. Dosya, yoldan hızla geçip giden araçların rüzgârına karışan bir kül yığınına dönene kadar yandı.

Her sayfanın yok olduğundan emin olduktan sonra arabanın bardak tutucusunda duran su şişesini alıp dosyanın üstüne döktüm. Alevler tıslayarak dumana dönüştü.

Kanıtları yok etmek. Bu, işin kolay kısmıydı.

Bir sonraki aşama çok daha zor olacaktı.

Yeniden arabaya binince I-65'e saparak kuzeye doğru ilerlemeye başladım. Arabayı tek elle kullanıp diğeriyle de telefonumdan bir numara aramaya çalışıyordum. Sonra hoparlörü açıp telefonu yolcu koltuğuna koydum. Telefon her çaldığında arabanın içinde ses yüksek ve berrak çıkıyordu. Bu gürültü, kimsenin açmamasını umarak telefonun çalışını saydığım o anneler gününü hatırlatmıştı bana. Bugün telefona biri cevap verdi.

Annem, onu aramam karşısında açıkça şok geçirerek, "Quincy?" dedi. "Bir sorun mu var?"

"Evet. Neden Lisa Milner'ın seninle iletişime geçtiğini söylemedin bana?"

31

Annem bir an durdu. Telefonu kapattığını sanacağım kadar uzun süre durdu. Saniyeler geçerken arabanın yanından akıp giden havanın hışırtısı dışında hiçbir şey duyamadım. Derken annem konuştu. Sesi kayıtsız ve düzdü. Vanilyalı erimiş bir dondurmanın işitsel dengi gibiydi.

"Bu ne tuhaf bir soru, Quincy."

Öfke içinde ofladım.

"E-postayı gördüm, anne. Ona telefon numaranı verdiğini biliyorum. Seni aradı mı?"

Yeniden durdu. Telefonumda statik bir cızırtı yükseldikten sonra annem, "Öğrenince sinirleneceğini biliyordum," dedi.

"Ne zaman konuştunuz?"

"Ah, bilmiyorum."

"Biliyorsun, anne. Söyle haydi."

Biraz daha durdu. Biraz daha statik cızırtı duydum.

"İki hafta kadar önce."

"Lisa, benimle yeniden ilgilenmesinin sebebini söyledi mi sana?"

"Bana endişelendiğini söyledi."

Bunu duyunca içim buz kesti.

Quincy, seninle konuşmam gerek. Çok önemli. Lütfen, lütfen bunu görmezden gelme.

"Benim *için* mi endişelenmiş? Yoksa benim *hakkında* mı endişeliymiş?"

"Bunu söylemedi, Quincy."

"O halde ne konuştunuz?"

"Bana senin nasıl olduğunu sordu. İyi olduğunu söyledim. İnternet sitenden, güzel bir evin olduğundan, Jeff'ten söz ettim."

"Başka?"

"Bana..." Durdu, düşündü ve devam etti. "Herhangi bir şey hatırlayıp hatırlamadığını sordu. O gece olanlarla ilgili."

İçim yeniden buz kesti. Arabanın ısıtıcısını açıp içimdeki buzu eritmesini umdum.

"Bunu neden yapmış olabilir ki?"

"Bilmiyorum."

"Peki sen ne söyledin?"

"Gerçekleri. Bir şey hatırlayamadığını."

Bu gerçek değildi. Artık değil. Bir şey hatırlıyordum. O geceye anahtar deliği büyüklüğünde bir bakış atmıştım.

Derin bir nefes alıp ısıtıcıdan gelen tozlu sıcak havayı içime çektim. İçimi ısıtmaya yaramamış, yalnızca boğazımı kurutup acıtmıştı. Kulak tırmalayan bir sesle, "Lisa, bunu neden öğrenmek istediğini söyledi mi?" diye sordum.

"Son zamanlarda seni düşündüğünü söyledi. Seni kontrol etmek istemiş."

"O halde neden beni aramamış?"

Lisa bunu yapmak yerine Cole'a, Freemont'a, Coop'a ve anneme ulaşmıştı. Benim dışımda herkese. Bana ulaştığındaysa artık iş işten geçmişti.

"Bilmiyorum Quincy," dedi annem. "Herhalde seni rahatsız etmek istememiştir ya da belki..."

Yeniden durdu. Uzun bir araydı bu. O kadar uzundu ki annemle aramda uzayıp giden mesafeyi hissedebiliyordum. Indiana otobanıyla annemin Bucks County'deki fazla beyaz evi arasındaki tüm o tarlaları, şehirleri ve küçük kasabaları hissedebiliyordum.

"Anne?" dedim. "Belki ne?"

"Belki de Lisa ona karşı dürüst davranmayacağını düşünmüştür."

"Böyle bir şey söylemedi, değil mi?"

"Hayır. Böyle bir şey söylemedi ama ben... Yanılıyor olabilirim ama bildiği bir şeyler olduğunu sezdim. Ya da bir şeyden şüphelendiğini."

"Ne konuda?"

Annem sessizleşti. "O gece olanlar konusunda."

Sürücü koltuğuna kıvrıldım, aniden dayanılmaz derecede sıcak olmuştu. Kaşlarım boncuk boncuk terlemişti. Teri elimle silip ısıtıcıyı kapattım.

"Neden böyle bir hisse kapıldın?"

"Birkaç kez senin ne kadar şanslı olduğuna vurgu yaptı. Ne kadar çabuk iyileştiğine. Yaralarının o kadar kötü olmamasına. Özellikle de diğerlerinin başına gelenlerle kıyaslandığında."

On senedir annem benimle Çam Ev hakkında hiç bu kadar çok konuşmamıştı. Dört berbat cümle. Durum bu kadar kötü olmasaydı bunu çarpık bir aydınlanma olarak görürdüm.

"Anne, Lisa benim Çam Ev'de olanlarla bir ilgim olduğunu ileri sürdü mü?"

"Herhangi bir şey ileri sürmedi..."

"O halde neden bir şeyden şüphelendiğini düşündün?"

"Bilmiyorum, Quincy."

Fakat ben biliyordum. Çünkü annem de bir şeyden şüpheleniyordu. Diğerlerini benim öldürdüğümü düşünmüyordu ama Cole ve Freemont gibi o da neden herkes ölürken benim kurtulduğumu merak ediyordu. Derinlerde bir yerde, benim ona söylemediğim bir şey olduğunu düşünüyordu.

Yıllar önce mutfağın altını üstüne getirdiğimde bana nasıl baktığını hatırladım. Gözlerini gölgeleyen o üzüntüsünü. Göz bebeklerinde titreyen korkuyu. Keşke Çam Ev'deki o bir saati tamamen unuttuğum gibi o bakışı da unutabilseydim. Hafızamdan silip atmayı çok istiyordum. Bir daha göremeyeyim diye siyaha boyamak istiyordum.

"Bana bundan neden bahsetmedin?"

"*Denedim,*" dedi annem sahte bir kızgınlıkla. "Seni arka arkaya iki gün aradım. Beni geri aramadın."

"Anne, Lisa'yla iki hafta önce konuşmuşsun. Konuşur konuşmaz beni aramalıydın."

"Seni korumak istedim. Annen olarak benim işim bu."

"Böyle bir şeyden korumamalıydın."

"Tek istediğim mutlu olman. Her zaman tek isteğim buydu, Quincy. Mutlu, mesut ve normal."

Son kelimede annemin bütün umutları ve benim bütün başarısızlıklarım yatıyordu. Konuşmanın ortasına düşen bir el bombası kadar güçlü ve etkiliydi ama patlayan ben oldum.

"Ben normal değilim, anne!" diye bağırırken sözlerim ön camdan sekti. "Tüm o yaşadıklarımdan sonra normal olabilmeme imkân yok!"

"Normalsin sen! Bir sorun yaşadın ama üstesinden geldik ve artık her şey iyi."

Yaşlar gözlerimi yakıyordu. Akmamaları için zihinsel olarak onları kontrol etmeye çalıştım ama, "Anlayacağın üzere iyi olmaktan çok uzağım ben," derken yanağımdan süzülmeye başlamışlardı bile.

Annem tonunu yumuşattı. Sesinde yıllardır duymadığım bir şey vardı. Endişe.

"Bana neden bundan hiç bahsetmedin, Quincy?"

"Benim bahsetmeme gerek yoktu. Bir sorun olduğunu senin fark etmen gerekirdi."

"Ama iyi görünüyordun."

"Çünkü beni buna zorladın, anne. Haplarla ve bu konuyu konuşmayı reddederek. Hepsi senin yüzündendi. Şimdi ben..."

Ne olduğumu bilmiyordum.

Mahvolmuştum, bu çok açıktı.

Öylesine mahvolmuştum ki bir insan olarak başarısız olduğum her şeyde annemi sorumlu tutabilirdim. Polisle başım beladaydı. Arkadaşlarım katledildiği için parasını ödeyebildiğim

evimde muhtemelen Lisa'nın katilini barındırıyordum. Xanax bağımlısıydım. Ve şarap. Depresyonda değilmişim gibi davranıyordum. Ve öfkeli. Ve de yalnız. Jeff'le birlikteyken bile bazen kendimi dayanılmaz şekilde yalnız hissediyordum.

En kötüsüyse Sam hayatıma girmeseydi hiçbir zaman bunu anlayamayacak olmamdı. Elbette bu, onun kışkırtmalarıyla da olmuştu. Kendime dair bir şeyleri açık etmem, unuttuğum için çok mutlu olduğum küçük ayrıntıları hatırlamam için beni testlerden geçirmiş, bana meydan okumuş ve beni dürtükleyip durmuştu.

Sonra bir anda vurdu. Hem de çok sert. Çekiçle vurulmuş bir tırnak gibiydim. Kırılgandım, titriyordum, kaçışı olmayan bir şeyin derinlerine batıyordum.

"Anne, Lisa'nın sesi telefonda nasıldı?"

"Ne demek istiyorsun? Hayal ettiğim gibiydi işte."

"Ayrıntılara ihtiyacım var. Sesi kulağa nasıl geliyordu? Boğuk mu? Rahatsız edici mi?"

"Gerçekten fark etmedim." Annemin aklının karıştığı çok belliydi. Onu afallamış şekilde telefona bakarken hayal edebiliyordum. "Yıllar önce Lisa'yla konuşan sendin. Sesinin nasıl çıkması gerektiğini ben bilemem."

"Anne, lütfen. Biraz düşün."

Annem son kez derin bir sessizliğe gömüldü. Direksiyonu kavradım ve aklına bir şey gelmesini umdum. Beni geçmişte defalarca ama defalarca hayal kırıklığına uğratmış olsa da Sheila Carpenter bu kez başarmıştı.

"Çok duraksıyordu," dedi bu cümlesindeki gizli ironiyi görmezden gelerek. "Lisa konuşuyordu, sonra duraksıyordu. Her duraksadığında da küçük bir nefes verme sesi duyuyordum."

"İç çekmek gibi mi?"

"Ondan daha sessiz."

Tüm bilmem gereken bu kadardı. Aslında bu, bana her şeyi anlatıyordu.

"Anne, gitmem gerek."

"İyi olacaksın, değil mi? Kendine dikkat edeceğini söyle."

"Edeceğim. Söz veriyorum."

"Umarım sana yardımcı olabilmişimdir."

"Evet, anne. Teşekkürler. Sandığından da fazla yardımcı oldun."

Çünkü artık annemin duyduğu o duraksamaların kesinlikle iç çekiş olmadığını biliyordum. Bunlar, sigara içen birinin sesiydi.

Bu da Lisa'yla konuşmadığı anlamına geliyordu.

Annem, Sam'le konuşmuştu.

Meraklı, sorular sorup duran Sam'le. Belli ettiğinden çok daha fazlasını biliyordu. Üstelik en başından beri. Bir anda ortaya çıkmasının nedeni de buydu. Benimle iletişime geçmek için değildi. Para için değildi.

Çam Ev hakkında öğrenebildiği her şeyi öğrenmeye çalışıyordu.

Orada yaptıklarım hakkında her şeyi.

Telefonu kapatıp pencereyi açtım ve kendimi Ortabatı'nın soğuğuna teslim ettim. Ayağım gez pedalına yüklendiğinde direksiyonu da daha sıkı tutmaya başlamıştım. Hız göstergesinin gittikçe yükseldiğini, yüz on ve yüz yirmiyi geçerek yüz otuzla flörtleştiğini gördüm.

Ne kadar hızlı sürersem süreyim işe yaramıyordu. Kendimi Sam'in ördüğü ağda debelenen bir sinek gibi hissediyordum hâlâ. Bundan kurtulmanın iki yolu olduğunu anladım. Ya savaşacak ya da kaçacaktım.

Hangisini seçmem gerektiğini biliyordum.

Otele döndüğümde uçak rezervasyonumu değiştirdim. Chicago'dan New York'a akşam sekizde bir uçak vardı. Ona binecektim.

Elbette Jeff, neden aniden New York'a uçma gereği duyduğumu anlamadı. Ben eşyalarımı bavuluma tıkarken beni soru yağmuruna tuttu. Her birine iki kez cevap verdim. Yalanları dışımdan, gerçekleri içimden söylüyordum.

"Bunun Sam'le bir ilgisi var mı?"

"Hayır."

Elbette var.

"Quincy, yanlış bir şey mi yaptı?"

"Henüz değil."

Evet, korkunç bir şey yaptı. İkimiz de yaptık.

"Neden şu an gitmek zorunda olduğunu anlamıyorum. Neden şimdi?"

"Çünkü mümkün olduğunca çabuk dönmeliyim."

Çünkü Sam hakkımda bazı şeyler biliyor. Korkunç şeyler. *Benim de onun hakkında korkunç şeyler bildiğim gibi. Şimdi onu sonsuza dek hayatımdan çıkarmam gerek.*

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Çok tatlısın ama hayır. İlgilenmen gereken işler var."

Benimle gelemezsin Jeff. Sana yalan söyledim. Birçok konuda. Eğer öğrenirsen yanımda olmak istemeyeceksin artık.

Toplanmam bittikten ve kapıya yöneldikten sonra Jeff beni tutup sıkı sıkı sarıldı. Tam o noktada hiç kıpırdamadan durmak, teselli edilmek istiyordum ama bu mümkün değildi. Sam hâlâ hayatımdayken yapamazdım.

"İyi olacaksın, değil mi?" diye sordu.

"Evet."

Hayır. Sen farklı düşünüyor olabilirsin ama ben hiçbir zaman iyi olmayacağım.

Uçak küçüktü ve boş sayılırdı. Bir sonraki günün sabahında gerçekleşecek olan daha kârlı uçuş için JFK havaalanına geri dönen kârsız bir uçuştu bu. Benim oturduğum sıra boştu. Uçak havalandıktan sonra boş koltuklara yayıldım.

O sırada Sam'i düşünmemek için elimden geleni yaptım. Hiçbiri işe yaramadı. Düşüncelerimin içinde örümcek bacaklarıyla oradan oraya zıplayan şüpheyi unutmamın bir yolu yoktu. Onu Lisa'nın şarap kadehine hap atarken, Lisa'nın şarabı yudumla-

masını izlerken, hapların etkisini göstermesini beklerken hayal ettim. Sam'i elinde bıçakla Lisa'nın bileklerini keserken ve tırnaklarını yiyerek sonuçları beklerken düşündüm.

Böyle bir şey yapabilir miydi?

Belki.

Neden böyle bir şey yapmıştı peki?

Çünkü benim hakkımda bilgi avına çıkmıştı. Belki de Lisa'yı ona yardım etmesi için kandırmıştı ama Lisa şüpheye düşmüş, onu reddetmiş, onu evden atmakla tehdit etmişti. Şimdi de aynı şeyi yapma sırası bendeydi. Sonuçların farklı olması için dua ettim.

Her nasılsa uçuşun büyük bir kısmını uyuyarak geçirmeyi başardım ama bu beni pek rahatlatmadı. Rüyamda Sam'i oturma odamdaki koltukta diken üstünde otururken gördüm. Ben de onun karşısındaki sandalyedeydim.

Lisa Milner'ı sen mi öldürdün? diye sordum.

Çam Ev'deki çocukları sen mi öldürdün? diye sordu o da.

Soruyu geçiştiriyorsun.

Sen de öyle.

Çam Ev'deki insanları benim öldürdüğümü mü düşünüyorsun?

Sam gülümsedi. Ruju o kadar kırmızıydı ki ağzı kan içinde gibi göründü. *Sen bir savaşçısın. Hayatta kalmak için her şeyi yaparsın. Tıpkı benim gibi.*

New York için alçalırken hosteslerden biri beni uyandırdı. Oturur pozisyona geçip rüyayı aklımdan silmeye çalıştım. Pencereden dışarı baktım. Geceyi saran gökyüzü ve uçağın iç lambaları pencereyi oval bir aynaya çevirmişti. Bana bakan yansımayı zor tanıdım.

Kendimi en son ne zaman tanıyabildiğimi hatırlamıyordum.

ÇAM EV

SAAT 22:14

Yatak odasına girdiklerinde Craig pantolonunu çıkarmak için hiç zaman kaybetmedi. Bütün sarhoşluğuyla Quincy'yi öpmeye başladı. Onun elbisesini karnına kadar sıyırdı ve kasıklarına sürtünmeye başladı. Göğüslerine ulaştığında Quincy ellerini Craig'in ellerinin üstüne koydu ve buna rızası olduğunu başını sallayarak belli etti.

Buna hazırdı. Janelle onu hazırlamıştı. Ne umması gerektiğini biliyordu. Sunağın üstüne yatıp sonsuzluğu bekleyen bakire bir rahibe gibiydi.

Ama sonra fazla alkolden ve ottan hayvanileşen hareketleri gibi Craig'in nefes alıp verişleri düzensizleşip sertleşti. Dizlerini kızın bacaklarının arasına sokup araladığında Quincy'nin bütün vücudu gerildi.

"Dur," diye mırıldandı.

"Rahatla," dedi Craig. Quincy'nin boynunu emerken kızın teni bu iştahlı ağza yapışmıştı.

"Deniyorum."

"Daha çok dene."

Craig yeniden dizleriyle bacaklarını aralamaya çalıştıysa da Quincy bacaklarını kapattı ve bacak kaslarını sıktı.

"Kes şunu."

Craig dudaklarını kızın dudaklarına götürerek çırpınan dilini ağzına soktu. Hâlâ Quincy'nin üstündeydi ve ağırlığıyla onu yatağa yapıştırmıştı. Kızın kapalı kasıklarını zorlamaya devam ederken bir boğa gibi nefes alıp veriyordu. Quincy boğularak öldürülüyormuş gibi hissetti. Craig'in elleri göğüslerinden dizlerine kayıp onları araladı.

"*Kes şunu,*" dedi Quincy bu kez daha sert bir şekilde vurgulayarak. "Ciddiyim."

Craig'i itti. Altından çekilerek doğruldu ve oturup sırtını yatak başına yasladı. Craig'in gülümsemesi birkaç saniye daha yüzünde kaldıktan sonra olup biteni anlayınca silindi.

"Bunu yapacağımız konusunda anlaştığımızı sanıyordum," dedi.

"Öyleydi."

"O halde sorun ne?"

Quincy bir sorun olup olmadığını bile bilmiyordu. Vücudu tutkuyla zonkluyordu. Craig'in üstüne çıkması, arkasına geçmesi, içine girmesi için deliriyordu ama küçük bir parçası bu şekilde olmaması gerektiğini biliyordu. Devam ederlerse Janelle'in aptalca kurallarından bir başkasına uyuyorlarmış gibi aceleye gelecek, duygusuzca birlikte olacaklardı.

"İlk sevişmemin özel olmasını istiyorum."

Craig'in, bu söylediklerine önem vereceğini, bu ilk sevişmenin Quincy için ne kadar önemli olduğunu anlayacağını düşünmüştü ama o, "Bu yeterince özel değil mi?" deyiverdi. "Benim yaşadıklarımdan daha iyi."

Bu sözler, Quincy'nin her zaman şüphelendiği ama hiçbir zaman sormak istemediği o şeyi doğrulamıştı. Bu, Craig'in ilk sevişmesi değildi. Bunu daha önce de yaşamıştı. Bunu fark etmek, Quincy'ye kendini ihanete uğramış gibi hissettirdi. Küçük ama acılı bir ihanetti bu.

"Bildiğini sanıyordum," dedi Craig karşısındakinin düşüncelerini kolayca okuyarak.

"Ben senin için de ilk olacağını sanmıştım."

"Ben sana bakir olduğumu söylemedim hiçbir zaman. Öyle düşündüysen üzgünüm ama benim suçum değil."

"Biliyorum."

Daha önce kaç kızın kendini Craig'le bu pozisyonda bulduğunu ve hepsinin baskıya boyun eğip eğmediğini düşündü. Başka birinin daha ona karşı koymuş olmasını umdu. Tek olmamayı umdu.

"Ben sana yalan söylemedim Quincy. Hayır demek için bundan daha iyi bir bahane bulman gerek."

Quincy aniden geri adım atıp, "Ama ben hayır demiyorum," dedi kendine böyle yaptığı için kızarak. "Ben sadece..."

"Mumlar, çiçekler ve romantizm mi olacak sandın?"

"Bir anlamı olacak sandım. Senin için bir anlamım yok mu?"

Craig, aniden utanarak yataktan çıktı. Pantolonunu ararken gömleğini çekerek önünü kapadı. Quincy'nin ihtiyacı olan tek cevap buydu. Yine de Craig'in arkasından gidip üstünü tamamen giymeden önce onu yeniden yatağa çekmeye çalıştı.

"Bunun bir sorun olması gerekmiyor," dedi. "Ben yine de bu geceyi birlikte geçirmek istiyorum. Neler olacağını kimse bilemez."

Bütün çabalarına rağmen Craig pantolonunu yerde, yatağın hemen yanında buldu ve bacaklarını içinden geçirmeye başladı. "Hiçbir şey olmayacak. Bence bunu açık seçik bir şekilde belli ettin."

"Lütfen yatağa dön. Sadece biraz daha düşünmem gerek."

"İstediğini düşün." Craig pantolonunun fermuarını kapatıp kapıya doğru yürüdü. "Ama ben daha fazla düşünmeyeceğim."

Sonra odadan çıkıp partiye katıldı ve Quincy'yi yatağın içinde kıvrılmış ağlarken bir başına bıraktı. Quincy'nin emanet beyaz elbisesine kocaman gözyaşları düşüyor, her biri düştüğü yere yayılıp ipek kumaşı karartıyordu.

32

Eve vardığımda gece yarısını geçmişti. Uçakta kestirdiğim için dinlenmiş olmam gerekmesine rağmen sersem gibi ve güçsüz hissediyordum. Kapının kilidini açarken ellerim hem yorgunluktan hem de kararsızlıktan titredi. Beni evin içinde neyin beklediğini bilmiyordum. Kapıyı açtığımda sahip olduğumuz bütün eşyaların yok olduğunu, ileri tarihli çekimin de çıplak zemine atıldığını hayal ettim. Bu bile Sam'in antrenin gölgeleri arasında, elinde bıçakla beni beklemesinden daha iyiydi.

Çantalarımı kapının önüne bırakıp kendimi korumam gerekmesi ihtimaline karşı ellerimi boşalttım ama elinde bıçakla bekleyen bir Sam yoktu. İçinde hapların yüzdüğü şarap kadehini uzatan bir Sam de. Etrafa hızla bakınca evin Chicago'ya gitmeden önceki gibi olduğunu gördüm. Etraf karanlıktı ve boş olduğunu hissettim. Sanki terk edilmiş, kısa süre önce biri buradan ayrılarak toz gibi uçuşan kokusunu geride bırakmıştı.

"Sam? Ben geldim."

Gelmeyen cevabı beklerken kalbim deli gibi çarpmaya başladı.

"Erken dönmeye karar verdim," diye seslendim göğsüm umutla dolarken. "Geç saatte bir uçuş buldum."

Işıkları açarak evin içinde dolaştım. Mutfak, yemek odası, oturma odası. Hırsızlığa dair hiçbir iz yoktu. Sam'e dair de.

Gitmişti. Bundan emindim. Umduğum gibi şehirden ayrılmıştı. Kendi sırlarını almış, benimkileri geride bırakmıştı.

Telefonumu bulmak için çantamı karıştırdım. Uçağım indiğinde Jeff'e sağ salim indiğimi haber vermek ve her şey bittiğinde onu arayacağımı söylemek için mesaj atmıştım. Şimdi her şey bitmişti ve elimde telefonla koridorda arama tuşuna basmak üzereydim.

Tam o sırada misafir odasının kapısının hâlâ kapalı olduğunu fark ettim. Kapının altından ışık sızıyor, ben önünde dikildiğim için ayakkabılarımın üstüne vuruyordu. Kapının ardında çalan müzik sesi boğuk bir şekilde duyuluyordu.

Şaşkınlıktan ağzım bir karış açık kaldı.

Sam hâlâ buradaydı.

"Sam?"

Kapının koluna uzandım. Elimde gevşek bir his yarattı, kapı kilitli değildi. Hiç düşünmeden açıp içeri baktım.

Oda, kırmızı ve altın renkli ışık banyosu altındaydı. Kırmızı, komodindeki lambadan, altın rengiyse lambanın hemen yanındaki sayısız mumdan geliyordu. Depodan çıkarılmış eski bir CD çalardan müzik yayılıyordu. Peggy Lee, *Fever*'ı mırıldanmaktaydı.

Bu yumuşak ve loş ışıkta yatağın kenarında oturan Sam'i seçebildim. En azından gördüğümün o olduğunu düşünüyordum. Normaldeki halinden o kadar farklı görünüyordu ki onu tanımam zaman aldı. Üstünde, evime geldiği ilk gün giydiği pasaklı siyah elbiseden çok daha farklı bir elbise vardı. Bu kırmızıydı. Karpuz kollu ve çan etekliydi. Açık yakasında çekici bir dekolte vardı. Ayağındaki ayakkabılar elbisesiyle uyumluydu. Saçları arkadan toplanmış, açık renkli boynunu açıkta bırakmıştı.

Yalnız değildi.

Yanında siyah, polo yakalı tişörtü ve bej rengi pantolonuyla bir adam oturuyordu. Onu hemen tanıdım.

Coop.

Eli Sam'in boynundaydı ve çenesinin altındaki solgun teni okşuyordu. Sam de ona dokunuyor, işaretparmağını adamın

şişkin sol bisepsinin üstünde gezdiriyordu. Birbirlerine doğru eğilmişlerdi. Burun burunaydılar ve öpüşmek üzereydiler.

"Neler..."

Neler oluyor?

Söylemek istediğim buydu ama dudaklarımdan yalnızca ilk kelime döküldü. Sam, Coop'un kolundaki elini çekti. Coop'un eliyse hâlâ Sam'in boynundaydı ve bütün vücudu şaşkınlıktan donakalmıştı. Onu, Çam Ev'deki ilk karşılaşmamızdan beri bu kadar şaşkın görmemiştim hiç. Yüzünde o geceki ifadenin aynısı vardı. O kadar uç ve o kadar korkunç değildi ama oradaydı işte. Orijinalinin hafifçe buğulanmış bir kopyasıydı.

"Quincy," dedi Coop. "Ben çok..."

"Git buradan."

Ayağa kalkmayı başardı ve bana doğru yürüdü. "Açıklayabilirim."

Homurdanarak, "Git buradan," dedim yeniden.

"Ama..."

"Git buradan!"

Aniden üstüne atladım. Bir elimle onu tırmalarken diğer elimle onu arka arkaya tokatlamaya başladım kontrolsüzce. Hemen ardından yumruğa dönüşen ellerimi, neresine isabet ettiğine aldırış etmeden gelişigüzel savurmaya başladım. Coop'sa öylece dikiliyor, bana karşı koymuyordu ama o sırada Sam bir anda araya girerek beni duvara yapıştırdı.

"Git!" diye bağırdı Coop'a.

Coop kapının önünde durarak bağırıp çağırmamı, başımı gitgide daha sert bir şekilde duvara çarpmamı izledi.

"Defol git şuradan!" diye bağırdı Sam.

Bu kez Coop söyleneni yaparak odadan çıktı. Duvardan aşağı kayıp ağlamaya başladım. Acıdan iki büklüm olmuş, kollarımı karnıma sarmıştım. Sanki keskin bir bıçak karnıma saplanıyor, beni defalarca ve defalarca bıçaklıyordu.

ÇAM EV

SAAT 22:56

Gözyaşları biten Quincy, Janelle'i aramak üzere odadan çıktı. Yalnızca Janelle'in ona verebileceği öfke ve merhametle dolu o teselliye ihtiyacı vardı. O, bu açıdan etten kemikten bir zımparaydı. Hem sert hem de yatıştırıcıydı.

Ramdy'yi salonda, koltuklardan birine gömülmüş buldu. Amy, Rodney'nin kucağında oturuyordu ve öpüşürlerken esnek kolunu boynuna dolamıştı. Quincy'nin aklına ağzı açık vaziyette nefes almaya çalışan yüzücüler geldi.

"Janelle nerede?"

Ramdy'nin kadın yarısı ortaya çıkarak soluklandı. Rahatsız edilmekten hiç hoşlanmamıştı. "Ne?"

"Janelle. Onu gördün mü?"

Amy başını iki yana sallayıp yeniden Rodney'ye döndü.

Quincy dışarı çıkıp gıcırdayan verandaya doğru yürüdü. Hava açıktı ve dolunay ağaçları soluk griye boyuyordu. Verandanın basamaklarında durup etrafa kulak kabarttı. Belki çimlerde bir ayak sesi duyardı ya da kalabalığın içinde bile hemen fark edebileceği kadar tanıdık olan derin bir kahkaha. Mevsimin ağaçlardaki son sarmaşıklarının hışırtısı ve bir baykuşun uzak, kimsesiz ötüşü dışında çıt çıkmıyordu.

Yeniden eve girmek yerine yürümeye devam etti ve ormanın

içine daldı. Kendini gündüz yürüdükleri aynı patikada ilerlerken buldu. Patikanın üstü hâlâ yaprak kaplıydı ancak zemin dikleşmeye başlayınca Quincy de geri dönmeyi düşündü ama artık çok geçti. Nedenini bilmese de devam etmesi gerekiyordu. Belki bir önsezi, bir içgüdü, hatta damarlarındaki kana karışmış bir eminlikti.

Yokuşun zirvesine yaklaştığında o kocaman kaya da açığa çıktı. Yalnızca boyutuyla ağaç dallarının arasında bir boşluk yaratmıştı. Şemsiyedeki bir delik gibiydi. Gümüş ay ışığı o boşluktan içeri süzülüyor, kayanın üstündeki iki insanın üstüne yağıyordu.

Bir tanesi Janelle'di.

Diğeri Craig.

Sırtüstü yatmış, gömleğini çıkarmış ve top yapıp başının altına yastık gibi koymuştu. Pantolonu bileklerine kadar inmiş, kelepçe gibi görünecek şekilde sıyrılmıştı. Janelle onun üstündeydi ve gidip geliyordu. Her hareketinde elbisesinin eteği daha da yukarı çıkıyordu. Kumaş, Craig'in çıplak baldırlarında inip kalkıyordu. Elbisesinin üst kısmını indirmişti ve göğüsleri ay ışığında parlıyordu.

"Evet," diye inlerken sesi havaya karıştı. "Evet, evet, evet."

Öfkeden ve acıdan Quincy'nin midesine kramplar girdi. Sanki iç organlarını sıkı sıkı tutmuş bir el yumruğa dönüşürken onları da eziyordu.

Fakat bakmaktan kendini alamadı. Janelle böyle inlerken onu izlemeden edemezdi. Hareketleri tutkulu olmaktan çok çaresiz görünüyordu. Her şey çok güzel, çok acı verici ve çok groteskti.

Sonra bir anda hıçkırıklara boğuldu. Sesini duyup duymadıklarını umursamaması gerektiği halde, yalnızca gökyüzüne doğru çığlık atmak istediği halde ses çıkmasın diye elini ağzına götürdü. Ölüm perisinin, sızlanmalarını rüzgâra karıştırmasını istiyordu.

Ama içindeki öfkeli yumruk onu sıkmaya devam ediyor, öfkesini ve acısını çoğaltıyordu. Yeniden ormana girdiğinde az

önce kuruyan gözyaşlarının yerine yenileri geldi. Bayırdan aşağı inerken Janelle'in sesini hâlâ duyabiliyordu. Tekrarladığı inlemeleri dalların arasındaki alaycı bir kuş gibiydi.

Evet, evet, evet.

33

"Neden?" Hâlâ yerdeydim.

Sam beni duymazdan gelip CD çaları susturmak üzere odanın öteki tarafına geçti. Daha sonra sırt çantasına gidip içinden siyah kot pantolonunu çıkardı ve kırmızı elbisesinin eteğinin altına giymeye koyuldu.

"Neden?"

"Çünkü böyle olması gerekiyordu," dedi Sam.

"Gerekmiyordu," dedim dizlerimden destek alıp ayağa kalkarak. "Sen öyle istedin."

Çünkü öğrendiğimde canımın ne kadar yanacağını biliyordu. Ve öğrenmem için elinden geleni yaptığına da emindim. Bu bana bulaşmanın, beni uyandırmanın, beni kızdırmanın bir başka yöntemiydi.

Ayağa kalkarken duvara tutundum. Dengemi hâlâ sağlayamamış olduğum için duvara yaslandım ve gözlerimi Sam'e diktim. Sam üstündeki elbiseyi çıkarıp Sex Pistols tişörtünü giydi. Sonra yatağa oturdu ve *sik beni* topuklularını çıkarıp asker botlarını giydi.

"Sen hastasın," dedim ona. "Bunu biliyorsun, değil mi? Bizden birinin normal bir hayatı olmasına dayanamıyorsun. En azından birimizin mutlu olabilmesine dayanamıyorsun."

Sam pencereyi açıp bir sigara yaktı. Dumanını üflerken, "Beni tamamen çözdün, değil mi?" deyiverdi.

"Çözdüm. Buraya gelip normal ve dengeli olduğumu görünce her şeyi mahvetmeye karar verdin."

"Dengeli mi? Sen herifin tekini hastanelik ettin, fıstık. Herif hâlâ lanet bir komada."

"Senin yüzünden! Bunu yapmamı sen istedin!"

"Öyle düşünmeye devam et, Quinn. Kendinle yaşayabilmek için bu yalana ihtiyacın varsa buna inanmaya devam et."

Neye inanacağımı bilemeyerek etrafıma bakındım.

Sanki yerçekimi başarısızlığa uğramış, bir ara güvenli ve yerleşik olan her şey yerinden oynamış, bir anda ulaşamayacağım kadar uzaklaşmıştı.

"Neden Coop?" diye sordum. "Burası Manhattan. Seçebileceğin milyonlarca erkek var. Neden o?"

"Sigorta."

"Ne sigortası?"

"O dedektif bu sabah yine geldi," dedi Sam. "Hernandez. Seninle konuşmak istediğini söyledi. Ona evde olmadığını söyleyince geri geleceğini, senin şehirden ayrılmaman gerektiğini söyledi."

Avukat erkek arkadaşımla şehirden ayrılmam şüphe uyandırmıştı. Elbette.

"Ne yapacağımı bilemedim," dedi Sam. "Ben de Coop'u aradım."

Derin bir nefes aldım, kendimi aniden bitkin hissetmiştim. "Ona parktan söz etmedin, değil mi?"

Sam dumanı dışarı üflerken gözlerini devirdi. "Hayır tabii ki. Ona birbirimizi daha iyi tanımamız gerektiğini söyledim. Müsaitse şehre gelmesini söyledim. O da geldi."

"Sen de onu ayarttın."

"Ben öyle demezdim. Çok istekliydi."

"Bunu neden yaptın?"

Sam bitkin bir şekilde iç çekti. Yorgun ve hayata yenik düşmüş görünüyordu.

Çok hasar görmüştü.

"Çünkü işimize yarayacağını düşündüm," dedi. "Özellikle de senin. Polis o adamın dövülmesi olayını bize yüklemeyi başarırsa birinin bizim tarafımızda olması gerek. Jeff dışında birinin."

"Bir polisin." Her şeyi anlamış olmak çok acıydı. "Bizi iş arkadaşlarına karşı koruyabilecek birinin. Gözü, bir şeyden şüphelendiğinde doğru olanı yapıp bizi ele veremeyecek kadar duygularıyla kör olmuş birinin."

"Aynen öyle," dedi Sam. "Ama sen zaten bu işlerde ustasın, değil mi?"

"Ben hiçbir zaman Coop'la yatmaya çalışmadım."

Sam homurdanınca burun deliklerinden duman çıktı. "Fark etmez. Hâlâ onu kullanıyorsun. Onu yıllarca kullandın. Saate aldırmadan mesaj attın. Apar topar şehre çağırdın. İlgisini kaybetmemek için sık sık onunla flört ettin."

"Hiç de öyle olmadı. Ben böyle bir şeyi ona yapmam asla."

"Sürekli yapıyorsun Quinn. Seni gördüm."

"Bilerek yapmıyorum."

"Gerçekten mi? İkinizin arasındaki o tuhaf, tüyler ürpertici şeyin Çam Ev'de olanlarla hiçbir ilgisi olmadığını mı söylüyorsun? Onu parmağında oynattığını azıcık da olsa fark etmedin mi yani?"

"Etmedim."

Sam sigarasını söndürüp yenisini yaktı. "Yalanlar, yalanlar, yalanlar."

Duyduğum öfkeyle güçlenip duvardan uzaklaşarak, "Yalanlar hakkında konuşalım o halde," dedim. "Lisa'yla tanışmadığını söyleyerek bana yalan söyledin. Tanışmışsınız. Onun evinde kalmışsın."

Sam sigarasını içine çekmeyi bıraktı. Yanakları hafifçe içe göçtü ve duman ağzında toplandı. Dudaklarını araladığında gri duman yuvarlanıp sis yığınına dönüştü.

"Sen delirmişsin."

"Bu bir cevap değil," dedim. "En azından oraya gittiğini kabul et."

"Peki. Gittim."

"Ne zaman?"

"Birkaç hafta önce ama bunu zaten biliyorsun."

"Neden gittin peki? Seni Lisa mı davet etti?"

Sam başını iki yana salladı.

"Yani bana yaptığın gibi onun karşısına da mı bir anda çıktın?"

"Evet ama o senden farklı olarak kim olduğumu anlayınca merhaba dedi."

"Orada ne kadar kaldın?"

"Yaklaşık bir hafta."

"Yani orada kalman onun hoşuna mı gitti?"

Saçma bir soruydu bu. Elbette Sam'in orada olması Lisa'nın hoşuna gitmişti. O, bunun için yaşıyordu. Sorunlu genç kadınları kanatlarının altına alıp onlara yardım ediyordu. Sam aralarındaki en sorunlu kadındı muhtemelen.

"Evet," dedi Sam. "İlk başta gitti ama hafta sonu olduğunda Lisa artık benimle başa çıkamaz oldu."

Gerisini tahmin edebiliyordum. Sam, sırt çantası *Wild Turkey*'yle dolu bir şekilde damdan düşer gibi çıkagelmiş, kardeşlik ifadeleri kullanıp durmuştu. Lisa memnuniyetle onu misafir odasına almıştı ama bu yetmemişti. Sam'e yetmemişti. Sam'in her şeye burnunu sokması, iğneli iğneli konuşması gerekiyordu. Muhtemelen Lisa'nın da huzurunu kaçırmaya, onu sinirlendirmeye, onu bir kurtulan yapmaya çalışmıştı.

Lisa da buna izin vermemişti. Ben vermiştim. İkimiz de farklı bedeller ödemiştik.

"Neden bu konuda bana yalan söyledin?"

"Çünkü sana söylersem her şeyi büyüteceğini biliyordum. Şüphelenmeye başlayacaktın."

"Neden? Saklayacak bir şeyin mi var? Lisa'yı sen mi öldürdün, Sam?"

İşte söylemiştim. Günlerdir beynimi kemiren o soruyu artık dile getirmiş, gerçek kılmıştım. Sam bana acırcasına başını iki yana salladı.

"Zavallı, üzgün Quincy. Düşündüğümden daha berbat durumdasın."

"Bana onun ölümüyle hiçbir ilgin olmadığını söyle."

Sam sigarasını atıp ahşap zeminde botunun ucuyla ezdi. "Ben ne dersem diyeyim, bana inanmayacaksın."

"Bana şu âna kadar sana inanmam için hiçbir neden vermedin. Neden inanayım?"

"Lisa'yı ben öldürmedim. Bana inan ya da inanma. Umurumda bile değil."

Cebimin derinliklerinden bir bip sesi geldi. Telefonum.

"Muhtemelen erkek arkadaşındır," dedi Sam vurgulu bir tiksintiyle. "En azından onlardan biridir yani."

Telefonuma baktım. Coop'un mesaj attığından emindim.

konuşmamız gerek

Pencerede duran Sam, "Hangisiymiş?" diye sordu.

Bir şey demedim ki bu da bir cevaptı. Ekrana baktım. Coop'u tekrar görme olasılığı kalbimi tekletiyordu. Yalnızca bu gece değil, sonrası için de böyle hissediyordum.

Sam, dudaklarının arasına bir sigara daha götürüp, "Küçük polisine koş Quincy Carpenter ama unutma, söylediklerine dikkat et. Benim sırlarım senin de sırların. Memur Cooper senin sırlarından hoşlanmayabilir."

"Canın cehenneme."

Sam sigarasını yakıp gülümsedi. "Ben cehennemi zaten yaşadım, fıstık."

ÇAM EV

SAAT 23:12

Quincy kulübeye vardığında nefes nefese kalmıştı. Hem hareket etmekten hem de gece havasından ciğerleri yanıyordu. Hava serin olmasına rağmen teni soğuk ve yapış yapış bir ter tabakasıyla kaplanmıştı.

İçerisi oldukça dağınıktı. Her yer pis bulaşık ve yalnızca tortusu kalmış içki şişeleriyle doluydu. Salon terk edilmişti. Ateş bile sönmüştü ve bir ara yandığına dair tek kanıt odun dumanının sıcaklığıydı.

Uyku. Quincy'nin istediği tek şey uykuydu. Uyuyakalmak ve gördüğü her şeyi unutarak uyanmak. Bunun mümkün olduğunu biliyordu. Beyni ona her şeyi karıştırdığını, aslında görmediği bir şeyi gördüğünü söylemeye başlamıştı bile. Belki Janelle başka biriyleydi. Joe'yla mesela. Ya da Quincy, Craig'in sırtüstü yatmış, yüzünü buruşturarak Janelle'in içine girdiğini gördüğünü *hayal etmişti* sadece.

Ama kalbi aksini söylüyordu.

Gözyaşlarını silerek koridorda yürümeye başladı, Janelle'in boş odasının önünden geçti. Betz, koridorun karşı tarafındaki odasında yatağına yatmıştı. Kapalı kapısı o hüzünlü ranzasını gizliyordu. Ramdy'nin odasının kapısı da kapalıydı ama su yatağının şiddetli şıpırtısı duyulmayacak gibi değildi. Ara sıra Rodney'nin inlemeleri yükseliyordu.

Quincy, Craig'in odasına girdi.

Craig'in canı cehenneme.

Burası onun kendi odasıydı.

Ama boş değildi. Ay ışığının kasvetinde yatakta yatan birinin siluetini gördü. Elleri başının arkasındaydı. Quincy, Joe'nun pis gözlüklerinin ardında kocaman açılmış gözlerini belli belirsiz görmüştü.

"Nerede uyuyacağımı bilmiyordum," dedi Joe.

Quincy, Joe'nun bu kadar rahat görünmesine, bu kadar bihaber oluşuna kıskanarak baktı. Burnunu çekti. Yüzüne akmak üzere olan bir gözyaşını yakaladı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Joe.

"Gitmen gerek."

Joe doğrulup yatağın içinde otururken yarısı karanlıkta kalan gözlerinde endişe vardı. "Sen iyi değilsin."

"Yapma ya," dedi Quincy yatağa oturarak. Bir gözyaşı daha aktı. Bu kez tutamamıştı.

"Onları birlikte giderken gördüm. Ormana doğru yürüyorlardı."

"Biliyorum."

"Üzgünüm."

Omzuna dokununca Quincy bu ani hareket karşısında ürperdi.

"Lütfen git."

"O seni hak etmiyor."

Delikanlı, omzuna bir kez daha dokununca Quincy karşı koymadı. Bundan cesaret alan Joe elini Quincy'nin koluna ve göbeğine doğru götürdü. Quincy yine karşı koymadı.

"Sen ondan daha iyisin," diye fısıldadı Joe. "İkisinden de daha iyisin. Çok güzelsin."

"Teşekkürler."

"Ciddiyim."

Quincy, varlığına minnettar olarak Joe'ya döndü. Joe çok samimi ve çok deneyimsiz görünüyordu. Craig'in tam tersiydi.

Quincy uzanıp onu öptü. Aynı şekilde ona karşılık veren Joe'nun dudakları sıcaktı. Dilini Quincy'nin ağzına soktu. Deniyordu. Keşfediyordu. Quincy'ye ormanda gördüklerini neredeyse unutturacaktı. Janelle'in Craig'in üstünde gidip gelmesini, vücudunun şehvet ve acıyla parlamasını unutacak gibiydi.

Ama bu yeterli değildi. Quincy hepsini tamamen unutmak istiyordu.

Tek kelime etmeden Joe'nun üstüne çıktığında sertliği karşısında şaşırdı. Devrilmiş bir ağaç, sağlam bir meşe gibiydi. Quincy, Joe'nun sanayi tipi temizlik ürünü gibi kokan kazağını çıkardı. Kazağı yere atıp tişörtünü kafasından çekip çıkarırken koku burnunu yaktı.

Quincy, Joe'nun dar göğsünü emmeye, ellerini süt gibi tenin-de gezdirmeye başladı. Çok açık tenliydi. Çok soğuktu. Hayalet gibiydi.

Sonra Quincy'nin külotu çıktı. Joe'nun fitilli pantolonuysa dizlerine kadar inmişti.

Yatağın yanında Craig'in sırt çantası duruyordu. İçinde bir paket kondom vardı. Quincy, içinden bir tane alıp Joe'nun titreyen avucuna koydu.

"Emin misin?" diye sordu Joe.

"Evet."

"Canın acırsa söyle. Canını yakmak istemem. Sana kendini iyi hissettirmek istiyorum sadece."

Quincy derin bir nefes alıp kendini sakinleştirerek zevke ve acıya hazırladı. İkisinden yalnızca birini hissetmeyeceğini biliyordu.

Her ikisi de sonsuza dek iç içe geçmiş olacaktı.

34

Coop bana evimden birkaç sokak ötedeki bir otelin adını ve kaldığı odanın numarasını mesaj olarak attı. Odayı Sam'le görüşmek için şehre gelmeden önce mi yoksa sonra mı ayırtmıştı, bilmiyordum. Sormamaya karar verdim.

Kapısının önünde durdum, onunla yeniden yüz yüze gelebileceğimden emin değildim. Bunu istemediğimi biliyordum. Vızıldayan buz makineli ve halı şampuanı kokulu bu loş otel koridorunda olmaktansa herhangi bir yerde olmayı tercih ederdim ama bizim bir geçmişimiz vardı. Coop ne yaparsa yapsın, ona bunu açıklama şansını vermeye mecburdum.

Kapıyı çaldığımda gıcırdayarak hızla açıldı. Coop'u gördüğümde elim hâlâ kapıyı çalar gibi yumruk şeklindeydi.

"Quincy." Hızlıca ve utanç içinde başını salladı. "İçeri gel. İstersen tabii."

Beni orada tutan tek şey geçmişti. Benim geçmişim. Coop'un geçmişimdeki rolü. O olmasaydı bir geçmişim bile olmayacağının inkâr edilmez gerçeği. Bu nedenle, şaşırtıcı derecede küçük olan odaya girdim. Oda, içine anca bir yatak ve yatağın hemen yanına bir de şifoniyerin sıkıştırılabildiği geniş bir dolaptan farksızdı. Yatak ve duvar arasında aşağı yukarı altmış santim olduğu için Coop kapıyı kapatırken yanından zar zor sıyrıldım.

Odada koltuk yoktu. Yatağa oturmaktansa ayakta kalmayı tercih ettim.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum; Coop'a her şeyi anlatacaktım. Sam'in yaptıklarını, *benim* yaptıklarımı... Belki o zaman hayatımı normale çevirme sürecine başlayabilirdim. Çam Ev'den sonra hiçbir zaman normal olmamıştı.

Ama Coop'a hiçbir şey itiraf edemedim. Yüzüne bile bakamıyordum.

"Şu konuyu halledelim," dedim. Kollarımı önde kavuşturup kalçam öfkeli bir şekilde yana çıksın diye ağırlığımı sol bacağıma verdim.

"Hızlı olacağım," dedi Coop.

Az önce duştan çıkmıştı, minnacık banyonun içi buharla kaplıydı. Kısacık kesilmiş saçları ıslaktı ve vücudundan nem, rutubet ve sabun kokusu yayılıyordu.

"Kendimi açıklamam gerek. Yaptıklarımı açıklamam gerek."

"Boş zamanında yaptıkların beni ilgilendirmez. Benim için önemli değilsin."

Coop yüzünü buruşturunca kendimde memnun edici bir güç hissettim. Ben de onu yaralıyordum. Onu çileden çıkarıyordum.

"Quincy, ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

"Doğru değil mi? Birbirimiz için önemli olsaydık ben yokken evime gidip Sam'i becermeye çalışmazdın."

"Orada olmamın nedeni bu değildi."

"Bana kesinlikle öyle geldi."

"Beni o aradı Quincy. Senin için endişelendiğini söyledi. Ben de geldim. Çünkü bana da doğru görünmeyen bir şeyler vardı. Ona güvenmiyorum Quincy. Geldiğinden beri hiç güvenmedim. Bir şeylerin peşinde ve ben de bunun ne olduğunu öğrenmek istedim."

"Baştan çıkarmak ilginç bir soruşturma tekniğiymiş. Bunu sık sık kullanır mısın?"

"Gördüklerin planlı değildi, Quincy. Bir anda oldu."

Kocaman açılan ve dramatik bakan gözlerimi Janelle'in yaptığı gibi devirdim.

"Dünyadaki en eski bahane budur."

"Doğru. Benim ne kadar yalnız olduğumu bilmiyorsun Quincy. Tamamen yalnızım. Beş kişiye yetecek büyüklükte bir evde yaşıyorum ama tek başımayım. Bazı odalara yıllardır girmedim bile. Boşlar ve kapıları da kapalı."

Bu itirafı karşısında söyleyecek tek kelime bulamamıştım. Coop bana ilk kez içini açıyordu. Düşündüğümden çok ortak noktamız vardı ama onun için üzülmeye niyetim yoktu. Onu affetmeye hazır değildim.

"Bu yüzden mi gelmemi istedin?" dedim. "Sana acımam için mi?"

"Hayır. Buraya gelmeni istedim çünkü sana söylemem gereken bir şey var. Bir neden..." Durup boğazını temizledi. "Orada olmaya çalışmamın bir nedeni var. Gece gündüz bana ulaşmana izin vermemin bir nedeni var. Quincy..."

Ne söyleyeceğini içgüdüsel olarak biliyordum. Başımı iki yana salladım, düşüncelerim çığlık çığlığaydı. *Hayır. Lütfen. Coop, sakın bunu söyleme.*

Ama söyledi. "Seni seviyorum."

"Yapma," dedim bu kez yüksek sesle. "Daha fazla konuşma."

"Ama seviyorum. Bunu biliyorsun Quincy. En başından beri biliyordun. Yoksa neden anında yola çıkıp yanına geleyim ki? Seni görmek içindi. Seninle olmak içindi. Bir dakika ya da bir saatliğine, umurumda değildi. Seni görmek bile tek başıma katettiğim o yola değerdi."

Bana doğru yaklaşınca geri çekildim ve şifoniyerle duvarın arasına sıkıştım. Coop bana doğru yürümeye başladı ve ancak tam önüme gelince durdu.

"Ben senin gibi biriyle tanışmamıştım hiç Quincy. Buna inan. Sen çok güçlüsün. Sen ayakta kalmayı başardın."

Mavi gözleriyle bana baktığında dizlerimin bağı çözüldü.

Başparmağıyla yanağıma dokundu ve parmağını dudaklarıma doğru kaydırdı.

"Coop." Bu sırada tırnağı dudaklarımda dolaşıyordu nazikçe. "Dur."

"Sen de böyle hissediyorsun," dedi boğuk bir sesle. "Öyle olduğunu biliyorum."

Sam'in yanındaki, boynunu okşayıp dudaklarını dudaklarına götürürkenki halini hatırladım. Bunu yaptığı için Coop'tan nefret ediyordum. Sadece benim olmalıydı.

"Ben öyle hissetmiyorum," dedim.

"Yalan söylüyorsun."

Odanın içi sıcaktı. Hatta boğucuydu. Pencerenin altında homurdanan klima ünitesi bu durumu değiştirmeye yetmiyordu. Bir de Coop dibime kadar sokulmuş, farklı bir ısı yayıyordu.

"Gitmem gerekiyor," dedim.

"Hayır, gitmen gerekmiyor."

Daha da yaklaşınca onu göğsünden geriye doğru ittim. Gömleğinin altı ter içindeydi. Ellerime değen kumaş tenine yapıştı.

"Benden ne istiyorsun Coop? Söylemen gerekeni söyledin. Başka ne istiyorsun?"

"Seni," dedi usulca. "Seni istiyorum, Quincy."

Sam'e söylediklerimin aksine, Coop'a karşı hissettiklerime yenik düşmemi neyin sağlayacağını düşünmüştüm daha önce. Benim tahminim o mavi gözleri olmuştu. Lazer gibi parlaktılar ve her şeyi görüyorlardı ama son duvarın yıkılmasını sağlayan sesiydi işte. O yumuşak sesiyle yaptığı itiraflar beni kollarına alı vermişti.

Çam Ev'den beri ilk kez birbirimizin kollarındaydık şimdi. O güçlü kollarını bana ilk kez o zaman sarmıştı. İlk hatıranın bu ânı gölgeleyeceğini sanmıştım ama öyle olmadı. Şu anki durumu daha hoş kıldı yalnızca.

Onunlayken kendimi güvende hissediyordum.

Her zaman böyle hissetmiştim.

Onu öptüm. Yanlış olsa da. O da beni öptü. İştahlı dudaklarıyla dudaklarımı ısırıyordu. Yıllardır bastırılan şehvet nihayet açığa çıkmıştı ve sonuç arzudan çok ihtiyaç, zevkten çok acıydı.

Bir anda kendimizi yatakta bulduk. Gidecek hiçbir yer yoktu. Elbiselerim çıkıvermişti. Nasıl olduğunu bilmiyordum. Sanki bir anda öylece yere düşüvermişlerdi. Tıpkı Coop'unkiler gibi.

Coop ne istediğini biliyordu.

Tanrı şahidim, ben de ona teslim olmuştum.

ÇAM EV

SAAT 23:42

Quincy yataktan çıkıp parmak ucunda yürüyerek ayakkabısını, elbisesini ve külotunu ararken Joe hâlâ uyuyordu. Hareket ederken canı acıyordu. Bacaklarının arasındaki sızı her eğildiğinde artıyordu. Yine de düşündüğü kadar kötü değildi. Bununla teselli bulabilirdi.

Hızla üstünü giyindiği sırada odanın içindeki keskin soğuğu fark etti aniden. Sanki ateşi çıkmıştı. Teni alev alev yansa da soğuktan tir tir titriyordu.

Koridora çıkıp banyoya girdi ve ışığı açmadı. Ters bakışlı halini aynada görmeye hiç niyeti yoktu. Karanlık yansımasına baktığında yüz hatlarının büyük bir kısmı silinmişti. Artık bir gölgeden farksızdı.

Aklına bir tekerleme takıldı. İlkokuldan hatırladığı bir şeydi bu. Arkadaşlarıyla birlikte zifiri karanlık olan kızlar tuvaletindeydiler ve sürekli bir ismi tekrar ediyorlardı.

Kanlı Mary, Kanlı Mary, Kanlı Mary.

"Kanlı Mary," dedi Quincy gözleri görünmeyen yansımasına bakarak.

Banyodan çıktıktan sonra salonun girişinde durdu. Craig ile Janelle'in sarhoş bir halde, kıkırdayarak geri dönmüş olmalarından, aralarında hiçbir şey olmamış gibi davranmalarından korkuyordu. Hiçbir şey duymayınca salona girdi. Kulübe sessizdi.

Quincy mutfağa girip öylece dikilerek bir sonraki adımını düşündü. Onlarla yüzleşmeli miydi? Eve gitmelerini istemeli miydi? Belki de Craig'in anahtarlarını bulup arazi aracını alarak ikisini de cep telefonsuz şekilde ortada bırakmalıydı.

Bu fikir onu gülümsetti. Üç gün önce psikoloji dersinde öğrendiği, kederin ikinci evresine çoktan girmişti bile.

Bu evre, öfke evresiydi.

Ağız dolusu, dörtnala gelen öfkeydi.

Quincy karnında bir sıcaklık hissediyordu. Sanki midesi ekşimişti ama bu daha sıcak bir histi. Zonkluyor, kollarının ve bacaklarının içinde vızıldıyordu.

Bu ateşli enerjisini kullanmaya hazır olduğunda lavaboya doğru yürüdü. Annesinin tarzıydı bu. Pasif agresif Sheila Carpenter çığlık atmak yerine temizler, kırmak yerine düzeltirdi. Asla ve asla hislerini söylemezdi.

Quincy böyle bir kadın olmak istemiyordu. Başkalarının dağınıklığını toplamak istemiyordu. Kahretsin, o öfkelenmek istiyordu. O öfkeliydi. O kadar öfkeliydi ki lavabodaki pis tabağı alıp tezgâha çarparak kırmaya hazırlandı.

Onu durduran yansıması oldu. Soluk yüzü mutfak lavabosunun üstündeki pencereden yansıyordu. Bu kez kaçamadı. Bu kez kendini net bir şekilde gördü.

Gözleri ağlamaktan kızarmış, dudakları homurdanacak gibi kıvrılmıştı. Az önce kendini bir yabancıya verdiği için öfkelenmiş, üzülmüş ve utanmıştı. Yüzü kızardı.

Bu, Quincy'nin olduğunu sandığı insan değildi. Tamamen başka biriydi. Tanıyamadığı biri.

Karanlık, siyah dalgaların kıyıya vurması gibi ona yavaşça sokuluyordu, Quincy bunu sezmişti. Hemen sonra Quincy'nin etrafını sardı, mutfağa doldu ve her yanı siyaha bürüdü. Quincy'nin tek görebildiği ona bakan kendi yüzüydü. Bu, bir yabancının yüzü gibiydi. O da en sonunda karanlığa karışıp yok oldu.

Quincy tabağı yeniden lavaboya bırakıp eline başka bir şey aldı.

Bu bir bıçaktı.

Bunu neden yaptığını bilmiyordu. Ne yapacağına dair en ufak bir fikri de yoktu. Bildiği tek şey, elinde bıçak olunca kendini iyi hissettiğiydi.

Bıçağı sıkı sıkı tutarak Çam Ev'in arka kapısına doğru yürüdü ve verandayı üç hızlı adımla geçti. Kulübeye en yakın olan ağaçlar, ormanı koruyan gri nöbetçiler gibiydi.

Quincy yanlarından geçerken bıçağını bir tanesine doğru savurdu. Ormanın daha da derinlerine doğru yürürken eli ve kolu darbenin etkisiyle titredi.

35

Sertçe kapanan bir kapının yankısı bütün koridorda yankılanıp beni uykumdan sıçratarak uyandırdı. Gözlerimi açtım, kuru hava âdeta dilimi aşındırdı. Sabah güneşi pencereden köşegen çizgilerle süzülerek yastığımı yakıyordu doğrudan. Berrak ve keskindi. Retinama iğneler batıyormuş gibi hissettiriyordu. Güneşe lanetler yağdırarak öteki tarafa döndüm ve kolumu uzattım.

Boştu.

Nerede olduğumu o an hatırladım.

Kiminle olduğumu da.

Ve ne yaptığımı da.

Yataktan çıktığımda başım dönüyor, zemin ayaklarımın altından kayıyordu. Minicik banyoya vardığım sırada yere düştüm ve çıplak kıçımın altında soğuk fayansları hissettim. Dizlerimi göğsüme doğru çektim. Düşüncelerim bulutlanmış, belirsizleşmişti. Bu dünyayı hissediyordum ama onun bir parçası değildim.

Akşamdan kalma olduğumu anladım. Suçluluğun akşamdan kalmalığıydı bu. Yıllardır yaşamamıştım.

Anılar, bir saatin saniye ibresi gibi tıkır tıkır zihnimde dönüp duruyordu. *Tik, tik, tik.* Bir dakika içinde her şeyi hatırladım. Bütün o sürtükçe, o pis ayrıntıları hatırladım.

Belli ki Coop gitmişti. Çarpan kapının nedeni bile oydu belki

ama ben onun beni uyandırmamayı tercih ederek sessizce gittiğinden şüpheleniyordum. Onu suçladığımı söyleyemezdim.

En azından odadaki deftere alelacele bir not karalayacak kadar nazik davranmıştı. Notu yalpalayarak banyoya doğru giderken televizyonun yanında görmüştüm.

Sonra okuyacaktım. Önce gücümü yerden kalkabilecek kadar toplamalıydım.

Bütün vücudum ağrıyordu ama istediğini aldıktan sonraki o memnuniyet dolu ağrıdandı bu. Bazen koşudan sonra da böyle hissederdim. Yorgun, tatmin olmuş ve biraz abarttığıma dair endişeli.

Bu kez hiç şüphem yoktu. Her şeyi dehşet verici şekilde abartmıştım.

Ellerime baktım. Sam'in sürdüğü siyah ojenin büyük bir kısmı çıkmış, geriye benekler kalmıştı. Tırnaklarımın altında pislik vardı. Büyük ihtimalle onlar da ojeydi. Ya da Coop'un sırtını tırmalayıp beni daha sert becermesi için yalvarırken tırnaklarımın içine derisi girmiş olabilirdi. Kokusu ellerimdeydi. Ter, sperm ve belli belirsiz Old Spice parfümü kokuyordu.

Ayağa kalktım ve kâse boyutlarındaki lavaboya gittim. Yüzüme soğuk su çarptım ve kendime aynada bakmamaya özen gösterdim. Göreceklerimden korkuyordum. Aslında korktuğum, hiçbir şey görmemekti.

İki adım sonra yeniden yatağın yanındaydım. Kenarına oturdum. Coop'un notu televizyon kumandasının yanından bana bakıyordu.

Notu alıp okudum.

Sevgili Quincy, yaptığımdan utanıyorum. Bunun olmasını ne kadar çok istesem de böyle bir şeyin asla yaşanmamış olması gerektiğini şimdi anladım. Sanırım en iyisi uzun bir süre konuşmamak. Üzgünüm

Bu kadardı işte. On senelik koruma, arkadaşlık ve idolleştirme tek gecede kaybolmuştu. Duvarın dibinde duran plastik çöp kutusuna attığım not gibi kolayca fırlatılıp atılmıştı. Not çöp kutusunu ıskalayıp yere düşünce gidip aldım ve yeniden çöpe attım.

Sonra çöp kutusunu alıp fırlattım.

Duvara çarptıktan sonra hemen yere düştü ve ben de elime başka bir şey aldım. Uzaktan kumanda. Onu da fırlattım ve yatak ucuna çarpıp kırıldı.

Yerde darmadağın duran kâğıtları alıp parçaladım. Yumruk haline getirdiğim ellerimin arasına alıp hıçkırıklarımı susturmak için ağzıma götürdüm.

Coop gitmişti.

Bugünün bir noktada geleceğini her zaman tahmin etmiştim. Lanet olsun, o tehditkâr mektup onu yeniden yörüngeme sokmadan hemen önce bu olmak üzereydi zaten ama ben ihtiyacım olduğunda Coop'un yanımda olmayacağı bir hayata hazır değildim. Kendi başımın çaresine bakabileceğimden emin değildim.

Ama artık bir seçeneğim yoktu. Hayatımda sadece Jeff vardı.

Jeff.

Lanet olsun.

Ona nasıl ihanet ettiğimi bilmek midemi bulandırıyor, beni allak bullak ediyordu. Bu onu yıkacaktı.

Ona bundan asla ve asla bahsetmemeye karar verdim. Tek seçeneğim buydu. Bu küflü odayı, bu darmadağın çarşafları, Coop'un göğüslerime değen göğsünü, kulağımı okşayan sıcak nefesini unutmanın bir yolunu bulacaktım. Çam Ev gibi bunu da hafızamdan silecektim.

Jeff'i bir daha gördüğümde hiçbir şeyden şüphelenmeyecekti. Bildiğini sandığı Quincy'yi görecekti yalnızca. Normal Quincy'yi.

Planı yaptıktan sonra oturdum ve içimi sıkan suçluluk duygusunu yok saymaya çalıştım. Bu alışmam gereken bir duyguydu.

Telefonumu kontrol edince üç cevapsız arama, bir de Jeff'ten mesaj olduğunu gördüm. Onun mesajlarını şu an dinleyecek

halde değildim. Sesi beni üzerdi ama mesajını okudum ve her kelimesinin endişe dolu olduğunu gördüm.

neden telefonuna cevap vermiyorsun? her şey yolunda mı??

Cevap yazdım.

üzgünüm. eve gelir gelmez uyuyakalmışım. sonra ararım.

Bir de sonuna seni seviyorum ekledim ama sonra şüphe çekmekten korkup sildim. Sadakatsiz biri gibi düşünmeye de başlamıştım işte.

Jeff dışında bir cevapsız arama daha vardı. Saat sekizi biraz geçtiği sırada Jonah Thompson aramıştı. Hemen hemen bir saat önce. Geri aradığımda çalar çalmaz açtı.

"En sonunda," dedi.

"Sana da günaydın."

Jonah bunu duymazdan geldi. "Samantha Boyd, nam-ı diğer Tina Stone hakkında biraz araştırma yaptım. Öğrendiklerimin ilgini çekeceğini düşünüyorum."

"Ne öğrendin?"

"Telefondan anlatması zor. Yüz yüze görüşmeliyiz."

İç çektim. "Bethesda Fıskiyesi. Yirmi dakika sonra. Kahve getir."

ÇAM EV

SAAT 23:49

Ay, bulutların arkasına saklanınca orman öncekinden de karanlık olmuştu. Quincy ayaklarının altındaki loş yaprak ve çalılıklar yüzünden yürümekte zorlanıyordu ama bayıra ulaşmıştı. Harcadığı fazla eforun etkisiyle baldırlarının ağırlığını hissedebiliyordu.

Planı yoktu. Olduğu söylenemezdi. Yalnızca onlarla yüzleşmek istiyordu. O kayaya geri dönmek, ay ışığının vurduğu nefes nefese kalmış vücutlarının önünde durmak ve onlara nasıl incindiğini söylemek istiyordu.

Bıçak, onları buna inandıracaktı. Onları korkutacaktı.

Quincy kısa sürede bayırı yarılamıştı bile. Kalbi sıcak kan pompalıyordu. Nefesi düzensiz puflamalarla çıkıyordu. Yukarı doğru yürüdüğünde izlendiği hissine kapıldı. Ensesindeki bir ürperti ona yalnız olmadığını söylüyordu. Durdu ve etrafına bakındı. Hiçbir şey görmese de vücuduna kilitlenmiş gözler olduğu hissini üzerinden atamıyordu. Aklına ormanın içinde gezinen Yerli halkın hayaletleri geldi. Amacında ona yoldaşlık etmek isteyen o intikamcı ruhları karşılamaktan çekinmedi.

Ormanda bir ses vardı artık. Düşen yaprakların arasındaki hızlı ayak sesleri boğuk boğuk duyuluyordu. Bir an Quincy ormanda gerçekten hayaletler olduğunu ve bir kısmının ona doğru geldiğini düşündü. Ağaçların içinden çıkacaklarını hayal ederek

arkasına baktı ama bu hayalet oldukça insandı. Quincy kendininkinden daha ağır nefes seslerini duydu. Ses, kısa süre içinde hemen arkasından yükselince döndü.

Bu Joe'ydu. Uyanmış ve alelacele giyinmişti. Kazağını ters giymişti. Quincy'ye bakarken etiketi âdemelmasını kesiyordu.

"Yalnız olmam gerek," dedi Quincy.

Joe hâlâ nefes nefeseydi ve zor konuşuyordu. "Yapma sakın."

Quincy önüne dönüp oradan uzaklaştı. Joe'ya bakmak bile midesinin bulanmasına yetmişti. Onu hâlâ içinde hissediyordu. Bacaklarının arasındaki yanma hissi onu hem utandırıyor hem de heyecanlandırıyordu.

"Ne yapacağımı bilmiyorsun."

"Biliyorum ve buna değmez."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü bunu ben de yapmıştım. O zamanlar senin şu an hissettiğin gibi hissediyordum."

"Beni yalnız bırak."

"Onlara zarar vermek istediğini biliyorum."

Quincy'yi saran yoğun karanlık bir anda kaybolunca başı döndü ve yolunu şaşırdı. Elindeki bıçağı gördü ve nefes aldı. Neden o bıçağı aldığını hatırlayamıyordu. Gerçekten bu bıçağı onların üstünde kullanmaya niyeti var mıydı? Ya da kendi üstünde?

Bütün varlığı utançla yanmaya başladı. Başını öne arkaya salladı. Karanlık orman bulanıklaştı.

"Düşündüğün gibi değil," dedi.

"Değil mi?"

"Ben onlara..."

Söylediği hiçbir şeyin anlamlı olmayacağını bildiği için sustu. Kelimeler onu ortada bırakmıştı.

"Geri dönmelisin," dedi Joe. "Bu şekilde burada olmak hiç doğru değil."

Quincy aniden bir kez daha ağlamaya başlayarak, "Onlar beni üzdü," dedi.

"Biliyorum. Bu yüzden şu an geri dönmelisin."

Quincy gözlerini sildi. Joe'nun önünde ağladığı için kendinden nefret ediyordu. Onunla olmaktan zevk aldığı için kendinden nefret ediyordu. Kulübedeki o kadar insanın içinden yalnızca Joe'nun gerçek Quincy'yi görmüş olmasından nefret ediyordu.

"Döneceğim," dedi Quincy. "Sen nereye gidiyorsun?"

Joe uzaklarda, ağaçların ardında bir yer arıyormuş gibi baktı.

"Eve. Sen de eve gitmelisin."

Quincy başını onaylarcasına salladı.

Bıçağı bıraktı.

Bıçak yastıkvari yaprakların üstüne düştü.

Sonra Joe'nun yanından geçti ve geldiği yöne doğru koşmaya başladı. Joe'nun ay ışığının örttüğü, sis bulutu gibi matlaştırdığı gözlüğünü görmezden geldi.

36

Jonah'yla telefonu kapattıktan yirmi beş dakika sonra Central Park'taydım ve Bethesda Terası'na çıkan Barok tünelden hızla yürüyordum. Onu tünelin sonundaki süslü kemerlerin dibinde, fıskiyenin kenarına oturmuş halde buldum. Üstünde pembe bir gömlek, mavi bir pantolon ve gri spor ceket vardı. Hemen arkasında Suların Meleği heykeli yükseliyordu ve heykelin açılmış kanatlarının üstünde bir sürü güvercin duruyordu.

"Özür dilerim, geç kaldım," dedim yanına otururken.

Jonah etrafı kokladı ve "Vay canına," dedi.

Ben de kendi kokumu alabiliyordum. Oteldeyken duş almak istemiştim ama sıcak su kalmamıştı. Ben de önceki günden beri üstümde olan giysileri giymeden önce lavabonun suyuyla idare etmek zorunda kalmıştım.

Üstümü giyerken bu giysilerin son yirmi dört saatte kaç kilometre yol yaptığını düşündüm. Chicago'dan Muncie'ye, Muncie'den Chicago'ya. Chicago'dan New York'a ve New York'tan da konforsuz utanç dolabına. Şimdi de leş gibi kokuları ve ter lekeleriyle Central Park'a ulaşmışlardı. Bugünden sonra onları yakacaktım galiba.

"Geceyi birinin evinde mi geçirdin?" diye sordu Jonah.

"Kapa çeneni. Kahvem nerede?"

Ayaklarının dibinde iki kahve vardı. Onların hemen yanındaysa içinin Sam'i hayatımdan çıkmaya zorlamama yetecek kadar bilgiyle dolu olduğunu umduğum bir omuz çantası duruyordu. Gerçi onu yalnızca evimden çıkarmaya da razıydım.

"Hangisini istersin?" dedi kahveleri kaldırarak. "Sade mi, kremalı ve şekerli mi?"

"Kremalı ve şekerli. Tercihen damardan."

Bana üstünde X yazan kahveyi uzattı. Nefes almadan yarısını kafama diktim.

"Teşekkürler. Bugün ne kadar iyi işler yaparsan yap, hiçbir şey bunun üstüne çıkamaz."

"Bunu az sonra bir kez daha düşüneceksin," dedi omuz çantasına uzanırken.

"Ne buldun?"

Çantanın fermuarını açıp bej bir klasör çıkardı. "Bir bomba."

Klasörün içinde gevşek halde onlarca sayfa vardı. Jonah çevik parmaklarıyla dosyaların arasında gezinirken fotokopisi çekilmiş haber kupürlerini ve internetten basılan dosyaları ancak kısacık görebildim.

"Samantha Boyd hakkında araştırma yapınca Nightlight Inn hakkındaki alışıldık bilgilere ulaşılıyor," dedi. "Oradan bir tek o sağ çıkmış. Bir Kurtulan Kız. Sekiz sene önce izini kaybettirdikten sonra birkaç gün öncesine kadar onu gören ya da hakkında bir şey duyan olmamış."

"Bunları biliyorum zaten."

"Tina Stone'sa bambaşka bir hikâye." Jonah nihayet dosyaların arasında gezinip durmayı bıraktı ve içinden bir haber kupürü çıkararak bana uzattı. "*Hazleton Eagle*'dan. On iki sene önce."

Kupüre bakarken kalbim göğsümde büyük bir gürültüyle çarpıyordu. Bunu tanımıştım, aynısı Lisa'nın evinde de vardı.

* * *

HAZLETON, Pennsylvania. Bir adam, dün karısı ve üvey kızıyla yaşadığı evinde ölü bulundu. Acil çağrılara cevap veren Hazleton polisi, Earl Potash'ı (46) Maple Sokak'taki dubleks evinin mutfağında, göğsünden ve karnından defalarca bıçaklanarak öldürülmüş halde buldu. Yetkililer, bunun bir cinayet olduğunu açıkladılar. Soruşturma sürüyor.

"Bunu nereden buldun?"

"Tina Stone hakkında *LexisNexis*'te araştırma yaparken buldum," dedi Jonah.

"İyi ama bunun onunla ne ilgisi var?"

"Gazeteye göre Earl Potash'ın üvey kızı onu öldürdüğünü itiraf etmiş ve yıllar boyunca adamın cinsel istismarına maruz kaldığını söylemiş. Cinsel istismar bir etken olduğu için mahkeme kayıtlarında kızın adı saklanmış."

Artık Lisa'nın evinde neden bu haberi gördüğümü biliyordum.

"Bu oydu," dedim. "Tina Stone. O üvey babasını öldürdü."

Jonah başını sert bir şekilde evet anlamında salladı. "Korkarım öyle."

Yeniden kafatasımda kendini belli etmeye başlayan baş ağrısını geçirmesini umarak biraz daha kahve içtim. O anda bir tane Xanax için adam öldürebilirdim.

"Ben hâlâ anlamıyorum. Neden Sam üvey babasını öldüren bir kadının ismini alsın ki?"

"Orası çok tuhaf," dedi Jonah. "Bunu yaptığından pek emin değilim."

Klasörün içinden birçok tıbbi kayıt çıkardı. En üstte Tina Stone ismi yer alıyordu.

"Tıbbi kayıtların da gizli tutulması gerekmiyor mu?" diye sordum.

"Sen belli ki benim gücümü çok küçümsemişsin. Rüşvet insanları çok iyi motive ediyor."

* Özellikle hukuk ve ekonomi alanlarında hizmet veren bir veri tabanı. –çn

"Sen aşağılık herifin tekisin."

Geçen seneyle başlayıp geri giden kayıtları karıştırmaya başladım. Tina Stone, özellikle acil durumlarda ve genelde sağlık sigortası olmadan doktora gitmişti ara sıra. Dört sene önce motosiklet kazasında bileğinin kırıldığını gördüm. Bir sene önce memesinde kitle fark ettikten sonra mamogram çektirmişti ama kitle iyi huylu çıkmıştı. Sekiz sene önce de aşırı dozda anitrofilin kullanmıştı. Bunu görünce durdum.

Bundan bir sayfa ve iki sene önce de ikinci aşırı doz vakası vardı. Tarihe baktım. Çam Ev'den üç hafta sonraydı.

"Bu Sam olamaz," dedim. "Tarihler birbirini tutmuyor. Sam bana Çam Ev'den dört sene sonra ismini değiştirdiğini söylemişti."

Her şeyi idrak ettiğim anda fıskiyeye düşecektim neredeyse. Klasörü elimden bırakınca sayfalar etrafa saçıldı. Uçmasınlar diye Jonah eğilip hepsini yerden topladı.

Klasörü koltuk altına sıkıştırıp bana doğru döndüğü sırada hiç hareket etmiyordum. "Şimdi anladın, değil mi?"

"Tina Stone ve Samantha Boyd," dedim. "Onlar aynı kişi değil."

"Bu da şu soruyu doğuruyor: Senin evindeki hangisi?"

"Hiçbir fikrim yok."

Fakat öğrenmeliydim. Hemen. Titreyen bacaklarımla ayağa kalkıp gitmek için hazırlandım.

Jonah beni durdurdu ve yüzünde özür dileyen bir ifadeyle, "Maalesef dahası var," dedi.

Klasörü açıp arka sayfayı gösterdi. "Bir aşırı doz olayı daha var."

"Biliyorum. İddia ettiği isim değişikliğinden önce."

"Olayın nerede gerçekleştiğine bir baksan iyi olacak."

Jonah, Tina Stone'un yattığı tesisin ismini gösterdi.

Çam Ev'in oradaki ormanın karşı tarafında bulunan Blackthorn Akıl Hastanesi.

Bunu görünce serseme döndüm. O sabah uyandığımdaki halimden daha kötü olmuştum. Ricardo Ruiz'i öldüresiye dövdüğümü fark ettiğim andan bile daha kötüydüm neredeyse.

Tina Stone, Blackthorn'da yatan bir hastaydı.

Onunla aynı anda aynı hastanede bulunmuştu.

Onun Çam Ev'e gittiği ve dünyamı yerle bir ettiği anda.

ÇAM EV

GECE YARISI

İlk çığlık, Quincy kulübenin arka verandasına ulaştığında yükseldi. Kalın ahşap basamakları çıkarken ormanın içinden biri bağırmıştı. Quincy sesin geldiği yöne doğru bakarken korkamayacak kadar şaşkın bir haldeydi.

Korku sonradan gelecekti.

Kulübenin arkasındaki karanlık ormanı izledi. Çığlık ağaçlardan gelmiş gibi birer birer baktı onlara ama kaynağı zaten biliyordu aslında.

Janelle.

Quincy bundan emindi.

Ormanın içinden bir çığlık daha yükseldi. İlkinden daha uzun sürdükten sonra bütün gökyüzüne yayıldı. Daha gürültülüydü. Yakınlardaki bir ağacın üst dallarından birine tünemiş olan baykuşu korkutacak kadar gürültülü. Kuş, kanatlarını deli gibi çırparak verandanın üstünden geçti ve kulübenin çatısına doğru gözden kayboldu.

Kuşun uzaklaşmasının sesi, başka bir şeyin yaklaşmasının sesine karıştı.

Ayak sesleri. Dikkatsizce atılan adımların sesleri.

Bir süre sonra Craig ormandan çıkıverdi. Gözleri boş bakıyordu ama hareketlerinde bir delilik vardı. Gömleğini giymişti.

fermuarı açık kalmış olsa da pantolonunu giymişti ve bağlamadığı kemeri tıngırdayıp sallanıyordu.

"Koş, Quincy." Çılgına dönmüş şekilde yalpalayarak yürüdü. "Koşmamız gerek."

O sırada verandaya varmıştı ve Quincy'yi de çekiştirerek götürmeye çalışıyordu. Quincy kolunu Craig'in ellerinin arasından kurtarmayı başardı. Hiçbir yere gitmeyecekti. Janelle yanlarına gelene kadar bu imkânsızdı.

"Janelle?" diye bağırdı Quincy.

Sesi ormanda yankılanarak her biri bir öncekinden daha belirsiz yeni çağrılar yarattı. Çağrıları başka bir çığlıkla karşılık buldu. Craig bunu duyunca acıyla haykırdı. Sırtındaki bir şeyden kurtulmak istiyormuşçasına hafifçe sallandı.

"Haydi!" diye bağırdı Quincy'ye.

Ama Quincy dördüncü çığlığı duyunca verandanın en üst basamağına çıktı ve parmakları basamağın ucuna gelecek şekilde durdu. Arkasından gelen Craig içeri girmeye çalışıyordu ama evden çıkanlar yolunu kesmişti.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu Amy korku dolu bir sesle.

"Janelle nerede?" diye sordu Betz.

"Öldü!" diye bağırdı Craig. "O öldü!"

Ama ölmemişti. Quincy gecenin içinde tıslamaya devam eden boğuk nefeslerini hâlâ duyabiliyordu. Kedi patisi sessizliğindeki ayak sesleri ormanın içinde tökezliyordu.

Janelle kulübenin arkasındaki ağaçların arasında şu Yerli halkın hayaletleri gibi aniden ortaya çıktı. Yere yığılmamasının tek nedeni ayakta durma içgüdüsüydü. Elbisesinin omzu, göğsü ve karnı koyu kırmızı beneklerle doluydu.

İki eli de boynundaydı. Birini diğerinin üstüne sıkı sıkı bastırmıştı. Avuçlarından kan sızıyordu. Göğsüne doğru akan kırmızı bir şelale gibiydi.

İşte korku o anda vurdu.

Korkudan herkesin karnına kramplar girmişti. Herkes arka kapıda donakalmıştı.

Hareket etmeyi bir tek Quincy başardı. Korku onu ileri itiyor, verandadan uzaklaştırıp üstü buzlanmaya başlayan çimlere çekiyordu. Quincy, Janelle'e doğru yürürken çimlerin buzu çıtırdadı. Soğuk ıslaklık ayakkabılarının içine sızmıştı.

Sonra soluğu Janelle'in yanında aldı ve öne doğru düşeceği sırada onu yakaladı. Janelle'in elleri boynundan kayınca kocaman kesik de açığa çıktı. Yarasından sıcak ve yapış yapış bir kan boşanıyordu. Quincy'nin beyaz elbisesi kan revan içinde kalmıştı.

Quincy kesiği elleriyle kapattı. Fışkıran kan avuçlarını gıdıklıyordu. Sonra Janelle'in vücudu durgunlaştı. Quincy üstüne çöken vücudun ağırlığıyla dizlerinin üstüne düştü. Artık yerde oturuyordu ve Janelle onun kucağında bir bez bebekten farksızdı. Hırıltılarla nefes alırken kocaman açılmış gözleri korkuyla bakıyordu.

Janelle'e artık hiçbir yardımın fayda etmeyeceğini bildiği halde, "Yardım edin!" diye bağırdı Quincy. "Yardım edin! Lütfen!"

Diğerleri verandada kaldı. Amy, Rodney'ye sokuldu. Geceliğinin etekleri uçuşuyordu. Betz, kontrol edilemez şekilde hıçkırmaya başladı. Sesi yükselip alçalıyordu. Yalnızca Craig onlara bakıyordu. Quincy, Craig onun kalbini görebiliyormuş gibi hissetmişti. O korkunç, o felaket sırlarını biliyor gibiydi.

Çocuğun gözlerini yeniden korku bürüdüğünü görerek Craig'e baktı.

"Quincy! Kaç!"

Ama Quincy yapamadı. Janelle kollarında ölmekteyken böyle bir şey yapamazdı. Aralarındaki nefret saçan o yeni varlığı hissetmeye başladığında bile.

Dönüp arkasına bakmaya fırsat kalmadan *o* üstlerine atladı. Parmaklarını Quincy'nin saçlarına dolayıp sertçe çekiştirdi. Sağa sola savrulurken kızın bütün bedeni acıyla sarsılıyordu. Herkesin gördüğünü o da görmüştü.

Bir siluet.

Elinde de bıçak.

Gümüş renkli bir ışıltı.

Bıçak darbeleri ardı ardına, neredeyse aynı anda geldi. Omzunda iki keskin darbe hissetti. Yakıcıydılar. Derisini ve kasını dağlamıştı. Kemiğini kesmişti.

Quincy'nin canı çığlık atamayacak kadar çok yanıyordu. Hissettiği acı, içinde çığlık çığlığaydı.

Yere yığılınca Janelle de kucağından kayıp düştü. Artık yüz yüze yatıyorlardı yerde. Quincy, Janelle'in ölü gözlerine baktı. Aralarındaki çimlere akan kan buzu eritti ve buharı hafifçe yükseldi.

O hâlâ oradaydı. Quincy nefes alıp verişlerinin ritmini bile duyabiliyordu.

Saçlarına yeniden bir el dokundu. Bu kez çekmiyor, okşuyordu.

"Tamam, geçti," dedi.

Quincy onu görüş alanının en uzak köşesinde gördü. Hâlâ bir gölgeden farksızdı. Bıçağın son darbesini beklerken adam hareket etmeye başladı.

Yanından geçti.

Bir zamanlar Janelle olan varlığın yanından geçti.

Çam Ev'e doğru yürüdü.

Quincy'nin acı, keder ve korku onu yıldırmadan önce gördüğü son şeydi bu. Görüşü siyah bulutlarla kaplandı ve bütün dünyası bulanıklaştı. Gözlerini kapatarak yaşadıklarını unutmak istedi ve karanlığın onu ele geçirmesine izin verdi.

37

Jonah benimle birlikte eve gelmek için yalvarsa da başarılı olamadı. Bunun çok tehlikeli olduğunu söyledi ve haklıydı da ama onun varlığı her şeyi iyice karmaşık bir hale getirmekten başka bir işe yaramayacaktı. Bu benimle Sam'in arasındaydı.

Ya da Tina'nın.

Ya da her kimse işte.

Eve girerken yine tedbiri elden bırakmadım ve yine, orada olmamasını diledim.

Ama evdeydi. Antredeyken koridordaki banyodan gelen su sesini duydum. Sam duştaydı. Banyonun kapısına doğru yürüyüp öteki taraftan gelen gürültüleri duyana kadar bekledim. Sam öksürdü. Sigaranın mahvettiği boğazını açmaya çalışıyordu. Bir yandan da duş akmaya devam ediyordu.

Hızla Sam'in odasına gittim. Sırt çantası hâlâ köşedeydi. Çantayı açamadım, ellerim çok titriyordu.

Birkaç kez derin nefes aldım. Zihnimin açık olması gerektiğini bilmeme rağmen Xanax için deliriyordum. Bağımlılık ağır bastı ve mutfağa gidip ağzıma bir tane Xanax attım. Sonra üzümlü sodadan bir sürü yudum aldım. Hap boğazımdan çoktan kayıp gitmiş olmasına rağmen içmeye devam ediyordum hâlâ.

Takviyemi aldıktan sonra yeniden Sam'in odasına gittim. Ellerim artık o kadar titremiyordu ve sırt çantası kolayca açıldı. İçini

karıştırınca çalıntı giysiler, siyah tişörtler, eskimiş sutyen ve külotlar buldum. Çantada bir şişe *Wild Turkey* vardı bir de. Yeniydi ve henüz açılmamıştı. Yere düşüp dizlerime doğru yuvarlandı.

Çantanın içinde dibe saklanmış eşyalar buldum. Fırça, deodorant, boş bir hap kutusu. Etiketine baktım. Bu ambiendi, anitrofilin değil.

Sam'in gizli çekmecemden aldığı iPhone'u buldum. Kafeden çaldığım telefondu bu. Muhtemelen şarjı bittiği için kapanmıştı.

Çantanın en dibine geldiğimde parmak uçlarım parlak sayfaların kayganlığıyla buluştu. Bu bir dergiydi.

Dergiyi alıp kapağını görmek için evirip çevirdim. *Time* dergisiydi, kaldığı sayfayı işaretlemişti ve zımbalı cildi ayrılacak gibiydi. Kapaktaki fotoğrafta polis arabaları ve üstünden İspanyol yosunu dökülen bodur çamlarla kaplı köhne bir motel vardı. Barut rengi gökyüzünün üstüne kırmızı harflerle atılmış manşette şöyle yazıyordu: **DEHŞET OTELİ.**

Time'ın bu sayısını örtülerin altında titreyip kâbus göreceğimden korkarak ben de yalayıp yutmuştum çocukken. Bir sürü çocukluk korkumu hatırlatan o habere gelene kadar sayfaları hızla çevirdim. Haberde Nightlight Inn'in bir başka fotoğrafı vardı. Odalardan birinin dışarıdan çekilmiş bir fotoğrafıydı bu. Açık kapının eşiğinde beyaz bir ışık vardı. Kurbanlardan birinin üstü çarşafla örtülmüştü.

Haber, hemen bu fotoğrafın yanından dar bir sütun halinde verilmişti.

> Böyle şeylerin sadece filmlerde olduğunu, gerçek hayatta olmayacağını sanırsınız. En azından bu şekilde değil. İnsan kendi başına geleceğine ihtimal vermiyor ama oluyormuş işte. Önce Indiana'daki bir kardeşlik evinde. Sonra da Florida'daki bir motelde.

Bu yazıda tanıdık bir şeyler vardı. Bir déjà vu öpücüğü. Çocukken bu haberi okuduğumdan emin olsam da çocukluğumdan hatırladığım bir şey değildi bu. Kısa bir süre önce yaşanmıştı.

Sam bunu buradaki ilk gecesinde söylemişti. Kız kıza sohbet sırasında. *Wild Turkey* aramızda gidip geliyordu. Nightlight Inn hakkında samimiyetle konuşmuştu.

O konuşma, bu dergiden kelimesi kelimesine alınmış bir saçmalıktan ibaretti.

Eşyalarını yeniden çantasına doldurdum. Ona karşı koz olarak kullanabileceğim dergiyi ve onun bana karşı kullanabileceği iPhone'u aldım sadece. Dergiyi yuvarlayıp koltuk altıma sıkıştırdım. Telefonu da gömleğimden içeri sokup sutyen askımla sağlamlaştırdım.

Tatmin olunca odadan girdiğim şekilde çıktım neredeyse. Aceleyle mutfağa girip üzümlü sodamı aldım ve laptopumun yanına gittim. Bilgisayarı açıp YouTube'a tıklarken sodamdan bir yudum daha aldım. Arama kutusuna "samantha boyd röportaj" yazdım. Sam'in tek başına katıldığı bir sürü televizyon röportajı çıktı. Hepsi cinayet pornosu siteleri olan o ucubelerce yüklenmişti. İlkine tıkladım ve video başladı.

Ekranda, kapımın altından Chanel kokulu röportaj teklifini atan aynı spiker kadın vardı. Yüz ifadesi sevecendi. Tarafsızlık maskesiydi bu. Yalnızca gözleri ona ihanet ediyordu. Siyah ve kuzguniydiler. Bir köpek balığının gözlerini andırıyorlardı.

Sırtı kameraya dönük bir kadın vardı ve kadrajın biraz dışında kalıyordu. Bir siluetten ibaretti. Tanınmayacak kadar bulanık göründüğü için bir kadın olduğunu anca tahmin edebiliyordum.

"O gece başına gelenleri hatırlıyor musun, Samantha?" diye sordu spiker.

"Elbette. Hatırlıyorum."

O ses. Benim tanıdığım Sam'e ait değildi. Röportajdaki Sam'in sesi temiz çıkmıyordu ve telaffuzu da daha kusurluydu.

"Yaşadıklarını sık sık düşünüyor musun?"

"Çok düşünüyorum," diye cevapladı röportajdaki Sam. "Sürekli onu düşünüyorum."

"Calvin Whitmer'ı kastediyorsun, değil mi? Çuval Adam'ı?"

Röportajdaki Sam başını evet anlamında sallayıp, "Onu hâlâ

görebiliyorum, biliyor musun?" dediğinde her yer kararmış sanki. "Gözlerimi kapadığımda. Çuvalda gözleri için iki delik açmıştı. Hava almak için de burun kısmına ufak bir kesik atmıştı. Nefes alıp verdiğinde çuvalın nasıl şiştiğini hiçbir zaman unutmayacağım. Çuvalın yerinde kalması için boynuna ip bağlamıştı."

Bunları da çalmıştı. İlk kez söylüyormuş gibi tekrarlamıştı bu lafları bana.

Videonun başına döndüm. Bayan Chanel No. 5, köpek balığı gözlerini röportajdaki Sam'in üstünde gezdirirken biraz midem bulandı.

"O gece başına gelenleri hatırlıyor musun, Samantha?"

Aniden yorgun hissetmiştim, gözlerimi kırptım.

"Elbette. Hatırlıyorum."

Bilgisayardaki sesler uzaklaşıp silikleşti.

"Yaşadıklarını sık sık düşünüyor musun?"

Vücudum uyuşmaya başladı. Önce ellerime, sonra kollarıma ateş karıncaları üşüşmüş gibiydi.

"Çok düşünüyorum. Sürekli onu düşünüyorum."

Laptopun ekranı puslandı, röportajı yapan kadının yüzü odaktan çıktı. Başka tarafa baktığımda bütün mutfağın renk cümbüşüne döndüğünü gördüm. Üzümlü sodam Wonka tarzı bir neon mora boyanmıştı. Ellerim şişeyi kaldıramayacak kadar uyuştuğu için dirseğimle çarptım. İçinde kalanlar köpürdü. Dibinde mavi mavi parlayan Xanax tozları kalmıştı.

Arkamdan bir ses yükseldi.

"Susayacağını biliyordum."

Arkama baktığımda onu mutfakta, giyinmiş ve kurulanmış halde gördüm. Duşun sesi uzaktan gelmeye devam ediyordu ve laptopumdan sızan röportajdaki Sam'in sesi kadar boğuktu. Bir yemdi. Bir tuzaktı.

"Neler..."

Konuşamıyordum. Dilim şişmişti ve ağzımda debelenen bir balık varmış gibi hissediyordum.

"Şşş," dedi.

Bulanık bir maviye dönüşmüştü ve laptopumda konuşmaya devam eden kopyasına benziyordu. Röportajdaki Sam can bulmuştu ama o, Sam değildi. Sinir sistemimi kasıp kavuran haplar bile bunu engelleyemiyordu. Zihnim berraklaşmıştı. En son ne zaman böyle hissettiğimi Tanrı bilirdi.

Belki de hiç böyle hissetmemiştim.

Şişen dilim ağzımın içinde debelenmeye devam ederken, "Tina," dedim. "Tina Stone."

Bana doğru yürüdü. Tezgâhtaki ahşap bıçak standına uzandığımda kolum ağır çekimde hareket ediyordu. En büyük bıçağı aldım. Sanki kilolarca ağırdı.

Bağı çözülen dizlerim ve kaya gibi ağır ayaklarımla öne doğru yalpaladım. Bir kez güçsüzce savurmayı başardıktan sonra bıçak gevşeyen parmaklarımın arasından kayıp gitti. Mutfak sallanıyordu ama sağa sola kayarak asıl sallananın kendim olduğunu biliyordum. Kafam yere çarptığında her şey mide bulandıracak kadar bulanıklaştı.

ÇAM EV'DEN BİR SENE SONRA

Tina son gidenler arasındaydı. Gıcırdayan yatağına oturup odanın öteki tarafındaki, kısa süre önce Heather ismindeki tel tel saçlı bir piromanın yattığı yatağa boş gözlerle baktı. Çarşafları çıkarılmış, geriye üstünde dikdörtgen şeklinde çiş lekesi olan yumrulu döşek kalmıştı. Yatağın hemen yanındaki duvarda, Heather'dan önce orada kalan May'in rujla yazdığı ve boyanın altına pek gizlenememiş küfürler görünüyordu. May, başka bir hastaneye nakil olduğunda ruj zulasını Tina'ya bırakmıştı.

Tina o odada toplamda üç seneden fazla zaman geçirmişti. Bu, herhangi bir yerde geçirdiği en uzun zaman dilimiydi. Başka bir seçeneği yoktu. Eyalet onun yerine karar vermişti.

Fakat artık gitme zamanı gelip çatmıştı. Hemşire Hattie, kulak tırmalayan taşralı aksanıyla koridordan seslenmeye başladı. "Kapanış vakti, arkadaşlar! Herkes dışarı!"

Tina yatağına yasladığı sırt çantasını aldı. Çanta eskiden Joe'ya aitti. Joe'nun anne babası, çocuk öldürüldükten sonra odasını temizlerken çantayı bırakmışlardı. Artık çanta Tina'nındı ve sahip olduğu her şey de onun içindeydi. Pek bir eşyası yoktu zaten. Hafifliği onu şaşırtmıştı.

Tina odadan çıkarken arkasına bakmadı. Uzun bir son bakışın ayrılıkları kolaylaştırmadığını bilecek kadar çok yer değiştirmişti. Geldiğinden beri gitmek için deliriyor olsa bile bu böyleydi.

Koridora çıktıktan sonra geride kalan diğerlerinin arasındaki yerini aldı ve son yoklama için sıraya girdi. Görevliler herkesin orada olduğundan emin olmak yerine herhangi birinin arkada kalıp kalmadığını kontrol ediyorlardı. Öğlen olduğunda Blackthorn'un kapıları sonsuza dek kapandı.

Blackthorn'un hastalarının büyük bir kısmı hâlâ dünyaya salıverilmeyecek kadar deliydi. Çoktan eyaletin başka tesislerine nakledilmişlerdi ve Heather da bunlardan biriydi. Tina'ysa taburcu olmaya zihinsel olarak uygun olan birkaç kişinin arasındaydı. Hastanede yeterince yatmıştı. Artık gidebilirdi.

Yoklamadan sonra o ve diğerleri geniş ve havadar olan dinlenme odasına alındı. Odadaki mobilyalar çoktan kaldırılmıştı. Tina, televizyonun duvardan söküldüğünü ve sandalyelerin büyük bir kısmının bir köşeye istiflendiğini gördü ama onun masası hâlâ oradaydı. Demir parmaklıklı pencerenin yanındaki, onun ve Joe'nun oturup Blackthorn'un öteki tarafındaki ormanı izlediği masaydı bu. Oradan cılız otlara bakar, hastaneden taburcu olduktan sonra gidecekleri yerleri sıralarlardı.

Tina son kez bu pencereden baktı ve bakar bakmaz da pişman oldu, çünkü aklına Joe gelmişti. Ona Joe'yu düşünmemesi söylenmişti.

Ama düşünüyordu işte. Sürekli. Buradan ayrılmak bunu değiştirmeyecekti.

O geceyi de düşünmemesi söylenmişti. Tüm o korkunç olayları. O ölen çocukları ama nasıl düşünmezdi ki? Buranın kapanma nedeni buydu. Onun ve diğerlerinin buradan çıkarılmasının nedeni buydu.

Hademelerden bazıları onların gidişini seyretmeye gelmişti. Permalı saçlarıyla pislik Matt Cromley oradaydı. Tina'nın külotuna elini o kadar çok sokmuştu ki Tina sayısını bile unutmuştu. Geçerken yüzüne baktı. Matt Cromley göz kırpıp dudaklarını yaladı.

Onları otobüs terminaline götürecek olan minibüs dışarıda bekliyordu. Ondan sonra da kimin nereye gideceği hiçbirinin umurunda değildi.

Tina minibüse binerken Hemşire Hattie ona kocaman bir zarf uzattı. İçinde iş bulmasına yardım edecek sosyal hizmetler ajansının ismi, tıbbi kayıtları, gereken bütün reçeteler ve Tina'nın kıtı kıtına anca iki hafta dayanacağını bildiği miktarda nakit para vardı.

Hemşire Hattie elini omzuna koyup gülümsedi. "Güzel bir hayat yaşa, Tina. Bir şeyler başar."

ÇAM EV'DEN İKİ SENE SONRA

Evde kimse yoktu. Tina güneşten rengi solmuş kapıyı çalmaya devam ederken kendine bunu söyleyip duruyordu. Evde kimse yoktu ve buradan gidebilirdi.

Ama gidemedi. Son dolarına kadar harcamıştı.

Tina parayı idareli harcamaya çalışmıştı ve bir süreliğine bunu başarmıştı da. Sosyal hizmetlerdeki nazik hanımefendi sayesinde, pütürlü zemini olan bir markette müşterilerin aldıklarını poşetlere koyuyordu. Ayrıca onun gibi insanlar için inşa edilmiş bir pansiyonda yaşayacak bir yer bulmuştu ama temizlik ihlalleri marketin işini bitirmişti ve bu da artık pansiyonun parasını ödeyemeyeceği anlamına geliyordu. İşsizlik çekleri de yemek ve ulaşıma zor yetiyordu.

Bu nedenle yeniden Hazleton'a gelmişti ve dört senedir görmediği dubleks evin kapısını çalarken kimsenin cevap vermemesini umuyordu. Biri cevap verdiğindeyse neredeyse kaçacaktı. Burada olmaktansa açlıktan ölmeyi yeğlerdi ama bedeni eskimiş paspasın üstüne çakılı kalmıştı.

Kapıyı açan kadın Tina'nın son gördüğünden beri kilo almıştı. Kıçı iki kişilik koltuk kadar genişti. Kucağında bir bebek vardı. Sarkık bebek bezinde kıvranan, ağlayan, kırmızı suratlı küçük bir boktu. Bebeğe bakınca içi sızladı. Bir çocuk daha. Zavallı, talihsiz şey.

"Merhaba anne," dedi Tina. "Eve döndüm."

Annesi ona bir yabancıymış gibi baktı. Şişko yanaklarını içine çekip dudaklarını büzdü.

"Burası senin evin değil. Bunu gayet iyi biliyorsun."

Beklediği şey tam olarak bu olsa da Tina'nın kalbi sıkıştı. Annesi Earl'ün ona yaptıklarına hiçbir zaman inanmamıştı. Tüm o dokunmalarına, okşamalarına, sabahın üçünde yatağına girmelerine... Şşş, diyordu bira kokan nefesiyle. *Annene söyleme.*

"Lütfen anne," dedi Tina. "Yardıma ihtiyacım var."

Bebek iyice mızıldanmaya başladı. Tina, çocuğa bir üvey ablası olduğunun söylenip söylenmediğini merak etti. Hatta adının bile geçmemiş olması ihtimalini düşündü.

Ağlamaların arasından bir erkek sesi duyuldu. Oturma odasından geliyordu. Bunun kim olduğuyla ilgili Tina'nın hiçbir fikri yoktu. "Kim gelmiş?"

Annesi Tina'ya baktı. "Önemli biri değil."

ÇAM EV'DEN ÜÇ SENE SONRA

Bar, bir salı gecesine göre hıncahınç doluydu. Bütün tabureler kapılmıştı. Masalar da öyle. İki dolarlık biralar neredeyse işe yaramaz hale gelmiş bu alkolikleri içeri sokmakta birebirdi. Tina bütün mesaisini boş bardak tepeleri ve ketçap lekeli tabaklar içinde geçirmek zorundaydı. Bulaşıkları yıkarken elleri o kadar uzun süre suyun içinde kalıyordu ki parmakları buruşup beyazlıyordu.

Mesaisi bittiğinde bonesini ve önlüğünü çıkarıp ikisini de mutfağın arka kapısının yanındaki çamaşır sepetine attı. Sonra patronun, maaşından kestiklerini telafi etmek üzere bedava içki içmek için barın iç kısmına yöneldi.

O gece barla Lyle ilgileniyordu. Tina onu diğerlerinden daha çok seviyordu. Pala bıyıklıydı. Seksi bir dişlekliği, kalın ve kıllı kolları vardı. Ne istediğini bile sormadan Tina'nın içkisini koydu.

"Bayan Tina için bir *Wild Turkey*," dedi kendine de bir kadeh koyarak.

Kadeh tokuşturdular.

"Şerefe," dedi Tina viskiyi tek yudumda bitirmeden önce.

Bir kadeh daha sipariş etti. Tina viskiyi ödeyecek kadar parası olduğunu söylemesine rağmen Lyle bu kadehi de bedavaya verdi. Barın uzak köşesinde oturup insanları izleyerek ikinci ka-

dehini yudumlamaya başladı. Kalabalık tanımlanamaz bir bulanıklık gibiydi. Birbirine benzeyen uzun saçlı, bira göbekli ve kırmızı yanaklı bir güruhtu. Tina, çoğunu hayal meyal tanıdı.

Sonra gerçekten tanıdığı birini fark etti. Adam arka bölümde oturuyordu ve bundan hoşlanmadığı aşikâr olan kızıl saçlı bir kadına sulanıyordu. Onu birkaç senedir görmüyordu ama hiç değişmemişti. Gülünç erkek perması bile değişmemişti.

Matt Cromley.

Ona, Heather'a ve Tanrı bilir Blackthorn'da daha kaç tane kadına sulanan hademe. Onu seneler sonra tekrar görmek, Tina'nın zihninde kötü anıları gizlediği kutunun kilidini açmıştı. Aklına Matt Cromley'nin onu malzeme odasına çekmesi ve elini külotuna soktuktan sonra tıslayarak, *"Kimseye söylemeyeceksin, duyuyor musun? Başına bela açarım, bunu biliyorsun. Büyük bir bela açarım,"* demesi geldi.

Bunu bir tek Joe'ya söylemişti. Bu, Joe'yu o kadar sinirlendirmişti ki o bok çuvalını bıçaklamayı önermişti. Bu, onun Blackthorn'a gelmesinin nedeniydi zaten. Okuldaki bir pislik onu rahatsız edip duruyordu. Joe da onu karnından bıçaklayarak karşılık vermişti.

Tina bu öneriyi geri çevirmişti ama şu anda bundan çok pişmandı. Matt Cromley gibi pislikleri cezasız bırakmamak gerekirdi.

Bu nedenle Tina içkisini kafasına dikti. Birkaç şey almak için mutfağa uğradıktan sonra Matt Cromley'nin yanına gitti. Çekici bir gülümseme takınıp, "Merhaba yabancı," dedi.

On dakika sonra barın arkasındaki çimlerin üzerinde dikiliyorlardı ve Matt'in bir eli Tina'nın pantolona girmişti, diğeriyle de kendi küçücük penisini okşuyordu azgınca.

"Hoşuna gidiyor, değil mi?" diye inledi. "Matt'in sana hissettirdikleri hoşuna gidiyor mu?"

Tina başını evet anlamında sallasa da Matt ona dokundukça kusmak istiyordu aslında. Buna rağmen her şeye dayandı. Uzun sürmeyeceğini biliyordu.

"Bunu kaç kıza yaptın?" dedi Tina. "Blackthorn'dayken?"

"Bilmiyorum." Nefes nefeseydi ve sesi kaba çıkıyordu. "On, on bir ya da on iki."

Tina'nın vücudu kaskatı kesildi. "Bu onlar için."

Dirseğiyle karnına vurunca Matt Cromley iki büklüm olup geri geri gitti ve o soğuk, ince elini de beraberinde götürdü. Tina, adamın üstüne yürüyerek onu defalarca yumrukladı. Bunlar, tam burnuna savurduğu hızlı ve keskin darbelerdi. Hemen sonra Matt dizlerinin üstüne çöktü ve kanın fışkırmasını engellemek için ellerini burnuna götürdü.

Tina adamı tekmeledi. Karnına, kaburgalarına, kasığına tekme attı.

Adam sırtüstü yatıp acı içinde yuvarlandığı sırada Tina mutfaktan aldığı bulaşık bezini adamın ağzına tıkadı. Pantolonunu ve iç çamaşırını indirdi. Gömleğini, omuzlarında birkaç kumaş parçası kalana kadar yırttı. Sonra mutfak lavabosunun altında bulduğu iple el ve ayak bileklerini bağladı. Adamı etkisiz hale getirdikten sonra günlük spesiyal içkilerin yazdığı tahtanın siyah kalemini aldı, kapağını dişlerinin arasına sıkıştırarak çıkardı ve Matt Cromley'nin çıplak gövdesine üç kelime yazdı.

TACİZCİ. SAPIK. PİSLİK.

Oradan ayrılırken adamın giysilerini de yanında götürdü.

ÇAM EV'DEN DOKUZ SENE SONRA

Ekim ayıydı ve bu da Joe'yu düşündüğü anlamına geliyordu. Sonbahar geldiğinde hep böyle olurdu. Dokuz sene sonra bile soğuk hava aklına kum renkli kazağıyla koridorda sessizce yürüyen Joe'yu getiriyordu. Arka kapıya doğru, *"Beni bekle!"* diye fısıldamıştı telaş içinde. Joe'ya yetişmeye çalışıyordu.

Her sene artık farklı olacağını, anıların silineceğini düşünmüştü ama artık bu anıların onun kalıcı bir parçası olduğundan şüpheleniyordu. Bileğindeki o dövme gibi.

Restoranın arkasında sigara molası verdiği sırada Tina başparmağıyla dövmesini okşadı ve harflerin pürüzsüzlüğünü hissetti.

SAĞ KALAN.

Dövmeyi yaptıralı altı sene olmuştu. Çok uzun zaman önce kuzeye, Bangor'a gitmişti. Matt Cromley'nin pembe ve tombul vücuduna yazdığı yazılar, ona dövme yaptırması için ilham vermişti. Hiç pişman olmamıştı. Bu dövme ona kendini güçlü hissettirse de daha sonraları müşterilerin bundan rahatsız olup bahşişini azaltacaklarından endişe etmişti. Aksine çoğu müşteri daha fazla bahşiş verir olmuştu. Acıdıkları için. Onlar sayesinde araba alabilmişti. Üçüncü el bir Ford Escort'tu ama umurunda bile değildi. Ayaklarını yerden kesiyordu ya.

Restoranın içinde öğle yemeği yoğunluğu oluşmaya başlamıştı bile. Tina müşterilerin çoğunu tanıyordu. Kim olduklarını ve ne istediklerini bilecek kadar uzun süre burada takılmıştı. Tanımadığı tek bir müşteri vardı. Siyah giyimli gotik bir çocuktu bu. Bakışları onu rahatsız etmişti. Siparişini almak için yanına gittiğinde, "Seni tanıyor muyum?" diye sordu.

Çocuk başını kaldırıp Tina'ya baktı. "Hayır ama ben seni tanıyorum."

"Hiç sanmıyorum."

"Sen o kızsın," dedi gözlerini dövmesine dikerek. "Seneler önce o otelde öldürülmekten kıl payı kurtulan o kız."

Tina sakızıyla balon yapıp patlattı. "Neden bahsettiğini anlamadım."

"Sırrın benimle güvende." Çocuk fısıldayarak konuşuyordu. "Senin Samantha Boyd olduğunu kimseye söylemeyeceğim."

Tina mesaisi bittiğinde doğrudan kütüphaneye gitti. Yaşlıların ve interneti olmayan insanların arasına, köhne bilgisayarlardan birinin başına oturdu ve Google'a Samantha Boyd yazdı.

İkiz sanılacak kadar benzemiyorlardı birbirlerine. Tina, Samantha'dan biraz daha inceydi ve gözleri de hiç aynı sayılmazdı ama benziyorlardı. Tina saçlarını o gotik çocuğunkiler kadar koyultursa daha da benzeyeceklerdi.

Yeniden Joe'yu düşündü. Elinde değildi. İsmini aratınca Çam Ev cinayetlerinden sonra dört bir yana basılan fotoğrafı çıktı. Ne zaman böyle olsa ardından o kızın da fotoğrafı çıkıyordu.

Quincy Carpenter. Kurtulan kız.

Tina önce Quincy'nin, sonra Joe'nun, daha sonraysa kendisinin koyu renk saçlı ikizi olan Samantha Boyd'un fotoğrafına baktı.

Beyninin arkasında bir tık sesi duydu. Bu, bir planın sesiydi.

ÇAM EV'DEN DOKUZ SENE ON BİR AY SONRA

Tina sırt çantasını Escort'unun bagajından aldı. Bunu gerçekten kıvırabileceğini söylüyordu kendi kendine. Bu planın üstünde neredeyse bir senedir çalışıyordu. Ödevini yapmıştı. Cümlelerini ezberlemişti.

Hazırdı.

Omzuna attığı sırt çantasıyla yassı taşlı kaldırım boyunca yürüdü ve kapının zilini çaldı. Tina, kapıyı açan nazik bakışlı sarışının kim olduğunu biliyordu.

"Lisa Milner?" dedi. "Benim, Samantha."

"Samantha Boyd mu?" diye cevapladı Lisa şaşkınlıktan kalınlaşan bir sesle.

Tina başını evet anlamında salladı. "Sam demeni tercih ederim."

38

Uyanıktım ama gözlerim bunun farkında değildi henüz. Yüzümü ne kadar buruşturursam buruşturayım, göz kapaklarım açılmayı reddediyordu. Göz kapaklarımı parmağımla açmak için ellerimi kaldırmaya çalıştım ama başaramadım. Kucağımdaki ellerim kurşun gibi ağırdı.

"Beni duyabildiğini biliyorum," dedi Tina. "Konuşabiliyor musun?"

"Evet." Ağzımdan çıkan bu kelimeye fısıltı demek bile imkânsızdı. "Neler..."

Söyleyebildiğim tek şey bu oldu. Düşüncelerim de sözlerim kadar zayıftı, çamur tarlasında yol almaya çalışan salyangozlar gibiydi.

"Etkisi zayıflayacak," dedi Tina.

Zayıflamıştı bile. Biraz. Vücudumun yeniden hareketlenmeye başladığını hissediyordum. Oturduğumu, göğsüme çaprazlama şekilde bir şeyin bağlı olduğunu anlayabilmiştim. Bu bir emniyet kemeriydi. Arabadaydım.

Tina solumda oturuyordu. Varlığını hissediyordum. Araba hareket etmediği ve motor sessiz olduğu halde ellerindeki direksiyonun derisinin gıcırtısını duyabiliyordum. Park etmiştik.

Hareket etmeye çalıştım ve emniyet kemerinin altında debelendim.

"Neden..."

"Sakin ol," dedi Tina. "Gücünü kaybetme. Birazdan ihtiyacın olacak."

Koltukta kıvranmaya devam ettim. Kapının koluna uzandım. Ağır parmaklarım havayı pençeledi yalnızca.

"Bunun çok daha kolay olmasını sağlayabilirdin, Quinn," dedi Tina. "İnan bana, ben her şeyin kolayca olup bitmesini istiyordum. Bir gün sürmeliydi ya da en fazla iki. Evine gelecektim, nazik olacaktım ve sonra sen de bana Çam Ev'e dair hatırladığın her şeyi anlatacaktın. Bu kadar basit."

Parmaklarım en sonunda kapının koluna ulaştı. Bir şekilde kolu çekmeyi başardım. Kapı açıldı ve ekim ayının orman kokusu yüzüme çarptı. Eğilip dışarı çıkmaya çalıştım ama emniyet kemeri beni durdurdu. Puslu zihnim bunu tamamen unutmuştu. Aslında çok da önemli değildi. Emniyet kemerinden de arabadan da kurtulsam bile kaçabilmemin imkânı yoktu. Vücudumun büyük bir kısmı mermer gibiyken bunu başaramazdım.

"Sakin ol," dedi Tina beni koltuğa doğru geri çekerken. Kapıyı kapatmak için kucağıma doğru uzandığında koluna vurdum. Darbelerim o kadar zayıftı ki onu okşuyor bile olabilirdim.

"Durumu zorlaştırma, fıstık. Gerçeklere ihtiyacım var yalnızca. Çam Ev hakkında ne hatırlıyorsun?"

"Hiçbir şey." Dilim çözülmüştü. Tam bir cümle bile kurabiliyordum. "Hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Sürekli aynı şeyi söylüyorsun ama ben sana inanamıyorum. Lisa her şeyi hatırlıyordu. Kitabında yazmıştı. Sam de öyle. Röportajı yapan kişiye her şeyi anlatmıştı."

Zihnim hızlanmaya devam ediyordu. Ağzım da onu izledi. "Ne kadar zamandır oymuş gibi davranıyorsun?"

"Çok olmadı. Bir ay kadar. Bu rolü oynayabileceğimi düşündüm."

"Neden?"

"Çünkü *senin* ne kadar bildiğini merak ediyordum, Quinn.

Bunca zamandan sonra artık her şeyi öğrenmeliydim ama yardıma ihtiyacım vardı. Senin ve Lisa'nın bana zaman ayırmayacağınızı bildiğim için de Sam rolü yaptım. Riskli olduğunu ve işe yaramayabileceğini biliyordum ama dikkatini çekeceğini de biliyordum. Özellikle de Lisa'nın. Çam Ev'e dair daha çok şey öğrenebilmem için elinden geleni yapmıştı. Ona bunun senin de işine yarayacağını söylemiştim. Her şeyi hatırlamanı sağlarsam iyileşme sürecine faydası olacağını söyledim. Birkaç gün boyunca bana inandı ama sonra tereddüde düştü."

"Ama sen ipin ucunu bırakmadın. Annemi aradın."

Tina bunu bildiğimi öğrenince hiç şaşırmadı. "Evet. Lisa'nın bana artık yardım etmeyeceğini anlayınca aradım. Beni evden kovdu."

"Çünkü gerçek kimliğini öğrendi." Bu konuşma bana güç vermişti. Vücudumda enerji akışı vardı. Ellerim hafiflemişti. Bacaklarım da öyle. Zorlanmadan konuşabiliyordum.

"Ehliyetimi bulmuş. Eşyalarımı karıştırmış."

"Onu bu yüzden mi öldürdün?"

Tina direksiyona öyle sertçe vurdu ki bütün araba sallandı. "Onu ben öldürmedim, Quincy! Tanrı aşkına, ben onu seviyordum. Gerçekleri öğrendiğinde kendimi bok gibi hissettim."

"Ama yine de bana geldin."

"Neredeyse gelmeyecektim. Pek iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum." İroniyle dolu tuhaf ve kaba bir kahkaha attı. "Belli ki haklıymışım."

"Ne istiyorsun?"

"Bilgi."

"Ne hakkında?"

"Joe Hannen."

Bu isim zihnimde şimşek gibi çakmış, beni uyandırmıştı. Gözlerim kocaman açıldı. Pembe turuncu bir ışık kirpiklerime vurdu. Gün batımı. Gittikçe azalan ışık gösterge paneline vurduğunda Tina'nın oraya koyduğu bir şey gün yüzüne çıktı.

Bıçak. Mutfaktaki bıçak.

"Devam et ve bıçağı almaya çalış," diye uyardı Tina. "Emin ol, senden daha hızlıyım."

Bıçağı bırakıp ön cama baktım. Silecek iziyle ve ıslak yaprakların lekeleriyle doluydu. Pisliğin içinden ağaçları, çakıl taşlı yolu, kapısı yosunla kaplanmış, camları kırık köhne kulübeyi gördüm.

"Hayır," dedim gözlerimi yeniden kapatarak. "Hayır, hayır, hayır."

Sürekli bunu söylüyor, tekrar ettikçe gerçek olmayacağını umuyordum. Bu, birazdan uyanacağım bir kâbustu.

Ancak kâbus falan değildi işte. Gerçekti. Gözlerimi yeniden açtığım anda anlamıştım.

Tina beni Çam Ev'e getirmişti.

39

Zaman, bu kulübeye hiç nazik davranmamıştı. Bakımsızlıktan çürümüştü. Bir yapıdan çok ormanın toprağından fışkırmış pis bir şeye benziyordu. Bir küf mantarına. Bir zehre. Yapraklar çatıyı örtmüş, çürük bir diş gibi tırtıklı tırtıklı yükselen doğal taş kaplı bacayı çevrelemişti. Kulübenin donuk griye dönen dış cephesini yosunlar ve ormanın dört bir yanından fışkıran, ölmekte olan bitkiler sarmıştı. Yamulmuş olan tabela hâlâ kapıda sallanıyor olsa da çivilerinden biri paslanmıştı.

"Ben oraya gitmeyeceğim!" Histeri, telaşlı çığlıklar halinde ağzımdan dökülen bütün kelimeleri boyuyordu. "Beni oraya götüremezsin!"

"Gitmen gerekmiyor," dedi benden daha sakin bir sesle. "Bana gerçekleri anlat yalnızca."

"Sana tüm bildiklerimi anlattım zaten!"

Dirseği direksiyonda dururken bana doğru döndü. "Quinn, kimse senin hiçbir şey hatırlayamadığına inanmıyor. Belgeleri okudum. Polisler senin yalan söylediğini düşünüyor."

"Coop bana inanıyor."

"Çünkü seni sikmek istiyordu."

"Lütfen hiçbir şey hatırlamadığıma inan," diye yalvardım. "Yemin ederim hatırlamıyorum."

Tina başını iki yana sallayıp iç çekti. Kapıyı açarken, "O halde içeri girmemiz gerek sanırım," dedi.

Vücudum titremeye başladı. Kanım adrenalinle kaynıyordu. Gösterge panelindeki bıçağı görüp ona doğru uzandım. Tina da uzandı ve hareket halindeki elim oraya varamadan çekip aldı.

Haklıydı, benden daha hızlıydı.

Sonra plastik anahtarlığı hedefleyerek anahtarlara uzandım ama Tina yine beni alt etti. Anahtarları kontaktan çıkarıp bıçakla birlikte arabadan indi.

Kulübeye doğru yürüyüp beni arabada yalnız bıraktı. Plan yapmaya çalışıyordum. Başparmağımı emniyet kemerinin tokasına bastırınca kemer pat diye geri çekildi. Elimi ceplerime sokarak telefonumu bulmaya çalıştım.

Yoktu.

Tina almıştı.

Ama bir telefonum daha vardı. Uyuşturucunun etkisindeki beynimde bir telefonum daha olduğuna dair görüntü bir derviş gibi dönüp duruyordu. Elimi gömleğime soktum ve sutyen askıma sıkıştırdığım çalıntı telefonu yokladım parmaklarımla.

Ön camdan kulübenin ön kapısındaki Tina'yı seyrediyordum. Eğri Çam Ev tabelasının tam altında durmuş, kapı kolunu zorlayarak içeri girmeye çalışıyordu. Bu işe yaramayınca kapıya omuz attı.

Telefonu açtım, nefesimi tutarak şarj seviyesini kontrol ettim. Burada zar zor çekiyordu. Tek bir çizgi çıkıyor, derken hızlı aralıklarla kayboluyordu. Şarjın ve sinyalin tek bir çağrı için yeterli olacağını düşündüm.

Öyle umuyordum.

Ama 911'i aramak bir seçenek değildi. Tina konuştuğumu duyacaktı. Telefonu elimden alabilirdi. Ya da daha kötüsü. En kötü kısmın eninde sonunda başıma geleceğini bilsem de riske atamazdım.

Geriye mesaj atma seçeneği kalıyordu bir tek. Yani geriye bir tek Coop kalıyordu. Kendi telefonumu kullanmadığım için

numaramı tanımayacağını biliyordum. Dün gece olanları göz önünde bulundurursam bu benim lehime olabilirdi.

Yeniden kulübeye baktığımda Tina'nın hâlâ kapıya omuz atmakla meşgul olduğunu gördüm. Bu benim tek şansımdı.

Bulanık hafızamdan numarasını çekip çıkardım, şarjı bitmek üzere olan telefonda parmaklarımı hızla hareket ettirerek Coop'a mesaj attım.

ben quinn sam beni çam evde esir tutuyor yardım et

Gönder tuşuna bastığımda telefon bipledi ve mesajın gönderildiğini doğruladı. Sonra ekran karardı. Şarjı bitmişti. Cebime koydum.

Tina ön kapıdan içeri girmeyi başarmak üzereydi nihayet. Kapı açıldığında eşik beni bütün olarak yutmaya hazır, karanlık ve kanlı bir ağza benziyordu. Arabanın farları doğrudan oraya dönüktü. Farın ışıkları hızla çökmekte olan alacakaranlığı ta kulübenin içine kadar yarıyor, tozlu zemin parçasını aydınlatıyordu.

Kulübenin içine bir bakış atmak ciğerlerimde şekillenen dehşeti üçe katlamıştı. Sanki bir cam parçası ciğerlerimdeki süngerimsi dokuyu delmiş, hava akışını kesmişti. Tina arabaya doğru yürüdüğünde kaçmaktan başka seçeneğim yoktu.

Ama kaçamadım.

Ayakta durmak, oturmaktan çok farklıydı. Artık arabadan çıktığım ve ayaklarımın üstünde dikildiğim için uyuşturucu yeniden devreye girmiş, dengemi sarsmıştı. Yana doğru çekilip kaçınılmaz düşüşe kendimi hazırladım ama Tina soluğu yanımda almıştı ve beni dik tutuyordu. Bıçak boynuma doğru yaklaştı ve derimi tırmaladı.

"Üzgünüm, fıstık. Buradan kaçamazsın."

Ben debelenip dururken Tina beni kulübeye doğru çekiştirdi. Topuklarıma çakıl taşları batsa da bunlar bizi yavaşlatmak adına hiçbir şey yapmıyorlardı. Çifte efor sarf etmeliydim. Bir kolumu kendi koluyla etkisiz hale getirmişti. Bu kolunun,

göremesem bile bıçağı tuttuğunu hissedebiliyordum. Her çığlık attığımda ki çoğunlukla bunu yapıyordum, çenem sapına çarpıyordu.

Çığlık atmadığımda Tina'yla konuşup onu her ne yapmak istiyorsa ondan vazgeçirmeye çalıştım.

Tükürükler saçarak, "Bunu yapamazsın," dedim meydan okurcasına. "Sen de benim gibisin. Sen de sağ kaldın."

Tina cevap vermedi. Beni, yalnızca on metre uzaktaki kulübenin kapısına doğru sürüklemeye devam ediyordu.

"Üvey baban seni taciz ediyordu, değil mi? Onu bu yüzden mi öldürdün?"

"Öyle bir şeyler, evet."

Beni daha gevşek bir şekilde tutmaya başladı. Sadece biraz. Onu etkilemeye başladığımı anlamamı sağlayacak kadar.

"Deli olmadığın halde seni Blackthorn'a gönderdiler. Sen kendini *o adamdan* koruyordun sadece. O zamandan beri de tek yapmaya çalıştığın bu. Kadınları korumak. Onlara zarar veren erkeklere zarar vermek."

"Sus artık."

Susmadım. Susamazdım.

"Blackthorn'daysa *onunla* tanıştın."

Artık Earl Potash'tan söz etmiyordum. Tina bunu biliyordu çünkü, "*Onun* bir adı vardı, Quincy," dedi.

"Yakın mıydınız? O senin erkek arkadaşın mıydı?"

"Arkadaşımdı. Tek arkadaşım. Hayatım boyunca edindiğim tek arkadaş."

Beni yaka paça çekiştirmeyi bıraktı. Beni daha sıkı bir şekilde tutunca bıçağın kenarı çenemin hemen altına battı. Yutkunmak istiyordum ama bıçağın derime batmasından korktuğum için yutkunamıyordum.

"İsmini söyle," diye emretti. "Onun ismini söylemen gerek, Quincy."

"Söyleyemem. Lütfen beni buna zorlama."

"Söyleyebilirsin. Söyleyeceksin de."

"Lütfen." Boğuluyor gibiydim, sesim zor çıkmıştı. "Lütfen, hayır."

"O lanet ismini söyle."

İradem dışında yutkunuverdim ve boynum bıçağa daha da çok yaklaştı. Yanık gibi acıyordu. Sıcaktı ve zonkluyordu. Gözlerim yaşardı.

"Joe Hannen."

İsmi dudaklarımdan dökülür dökülmez kusmaya başladım. Ben midemde ne var ne yoksa çıkarırken Tina da bıçağı aynı yerde tutmaya devam ediyordu. Kahveyi, üzümlü sodayı ve henüz vücuduma karışmamış olan hap parçalarını kustum.

Kusmam bitince kendimi daha iyi hissettiğim söylenemezdi. Bıçak hâlâ boğazımdaydı. Çam Ev'le aramda hâlâ beş kısa metre vardı. Hâlâ hastaydım ve hâlâ midem bulanıyordu. Bitik haldeydim ve vücudum felç geçirmiş gibi zayıf düşmüştü.

Tina beni kulübeye doğru çekiştirmeye devam edince ben de razı oldum. Artık savaşacak gücüm kalmamıştı. Kusmuklar çenemden damlarken ağlamaktan başka bir şey yapamıyordum.

"Neden?" dedim.

Ama nedenini zaten biliyordum. O gece o da buradaydı. Onunla birlikte. Onun Janelle'i ve diğerlerini öldürmesine yardım etmişti. Onun ormandaki kampçıları öldürmesine de yardım ettiği gibi. Kendisinin de, aksini iddia ettiği halde Lisa'yı öldürdüğü gibi.

"Çünkü ne kadarını hatırladığını öğrenmem gerek," dedi Tina.

"Ama *neden*?"

Çünkü bu, benim de öldürülmem gerekip gerekmediğine karar vermesine yardım edecekti. Lisa gibi.

Sinsi bir ağza benzeyen o kapının önündeydik artık. Derinliklerden fısıldayan silik ve titrek bir soğuk vardı.

Çığlık atmaya başladım. Safrayla kaplı boğazımdan fışkıran telaş dolu çığlıklardı bunlar.

"Hayır! Lütfen, hayır!"

Boştaki elimle kapının çerçevesine yapışınca tırnaklarım ahşaba saplandı. Tina beni sert bir şekilde çekince kapının bir parçası elimde kaldı. Kıymıklı parçayı bırakıp çığlık atmaya devam ettim.

Çam Ev'e hoş gelmiştim.

40

İçeri girdikten sonra sessizleştim.

Çam Ev'in burada olduğumu bilmesini istemiyordum.

Tina beni ittirerek eve soktu. Sendeleyip zeminde kayarak salonun ortasına doğru yığıldım. İçerisi kutsanmış gibi karanlıktı. Pis pencereler dışarıdan gelen solgun ışığın büyük bir kısmını engelliyordu. Açık kapı arabanın farlarının sarı ışığını içeri sokuyordu. Yerde dikdörtgen bir parlaklık oluşmuştu. Tam ortasına da Tina'nın gölgesi düşmüştü. Kollarını önden kavuşturmuş, kaçışımı engellemişti.

"Bir şey hatırlıyor musun?" dedi.

Merakla karışık bir korkuyla etrafıma baktım. Damlayan sular yüzünden duvarlar kararmıştı. Ya da belki damlayan şey su değil, kandı. Bakmamaya çalıştım. Tavanda yuvarlak lekeler vardı. Suyla ilgili bir sorun olduğu kesindi. Kirişler kuş yuvaları ve örümcek ağlarıyla doluydu. Yer kısmen kuş pisliğiyle doluydu. Bir köşede ölüp kalmış farenin iskeleti çıkmıştı.

Bütün kulübe boşalmış, rustik mobilyalar taşınmıştı. Yanmış olduklarını umdum. Salon daha büyük görünüyordu ama bir tek şömine hatırladığımdan daha küçüktü. Onu görünce, önünde eğilmiş olan Craig ve Rodney geldi aklıma. Çıra ve kibritle ateş yakarak erkek gibi davranmaya çalışan çocuklar.

Diğer anılar da kısa ve korkutucu hamlelerle üstüme üstüme uçtu. Sanki kanal değiştirirken her bir kanalda bir saniye durup daha önce izlediğimi bildiğim filmlerden sahneler yakalıyordum.

Janelle çıplak ayakla salonun ortasında dans ediyor, herkes nefret etmeye başlayana kadar ikimizin de sevdiği o şarkıya eşlik ediyordu.

Betz ve Amy tavuğu hazırlıyor, didiştikten sonra kıkırdamaya başlıyordu.

Ve *o*. Salonun karşı tarafından bana bakıyordu. Kirli gözlüğü gözlerini saklıyordu. İkimizin bir süre sonra ne yapacağını biliyor gibi bir hali vardı.

"Hatırlamıyorum." Sesim boş kulübede yükseldi. "Hiçbir şey yok."

Tina kapıdan uzaklaşıp beni ayağa kaldırdı. "Etrafa bir göz atalım."

Beni, eski halinden eser kalmayan açık mutfağa doğru çekti. Fırın kaldırılınca yerinde yaprak, kir ve puslu toz çizgilerinden ibaret boş bir kare kalmıştı. Dolap kapakları da yok olmuştu. Çıplak raflar fare boklarıyla doluydu ama lavabo duruyordu ve dört farklı noktasında paslı delikler vardı. Destek almak için lavabonun kenarına dokundum. Bacaklarım titriyordu. Onları hissedemiyordum bile. Havada uçuyor gibiydim.

"Hiçbir şey mi?" dedi Tina.

"Hiçbir şey."

Sonra Tina üst kolumu çimdikleyip acımasızca tutarak koridora çıkardı beni. O paldır küldür yürürken ben havada uçuyordum.

Ranzalı odaya ulaştığımızda ikimiz de durduk. Burası Betz'in odasıydı. Tam orta yerde toplanmış gri halı dışında bomboştu. Bu odada hiçbir anım yoktu. Bu geceye kadar bu odaya adımımı atmamıştım.

Benim bir şey söylemediğimi gören Tina, yurtta olduğu gibi Janelle'le paylaşmam gereken odaya doğru sürükledi beni. İki

yataktan biri hâlâ duruyordu ama döşeği yok olmuştu. Yatak, duvardan uzağa itilmiş paslı bir iskeletten başka bir şey değildi.

Bu oda birçok anıyı canlandırdı. Aklıma Janelle'le birlikte elbise denerken seks hakkında konuştuğumuz o an geldi. Janelle'den ödünç aldığım o beyaz elbiseyi giymemiş olsaydım her şey farklı olacaktı. Keşke geceyi koridorun öteki ucundaki odada değil de burada geçirmek için ısrar etmiş olsaydım.

Tina yüzüme baktı. "Hiçbir şey mi?"

"Hiçbir şey." Ağlamaya başladım. Yine buradaydım ve her şeyi yeni baştan yaşıyordum. Bu kadarı çok fazlaydı.

Tina hiç zaman kaybetmeden beni koridorun öteki ucundaki odaya çekiştirdi. Su yatağı gitmişti elbette. Her şey gitmişti. Boş odada göze çarpan tek ayrıntı, pastan kararan kocaman bir tırpan iziydi. İz kapıya doğru gidiyor ve ayaklarımızın altından geçip koridordaki son odaya kadar devam ediyordu.

Benim odama kadar.

Kapının eşiğinde duraksadım, içeri girmek istemiyordum. Orada, onunla yaptıklarımın hatırlatılmasını istemiyordum. Ve sonrasında yaptıklarımın da. Ağaçlara doğru delirmiş biri gibi yürümemin. O bıçağı almamın. Kendime geldiğimde bıçağı orada bırakmamın. Daha doğrusu bıçağı onun ellerine bırakmamın.

Her şey benim hatamdı.

O ve Tina onları öldürmüş olabilirdi ama suçlanacak kişi bendim.

Buna rağmen elinde fırsat olduğu halde beni öldürmemişti. Yaşamamı istemişti ve bende Cole ile Freemont'ın şüphelenmesine neden olan o hafif yaraları açmıştı. Benimle yaşadığı şeyler sayesinde beni ayrı tutmuştu. Benimle yaşamasına izin verdiğim şeyler yüzünden.

Onunla seks yapmak hayatımı kurtaran tek şey olmuştu.

Bunu artık biliyordum.

Bunu en başından beri biliyordum.

Tina bunu yüzümden okudu. Yüzüm seğiriyordu. İrkilmiştim. "Yeni bir şey hatırladın."

"Hayır."

Yalandı.

Yeni bir şey *vardı*. Daha önce hiç hatırlamadığım bir şey.

Bu odadaydım.

Yerdeydim.

Kapalı kapının altından su sızıyor, bana doğru aktıktan sonra etrafımı çeviriyordu. Saçlarımı, omuzlarımı, acı ve dehşet içinde sarsılan bütün vücudumu ıslatıyordu. Biri yanımda oturuyordu. Kesik kesik olan nefeslerinde gözyaşı vardı.

İyi olacaksın. İkimiz de iyi olacağız.

Kapının öteki tarafından korkunç bir şapırdama duyuldu. Suyun içinde yankılanan ayak sesleri vardı. Hemen dışarıdan geliyordu.

Daha fazla anı. Küçük kırpıklar. Kapının vurulması. Kapı kolunun gıcırtısı. Kapının çarpılması. Kapı açılırkenki gıcırtı ve kapının duvara çarpışı. Ay ışığının vurduğu bıçağın kırmızı ışıltısı.

Çığlık attım.

O zaman.

Ve şimdi.

İki çığlık birbirine öylesine karıştı ki hangisinin şimdiki zamanda, hangisinin geçmiş zamanda olduğunu ayırt edemedim. Biri bana dokununca bağırmaya ve tekmeler atmaya, onun kim olduğunu, hangi zaman diliminde olduğumu ya da bana neler olduğunu bilmeden tepinmeye başladım.

"Quincy." Bu Tina'nın sesiydi ve bütün kafa karışıklığıma noktayı koymuştu. "Quincy, neler oluyor?"

Şimdiki zamanda olduğumun bilinciyle yüzüne baktım. Bıçak elindeydi ve bu, onu hayal kırıklığına uğratamayacağımı bana hatırlatıyordu.

"Hatırlamaya başlıyorum," dedim.

41

Ayrıntılar.

Nihayet.

Hafızam gidip geliyor, gözlerim açılıp kapanıyordu. Sanki kapalı bir odadaydım ve biri ışıkları yakmıştı. Omzumdaki bıçak yaralarının daha az acımasını umarak sırtüstü yattım. İşe yaramadı.

Başımın üstünde dönüp duran yıldızlara bakıp gözlerimi kırpıştırırken verandada diğerlerinin sesini duydum. Çığlık atıyor, içeri girmek için çırpınıyorlardı.

Ya Quinn? Ağlamaklı bir sesle konuşan bu kız Amy olabilirdi. *Ona ne olacak?*

O öldü.

Bu sesi tanıyordum. Kesinlikle Craig'di.

Arka kapı hızla çarpılarak kapandı. Kilit sesini duydum.

Bakmak istedim ama yapamadım. Başımı çevirmeye çalıştığımda omzum acıyla yırtılıyordu. Çok acıyordu. Sanki yanıyordum. Ve kan. Çok fazla kan vardı. Telaş içinde atan kalbimle birlikte pompalanıyordu.

O, buzla kaplı çimlerin üstünde kulübeye doğru yürürken ayaklarının altında çıtırtılar duyuluyordu. Verandaya vardığında çimlerin çıtırtısı ahşap gıcırtısına dönüştü. Çam Ev'in içinde biri pencerede çığlık attı. Sesi camdan geri sekince boğulmuştu.

Sonra pencere kırıldı.

Bir çıtırtı daha duydum. Ardından kapı gıcırdadı ve kulübenin derinliklerine doğru kaçışan bir sürü insan çığlık çığlığa bağırdı. Bütün çığlıklar en sonunda sustuğunda geriye tek bir tane kalmıştı. Yine Amy. Artık açık olan kapının iç kısmında durmadan çığlık atıyordu. Sonra çığlıklarından birini kısa kesti. Ardından mide bulandırıcı bir şırıltı duyuldu.

Amy sessizdi.

İnleyerek gözlerimi kapattım.

Işıklar yeniden söndü.

Kollarıma yapışıp beni ayağa kaldıran ellerce uyandırıldım. Bu hareketle omzumdaki acı yeniden alevlenmişti. Bağırdığım anda susturuldum.

Sessiz ol, diye fısıldadı biri.

Gözlerimi açtığımda bir yanımda Betz'in, diğer yanımda Rodney'nin olduğunu gördüm. Betz'in elleri kan içindeydi. Dokunduğu her yerde kırmızı izler bırakıyordu. Benim de üstüm başım onun izleriyle doluydu. Rodney'nin de yüzünde ve omzunda kan vardı. Koluna yaptığı turnike kandan sırılsıklam olmuştu.

Haydi, Quinn, diye fısıldadı. *Buradan çıkıyoruz.*

Acıdan çığlık atmak istememi umursamadan kollarımı omuzlarına aldılar. Çığlığımı yutarak susturdum.

Oradan ayrılırken Janelle'i onu bıraktığım yerde gördüm. Yan yatıyordu, başı geriye düşmüştü ve gözleri açıktı. Bir kolu öndeydi ve kandan sırılsıklam olmuş çimlerin üstüne doğru, kalmam için yalvarıyormuş gibi uzanmıştı.

Onu almadan yürümeye başladık üçümüz. Bütün işi Betz ve Rodney yapıyordu. Ben kan kaybından bitkin düşmüş, acıdan aklımı kaçırmış halde kendimi onlara teslim etmiştim yalnızca. O kadar çaresizdim ki Rodney beni verandanın basamaklarından zar zor çıkardı.

Yeniden ayaklanabildiğimde ikisi aralarında fısıldaşmaya başladı.

Hâlâ orada mı?

Ben göremiyorum.

Nereye gidecek ki?

Bilmiyorum.

Susup etrafa kulak kesildiler. Ben de öyle yaptım ama tek duyduğum gecenin sesleriydi. Mevsimin son çekirgeleri, çıtırdayan çıplak dallar, düşen yaprakların hayaletvari fısıltıları. Bunların dışında çıt çıkmıyordu.

Bu kez daha hızlı bir şekilde yürümeye başladık ve kapının yanındaki cam yığınının üzerinden alelacele kulübeye girdik.

Amy kapının hemen iç kısmındaydı. Fırlatılıp atılmış bir oyuncak bebek gibi duvarın dibine çökmüştü. Tipi de oyuncak bebeğe benziyordu. Gözleri plastik düğmeler gibi boş bakıyor, kolları gevşekçe duruyordu.

Bakma, diye fısıldadı Rodney çatallaşan bir sesle. *Bu gerçek değil. Hiçbiri gerçek değil.*

Ona inanmak istiyordum. Aslında neredeyse inanmıştım da ama sonra bir kan denizine girince ayağım kaydı ve çığlığı bastım. Rodney eliyle ağzımı kapadı ve başını iki yana salladı.

Derken bu kez salona, ön kapının yanındaki pencereye doğru yürümeye başladık yeniden.

Nereye gidiyoruz? diye fısıldadım.

Rodney de fısıldayarak cevap verdi: *Buradan mümkün olduğunca uzağa.*

Üçümüz pencerenin önünde durup baktık. Neye baktığımızı bilmediğimizi düşünürken bir anda anladım.

Craig dışarıdaydı. Bizi buraya getiren arazi aracına doğru iki büklüm koşuyordu. Bütün cep telefonları o araçtaydı. Craig titreyen ellerle kapıyı yavaşça açtı, içerinin ışıkları yanınca irkildi. Sonra araca binip kontağı çevirdi.

Şimdi! diye bağırdı Rodney.

Betz ön kapıyı açınca hızla dışarı çıktık. Aracın farları yüzün-

den gölgemiz kulübenin ön cephesine kocaman bir şekilde vurmuştu. Dönüp baktığımda tehditkâr ve upuzun olan üç karanlık canavar gördüm.

Dördüncü canavar da onlara katıldı. Elinde bıçak vardı ve bıçağın duvara yansıyan gölgesi bir metreydi.

Aniden Çam Ev'e geri sürüklendim. Yeniden çığlıklar yükselmişti. Bağıran Betz'di. Belki ben de bağırıyor olabilirdim.

Kulübeye girince Rodney kapıyı hızla çarpıp eski püskü koltuğu kapıya dayadı. Betz'le pencereye döndük. Craig U dönüşü yaparken aracın farları bizi süpürdü.

Gidiyor! diye bağırdı Betz. *Bizi almadan gidiyor!*

Arazi aracı üç metre kadar gittikten sonra yolun kenarındaki kocaman bir akçaağaca çarparak gevşek yapraklarını yağmur gibi ön camına düşürdü. Arabanın ızgarasından buhar çıktı, motor homurdanarak durdu.

Craig'in başı direksiyona düşmüştü ve çenesi kornaya basıyordu. Gürültü, gecenin sessizliğini sabit bir sesle kesti.

Elinde bıçak tutan gölge bir anda araca döndü, kapıyı açtı ve Craig'i ön koltuktan dışarı doğru çekiştirdi.

Korna gürültüsü kesildi. Sessizlik yeniden galip gelmişti.

Direksiyona çarpmış olmasına rağmen Craig'in bilinci hâlâ yerindeydi. Yine de aracın yanına diz çöktüğü sırada tek bir ses bile çıkarmadı. Yalnızca önüne bakıyordu ve gözleri dehşetle parlıyordu.

Aniden midem bulanınca pencereden uzaklaştım. Duvara yaslanıp yere doğru kayarken yer de bana doğru yükseliyormuş gibi hissettim. Her şey yeniden karanlığa boğulmadan hemen önce Craig en sonunda çığlık attı.

Daha sonra.

Ne kadar zaman geçmişti, bilmiyordum.

Yatak odalarından birinde, kendi odamda yerdeydim. Duvarda asılı olan örtüleri tanımıştım. Kapının altından içeri su

sızıyordu. Nereden geldiğini bilmiyordum. Boru mu patlamıştı acaba? Kulübeyi su mu basmıştı?

Tek bildiğim ıslak olduğum, kan kaybettiğim ve hayatım boyunca korkmadığım kadar korktuğumdu. Sızlanmaya başladığımda Rodney, İyi olacaksın. İkimiz de iyi olacağız, dedi.

Yanıma çökmüştü ve duvardaki örtülerden birini omuzlarına almıştı. Saçlarında kan vardı.

Betz nerede? diye fısıldadım.

Rodney cevap vermedi.

Odanın dışında her şey sessizdi. Çekirgeler bile. Ağaçlar ve yapraklar bile ama sonra kapının öteki tarafından bir ses yükseldi.

Ayak sesleri.

Koridordaki suyun içine dalan sessiz ve temkinli adımlardı bunlar. Her biri bana annemin mutfak zemininde kayan paspasını hatırlattı.

Şap şap.

Şap şap.

Kapının tam öteki tarafında durdu.

Rodney'ye baktığımda gözlerim dile getirmeye cesaret edemediğim o soruyu soruyordu: *Kapıyı kilitledin mi?*

Başını evet anlamında salladı. Kapının kolu gıcırdadı.

Sonra kapıya bir şey çarparak onu büktü. Ahşap kapı eğildi. Kapıya bir kez daha bir şey çarpınca korkudan ayağa kalktım. Kapı açılınca bıçağın karanlık ışığını gördüm.

Çığlık attım.

Gözlerimi kapattım.

Bıçak karnıma saplanıp içimi doldurdu. Çelik keskinliğinde bir tecavüzdü bu. Bıçak dışarı çıkarken sıktığım dişlerimin arasından hırıltılı bir nefes alıp yere yığıldım.

Quincy, hayır!

Bu Rodney'ydi. Beni itip önümde durdu. Gözlerimi açmadım. Açamadım. Işıklar sönmüştü. Yapabildiğim tek şey, odadan çıkıp koridora doğru ilerleyen boğuşmayı dinlemekti.

Rodney'nin homurdanıp küfürler ederek itişip kakıştığını duydum.

Sonra tek ve boğuk bir haykırış yükseldi.

Sonrası sessizlik.

Biraz daha sonra.

Yine ıslak odada uyandım. Odamda.

Kulübe sessizdi. Çekirgeler, ağaçlar ve yapraklar da öyle. Her şey ya ölmüştü ya da kaçmıştı. Ben hariç her şey.

Oturduğumda karnımdaki acı omzumdakini bastırdı. İkisi de hâlâ kanıyordu. Elbisem kandan ve sudan sırılsıklam olmuştu. En çok da kandan. Kan daha yoğundu.

Artık çıplak olan ayaklarımın üstünde durmayı başardım bir şekilde. Tanrı bilir, ayakkabılarım neredeydi? Her nasılsa bu yorgun bacaklar beni açık kapıdan dışarı çıkarabildi. Ve her nasılsa Betz'i öteki odada bıçağın deldiği su yatağından akan suyla çevrelenmiş halde, ölü olarak bulduğumda ayakta kalmayı becerdim.

Rodney koridorun daha uzak bir köşesindeydi ve o da ölmüştü. Cesedinin üstünden geçerken ona bakmamaya çalıştım.

Bu gerçek değil, diye fısıldadım. *Hiçbiri gerçek değil.*

Salona gidene kadar onu görmedim. Şöminenin yanında durdum. Soğuktan ve kan kaybından titriyordum. O, emekler pozisyonda Amy'nin yanında durmuştu ve leşi koklayarak yemeye değip değmeyeceğini anlamaya çalışan bir köpeğe benziyordu.

Boğazının derinliklerinden tuhaf sesler yükseliyordu. Ufak tefek inlemelerdi bunlar. Köpek acı çekiyordu.

Beni fark edince başını çevirip yüzüme baktı. Bıçak yerde, onun hemen yanındaydı ve taze kandan siyaha dönmüştü. Bıçağı alıp başının üstüne kaldırdı.

Tam gidiyordum, dedi zor nefes alarak. *O sırada çığlıklar duydum. Geri döndüm. Ve bun...*

Koşmakla meşgul olduğum için gerisini duymadım. Dehşet, acı ve öfke birbirine karışmış, içimi alev alev yakıyor, kimyasal

bir reaksiyon gibi tenimin altında kabarcıklar oluşturuyordu. Koşmaya devam ettim.

Kulübeden çıktım.

Ormana daldım.

Bir yandan da çığlık atıyordum.

42

Bütün anılar zihnime bir anda üşüşmüştü. Dirilen bir zombi sürüsü derisi soyulmuş elleriyle beni yakalıyorlardı. Onlarla savaşmaya çalıştım ama başaramadım. Etrafım sarılmıştı, sindirilmiştim ve anılar anıları kovaladıkça şiddetle sarsılıyordum. Uzun zamandır kendimden uzak tuttuğum o sesler ve görüntüler beni yeniden bulmuştu. Hepsi geri dönmüş, zihnime yerleşmişti ve sonsuz bir döngü içinde yeni baştan oynayıp dururlarken onlardan kurtulmam imkânsızdı.

Amy ve ölü, oyuncaksı gözleri.

Aracından dışarı çekilen Craig.

Su götürmez korkuları ve çaresizlikleri içinde Betz ve Rodney. Onlar benden daha fazlasını görmüştü. Her şeyi görmüşlerdi.

Ama ben onların göremediği bir şeyi görmüştüm. Onu görmüştüm. Amy'nin etrafında sürünüyor, inliyordu. Bıçağı alıp havaya kaldırmıştı.

O görüntü zihnimde en çok tekrar eden görüntüydü. Bir tuhaflık, tam olarak anlayamadığım bir şey vardı.

Tina'nın elinden kurtulup hızla koridora çıktım. Uyuşuk bacaklarım hafızamın ısrarcı yoklamasıyla hareket ediyordu yalnızca. Kesik kesik nefes alıyordum. Kalbim göğsümde çınlıyordu.

Yeniden salona girene kadar hiç durmadım. İşte başladığımız yerdeydim. On sene önce durduğum yerde durmuş, onu son gördüğüm noktaya bakıyordum. Hâlâ oradaymış gibiydi. Salon on sene boyunca dondurulmuştu sanki. Havaya kaldırdığı ellerindeki bıçağı görüyordum. Pis gözlüğünü görüyordum. Gözlük camlarının ardındaki büyük ve anlayışsız gözlerinde korku vardı.

Benden...

Benden korkuyordu.

Ona zarar vereceğimi düşünüyordu. Diğerlerini benim öldürdüğümü düşünüyordu.

Dizlerimin üstüne çöküp tozlu havayı içime çekerek öksürdüm.

"O değildi," dedim tüm vücudumu sarsan öksürüklerin arasında. "Bunu o yapmadı."

Tina, varlığını unuttuğu bıçağını indirip üstüme çullandı. Önümde dizlerinin üstüne çöktü ve kollarımı sıkı sıkı tuttu. O kadar sıkmıştı ki canım acıyordu.

"Emin misin?" Sözleri umutla renklenmişti. Bu titrek, kararsız ve acınası bir umuttu. "Bana emin olduğunu söyle."

"Eminim."

Artık neden burada olduğumuzu anlamıştım. Tina'nın neden Lisa'nın ve benim peşime düştüğünü anlamıştım. Her şeyi hatırlamamı, Joe'nun masumiyetini kanıtlamamı, tüm bunları onun yapmadığını kesin bir dille ilan etmemi istemişti.

Her şey onun içindi.

Joe için.

"Onunla beraber gelmek istemiştim," dedi Tina. "Kaçmak istemiştim. İkimiz birlikte kaçabilirdik ama o kalmamı söyledi. Koridorda peşine düşüp onu kırık kapıya kadar takip ettiğimde bile. Beni almak için geri geleceğini söyledi. Ben de kaldım. Sonra bana Joe'nun öldüğünü söylediler. Bir sürü çocuğu öldürdüğünü söylediler ama ben onun böyle bir şey yapmayacağını biliyordum."

"Bilmiyordum," dedim. "Ben gerçekten onun öldürdüğünü sanıyordum."

"Peki o zaman kim yaptı? Onları kim öldürdü?"

Şüphe, safra gibi boğazımda yükseldi. Kurtulmak için öksürdüm. "Başka biri."

"Sen mi? Sen mi öldürdün, Quinn?"

Böyle düşünmekte kesinlikle haklıydı. Unuttuğum çok fazla şey vardı. Öfkeli halimi de görmüştü. Sonuçta amacı buydu. Beni dürtmek, sinirlendirmek, neler yapabileceğimi görmekti. Onu hayal kırıklığına uğratmamıştım.

"Hayır. Yemin ederim ben öldürmedim."

"O halde kim öldürdü?"

Başımı iki yana salladım. Nefesim kesilmişti, tükenmiştim.

"Bilmiyorum."

Ama biliyordum. En azından bildiğimi sanıyordum. Aklımda başka bir anı canlandı. Diğerlerinden ayrı bir anı. Ormanın içinde koşarken bir şey görüyordum.

Başka *birini.*

"Bir şey hatırlıyorsun," dedi Tina.

Başımla onayladım. Gözlerimi kapattım ve düşündüm. Başım zonklayana kadar düşündüm.

Ve sonra gördüm. Dün gibiydi. Ormanın içinde çığlık atarak koşuyordum ve dallar yüzüme çarpıyordu. O anda bir far görmüştüm. Parlaklığın içinde bir erkek silueti vardı.

Bir polisti bu. Üniformasını görmüştüm.

Koyu ve ıslak bir şeyle kaplıydı. Loş ay ışığında motor yağına bulandığını söyleyebilirdim neredeyse ama öyle olmadığını biliyordum. Ona doğru koşarken bile üniformasının kanla kaplı olduğunu biliyordum.

Benim kanımla. Janelle'in kanıyla. Herkesin kanıyla.

Ama sağlıklı düşünemeyecek kadar korkmuştum. Özellikle de Joe'nun ormanın içinde, arkamda olduğunu bilirken. Peşimde olduğunu bilirken. Dudaklarının tadı hâlâ dudaklarımdayken.

Kestirmeden polise doğru yaklaşıp ona sarıldım, elbisemi üniformasına bastırdım.

Kana karşı kan.

Öldüler, dedim nefes nefese. *Hepsi öldü. Ve o hâlâ burada.*

O sırada Joe ağaçların arasından çıktı bir anda. Polis silahını çekip üç el ateş etti. İkisi göğsüne, biri başına isabet etti. Hafızamda canlanan silah sesleri gerçek hayattaki kadar gürültülüydü.

Dördüncü kez ateş edildiğini duydum.

Hafızamdakinden daha gürültülüydü.

Kesinlikle gerçek hayatta ateş edilmişti.

Kulübenin içinde patladı, duvarları sarstı. Kurşunun enerjisi Çam Ev'in açık kapısından içeri sızmıştı. Bir varlığı, odayı dolduran bir gücü vardı.

Yüzüme sıcak bir sıvı fışkırdı.

Hissettiğim anda çığlık attım ve gözlerimi açtığımda Tina'nın yığıldığını gördüm. Ellerinden biri başının üstüne doğru uzanıp yere düştü ve bıçak elinden kayıp gitti. Altında ufak bir kan gölü oluşmaya başlayıp hızlıca büyüdü.

Hareket etmiyordu. Yaşadığından bile emin değildim.

"Tina?" dedim onu sarsarak. *"Tina?"*

Kapının eşiğinden içeri bir gürültü girdi. Biri nefes alıyordu. Başımı kaldırıp baktığımda Coop'u gördüm. Silahını indirirken karanlıkta bile mavi gözlerinin ışıltısını görebiliyordum.

"Quincy," dedi başını selamlar gibi sallayarak.

Beni başını sallayarak selamlardı her zaman.

43

Yüzüğünü hemen fark ettim. Alyans yerine taktığı kırmızı taşlı bir okul yüzüğüydü bu. Yabancı olsa da tanıdıktı. Defalarca görmüş olduğum için artık gözüme çarpmıyordu. Coop'a dair birçok şey gibi bunu da kanıksamıştım.

Lisa Milner'ın şifoniyerindeki fotoğrafta gördüğümde bu yüzden tanımamıştım bunu. Coop'un yüzü fotoğrafta görünmüyordu. Elini Lisa'nın omzuna atmıştı, yüzüğü de parmağındaydı ama bu gözüme çarpmamıştı.

Şimdiyse gördüğüm tek şey, silahını tutan elindeki o yüzüktü. Silahını indirmiş olsa da işaretparmağı hâlâ tetikteydi.

"Yaralı mısın?" diye sordu.

"Hayır."

"Güzel. Gerçekten çok iyi, Quincy."

Bana bir adım daha yaklaşırken uzun bacakları normal adımların iki katı mesafeyi katetti. Bir adım daha attığında artık Tina'yla yanımızdaydı. Ya da sadece ben kalmıştım artık. Tina muhtemelen ölmüştü. Bilemiyordum.

Coop, Tina'nın elinin yanındaki bıçağı sertçe tekmeleyerek uzaktaki köşeye yolladı. Bıçak, gölgelerin arasında yutulup gitti.

Kaçmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Coop'un parmağı tetikten asla ayrılmıyordu. Beni yere sermek için tek bir el ateş etmesi yeterli olurdu. Tıpkı Tina'ya yaptığı gibi. Hem koşabile-

ceğimden emin bile değildim. Keder, haplar ve o geceye dair hatırladıklarımın ağırlığı beni felç etmişti.

"İlk başta, birkaç sene boyunca senin ne kadar çok şey bildiğini merak etmiştim," dedi Coop. "O gün hastanede beni görmek istediğinde benimle oyun oynadığını düşündüm. Dedektiflere her şeyi hatırladığını söyleyeceğin sırada benim de orada olmamı istediğini sandım. Neredeyse gelmeyecektim."

"Neden geldin peki?"

"Çünkü o zaman bile seni seviyordum galiba."

Tiksintiden başım dönünce hafifçe sallandım. Sola doğru fazla eğildiğimde Coop tetiğe daha sıkı sarıldı. Hareket etmemek için kendimi zorladım.

"Kaç kişi?" diye sordum. "O geceden öncekiler?"

"Üç."

Hiç tereddüt etmemişti. Kahve siparişi verir gibi sakince söylemişti. En azından biraz duraksamasını ummuştum.

Üç. Yol kenarındaki boğulmuş kadın, çadırlarında bıçaklanmış iki kampçı. Lisa'nın evinde bulduğum haberde hepsinden söz ediliyordu. Sanırım Lisa onların başına geleni biliyordu. Bunun yüzünden öldüğünü düşündüm.

"Bu bir hastalık," dedi Coop. "Bunu anlaman gerek, Quincy. Ben hiçbir zaman böyle şeyler yapmak istemedim."

Hıçkırarak ağlamaya başladım. Burnum akmaya başlayınca silmedim bile. "O zaman neden yaptın?"

"Bütün hayatımı bu ormanda geçirdim. Yürüyüş yaptım, avlandım. Yaşıma uygun olmayan şeyler yaptım. Bekâretimi bayırın tepesindeki o büyük kayada kaybettim." Coop, hatırladıkları karşısında irkilip kendinden nefret etti. "Kız, okulun sürtüğüydü. Benimle yatmak istiyordu. Benim gibi biriyle. Seks bittikten sonra çalılara kustum. Tanrım, yaptığımdan utanıyordum. O kadar utanıyordum ki kimseye söylemesin diye boynunu o kayada kırmak istedim. Bunu yapmamamın tek nedeni yakalanma korkusuydu."

Başımı iki yana salladım ve elimi şakağıma götürdüm. Her kelimesinde kalbimin bir parçası kırılıp dökülüyordu.

"Lütfen sus."

Coop konuşmaya devam ederken sözlerinde itiraf etmiş olmanın verdiği o rahatlık vardı.

"Ama merak ettim. Tanrı biliyor, çok merak etmiştim. Askere yazılınca bundan kurtulabileceğimi sandım. Ülkem için birilerini öldürürsem bir daha kimseyi öldürmek istemeyeceğimi düşündüm ama işe yaramadı. Orada gördüğüm tüm o karmaşa her şeyi daha da kötüleştirdi. Eve döndükten kısa süre sonra kendimi yeniden bu ormanda, arabanın içinde, New York'a gitmek için otostop çeken bir orospunun ağzına verirken buldum. Bu kez korkmadım. Savaş, içimdeki bütün korkuyu yenmişti. Bu kez öldürmeyi başardım."

İçimi darmaduman eden o korku ve tiksintiyi göstermek istemediğim için ifadesiz gözlerle bakmaya çalışıyordum. Ne düşündüğümü bilmesini istemiyordum. Onu kızdırmak istemiyordum.

"Bunun bir daha olmayacağına dair kendime söz verdim," dedi Coop. "Öldürme meselesini bünyemden atmıştım ama bu ormana geri dönüp durdum. Genelde de bıçakla. O iki kampçıyı görünce bu hastalığın beni terk etmediğini anladım."

"Ya şimdi?"

"Deniyorum, Quincy. Gerçekten deniyorum."

Ona ters ters bakma, ondan ne kadar nefret ettiğimi gösterme arzusuyla yanıp tutuşarak, "O gece denemiyordun," dedim. Kalbim tuzla buz olmuş, bıçak gibi keskin parçalara dönüşmüştü.

"Kendimi test ediyordum," dedi Coop. "Kulübeye giderek. Yöntemim buydu. Yolun aşağısına park ediyor, kulübeye yürüyor, pencerelerden içeri bakıyordum. Bu hastalığı geri getirecek bir şey görmeyi hem umuyor hem de bundan korkuyordum. Böyle bir şey olmadı. Ta ki seni görene kadar."

Bayılacağımı düşündüm ve bunun gerçekleşmesi için dua ettim.

"Hastaneden kaçan çocuğu aramaya gelmiştim ama kulübenin etrafında dolanmaya başladım. Yeni bir teste hazırdım. Seni ormanda o zaman gördüm. Elinde bıçak vardı. Yanımdan geçtin.

O kadar yakınımdan geçtin ki uzanıp sana dokunabilirdim ama beni göremeyecek kadar öfkeliydin. Çok öfkeliydin Quincy. Ve oldukça da üzgün. Çok güzeldi."

"Sandığın şeyi yapmayacaktım," dedim bana inanmasını umarak. Bir gün benim de buna inanmamı umarak. "Ben o bıçağı bıraktım."

"Biliyorum. O ortaya çıktığında seni izledim. Sonra sen gittin. O da gitti ama bıçak kaldı. Ben de yerden aldım."

Coop bana doğru bir adım daha attı. O kadar yakınıma girmişti ki kokusunu alabiliyordum. Ter ve tıraş losyonu kokuyordu. Aklımda dün gecenin görüntüleri canlanıp duruyordu. Coop üzerimdeydi. İçimdeydi. Kokusu o zamanki kokusuyla tamamen aynıydı.

"Ben bunların olmasını hiç istemezdim Quincy. Bana inanman gerek. Ben o bıçakla nereye gittiğini görmek istedim yalnızca. Senin kadar mükemmel birini neyin bu kadar kızdırdığını görmek istedim. Bu nedenle kayaya gittim ve onları gördüm. Seni üzenin onlar olduğunu anladım. İkisi pis hayvanlar gibi sevişiyorlardı. Aynen böyle görünüyorlardı işte. Homurdanan ve öldürülmesi gereken iki tane pis hayvan."

Coop tabancayı tutan elini hafifçe salladı. Artık bana doğru tutmak istemiyormuş gibi dirseğini eğip büktü.

"Ama o sırada arkadaşın koştu," dedi. "Craig. Adı Craig'di, değil mi? Kaçmasına izin veremedim, Quincy. Yapamadım işte. Sen vardın. Arkadaşların vardı. Hepinizden kurtulmam gerektiğini anladım."

Artık daha fazla ağlıyordum. Utanç, keder ve kafa karışıklığından akan gözyaşlarım yüzümü ıslatmıştı. "Neden beni de öldürmedin? Diğerlerini öldürdün. Beni neden öldürmedin?"

Seneler sonra bile hâlâ bana hayranmış gibi, "Çünkü senin özel olduğunu anlamıştım," dedi Coop yavaşça. "Haklı da çıktım. Ormanda koşarken kendini görmeliydin Quincy. O zaman bile güçlüydün. Bana *doğru* koşarken, sana yardım etmemi isterken güçlüydün."

Parlayan gözleriyle hayranlık içinde bana baktı. Ürpererek. "Bunu sonlandırmaya hakkım yoktu."

"Herkesi senin öldürdüğünü bir anda hatırlama ihtimalim olmasına rağmen mi?"

"Evet. Buna rağmen. Çünkü neler olduğunu biliyordum. Başka bir Lisa Milner yaratmıştım. Başka bir Samantha Boyd."

"Kim olduklarını biliyordun."

"Ben polisim. Elbette biliyordum. Kurtulan Kızlar. Güçlü, meydan okuyan kadınlar. Ben de bir Kurtulan Kız yaratmıştım. *Ben*. Bu, yaptığım tüm kötü şeyleri zihnimde telafi etmişti. Başına hiçbir zaman kötü bir şey gelmemesi için kendime söz verdim. Benden uzaklaştığında bile."

İlk başta ne dediğini anlamasam da sonrasında her şeyi fark ettiğim an omuzlarıma binen yük beni daha da aşağı çekti. İyice yere çökmüştüm.

"Mektup," dedim cılız bir sesle. "O mektubu sen yazdın."

"Yazmak zorundaydım. Benden çok uzaklaşmıştın."

Doğruydu. Uzaklaşmıştım. İnternet sitemi kurmuştum, Jeff'le devam ediyordum ve en sonunda istediğim kadına dönüşüyordum. Bu nedenle Coop, Illinois, Quincy'ye gitmiş, anında ona koşmama neden olacağını bildiği, bilgisayarla yazılmış o mektubu yollamıştı. Ben de gerçekten hemen ona koşmuştum.

Aklımda bir soru çiçek gibi açıverdi. Sormaya korksam da buna mecburdum. "O geceden sonra başka ne yaptın? Başka kötü şeyler yaptın mı?"

"Uslu durdum. Genelde."

Bunu duyunca tüylerim diken diken oldu. Bu üç hecelik küçücük kelimede çok fazla dehşet vardı.

"Çok zor oldu Quincy. Kontrolü kaybetmenin eşiğinden döndüğüm zamanlar oldu ama seni düşünüp kendimi durdurmayı başardım. Seni kaybetmeyi göze alamazdım. Senin sayende kendime hâkim olmayı başarmıştım."

"Ya Lisa? Onu neden öldürdün?"

Coop başını eğip gerçekten pişman gözlerle baktı. "Öyle gerekti."

Çünkü Lisa, Tina gelip Çam Ev hakkındaki gerçekleri öğrenmek istediğinde bir şeylerden şüphelenmişti muhtemelen. Her şeyi araştırıyordu çünkü o ayrıntılara takılan biriydi. Tina gittikten sonra da araştırmalarına devam etti. Ormandaki cinayetlere dair haberler buldu. Birkaç e-posta yazdı ve Joe'nun Çam Ev'deki herkesi öldürebilecek fiziksel özelliklere büyük ihtimalle sahip olmadığı sonucuna vardı. Rodney kadar iri yarı ya da Craig kadar atletik değildi. Coop, o gece onları alt edecek kadar güçlü olan tek kişiydi.

Lisa'nın öldürülmeden önce bana e-posta göndermesinin nedeni de buydu. Beni Coop konusunda uyarmak istemişti.

"Onu tanıyordun, değil mi?" diye sordum. "Seni bu yüzden içeri davet etti. Sana şarap ikram etti, sana güvendi."

"Bana güvenmedi. O gece güvenmedi. Beni itiraf etmeye zorladı."

"Ama sana bir kez güvenmişti."

Coop belli belirsiz bir hareketle başını salladı. "Seneler önce."

"Sevgili miydiniz?"

Başını belli belirsiz bir hareketle evet anlamında salladı yeniden.

Şaşırmamıştım. Lisa'nın odasındaki fotoğrafı düşündüm. Coop'un kolunu gelişigüzel bir şekilde Lisa'nın omzuna atışında rahatlık ve yakınlık vardı.

"Ne zaman?"

"Burada olanların üstünden çok geçmemişti. Nancy'den bizi bir araya getirmesini istedim. Bir Kurtulan Kız yarattığımı fark ettiğimde diğerleriyle de tanışmak istedim. Onların da senin kadar güçlü olup olmadığını görmek istiyordum."

Coop, bu çarpık fikir çok anlamlıymış gibi, bizi kıyaslama ve karşılaştırma isteğini anlamalıymışım gibi hikâyeyi sakince şekillendiriyordu.

"Lisa çok etkileyiciydi, bunu itiraf etmeliyim. Tek istediği sana yardım etmekti. Senin her şeyle nasıl başa çıktığını, yardıma ihtiyacın olup olmadığını sorup duruyordu. Ona olanlar için kendimi kötü hissediyorum. Senin için endişelenmesi saygı uyandırıcıydı Quincy. Asildi. Samantha gibi değildi."

Ona şaşkınlığımı göstermemeye çalıştım. Coop'a bu tatmini yaşatmak istemedim ama şaşırdığımı gördü ve kendiyle gurur duyarak yarım ağızla gülümsedi.

"Evet, Samantha Boyd'la da tanıştım. Gerçek olanla. Bu ucuz taklitçiyle değil."

Çenesiyle Tina'nın bedenini işaret edip dudaklarını büzdü. Bir an Tina'nın üstüne tüküreceğini sandım ve midem bulandı. Tükürürse bunu görmemek için gözlerimi kapadım.

"En başından beri onun Sam olmadığını biliyordun, değil mi?"

"Biliyordum. İkinizin fotoğrafını gazetede görür görmez anlamıştım. Benzediklerine hiç şüphe yok ama onun gerçek Samantha Boyd olamayacağını biliyordum. Bilmediğim şeyse bu konuda ne yapmam gerektiğiydi."

Aklıma eve gittiğim ve ikisini birlikte gördüğüm o gece geldi. Coop'un elinin Tina'nın boynuna nasıl sarıldığını hatırladım. Okşuyor gibi görünüyordu ama boğazını sıkmak üzere de olabilirdi. Belki Tina'yı öldürmeyi planlamıştı. Hem de tam oracıkta, misafir odasında.

"Bana neden söylemedin?"

"Söyleyemedim. Samantha Boyd'un öldüğünü duyurmadan bunu yapamazdım."

Homurdandım. Acım ve kederim saklayamayacağım kadar artmıştı sonunda. Homurdanmaya devam ettim ve Coop'un itiraflarını engellemek için daha da yüksek sesle inledim ama zaten çok fazla şey duymuştum. Coop'un Samantha Boyd'u da öldürdüğünü biliyordum artık. Samantha ortalıktan kaybolmamıştı. Onu Coop ortadan kaldırmıştı.

"Neden?" diye sızlandım.

"Çünkü o senin gibi değildi Quincy. İsminin seninle anılmasını hak etmiyordu. Sırf onu görmek için Florida gibi boktan bir şehre uçtum. Karşıma çıkan kişiyse güçsüz, şişman bir pislik torbasıydı. Hayalimde canlandırdığım Samantha Boyd'la uzaktan yakından alakası yoktu. O motelde olanlardan kurtulabilecek bir kıza benzemiyordu. Korkmuştu, silikti ve hiç senin gibi değildi. Benimle yatmaya dünden razıydı. Tanrım, resmen üstüme atladı. En azından Lisa biraz karşı koymuştu."

Aniden bütün taşlar yerine oturdu. Boncuktan yapılma bir kolye gibiydi. Boncuklar birbiri ardında dizildiğinde kocaman bir daire oluşmuştu.

Coop üçümüzle de yatmıştı.

Sam'le, Lisa'yla ve benimle.

İkisi ölmüştü.

Hayatta kalan son kişi bendim.

Ağlamaya devam ettim. Keder bir yumruk gibi etrafımı sarıp sıkarak beni gözyaşlarına boğdu.

Bu, ölmeyi hak ettiği anlamına geliyormuş gibi, "Seni sormadı bile," dedi Coop. "Samantha Boyd, bir Kurtulan Kız, altıma yatmaya o kadar meraklıydı ki senin nasıl olduğunu sormadı bile."

"Peki nasıldım ben, Coop?" Sözlerim de gözyaşlarım kadar acıydı. "İyi miydim?"

Tabancasını nazikçe kılıfına koydu. Sonra Tina'nın cesedinin yanından dolaşarak yanıma geldi. Benim gibi o da yere çöktü ve mavi gözlerini gözlerime dikti.

"Harikaydın."

"Ya şimdi?"

Bana dokunmasından korkarak titremeye başladım. Bunun nasıl bir dokunuş olacağını bilmek istemiyordum.

"Yine harika olabilirsin. Her şeyi unutabilirsin. Bu geceyi unutabilirsin. On sene öncesini unutabilirsin. Bir kez unuttun. Bir kez daha unutabilirsin."

Bacağıma bir şey battı. Keskin bir şeydi.

"Ya unutamazsam?" diye sordum.

"Unutacaksın. Unutmana yardım edeceğim."

Kendimi riske atıp Coop'a bakmayı bıraktım ve yere baktım. Bacağıma batan bir çakıydı. Rocky Ruiz'in cebinden düşen çakı. Tina çakıyı saklamıştı, şimdi de bunu bana doğru itiyordu. Hayatta kalmayı başarmıştı ve kanlı gözüyle bana bakıyordu.

Ceketinin kolundan dövmesi göründü. Ters dursa da kelimeler açık ve netti.

SAĞ KALAN.

"Bir yerlere gidebiliriz," dedi Coop. "İkimiz. Yeni bir hayata başlarız birlikte."

Gerçekten dürüst bir hali vardı. Sanki bunun mümkün olduğuna inanıyor gibiydi ama mümkün değildi. İkimiz de bunu biliyorduk.

Ama oyuna devam ettim. Başımı evet anlamında salladım. Önce yavaş davranıyordum ama Coop üstüme doğru eğilip yanağıma dokunduğunda hızlandım.

"Evet," dedim. "Bunu çok isterim."

Coop beni öpene kadar başımı sallamaya devam ettim. Önce alnımdan, sonra her iki yanağımdan öptü. Dudakları dudaklarıma değdiğinde öğürmemek, bağırmamak ya da debelenmemek için kendimi zor tuttum. Bir yandan sağ elimle yeri yoklarken bir yandan da onu öptüm.

"Quincy," diye fısıldadı Coop. "Benim tatlı, güzel Quincy'm."

Sonra ellerini boynuma atıp nazikçe sıktı. Canımı acıtmamaya gayret ediyordu. O da ağlıyordu. Boğazımı daha çok sıktığında gözyaşları gözyaşlarıma karıştı.

Başparmağım çakıya değdi ve tırtıklı kenarında kaydı.

Coop boğazımı sıkmaya devam ediyordu. Başparmakları nefes boruma doğru kayıp bastırmaya başladı. Sonra beni yeniden öptü. Ciğerlerime çektiğim hava o bastırdıkça geri çıkıyor gibiydi. Ağlamaya devam ediyordu. Dudaklarıma bir şeyler fısıldıyordu inleyerek.

"Quincy. Tatlı, tatlı Quincy."

Nihayet parmaklarım çakının sapını yakalayıp sardı.

Artık içimde nefes kalmamıştı. Hepsi tükenmişti ama Coop beni öpmeye devam ediyor, dudaklarıma özürler üflüyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

Bıçağı kaldırdım.

Coop boğazımı sıkmaya, dudaklarımdan öpmeye ve özür dilemeye devam ediyordu. "Çok, çok özür dilerim."

Coop'un vücudunun yalnızca deri ve dokudan ibaret değilmiş gibi direnmesini bekliyordum ama bıçak yan tarafına kolayca saplandı ve onu şaşkına çevirerek hareketsiz kıldı.

"Quincy."

Bu tek kelimede şaşkınlık vardı. Şaşkınlık ve ihanet. Sanırım biraz da hayranlık.

Ben bıçağı çıkarana kadar ellerini boynumdan çekmedi. Yarasından yapıp yapış, sıcak bir kan fışkırdı. Coop benden uzaklaşmaya çalıştı ama ondan daha hızlıydım. Bıçağı bir kez daha, bu kez karnının tam ortasına sapladım.

İçinde döndürdüğümde Coop'un bedeni sarsıldı. Ağzından kan ve salya saçıyordu.

Ellerini ellerimin üstüne koyup bıçağı çıkarmaya çalıştı. Dişlerimi sıktım, homurdandım ve bıçağı sabit tuttum. Coop'un elleri gücünü kaybettiğinde bıçağı son kez döndürdüm.

"Quincy," dedi yeniden. Boğazının derinliklerinde kan köpürüyordu.

Başımı tek bir kez salladım ve gözleri geriye doğru yuvarlanmadan önce bunu gördüğünden emin oldum. Benim yalnızca sağ kalmayı başarmadığımı, her zaman olduğumu düşündüğü o savaşçıdan daha fazlası olduğumu bilmesini istiyordum.

Beni o yaratmış, kanla, acıyla ve bıçağın soğuk çeliğiyle şekillendirmişti.

Ben lanet bir Kurtulan Kız'dım.

ÇAM EV'DEN DÖRT AY SONRA

Bej, Tina'nın rengi değildi. Onu solgun göstermişti. Kumaş ve teni birbirinden ayırt edilmiyordu neredeyse. Benzinin solgunluğu dışında iyi görünüyordu. Gergin yüz hatları aynıydı. Asabi vücut dili aynıydı. Yalnızca saçları farklıydı. Daha kısaydı ve kuzguni siyah yerine koyu kahverengiydi.

"Çıktığında farklı biri gibi görüneceksin," dedi Quincy.

"Göreceğiz," dedi Tina. "On beş ay uzun bir süre."

İkisi de bundan daha az bir zaman yatabileceğini biliyordu. Belli olmazdı. Bu alışılmadık bir durumdu. Her şey mümkündü. Quincy, mahkûmiyetinin uzunluğu karşısında şaşırmış olsa da Tina şaşırmamıştı. Başka biriymişsiniz gibi davrandığınızda polisin sizi suçlayabileceği şeylerin listesi etkileyiciydi. Dolandırıcılık. Kimlik hırsızlığı. Onlarca çeşit sahtekârlık. Tina'ya birçok eyalette yöneltilen suçlar o kadar çeşitliydi ki Jeff iki senesini hapiste geçirebileceği konusunda onu uyarmıştı.

Quincy sürenin daha az olmasını umuyordu. Tina bunun her şeye değdiğine yeminler etse de çok fazla şey yaşamıştı.

Belki bazı şeylere değerdi. Özellikle de Joe Hannen'ın ismini aklama kısmı. Joe Hannen'ın masumiyeti dünyaya ilan edilmişti ve bu da Tina'nın en başından beri istediği şeydi.

Ama Tina *onun* yüzünden neredeyse ölecekti. O, Quincy'nin

ismini anmaktan çekindiği yeni kişiydi. Kurşun, Tina'nın sol akciğerini birkaç milimetreyle ıskalamıştı. Kalbiniyse daha da az bir mesafeyle sıyırıp geçmişti. Kan kaybı doktorları endişelendirecek kadar fazlaydı ama sonuçta güzelce iyileşmişti. Hapse gönderilme zamanı geldiğinde artık toparlanmıştı.

"Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun," dedi Quincy. Bunu ilk kez söylemiyordu. "Tek bir sözünle her şeyi itiraf ederim."

Bej giysili kadınlar ve onların misafirleriyle dolu ziyaretçi odasına baktı. Yan masalardan sessiz konuşmalar yükseliyordu her dilde. Quincy, demir parmaklıklı pencereden pis karın uzun bir güvenlik çitine düştüğünü, dikenli telli tepe noktasında biriktiğini gördü. O kadar kötü olmadığını söylese bile Tina'nın buraya nasıl katlanacağını gerçekten bilmiyordu. Tina buranın kendisine Blackthorn'u hatırlattığını söylemişti.

"İtirafların beni buradan daha hızlı bir şekilde çıkarmayacak. Üstelik sen haklıydın. Bunu Rocky Ruiz'e yapmana ben sebep oldum."

Rocky, Quincy *ona* bıçağı son kez sapladığı sırada komadan çıkmıştı. Rocky'nin hafızası bulanıktı ve bunun en büyük sebebi yediği dayak değil, kullandığı uyuşturucuydu ama saldırıya uğradığının farkındaydı. Quincy istemese de Tina itiraf etmişti. Rocky karşı çıkmamıştı ve Dedektif Hernandez olayın daha fazla üstüne gitmemişti. Jeff savcıyla sanığın uzlaşmasını teklif etti. Böylelikle Tina hem saldırıdan hem de sahtekârlıktan hapis cezası aldı.

"Sen bir şeye sebep olmadın," dedi Quincy. "Seçimlerim bana ait."

Burası doğruydu. Kontrol edemediği seçimlerinin yankılarıydı bunlar.

"Gerçek Samantha'yı buldular mı?" diye sordu Tina. "Nöbetçilere haber var mı diye sordum."

"Yok," dedi Quincy kelimeyi vurgulayarak. "Hâlâ cesedini arıyorlar."

Samantha Boyd'un öldürüldüğü ortaya çıktığından beri Florida polisi cesedin peşine düşmüştü. Quincy son dört ayını yetkililer bataklıkları ararken, gölleri tararken ve çamur birikintilerini kazarken olanları haberlerden takip etmekle geçirmişti ama Florida büyük bir eyaletti ve cesedin bulunma ihtimali çok düşüktü.

Quincy nihayetinde bunun en iyisi olduğuna karar vermişti. Sam'in cesedi bulunana kadar dünyadaki tek Kurtulan Kız'ın kendisi olmadığını, bir yerlerde birinin daha olduğunu düşünebilirdi.

"Jeff'ten ne haber?" diye sordu Tina. "İyi mi?"

"Muhtemelen sen benden daha çok konuşuyorsundur onunla."

"Olabilir. Bir dahakine selamını söylerim."

Quincy bunun pek bir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordu. Quincy yaptığı bütün kötülükleri Jeff'e itiraf ettiği o korkunç gecede, adam onun hakkındaki fikrini açık ve seçik bir şekilde ortaya koymuştu. Jeff'in aşkının öfkeye, anlayışının tiksintiye döndüğünü görmek Quincy'yi mahvetmişti. Neden onunla yattığına dair mantıklı bir sebep göstermesi için kadına yalvarmıştı.

Quincy ona hiçbir sebep gösterememişti.

Bu nedenle, Jeff onu affetmenin bir yolunu büyük ihtimalle bulabilecek bile olsa Quincy herkesin kendi yoluna gitmesine karar vermişti. Birbirlerine göre değildiler. İkisi de bunu en başında görmüş olmalıydı.

"Çok naziksin," dedi Quincy. "Ona iyi dileklerimi ilet."

Bu konuda ciddiydi. Jeff'in normal birine ihtiyacı vardı. Kendisi de başka şeylere odaklanmalıydı. Öncelikle internet sitesini yeniden çalışır hale getirmeliydi. Ve şarabı bırakmalıydı. Xanax'ı da.

Jeff'in taşınmasının ertesi günü Quincy'nin annesi uzun bir süre boyunca kalmak için geldi. Seneler önce yapmaları gereken her şeyi yaptılar. Konuştular. Ağladılar. Affettiler. Birlikte o küçük, mavi hapların hepsini tuvalete attılar. Hapa ihtiyacı olduğunda Xanax'tan yoksun kalmış beynini şaşırtmak için Quincy biraz üzümlü soda içiyordu artık. Bunun bazen işe yaradığı oluyordu. Bazen de yaramıyordu.

"O büyük röportajını okudum," dedi Tina.

"Ben okumadım. Nasıldı?"

"Jonah iyi bir iş çıkarmış."

Çam Ev-İkinci Bölüm'den sonra Quincy tek bir röportaj vermişti. Jonah Thompson'a özel bir röportajdı bu. Jonah'nın ona kendi yalaka yöntemiyle yardım etmiş olduğunu göz önünde bulundurunca bu röportajı vermesi gerektiğinde karar kılmıştı. Trenton'dan Tokyo'ya kadar büyük haber kaynakları röportajı yayımlamıştı. Herkes Quincy'den bir parça istiyordu ama artık konuşmadığı için onun yerine Jonah'ya razı olmuşlardı. Jonah, bütün bu ilgiyi daha büyük, daha iyi bir şeye dönüştürebilmişti. Pazartesi günü *New York Times*'ta yazmaya başlamıştı. Quincy, onların Jonah'ya hazır olduklarını umuyordu.

"Buna sevindim."

Oda boşalmıştı. Ziyaret saati bitmek üzereydi. Quincy gitmesi gerektiğini biliyordu ama aklındaki bir soru sorulmak için yalvarıyordu.

"*Onun* Çam Ev'den sorumlu olduğundan şüphelenmiş miydin hiç?"

"Hayır," dedi Tina, Quincy'nin kimden bahsettiğini anlayarak. "Joe olamayacağını biliyordum sadece."

"Seneler boyunca onu suçladığım için özür dilerim. Sana bu kadar acı çektirdiğim için özür dilerim."

"Özür dileme. Sen benim hayatımı kurtardın."

"Sen de benimkini."

Hiç konuşmadan birbirlerine baktılar, ta ki nöbetçi kapıda durup ziyaret saatinin bittiğini ilan edene kadar. Quincy ayağa kalktığında Tina, "Yine gelir misin acaba? Sadece merhaba demek için?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Gelmemi ister misin?"

Tina omuzlarını silkti. "Bilmiyorum."

En azından birbirlerine karşı dürüsttüler. Yalan söylerken bile hep dürüst olmuşlardı bir bakıma.

"O halde bekleyip göreceğiz galiba," dedi Quincy.

Tina'nın dudakları yukarı doğru kıvrılıp gülümser bir hal aldı. "Bekleyeceğim, fıstık."

Quincy, kiralık arabasını yeniden şehre sürerken emniyet şeridine itilen kardan yansıyan gün batımına karşı gözlerini kıstı. Pencereden akıp giden manzara hiç iç açıcı değildi. Tek katlı alışveriş merkezleri, kiliseler ve yola atılan tuz nedeniyle beyaz beneklerle kaplanmış, ikinci el araçlarla dolu otoparklar... Ama bir pizzacıyla hafta sonu nedeniyle kapalı olan bir seyahat acentesinin arasına sıkışmış, daracık bir vitrin dikkatini çekti. Pencesinde neon ışıklı pembe bir tabela vardı.

DÖVMECİ

Quincy hiç düşünmeden otoparka girdi, arabasını park etti ve dükkâna doğru yürüdü. İçeri girdiğinde kapının üstündeki tiz zil gelişini haber verdi. Danışmadaki kadının dudakları kırmızı bir fiyonk gibiydi ve boynunda pembe yıldız dövmeleri vardı. Saçları Tina'nın eski saçlarıyla aynı renkti.

"Size yardım edebilir miyim?" diye sordu.

"Evet," dedi Quincy. "Sanırım edebilirsiniz."

Bir saat sonra işi bitmişti. Acıyordu ama beklediği kadar da değil.

"Beğendiniz mi?" diye sordu pembe yıldızlı kız.

Quincy dövmesini incelemek için kolunu çevirdi. Mürekkep hâlâ ıslaktı ve bir batma hissi vardı. Bileğinin şeftali tonunda oldukça koyu görünüyordu. İğne ucu büyüklüğünde kan damlaları her harfin etrafını Noel ışıkları gibi çevreliyordu. Buna rağmen dövme kolayca okunmaktaydı.

SAĞ KALAN.

"Mükemmel," dedi Quincy dövmeye şaşkın gözlerle bakarken. Artık bu onun bir parçasıydı. Yara izleri kadar kalıcıydı.

Dövmesine bakmaya devam ettiği sırada salondaki televizyonda son dakika haberleri çıktı. Siyah mürekkep teninin altına

doğru sızarken Quincy de haberlere biraz göz attı. Acıya odaklanmıştı ama gördükleri karşısında acısı perçinlendi ve olduğu yerde donakaldı.

California, Modesto'da birçok genç ölü bulunmuştu. Öyle diyordu spiker. Toplamda dokuz kişi öldürülmüştü.

Quincy hızla dövmeciden çıkıp alelacele şehre geri döndü.

Eve vardıktan sonra bütün gecesini Modesto Katliamı olarak adlandırılan olaya dair daha fazla bilgi edinmek için kanalları dolaşarak geçirdi. Kurbanlardan sekizi lise öğrencisiydi. Çocuklardan birinin anne babası yokken evde parti düzenlemişlerdi. Öldürülen bir diğer kişi gençlerin okulunda çalışan bir bakım işçisiydi ve davetsiz bir şekilde, elinde keskin bir budama makasıyla gelivermişti. Kurtulan tek kişi, Hayley Pace adında on sekiz yaşında bir kızdı ve arkadaşlarını katleden adamı öldürdükten sonra kaçmayı başarmıştı.

Spikerlerden birinin onun ismini anması Quincy'yi hiç şaşırtmadı. Çam Ev'den beri bu tarzda olan ilk olaydı. Gece boyunca telefonu gazetecilerin mesajları ve çağrılarıyla uğuldadı.

Sabahın üçünde televizyonu kapattı. Saat beş olduğunda havaalanındaydı. Saat yediyi vurduğunda havadaydı ve Modesto'ya uçuyordu. Bileğindeki dövme hâlâ zonkluyordu.

Quincy hastaneye gitmeden önce basın toplantısını bekledi. Ön kapılara akın eden akbaba gazetecilerin bütün dikkati Hayley'nin doktorlarının ve anne babasının verdiği haberlerde olduğu için Quincy havaalanındaki bir hediyelik eşya dükkânından aldığı, baykuşu andıran gözlüğün ardına saklanarak hastaneye sızmayı başardı.

İçeri girdiğinde danışmadaki tatlı dilli, anaç kadınla rahatça konuştu ve Hayley'nin oda numarasını öğrendi.

"Ben kuzeniyim," dedi Quincy. "New York uçağından yeni indim ve onu görmek için deliriyorum."

Hayley'nin hastane odası bir kilise gibi loş ve resmiydi. Çi-

çeklere boğulmuştu. Sanki Hayley şimdiden bir kutsallaştırılma sürecindeymiş gibi.

Quincy içeri girdiğinde kız uyanıktı ve bir yastık yığınına yaslanmıştı. Solgun görünümlüydü. Güzeldi ama çarpıcı değildi. Düz, kahverengi saçları ve küstah, küçük bir burnu vardı. Kalabalığın içinde gözden kaçması kolaydı.

Gözleri dışında.

Quincy'yi odanın içine iyice çeken o gözleri olmuştu. Yakut kadar yeşil ve parlaktı. Derin bir acının içinde güç ve zekâyla parlıyordu. Quincy, o gözlerde kendinden küçük bir parça gördü. Tina'dan da.

Göz kamaştırıcılardı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Quincy yatağa yaklaşırken.

Yorgunluğun, ağrı kesicilerin ve kederin verdiği huzursuz bir duyguyla kirlenmiş sesiyle, "Canım acıyor," dedi Hayley. "Her yerim acıyor."

"Böyle olması beklenen bir şey ama zamanla geçecek."

Hayley gözlerini Quincy'nin gözlerinden ayırmıyordu. "Sen kimsin?" diye sordu.

"Adım Quincy Carpenter."

"Neden buradasın?"

Quincy, Hayley'nin elini tutup şefkatle okşadı.

"Buradayım çünkü nasıl Kurtulan Kız olacağını öğreteceğim sana."

Teşekkürler

Kitap yazmak, kendi başınalık gerektiren bir uğraştır. Yayımlamaksa ekip işidir ve ben de kıtaları kapsayan zeki ve özverili bir ekibin parçası olduğum için çok şanslıyım.

Kurtulan Kızlar için duyduğu heyecan beni yazma hızında rekor kırmaya teşvik eden genel yayın yönetmenim Michelle Brower'a; kitabın dünyanın dört bir yanındaki editörlerin eline geçmesini sağlayan Chelsey Heller'a; Kuhn Projects ve Zachary Shuster Harmsworth'taki herkese teşekkür ederim. Karmaşık taslağıma ilk göz atan Folio Literary Management'tan Annie Hwang'e özellikle teşekkürler.

Dutton'daki muhteşem ve inanılmaz editörüm Maya Ziv'e teşekkür ederim. Onunla çalışmak her zaman bir zevk. Her şeyin sorunsuz bir şekilde akmasını sağlayan Madeline Newquist'e; harika kapak tasarımı için Christopher Lin'e; beni dilbilgisi sorunlarından kurtaran Rachelle Mandik'e teşekkürler. İngiliz yayımcım Ebury'ye ve özellikle de bu kitap için en başından beri heyecanını hiç kaybetmeyen editörüm Emily Yau'ya çok teşekkürler.

Kitabın taslak halini onayladıkları için yazar arkadaşlarım Hester Young'a, Carla Norton'a ve Sophie Littlefield'e çok teşekkür ederim. Desteğiniz büyük bir fark yarattı.

Son olarak, *Kurtulan Kızlar*'ı yazarken geçirdiğim kasvetli süreçte duygusal desteklerini benden esirgemeyen dostlarıma ve aileme teşekkür etmeliyim. Özellikle de Sarah Dutton'a. Dilerim ki zencefilli kurabiyeden evleriniz yarışmalarda mavi kurdele kazansın her zaman. Mike Livio, sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Senin gücün ve benim bunu yapabileceğim konusundaki sonsuz ısrarların olmasaydı hiçbiri mümkün olmazdı. İşte yaptım ve bunu sana borçluyum.

BİR KATİLDEN KURTULABİLMEK İÇİN, BİR KATİLİN İÇGÜDÜLERİNE SAHİP OLMALISINIZ.

On yıl önce Quincy Carpenter beş arkadaşıyla birlikte tatile gitmiş ve tek başına dönmüştü; sadece filmlerde görebileceğiniz türden bir katliamdan sağ kurtulan tek kişiydi. Bir anda, kimsenin üyesi olmayı arzu etmeyeceği bir kulübün, basında Kurtulan Kızlar adıyla anılan, benzer şekilde sağ kalanlardan oluşan bir grubun üyesi olmuştu: üniversiteden atılan bir öğrencinin bıçağından geçirdiği dokuz kız arkadaşını kaybeden Lisa, Nightlight Inn'deki vardiyasında Çuval Adam'a meydan okuyan Sam ve şimdi de Çam Ev'den ve "o" diye söz ettiği adamdan kaçarak kanlar içinde ormanda koşturan Quincy.

Quincy artık iyiydi, hatta reçeteli Xanax'ı sayesinde harikaydı. Neredeyse nişanlısı sayılan, ilgili erkek arkadaşı Jeff ve popüler bir pasta bloğu vardı; güzel bir apartman dairesinde yaşıyordu ve yıllar önce hayatını kurtaran polis memuru Coop desteğini ondan asla esirgemiyordu. O geceye ait detayların büyük çoğunluğunu hatırlamıyordu; geçmiş, geçmişte kalmıştı.

Ta ki ilk Kurtulan Kız Lisa küvetinde, bileklerini kesmiş olarak bulunana ve ikinci Kurtulan Kız Sam, Quincy'nin kapısında belirene kadar...

"Muhteşem bir kitap!" **—KARIN SLAUGHTER**

"Bazı filmler ve kitaplar öylesine etkileyicidir ki, sadece bir hikâye olduklarını unutuveririz. *Kurtulan Kızlar* tam da böyle bir hikâye; bir karakter kolundan yaralandığında kendi kolunuzu kontrol etme ihtiyacı hissedecek, bir başkası odanın diğer tarafından gelen bir sesle irkildiğinde siz de oturduğunuz odanın diğer tarafına bakacaksınız ve kurtulan tek kişi olmaya cesaretiniz var mı merak edeceksiniz." **—JOSH MALERMAN**

"Kitap gerilimi adım adım artırıyor ve sonunda sizi dehşete düşürüyor."

—ÖMER ANLATAN, @KRONIK_OKUR

Çeviren: Aslıhan Kuzucan

YABANCI

9 786059 585927

30 TL

www.yabanciyayinlari.com
facebook.com/yabanciyayinlari
instagram.com/yabanciyayinlari
İnternet satış: ilknokta.com